APROAPE MOARTĂ

Lisa Jackson

LISA JACKSON

Seria: Familia Cahill #2

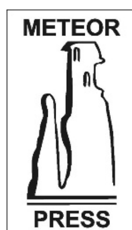
APROAPE MOARTĂ

Original: *Almost Dead*: *The Cahills #2* (2007)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

2021

PROLOG

Spitalul Bayside
San Francisco, California
Camera 316
Vineri, 13 februarie
PREZENT

Ei cred că voi muri.

Aud asta în șoaptele lor.

Ei cred că nu-i pot auzi, dar eu pot – și le ascult fiecare silabă pe care o pronunță.

Aș vrea să strig: „Nu! Sunt vie. Nu voi abandona. Mă voi lupta cu ghearele și cu dinții”.

Însă nu pot să vorbesc.

Nu pot să articulez nici măcar un cuvânt.

Vocea îmi este amuțită, tot așa cum ochii nu vor să mi se deschidă. Oricât m-aș strădui, nu pot să ridic pleoapele.

Tot ce știu este că zac pe un pat de spital și mai știu că abia supraviețuiesc. Aud șoaptele, comentariile, sunetele slabe ale încălțărilor cu tălpi moi. Toți cred că sunt în comă, că nu-i pot auzi, că nu pot răspunde, dar eu știu ce se-ntâmplă. Atâta doar că nu mă pot clinti și nu pot comunica. Cumva trebuie să-i anunț toate astea. Ei afirmă că starea mea este critică, înțeleg termeni ca „splină ruptă”, „fractură de pelvis”, „comoție”, „traume cerebrale”, dar la naiba, îi pot auzi! Simt cum tubul perfuziei îmi trage pielea de pe dosul mâinii, simt mirosuri de parfum, medicamente și resemnare. Stetoscopul e rece ca gheața, manșonul tensiometrului este prea strâns și mă străduiesc din răsputeri să anunț că sunt conștientă, că pot să simt. Încerc să mă mișc, să ridic măcar un deget ori să scot un geamăt prelung, însă nu pot.

Iar asta mă sperie de moarte.

Sunt conectată la aparate ce-mi monitorizează bătăile inimii și respirația și Dumnezeu mai știe ce altceva, însă asta nu mă ajută prea mult. Toate echipamentele de înaltă tehnologie care-mi urmăresc funcțiile corpului nu oferă personalului medical vreo speranță ori vreun indiciu că

eu știu ce se petrece.

Sunt captivă în propriul meu corp și este iadul pe pământ.

Odată în plus mă forțez... mă concentrez să ridic degetul arătător al mâinii drepte, să-l îndrept spre următoarea persoană care va intra în cameră. Sus, mă gândesc eu, să ridic vârful degetului de pe cearșaf. Efortul este chinuitor... atât de dureros...

Oare chiar nimeni nu se uită la nenorocitul ăla de monitor? Ar trebui *să arate creșterea pulsului, accelerarea bătăilor inimii, orice!*

Dar nu!

Toate eforturile mele au fost în zadar. Irosite.

Ba încă și mai rău, am auzit comentarii; unele infirmiere cred că ar fi mai bine dacă aș muri... dar ele nu știu adevărul.

Aud pași. Mai apăsați ca de obicei. Și izul vag, persistent, de fum de țigară. Doctorul! El a mai fost aici.

— Ia să vedem, da? se adresează el persoanei care-l însoțește, probabil asistenta cu mâini reci și glas voios și iritant.

— Tot nu răspunde. (Da, așa-i, este cea mereu veselă.) Nu am văzut nicio schimbare pozitivă a semnelor vitale. De fapt... o să vedeți și dumneavoastră.

Ce vrea să spună? Și de ce glasul îi sună atât de resemnat? Unde este tonul fals, de încurajare energică din vocea ei?

— Hmm, se aude vocea baritonală a doctorului.

Apoi îi simt mâinile. Mă ating și mă apasă cu blândețe, îmi ridică pleoapa și-mi proiectează în ochi o rază orbitoare de lumină. În mod clar, corpul meu va reacționa în vreun fel. Ochii vor clipi, sau eu voi tresări, sau...

— Se pare că ai dreptate, zice doctorul. Stinge lumina și se retrage de lângă pat. Regresul este rapid.

Nu! Nu-i adevărat! Eu sunt aici. Sunt vie. Voi fi tot mai bine!

Nu pot să cred ce aud și ar trebui să hiperventilez, ar trebui să fac stop cardiac la auzul cuvintelor lui. Nu vezi că sunt în stare de stres? Idioatele alea de monitoare nu arată că sunt vie și conștientă și că vreau să trăiesc? Oh, Doamne, cât vreau să trăiesc!

— Familia întreabă întruna ce speranță de viață îi dăm? rostește asistenta.

Familia mea? M-au și îngropat deja? Nu se poate! Nu pot să cred asta. Sunt încă vie, pentru numele lui Dumnezeu! Cum s-a ajuns la asta? Dar

știu. Îmi amintesc perfect toate clipele vieții mele, ca și evenimentele ce au dus la momentul acesta.

— Ce să le spun, domnule doctor? întreabă asistenta.

— Douăzeci și patru de ore, răspunde el grav. Poate mai puțin.

CAPITOLUL 1

Cu patru săptămâni în urmă

Clic!

Sunetul slab a fost îndeajuns ca s-o trezească pe Eugenia Cahill. Din fotoliul ei favorit aflat în salonul de la primul etaj al reședinței, bătrâna deschise brusc ochii.

— Cissy? își strigă ea nepoata, surprinsă că ațipise.

Își aranjă ochelarii și privi ceasul vechi de pe polița șemineului în interiorul căruia flăcări alimentate de gaz șuierau încet peste buștenii din ceramică înnegrită.

— Cissy, tu ești?

Bineînțeles că ea era. Cissy îi telefonase mai devreme și-i spusese că va sosi în obișnuita ei vizită săptămânală. Avea să aducă și băiețelul… dar apelul telefonic fusese dat cu ceva timp în urmă. Cissy promisese că va ajunge până la ora șapte seara, iar acum… ei bine, pendula din holul de la parter tocmai bătea opt cu tonuri plăcute, liniștitoare.

— Coco, zise Eugenia și se uită la coșulețul în care dormea cățelușa ei albă și lățoasă, care nici măcar nu ridică botul; sărmana îmbătrânea și ea, începuse să-și piardă colții și suferea de artrită. Bătrânețea este o javră, adăugă femeia și surâse amuzată de propria glumă.

Oare de ce nu urcase Cissy aici, în livingul unde Eugenia își petrecea majoritatea zilelor?

— Sunt sus, anunță ea cu glas tare, însă când nu primi niciun răspuns simți primul fior, mic, de teamă, pe care-l alungă prompt.

Temerile unei bătrâne, nimic mai mult. Nu auzea totuși pași grăbindu-se pe trepte și nici huruitul liftului vechi care să sosească tocmai din garaj. Eugenia se împinse în brațele fotoliului Queen Anne, își luă bastonul și se simți ușor amețită. Așa ceva nu-i era caracteristic. Se îndreptă apoi cu pași rigizi spre fereastră, de unde putea să vadă strada și orașul care se întindea la poalele dealului. În ciuda unui banc de ceață care plutea lent peste San Francisco, panorama îți tăia respirația de la aproape oricare dintre ferestrele

acestei case vechi – o vilă care fusese construită pe coama dealului Mount Sutro la începutul secolului trecut. Clădirea în stil American Craftsman, cu cărămizile, imitația de șindrilă și mortarul ei, se ridica pe patru niveluri deasupra garajului îngropat în coasta dealului, în spatele căreia se afla domeniul Facultății de Medicină. Din camera ei situată la etajul întâi, Eugenia putea zări Golful în zilele senine și bătrâna petrecuse multe ore uitându-se la ambarcațiunile ce traversau apa verde-cenușie.

Dar casa asta veche din Parnassus Heights părea uneori teribil de pustie. O fortăreață cu porți acționate electronic și grădini luxuriante de rododendroni și ferigi. Domeniul ei se învecina cu vastul teren al centrului medical al universității, totuși uneori se simțea izolat de restul lumii.

De fapt, Eugenia nu era singură. Avea servitori, desigur, totuși familia ei părea s-o fi abandonat.

Pentru Dumnezeu, încetează! Nu ești vreo babă părăsită și neglijată. Tu însăți ai ales să trăiești aici, precum o Cahill, așa cum ai fost întotdeauna.

Oare își imaginase clicul broaștei de la parter? Poate îl visase? Deși nu-i plăcea s-o recunoască, în ultima vreme, granița dintre vise și realitate era tot mai confuză și Eugenia nutrea temerea nerostită că ar putea fi în etapele timpurii ale demenței. Doamne sfinte, spera să nu fie așa! În familia ei nu existaseră cazuri de Alzheimer; mama îi murise la nouăzeci și șase de ani, cu mintea încă „brici", înainte de a cădea victimă unui accident vascular cerebral masiv. Totuși în seara asta Eugenia se simțea mai încețoșată ca de obicei. Cu mintea mai puțin limpede.

Privirea îi rătăci spre strada care se întindea dincolo de porțile acționate electric, unde mașina de poliție fără semne distinctive petrecuse o mare parte a zilei. Acum Chevroletul lipsea din locul unde obișnuia să parcheze, imediat în afara petei de lumină albăstruie a felinarului stradal.

Ciudat…

De ce să fi plecat atât de curând după ce practic o acuzaseră că-și ajutase nora să scape de închisoare? Și după toată agitația! Niște polițiști grosolani sosiseră la ușa ei și insistaseră că adăpostea o criminală sau altă prostie similară. *Hm!* Parcaseră pe stradă, supravegheaseră casa și, bănuia Eugenia, o urmăriseră discret în timp ce Lars o ducea cu mașina la coafor, la partida de bridge și la Cahill House, unde bătrâna făcea voluntariat pentru adolescente și tinere nemăritate care rămăseseră însărcinate și aveau nevoie de un refugiu.

Bineînțeles, poliția nu descoperise nimic.

Pentru că era nevinovată. Cu toate acestea, bătrâna fusese iritată.

Privind acum în noapte, Eugenia se simți brusc cuprinsă de frig, își văzu propria reflexie, imaginea spectrală a unei femei micuțe luminată din spate de razele blânde ale lampadarelor vechi, și rămase surprinsă cât de bătrână părea. Avea ochii ca de bufniță, măriți în spatele lentilelor ochelarilor ce o ajutaseră după operația de cataractă la care fusese supusă cu ani în urmă. Părul cândva roșu ca focul era și acum atent coafat, dar avea o culoare mai apropiată de cea a caiselor. Părea mai scundă cu cinci centimetri, astfel că acum avea abia 1,50 m. Deși lipsită de riduri, fața începuse să i se lase și detesta asta. Detesta că îmbătrânea. Detesta că depășise perioada de vârf a vieții. Se gândise să-și „aranjeze" ochii ori să-și „întindă" fața, ba chiar se gândise la Botox și totuși… de ce s-o facă?

Din vanitate?

După toate prin câte trecuse, părea frivol.

Trecuse de optzeci de ani. Și ce dacă? Știa prea bine că nu mai era tânără, genunchii bolnavi de artrită puteau depune mărturie în privința asta, totuși nu era încă pregătită nici pentru o viață asistată la domiciliu, nici pentru un cămin de bătrâni. Nu încă.

Scââârț!

Fusese oare sunetul unei uși care se deschidea?

Bătăile inimii i se accelerară.

Acel ultim sunet *nu* fusese produsul imaginației ei.

— Cissy? strigă din nou și se uită la Coco. Aceasta abia ridicase căpșorul auzind zgomotul, pe jumătate adormită, dar care nu lătrase a avertisment. Tu ești, scumpo?

Cine altcineva putea să fie?

Eugenia era de obicei singură în nopțile de duminică și luni: „Însoțitoarea" ei, Deborah, obișnuia să plece din oraș la sora ei; camerista pleca la ora 17:00, iar bucătăreasa Elsa avea două zile libere. Lars termina programul în fiecare după-amiază la ora 18:00, cu excepția cazurilor când Eugenia îi solicita serviciile, iar de obicei pe ea n-o deranja să fie singură, să se bucure de liniște și tihnă. Dar în seara asta…

Folosindu-se de baston, ieși în coridorul ce separa salonul de dormitorul ei.

— Cissy? strigă spre scară.

Se simțea ca o proastă. Oare devenise paranoică odată cu înaintarea în vârstă?

Însă un fior glacial de îndoială îi trecu pe șira spinării, convingând-o că nu era cazul de așa ceva și, cu toate că centrala bâzâia încet, simți în mădulare răceala nopții, ca adâncul apelor Golfului. Ajunse la balustradă, se prinse de lemnul ei de trandafir lustruit și privi în jos, spre parter. În lumina slabă a serii văzu lespezile de marmură lustruite ale pardoselii din hol, masa cu încrustații stil Ludovic al XVI-lea, ca și ficușii și arborii de jad amplasați lângă ușa de la intrare cu geamuri.

Așa cum fuseseră mereu.

Însă Cissy nu se zărea nicăieri.

Ciudat, se gândi Eugenia iarăși, frecându-și brațele. Încă și mai ciudat i se părea pasivitatea cățelușei. Deși bătrână și bolnavă de artrită, Coco continua să aibă un auz excelent și era de obicei suficient de energică pentru a mârâi și a lătra din răsputeri la cel mai slab zgomot. În seara asta însă stătea nemișcată în coșulețul ei de lângă sacoșa cu tricotaje a Eugeniei, cu ochii deschiși, dar pierduți în gol. Ca și cum ar fi fost drogată…

Pentru Dumnezeu! Nu era în toate mințile, lăsându-și imaginația fertilă s-o ia razna. Eugenia se mustră energic în gând. Asta era urmarea maratonului de filme Alfred Hitchcock pe care le urmărise în ultimele cinci seri.

Totuși, unde naiba era Cissy?

Scotoci prin buzunarul jerseului ei gros, în căutarea telefonului mobil. Blestemăția nu era acolo. Probabil că-l lăsase pe măsuță lângă andrele.

Când se întoarse către salon, auzi fâșâitul slab al unui pas, atingerea tălpii de parchet.

Foarte aproape.

Aroma unui parfum pe care aproape că-l uitase îi ajunse la nări și-i zbârli firișoarele de păr de pe ceafă.

Inima aproape că-i stătu în loc când privi peste umăr. Zări o mișcare în umbrele de pe holul neluminat, în apropierea dormitorului ei.

— Cissy? repetă Eugenia, dar glasul îi era acum o șoaptă stinsă și teama îi acceleră pulsul. Tu ești, scumpo? Nu-i deloc amuzant…

Cuvintele îi rămaseră în gât.

O femeie, pe jumătate ascunsă în umbre, își făcut, triumfătoare, apariția.

Eugenia încremeni.

Suspendată în timp.

— Tu! strigă ea.

Panica îi sui pe șira spinării și femeia din fața ei zâmbi, un surâs rece și rău ca inima diavolului.

Eugenia încercă s-o ia la fugă, dar înainte de a putea face un pas, femeia mai tânără se repezi, mâinile ei puternice o apucară și strânseră, iar brațele atletice o ridicară de la podea.

— Nu! strigă Eugenia. Nu!

Înălță bastonul, dar blestematul îi căzu din mâini și zăngăni pe trepte în jos. Coco începu, în sfârșit, să latre sălbatic.

— Nu face asta! țipă Eugenia.

Era însă prea târziu.

Într-o secundă, femeia o ridică peste balustradă și o împinse în spațiul deschis în care atârna candelabrul din cristal. Strigând, bătând zadarnic din brațe, auzindu-și cățelușa mârâind, Eugenia căzu în gol.

Într-o secundă avea să se izbească de masa Ludovic al XVI-lea și pardoseala din marmură a holului.

O groază cumplită îi chirci inima când izbi dalele cu un bufnet surd, oribil. *Trosc!* Durerea îi explodă în cap. Pentru o jumătate de secundă privi în sus, către cea care o atacase. Femeia stătea victorioasă pe palier, ținând-o în brațe pe Coco și mângâindu-i blănița.

— Răzbunarea-i nasoală, nu? rânji femeia.

Apoi, întuneric…

* * *

— Șșș! Biji, ești bine, ai înțeles? Ești *bine!*

Cissy Cahill se aplecă peste rama țarcului de joacă și-și ridică băiețelul de optsprezece luni. Copilul era roșu la față de plâns, lacrimi îi brăzdau obrăjorii bucălați și năsucul îi curgea șiroaie.

— Of, of, uită-te la tine!

Inima lui Cissy se topi instantaneu și-i sărută creștetul blond, întinzându-se după o batistă și tamponându-i nasul.

— O să fie bine, îți promit, zise ea și-i puse paltonașul și căciulița pe care fiul ei le detesta din toată inima.

Cumva izbuti să-l îmbrace, luă sacoșa cu pamperși și ieși pe ușa clădirii în stil victorian în care locuia de aproape doi ani. Băiețelul fusese iritat toată

după-amiaza, probabil că-i ieșeau dințișorii, iar când sosise comanda de pizza, avusese o criză de isterie paroxistică dintr-un motiv necunoscut. Cissy nu înțelegea de ce era agitat. Să fi fost din cauza dinților? Îi era oare prea frig deoarece nenorocita de centrală se oprise? Îi era oare prea cald deoarece îl înfofolise cu o mulțime de hăinuțe? Indiferent care ar fi fost cauza, Cissy era convinsă că nu era nimic serios și țâncul trebuia să accepte situația. Întârziaseră, iar bunica ei avea să se enerveze.

— Prețul pe care-l plătim toți fiindcă suntem familia Cahill, îi explică ea băiețașului.

Încuie ușa și merse către sedanul Acura argintiu care o aștepta pe aleea de acces, cu pizza deja răcindu-se în cutie pe scaunul din dreapta șoferului. Într-o dispoziție la fel de proastă ca până atunci, B.J. țipă și încercă să-și scoată căciula. Cissy îl prinse cu centurile pe scăunelul pentru copii din spate, după care sui la volan. Afară se întunecase și începuse să burnițeze, astfel că luminile orașului erau ușor încețoșate. Cissy privi peste stradă, acolo unde mașina de poliție fără semne distinctive era parcată încă de când auzise știrea că mama ei evadase din închisoare; în mod surprinzător, mașina lipsea acum.

De asemenea, dispăruse și duba TV care stătea ore în șir pe stradă, iar un reporter venise de trei ori la ușa ei ca să-i solicite un interviu. Ca și cum ea ar fi vorbit vreodată cu presa! Cissy se rugase cerului să plece, iar în seara asta ruga îi fusese ascultată.

Perfect!

Nu mai suporta ca *ea* să fie tratată ca un fel de infractoare când nu comisese nici cel mai mic delict. Nimic! Nu era vina ei că avea ca mamă o jigodie narcisistă și ucigașă – câteva dintre adjectivele cele mai blânde pe care Cissy i le putea atribui Marlei. Din punctul ei de vedere, cu cât nebuna egocentrică de maică-sa stătea mai departe de ea și de B.J., cu atât era mai bine.

Nu mai gândi așa… scapă de gândurile negative… numără încet până la zece… Glasul psihiatrei lui Cissy îi reveni în minte, dar femeia îl ignoră. În seara asta nu avea o stare de spirit predispusă spre iertare și era doar recunoscătoare că poliția n-o urmărea până la reședința Cahill, unde bunica ei locuise de când intrase în familie prin măritiș, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Viața lui Cissy era și așa destul de agitată ca să nu mai aibă nevoie și de polițiști. În opinia ei, avusese parte deja de suficientă melodramă și

durere cât să-i ajungă pentru două vieți – mulțumită Marlei Amhurst Cahill, o psihopată care se întâmpla să-i fie mamă.

— Da, Biji, aia-i bunică-ta, zise ea cu glas tare, șofând pe străzile din jurul parcului Alamo Square. Bunica Psiho.

Își privi fiul în oglinda retrovizoare; încetase să mai țipe, iar ochii lui rotunzi erau lipsiți de lacrimi. Pentru moment încetase să mai tragă de căciuliță.

Ușurată că accesul de isterie luase sfârșit, femeia îi făcu din ochi.

— Asta era, deci, voiai doar să te plimbi cu mami într-o mașină de clasă, nu-i așa?

Lumina semaforului din față deveni galbenă și ea călcă frâna. Fusese o vreme când ar fi accelerat de câte ori ar fi văzut galben la semafor, dar după nașterea lui Biji devenise un șofer model și o mamă aproape exagerat de protectoare. Cine s-ar fi așteptat?

Stomacul care-i chiorăia și ceasul de pe bord îi reamintiră că întârziase. *Grozav*! Mai mult ca sigur avea s-o aștepte altă dăscăleală. De parcă n-ar fi avut destule până acum. Era o femeie matură, pentru Dumnezeu!

Privi din nou în oglinda retrovizoare. De data asta verifică traficul din spatele ei, uitându-se după orice urmă a unei mașini de poliție. Nu zări nimic, totuși era ciudat că poliția n-o mai fila acum, ținând seama de faptul că i se instalase lângă ușă imediat după evadarea mamei. Ea știa că, deși detectivii fuseseră amabili, în spatele cuvintelor îngrijorate și surâsurilor răbdătoare se ascundea o permanentă suspiciune.

Ca și cum mama ei ar fi intenționat s-o contacteze.

Ca și cum ea ar fi acordat adăpost unei femei pe care o ura.

— Nici vorbă, șopti Cissy.

Toți mușchii din corp i se încordară brusc. Crescuse cu atitudinea rece, distantă a Marlei, pe care fusese nevoită s-o accepte, așa cum acceptase și faptul că toți din familia ei erau excentrici și insensibili. Pentru a supraviețui, Cissy se răzvrătise, pur și simplu, alegând toate mijloacele posibile.

Însă acum, când devenise ea însăși mamă, nu-și putea imagina să nu se simtă apropiată și legată de un copil. De prima dată când își văzuse fiul, fusese alt om. Viața i se schimbase instantaneu în clipa aceea. Pe toată durata sarcinii, vorbise cu pruncul, frecându-se ușor pe burtă, ba chiar îl poreclise „Juan” pentru că poftea la *tacos* și la alte preparate mexicane la

orice oră din zi sau din noapte. Dar nimic nu se comparase cu senzația pe care o avusese în spital când îl ținuse în brațe și-l auzise scâncind. Da, ei doi formau o echipă. Erau inseparabili.

Așadar, unde era mama ei?

Cum naiba reușise să evadeze?

Se presupune că dintr-o închisoare nu poți evada, nu?

Și ce vei face dacă ea va apărea într-adevăr în pragul locuinței tale?

— Termină cu ideile astea! își spuse cu voce tare.

Nu mai avea nevoie și de alte tensiuni în viața ei. Era suficient că se găsea în primele etape ale unui divorț și că fiul ei se apropia iute de teribila vârstă de doi ani și fusese iritabil toată săptămâna. N-o ajuta nici defectarea centralei. Una peste alta, ultimele șapte zile fuseseră un infern.

Lumina semaforului se schimbă și Cissy șofă neîntrerupt până la Stanyan, după care începu să urce dealul. Tocmai când ataca o serpentină abruptă pe o stradă ce suia Mount Sutro, sună telefonul mobil. Îl scoase din buzunarul lateral al poșetei și văzu numele de pe ecran. Ar fi putut transfera apelul telefonic pe bordul mașinii, ca să nu fie nevoită să-și folosească mâinile, dar numele de pe ecran o făcu să se încrunte.

— Nu în seara asta, zise ea cu glas tare.

N-avea de gând să aibă de-a face cu Jack – ticălosul acela mincinos care o înșelase. Da, încă îi era soț, dar nu pentru multă vreme. Puse telefonul înapoi și se concentră spre strada îngustă care urca pe lângă vechile locuințe elegante, construite cu o sută de ani în urmă și înconjurate de grădini impecabil aranjate. Lângă casa bunicii, apăsă pe telecomandă și încetini când porțile vechi din fier cu acționare electronică scârțâiră, apoi se deschiseră. Opri în fața garajului, apăsă din nou pe telecomandă și, după ce porțile se închiseră în urma ei, se gândi cum avea să-i ducă pe B.J., cutia cu pizza, sacoșa cu pamperși și poșeta în garaj, iar de acolo sus în casă, fără să scape băiețelul sau fără să întindă peste tot brânză topită și sos marinara.

— Ai câștigat, Biji, zise Cissy. Tu o să intri primul.

Își aruncă poșeta în sacoșa mare cu pamperși, pe care o puse pe umăr, și ocoli mașina, ignorând aromele ispititoare de usturoi și pepperoni în timp ce desfăcea centurile fiului ei.

— Tu poți să stai cu străbunica în timp ce eu o să mă-ntorc după pizza.

Își ridică fiul pe același șold cu care obișnuia să închidă portiera automobilului. Își frecă vârful nasului de urechea lui și-l auzi chicotind.

— Haide!

Uneori era o adevărată bătaie de cap s-o viziteze pe Eugenia când personalul reşedinţei avea seara liberă. Lui Cissy i-ar fi fost mult mai uşor să-şi petreacă timpul în vechea ei casă dacă acolo ar mai fi fost cineva care s-o ajute cu copilul. Atunci n-ar mai fi existat problema cinei şi nici vinovăţia de a-şi dezamăgi bunica dacă n-o vizita.

Purtându-l pe B.J., care plescăia din buze doar pentru a se auzi, Cissy merse pe aleea pavată cu cărămizi, printre rododendroni şi ferigi înalte ce continuau să picure după burniţa care se oprise cu mai bine de o oră în urmă. Clădirea asta veche în care crescuse îi trezea multe amintiri. Poate prea multe. Unele erau frumoase, dar multe nu, dar pereţii din cărămidă şi mortar, imitaţia de şindrilă, lucarnele ca nişte ochi şi frontoanele ascuţite rezistaseră cu bine la două cutremure şi generaţii succesive de Cahill. De peste o sută de ani vila se înălţa pe coama dealului Mount Sutro, oferind panorama remarcabilă a oraşului şi a Golfului. Cissy nu ştia dacă o iubea sau o ura.

Haide, termină cu introspecţiile astea, se gândi ea şi-şi băgă cheia în broasca veche.

— Bunăăă! strigă ea imediat după ce deschise uşa. Scuze c-am întârziat, dar… Oh, Doamne!

Îşi înăbuşi ţipătul şi se întoarse pentru a-şi cruţa fiul de imaginea bunicii care zăcea pe pardoseala din marmură, cu capul înconjurat de o băltoacă de sânge.

— Oh, Doamne, Doamne… oh, Doamne! şopti ea.

Dădu drumul cheilor şi sacoşei cu pamperşi, apoi, continuând să-l apese pe B.J. de corpul ei, bâjbâi în poşetă după telefon. Tremura din tot corpul şi degetele îi păreau amorţite.

— E-n regulă, e-n regulă, repetă ea fără să se poată stăpâni, apoi ridică telefonul şi tastă 911.

Simţindu-i agitaţia, Biji începu să plângă. Strângând din dinţi, Cissy îl aşeză pe bancheta de pe verandă.

— Stai aici numai un minut, iubitule, îi zise ea.

— Nuuu! ţipă copilul şi începu să coboare, imediat după ce mama lui dispăru grăbită în casă.

— Buni!

Lăsându-se într-un genunchi, Cissy întinse o mână spre gâtul bunicii ei,

căutându-i pulsul și continuând să țină telefonul apăsat de ureche. Nu simțea absolut nimic sub buricele degetelor, niciun semn al inimii care să pompeze sânge.

— Oh, Doamne, Buni, te rog, dă Doamne să fie bine…

Tot stomacul i se încleștă și crezu că va vomita dintr-o clipă în alta.

— Suntem nouă-unu-unu, dispeceratul poliției.

— Ajutor! țipă Cissy. Am nevoie de ajutor! Bunica mea!

— Doamnă, vă rugăm să vă spuneți numele și care este urgența.

— A fost… a fost un… un accident. Un accident groaznic. Bunica mea a căzut pe scară! Este rănită. Grav. E sânge peste tot. Doamne Dumnezeule, cred că e moartă! Trimiteți pe cineva, repede. Doamne Dumnezeule! Oh, Doamne, nu-i simt pulsul!

— Ce adresă aveți?

— Trimiteți repede pe cineva!

— Am nevoie de adresă și de numele victimei.

— Este… este… Cissy dictă adresa în timp ce se străduia din nou să găsească pulsul, să audă măcar cea mai slabă urmă de respirație. Pe bunica mea o cheamă Eugenia Cahill. Vă rog, vă rog, trimiteți pe cineva… Repede!

Privi peste umăr, afară pe ușă, și nu-și mai zări băiețașul pe banchetă.

— B.J.! țipă ea, intrând în panică.

— Alo, doamnă, care este numele dumneavoastră?

— Cissy Holt… ăăă, Cissy Cahill Holt. Am sosit aici pentru cină și, Doamne Dumnezeule, am găsit-o pe Buni, și-acum fiul meu… Vă rog, grăbiți-vă!

— Un echipaj a fost trimis spre dumneavoastră. Dacă puteți rămâne cu victima…

— Trebuie să-mi găsesc fiul! Închise și țipă: Biji!

Nu auzi însă niciun glăscior.

— B.J.! Unde ești?

Disperată, Cissy ieși în fugă în bezna serii și în ploaia care începuse din nou să cadă. Nu putea face nimic pentru bunica ei. Eugenia murise, Cissy o știa. Dar fiul ei… Doamne Dumnezeule, unde era? Nu putea să fi ajuns departe. Îl scăpase din vedere doar o fracțiune de secundă.

— B.J.!

Panica îi încleștă sufletul în timp ce căuta pe domeniul cufundat în

întuneric. Încercă să-și păstreze vocea calmă, deși pe dinăuntru era înnebunită de griji.

— B.J.? Iubitule? Unde ești?

Se strădui să-și alunge tremurul din glas, să-și camufleze teroarea.

— Biji?

Dumnezeule, unde reușise să dispară atât de repede? Porțile erau încuiate… nu? Le auzise închizându-se în urma mașinii.

Sau nu se închiseseră?

— Nu, șopti Cissy și o luă la fugă pe alee, cuprinsă de un val nou de panică. B.J.! Bryan Jack! Unde ești?

În depărtare se auzi vuietul sirenelor.

— Mai repede, fir-ar a naibii, zise Cissy cu inima bubuind, cu mintea înnegurată de spaimă.

Nu te panica. B.J. este aici, știi bine că-i aici. E la fel de speriat ca tine. Calmează-te. Uită că tocmai ai văzut-o pe bunică-ta moartă, uită că ai fi putut preveni accidentul dacă ai fi ajuns aici la ora fixată, uită că maică-ta, jigodia psihopată, a evadat din închisoare, și GĂSEȘTE-L PE B.J.!

CAPITOLUL 2

Nu-i venea să creadă că o făcuse într-adevăr!

Adrenalina îi gonea prin sânge.

Când bătrâna o privise în cele din urmă, aproape că-şi pierduse cumpătul, totuşi găsise cumva o forţă interioară pentru a-şi duce la îndeplinire planul.

Acum, când ştergătoarele de parbriz îndepărtau picăturile de ploaie, inima îi bătea de un milion de ori pe minut. Deşi se simţea triumfătoare, avu grijă să ridice talpa de pe acceleraţia Fordului Taurus. Nu-şi putea permite să fie oprită pentru depăşirea vitezei legale sau să atragă atenţia în vreun fel poliţiei. Nu acum.

Calmează-te. Poţi savura totul mai târziu.

Degetele înmănuşate i se curbară pe volan, dar nu putea scăpa, nici măcar pentru o clipă, de fiorul de surescitare pe care i-l declanşase omorul şi momentul acela, chiar înainte s-o împingă pe bătrână peste balustradă, momentul acela minunat al recunoaşterii, când Eugenia dăduse ochi cu ea.

În intervalul acela infim dintre două bătăi de inimă, Eugenia Haversmith Cahill înţelesese că era pe punctul de a-şi întâlni Creatorul, că o aştepta moartea. Chiar şi aşa, javra bătrână probabil că nu se aşteptase să se întâmple atât de repede. Crezuse pesemne că va exista o modalitate să discute, să intimideze ori să-şi cumpere scăparea.

Ghinionul ei.

Surâzând mulţumită, femeia activă aerul cald pentru a sufla pe interiorul geamului şi a evapora condensul, în timp ce privea prin parbriz la stopurile strălucitoare ale micului BMW sport ce gonea în faţa ei, strecurându-se prin trafic, trecând de pe o bandă pe alta, cu motorul mugind. *Bagă mare, idiotule,* îşi spuse ea. *Să vezi cum o să-ncasezi o amendă.*

Îşi aminti oroarea de pe chipul bătrânei când fusese ridicată peste balustradă. Da, Eugenia se luptase şi ţipase, dar nu fusese în stare să se salveze. Trupul mic i se izbise de pardoseala dură din marmură cu un zgomot surd, dezgustător şi în acelaşi timp satisfăcător, care se suprapusese peste trosnetul oaselor.

Femeia deschise radioul şi fredonă alături de Sheryl Crow un cântec

vechi. Hotărâtă să nu depășească viteza legală, trecu podul ce se întindea peste apele întunecate ale Golfului și urmă șirul constant de stopuri de automobile spre Oakland.

Simțindu-se încă ușor paranoică, verifică de câteva ori oglinda retrovizoare pentru a se asigura că nu era urmărită.

Nu avea de gând să se lase prinsă. Nu deocamdată. Avea încă multe de făcut, multe de realizat. Mijind ochii în fața farurilor reflectate în oglindă, nu văzu nimic anormal, niciun fel de lumini stroboscopice care ar fi anunțat că un echipaj de poliție era pe urmele ei.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu te urmărește nimeni! Nu știe nimeni ce-ai făcut.

Relaxează-te!

Ai scăpat! Iar polițaii… sunt niște imbecili.

Nu uita asta.

După ce ajunse pe latura estică a Golfului, porni spre nord, către Berkeley, și se mai calmă puțin. Încetă să mai strângă volanul cu disperare și nu mai era la fel de agitată, nici la fel de temătoare, nici la fel de surescitată. Expiră prelung și liniștitor în timp ce șofa prin suburbii spre Wildeat Canyon, unde populația densă lăsa loc bungalourilor mici și străzilor liniștite și mărginite de arbori. O singură dată, înainte de a vira de pe șosea spre căsuța pe care o închinase, se mai uită în oglinda retrovizoare. Pentru siguranță maximă, viră de două ori consecutiv la dreapta, privind cu atenție în urmă. După aceea, satisfăcută că nu era filată, intră cu spatele pe aleea de acces la o căsuță cu două dormitoare pe care o închinase sub un nume fals. Își aminti cum îi întinsese agentei de leasing actul de identitate fals și-și mușcase buza neliniștită, convinsă că va descoperi că permisul auto din statul Oregon era fals. Dar, după ce verificase pe computer extrasul de credit și istoricul joburilor Elysei Hammersly cu domiciliul în Gresham, statul Oregon, și acceptase un cec, agenta îi înmânase cheile. Superb! Acum îi plăcea să se gândească la ea ca fiind Elyse. Păi da, era Elyse. De ce nu? Era perfect!

Chicotind în sinea ei, opri mașina. Bungaloul se încadra în tipul de case de după al Doilea Război Mondial, cu două dormitoare mici, o singură baie, un living, o sufragerie nedecomandată, o bucătărioară și scară ce ducea la cea mai importantă caracteristică a casei: subsolul. Un subsol cu dotări speciale.

Subsolul era locul unde casa aceasta, asemănătoare cu toate celelalte de pe stradă, devenea interesantă. Și perfectă pentru ce avea Elyse nevoie.

Acum însă avea întâlnire cu noua ei musafiră.

Marla Amhurst Cahill.

Sau, așa cum îi plăcea să se gândească la femeia pe care o ajutase să fugă, Marla Dispăruta sau Marla Evadata. Desigur, ea n-avea să recunoască așa ceva față de noua ei „colegă de cameră” enervantă.

Săptămânile dinaintea evadării propriu-zise fuseseră tensionate și cele două femei comunicaseră prin intermediul câtorva persoane. Elyse n-o vizitase niciodată pe Marla în închisoare. Nu-i telefonase niciodată. Cei care transmiseseră mesaje nu știuseră nimic despre planul lor și nici nu-i știuseră numele. Elyse simțea că anonimatul ei era sigur. Pentru orice eventualitate, strânse scurt din pumni ca să-i poarte noroc și-și adună forțele pentru confruntarea pe care o considera inevitabilă.

Deși plănuiseră evadarea timp de doi ani și totul se desfășurase fără greșeală, Marla, ca întotdeauna, nu era mulțumită.

Uneori Elyse se întreba dacă merita efortul.

Bineînțeles că merită! Miza este de milioane de dolari! Nu uita asta!

Punându-și cureaua poșetei pe umăr, femeia coborî din mașină și o încuie. Continua să fie nervoasă și privea într-o parte și alta, cercetând colțurile garajului, pubela de gunoi și veranda lungă, așteptându-se cumva la ambuscada unor agenți FBI care să fluture legitimații și să-și îndrepte pistoalele spre ea.

N-o lua razna! Ai reușit.

Merse cu pas iute pe aleea din beton năpădită de iarbă, către veranda din spate, unde o clematită, acum fără frunze, se contorsiona ca o frânghie peste streșini. Bâjbâi cu cheile până o găsi pe cea dorită și o băgă în broască.

Clic!

Cheile de pe inel zornăiau și o călcau pe nervi, dar găsi cheia de la a doua încuietoare, pe care trebui s-o apese și s-o hâțâne puțin înainte ca limba metalică a zăvorului vechi să iasă din locaș. Femeia împinse cu umărul ușa și o întâmpinară izurile de mucegai și aer stătut. Își notă în minte să cumpere dezodorizante de cameră, deoarece căsuța nu fusese locuită de opt luni. Poate că exista o cale prin care s-o convingă pe Marla să-și miște fundul și să folosească mopul și detergenții. Desigur, nu era vorba de faptul că Marla nu făcuse așa ceva în casa ei mare, ci mai degrabă

că era încă paranoică și se temea să nu fie văzută de cineva.

— N-o să mă mai întorc niciodată acolo, îi spusese ea lui Elyse. Niciodată. N-au decât să mă omoare.

Și Elyse o crezuse.

Acum încuie ușa, scoase din poșetă o pungă albă și lăsă poșeta din piele pe palier. După ce urcai câteva trepte, ajungeai la bucătărie unde picura un robinet defect, iar un ceas mural de modă veche ticăia încet. Pe ea n-o interesa însă interiorul. După ce mai verifică o dată că închisese ambele încuietori, coborî scara ce scârțâia în subsolul ce părea veșnic umed și mirosea a mucegai. Plafonul era scund, astfel că cineva mai înalt ar fi trebuit să se aplece în dreptul grinzilor și Elyse găsise destule pânze de păianjeni în colțurile întunecate.

Simțea că o furnică toată pielea, deși locul era perfect pentru scopurile lor.

Trecu pe lângă mașina de spălat rufe ruginită și se apropie de peretele îndepărtat al subsolului umed. Peretele acela nu era însă ceea ce părea. În cursul ultimei jumătăți de secol, unul dintre proprietarii bungaloului construise un perete fals într-un colț al pivniței, creând un spațiu pentru un beci secret de vinuri. Construcția în sine părea însă stranie, deoarece subsolul era prea umed și rece ca să creeze atmosfera potrivită pentru orice fel de băuturi.

Elyse nu folosea însă spațiul pentru a-și ascunde sticlele de Pinot Gris, Chardonnay sau Merlot.

Peretele fals cu rafturi prăfuite și ușa camuflată era o ascunzătoare perfectă, dacă nu pentru lădițe cu vin, atunci cel puțin pentru o evadată dintr-o închisoare de minimă securitate.

Grijulie să nu facă prea mult zgomot, în eventualitatea că Marla dormea, Elyse ciocăni ușor în partea laterală a raftului. Probabil că femeia era epuizată după încordarea nervoasă creată de plănuirea și executarea evadării.

Elyse așteptă o secundă, după care apăsă o manetă secretă. Cu un clic, zăvorul se deschise și împinse o secțiune a rafturilor în odăița din spate.

— Hei, șopti ea, am venit.

Intră în camera fără ferestre, luminată acum doar de lumina albăstruie pâlpâitoare a televizorului și a unei veioze mici de lângă pat. Interiorul era spartan; pereții erau lipsiți de tablouri și singurele piese de mobilier erau un

scaun, un pat, noptiera și comoda pe care stătea televizorul.

Marla abia dacă ridică ochii în semn de salut.

Dumnezeule, era prost dispusă!

Grozav!

În mod evident, euforia evadării se risipise.

— Chiar te uiți la așa ceva? întrebă Elyse, recunoscând un reality show la modă pe ecranul televizorului care avea sonorul oprit.

Marla nu-i răspunse, ci doar îi aruncă o privire extrem de grăitoare. În închisoare femeia devenise fascinată de tot felul de emisiuni TV bizare.

— Îmi place. Este escapism, răspunse ea și oferi o urmă de surâs în care vechea și secretoasa Marla ieși la suprafață pentru o secundă.

— În regulă, cum vrei tu. Mă gândisem însă că ai vrea să ieși de aici.

— Și unde să mă duc?

— Sus, în casă.

— S-ar putea să mă vadă cineva, zise ea pe un ton care sugera că Elyse era o imbecilă.

— Poți să stai cu jaluzelele trase, dar cel puțin… cel puțin, n-ar fi ca…

— O celulă? întrebă Marla, abia mișcând buzele.

— Da, ca o celulă. Mâine o să aduc detergenți și o s-o punem la punct. Este deja mobilată.

Marla pufni dezgustată și cu ochii minții revăzu un grup de persoane închise într-o casă fără ferestre. Cel puțin cu ele putea stabili o legătură.

— Ți-am adus ceva de mâncare. Elyse îi întinse punga albă de hârtie. Un hamburger pe care l-am cumpărat înainte de a merge la vilă, îmi pare rău că s-a răcit, dar n-am vrut să mă mai opresc după aceea.

— La vilă?

Marla păru brusc interesată, dar nu de mâncare.

— Da, casa de pe Mount Sutro. Elyse se apropie de scaun și se aplecă pentru a-i șopti la ureche: în seara asta am omorât-o pe Eugenia. Exact cum am plănuit. Doamne… a fost… perfect! M-a și recunoscut, javra bătrână.

— Ai omorât-o pe Eugenia? Pe ea mai întâi? Marla ignoră punga pe care o avea în poate și o fixă cu privirea pe cealaltă femeie. Nu *așa* am stabilit.

— Hei! S-a ivit ocazia perfectă, da? Și am scăpat de ea. Nu văd ce contează când sau cum o să moară, atât timp cât o să moară!

— Ești o…

— Să nu mai aud niciun cuvânt, o avertiză Elyse. Mi-am riscat viața

pentru tine, așa că cel puțin ai putea fi curioasă cum a fost, sau să zici „mulțumesc”, ori „bună treabă”, dar niciodată – ai auzit? – să nu-mi vorbești de sus. Nu accept așa ceva.

— Mi se pare mie sau suntem cam irascibile? întrebă Marla încet.

— Da, suntem. *Amândouă* suntem!

Marla își destinse chipul.

— Bine, rosti ea lent. N-am vrut să mă răstesc la tine, dar m-am săturat să stau închisă aici.

— Lucrurile se vor schimba în curând.

— Nu îndeajuns de curând.

Cu un gest de frustrare, Elyse își îndepărtă o șuviță de păr de pe față. Asta era marea problemă cu Marla – era aproape tot timpul prost dispusă.

— Bun, îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun, dar a trebuit să acționez rapid când am aflat că Eugenia va rămâne singură în casă. La naiba, să știi că nu-i ușor!

— Nici pentru mine nu-i ușor. Eu sunt cea care a fost în închisoare și acum… acum aici.

— Știai foarte bine că pentru o vreme va trebui să stai ascunsă.

Marla se încruntă, dar – slavă Domnului! – n-o contrazise.

— Cred că am nevoie pur și simplu de ceva timp să mă adaptez.

— Da, normal, asta-i valabil și pentru mine. Haide, dă-i drumul, mănâncă și uită-te la… Aruncă o privire spre televizor. La ce te uitai.

— *Arest la domiciliu.*

— Perfect!

Marla râse și ea de ironia titlului.

— O să mă-ntorc mâine sau poimâine, când o să fiu liberă, și-o să aduc niște chestii pe care le putem folosi ca să te deghizezi. După aceea poți încerca să ieși din casă. Ce zici?

— N-ar fi rău, încuviință Marla și serialul se întrerupse pentru o reclamă la bere. Când vii data viitoare, ai grijă ca mâncarea să fie măcar călduță.

— Bine.

Elyse părăsi casă, întrebându-se de ce naiba se încurcase cu jigodia asta.

Pentru bani, ai uitat? Averea Cahill? Mai rezistă un pic. Femeia asta este biletul tău spre bogăție.

Dar ai dreptate: este o jigodie de clasa întâi.

Obișnuiește-te.

* * *

Cu inima cât un purice, Cissy își căuta fiul de optsprezece luni. *Doamne, te rog, să nu se fi întâmplat nimic! Te rog!*

— Biji? Scumpule, unde ești?

Cissy alergă pe domeniul casei bunicii ei speriată la culme, o duzină de scenarii oribile fulgerându-i prin fața ochilor. Privi peste tufișuri, scotocind în beznă. Inima îi bubuia în piept de groază și acum începuse să plouă cu adevărat.

Și dacă nu-l putea găsi?

Dacă se strecurase cumva printre barele porților?

Era atât de micuț… atât de neștiutor.

Te rog, Doamne, să nu i se fi întâmplat nimic!

— B.J.?

Unde sunt nenorociții ăia de polițai? Ar fi putut s-o ajute!

Timp de două zile stătuseră pe urmele ei și… slavă cerului! Văzu primele lumini pâlpâitoare, strălucind roșu și albastru, mai jos pe deal. Sirenele se auzeau tot mai aproape când își zări fiul pitit sub o azalee.

— Of, B.J.!

Călcă fără să-i pese prin bălțile reci din curte și-l luă în brațe, strângându-l la piept. Băiețașul era murdar. Și se agăța de ea. Și plângea. Căciulița i se deplasase într-o parte, pe o ureche, strânsă ca un laț în jurul gâtului. Cissy o descheie și i-o scoase. Copilul era în siguranță, în siguranță. Îi inspiră adânc aroma specifică și-și înghiți nodul care i se ridicase în gât.

— Biji s-a sperat, rosti fiul ei tremurându-i în brațe.

— Și eu m-am speriat, dragostea mea.

Îl sărută pe creștet, acum umed, și-l ținu lipit de pieptul ei. Lacrimile îi ardeau interiorul pleoapelor la gândul că l-ar fi putut pierde.

— Acum însă ești bine. Mami e aici. Totul va fi bine!

Cissy merse la poartă, tastă un cod pe consola electronică și, tocmai când porțile începură să se deschidă, prima mașină de poliție – un Cadillac vechi cu girofarul montat pe bord – vui în sus pe deal și se opri printr-un derapaj controlat astfel încât să blocheze calea de acces pe domeniu. A doua mașină, un echipaj de patrulare, găsi un loc de parcare pe strada aglomerată. Era urmată de o mașină de pompieri și de o ambulanță care înaintau mai încet pe drumul îngust și șerpuit.

— A venit cavaleria grea, îi spuse Cissy fiului ei, deși nu-i plăcea deloc primul vehicul care aducea cu o ambarcațiune.

Îi trezea amintiri pe care nu dorea să le reînvie, amintiri din altă perioadă rea a vieții ei, petrecute cu zece ani în urmă, evenimentele oribile ce o duseseră pe Marla la închisoare.

Când primul polițist coborî de la volanul Cadillac-ului, Cissy simți un gol în stomac. Bărbatul acela nu trebuia nici să-și arate legitimația, nici să-și rostească numele. Îl cunoștea, deoarece detectivul Anthony Paterno condusese investigația ce dusese la condamnarea Marlei. Fața lui prelungă, ca a unui copoi, părea acum brăzdată de alte riduri, iar în părul des se vedeau mai multe fire sure, dar în rest el, ca și mașina lui, se schimbase prea puțin.

— Dumneata ești Cissy, rosti polițistul.

— Da. El este fiul meu, B.J.… ăăă, Bryan Jack. Haide! Pe-aici! Se uită pe lângă Paterno, spre paramedici. Poate că Buni mai are o șansă, adăugă ea, simțind o umbră de speranță, deși era convinsă că era prea târziu.

Ținându-l strâns pe B.J., ca și cum ar fi crezut că-l poate pierde din nou, porni cu pas iute pe aleea pavată cu cărămizi, spre ușa din față. Paterno și partenera sa, o femeie înaltă cu aer bărbătesc, ochelari simpli și părul tuns scurt, o urmară îndeaproape, cu paramedicii și pompierii la numai câțiva pași după ei.

— Stai aici, zise Paterno arătând o banchetă de pe verandă, în timp ce partenera lui, care se prezentase ca fiind Janet Quinn, pătrunse pe ușa deschisă. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, n-am fost aici când a căzut… Doamne Dumnezeule!

Cissy înghiți un nod uriaș care i se pusese în gât și-l legănă pe B.J. la piept.

— Mami tristă, zise B.J. și femeia încuviință din cap.

— Foarte tristă.

— Mami plânge?

— Poate că da.

Ea surâse printre lacrimi și-l sărută pe căpșor. Ferindu-și fiul de ușa deschisă, nu încercă să se uite în holul de la parter. Văzuse destul.

Doi paramedici cu echipamente se grăbiră înăuntru, trecând pe lângă ea.

— Cu grijă, rosti Paterno în urma lor, poate că aici s-a comis o crimă.

— Am înțeles, zise unul dintre ei, dar acum dați-vă, vă rog, la o parte și

lăsați-ne să lucrăm. Oh, la naiba… e moartă deja!

Toate speranțele lui Cissy se năruiră.

— Nu mai avem nimic de făcut decât s-o trimitem la morgă, rosti al doilea paramedic, atât de lipsit de emoție, încât lui Cissy i se tăie răsuflarea.

Asta era bunica ei, pentru Dumnezeu! Nu era un corp oarecare, necunoscut, nerevendicat, neiubit! Femeia despre se vorbea era Eugenia Cahill, o femeie micuță, inteligentă și plină de viață care condusese corporații, participase la concursuri de bridge și făcuse parte din consiliile… Doamne, ce mai conta din ce consilii făcuse parte? Murise.

— Nu există semne de pătrundere prin efracție, anunță Quinn. Verificăm să vedem dacă motivul a fost jaful.

Pe verandă, Cissy se întoarse cu spatele la drama dinăuntru. Totul i se părea suprareal și, continuând să-și țină fiul în brațe, privi ploaia care se revărsa din cerul serii și-și dădu seama pentru prima dată că n-avea să-și mai revadă niciodată bunica vie. Clipi repede, oprind alte lacrimi. Chiar dacă între ele nu existase o relație plină de afecțiune, ba chiar existaseră destule conflicte și nemulțumiri de durată pe când Cissy fusese adolescentă și locuise aici, totuși o iubise pe Eugenia, care era singura ei rudă, cu excepția unui unchi și a unei mătuși ce trăiau în Oregon și a altui unchi internat într-un sanatoriu de boli mintale. În mod clar, Eugenia îi era ruda cea mai apropiată, alături de James, fratele ei vitreg.

Mai este și Marla. Ai uitat de ea? Mama ta? Afurisita care a evadat din închisoare. Și pe ea trebuie s-o pui la socoteală.

Și cum stau lucrurile cu Jack?

Nu voia să se gândească în clipa asta la păduchele ei de soț. Îndrăzni să arunce altă privire spre interiorul casei și văzu un paramedic clătinând din cap. Cissy simți un nod în gât. Din secunda în care o zărise pe Eugenia în balta de sânge, știuse că murise, dar confirmarea acelei bănuieli o izbi acum din plin.

Paterno apăru dinăuntru.

— Bunica dumitale…

— Știu.

Cissy tremura pe dinăuntru, însă izbuti să-și păstreze un soi de calm. Mintea îi gonea în zeci de direcții, dar se strădui să se concentreze asupra detectivului cu chip sobru și ochi negri.

— Dar de ce… vreau să zic, știam că dumneata lucrezi la Omoruri. Cum

de ai venit așa prompt? Pricepu înainte ca bărbatul să-i răspundă. Ah, am înțeles. Are legătură cu mama, nu?

— Am dori s-o găsim.

Cissy se cutremură când se gândi că Marla Amhurst Cahill era în libertate. Deși nu dorea să tragă o concluzie pripită, părea o coincidență cam mare ca bunica ei să cadă pe scară la numai câteva zile după evadarea Marlei.

Despre mama ei se puteau spune multe, dar un lucru era sigur: era inteligentă. Și vicleană. Dar ar fi fost de-a dreptul prostesc să revină aici. Mașina poliției fusese pe stradă, în apropierea porților… Sau nu? Eugenia se plânsese ieri de prezența polițiștilor, dar în seara asta mai fuseseră aici?

Simți un gol în stomac.

— Atunci de ce a durat așa mult să ajungeți aici? Credeam că cineva fila casa. Buni zicea că doi polițiști aveau mașina parcată pe stradă.

— Da, încuviință Paterno, am avut aici un echipaj, dar a fost chemat în altă parte.

— „Chemat”?

— S-au raportat împușcături chiar pe strada asta, ceva mai jos.

— Exact atunci când bunica mea a căzut pe scară? întrebă neîncrezător Cissy.

O coincidență? Eugenia moare la scurt timp după ce Marla evadează, iar polițiștii trimiși să-i supravegheze casa sunt trimiși brusc altundeva?

— Și l-au găsit pe cel care a tras? întrebă ea.

Pe chipul prelung al lui Paterno nu se putea citi nimic.

— Nu încă.

— Dar când s-a-ntâmplat?

— Acum o oră.

— O oră… Inima începu să-i bată mai repede odată cu înmulțirea coincidențelor. Buni nu era moartă de mult timp. Era… era… Glasul lui Cissy se frânse. Era caldă, când i-am căutat pulsul…

— Cum ai intrat?

— Am cheia mea, răspunse sec Cissy.

Îi venea încă greu să proceseze toate cele întâmplate. Paterno se uită la B.J.…

— De ce nu aștepți în mașină? Acolo este cald și uscat. S-ar putea să mai avem niște întrebări, iar până atunci casa va fi considerată locul

crimei”.

— Dar ea a căzut pe scară. Unde-i crima?

Femeia înțelesese însă deja ce sugera detectivul și posibilitatea aceea, ca mama ei să fie cumva implicată, îi întorcea stomacul pe dos. Așa ceva nu putea fi adevărat. Și totuși, iat-o pe ea însăși: stând pe picioare ca de plastilină și simțindu-se aproape ca și cum ar fi avut o experiență extracorporală.

— Mai era cineva în casă cu ea? întrebă Paterno, îndepărtând-o ușor de verandă.

Cissy simți ploaia curgându-i pe ceafa și grăbi pasul spre mașină.

— Nu… adică, nu cred.

Când ajunseră la Acura, B.J. îi scânci în brațe și ea îi șopti la ureche.

— Da, iubitule, e-n regulă. Șșș.

Paterno deschise portiera din dreptul șoferului și dinăuntru o întâmpinară mirosurile de roșii, oregano și usturoi. Cissy îți trase scaunul înapoi și se așeză la volan cu băiețelul în brațe, în timp ce polițistul se urcă pe locul din dreapta și călcă pe capacul cutiei de pizza. Își ridică pantoful prea târziu.

— Scuze!

— Nu contează.

De fapt, în clipa asta absolut nimic nu mai conta. Cissy se simțea amorțită pe dinăuntru. De fapt, nu-i păsa de nimeni și de nimic cu excepția copilului ei.

Din fericire, B.J. era încântat de locul în care se afla și „șofa” de zor, trăgând cu ambele mânuțe de volan.

Stând cu picioarele desfăcute de o parte și cealaltă a cutiei turtite de pizza, Paterno scoase din buzunarul paltonului un pix și un carnețel.

— Aduceai cina bunicii dumitale?

Cissy aprobă din cap.

— De obicei o vizitez duminica, pentru că atunci rămâne singură. Eu vin întotdeauna cu mâncare, îi pregătesc ce cred eu c-o să-i placă și după ce mâncăm, ne uităm la vreo emisiune la televizor – *Vrei să și milionar* sau *Wheel of Fortune,* cu Coco și… Se opri brusc și-l privi pe detectiv. Unde-i cățelușa?

— Poftim?

— De obicei, Buni stă singură, doar cu Coco, cățelușa ei albă și lățoasă,

pe care o adoră realmente. Acum n-am văzut-o în casă, iar asta-i foarte ciudat. Bunica o ia peste tot. Practic sunt inseparabile.

Se uită prin curte, ca și cum Coco s-ar fi strecurat, cine știe cum, pe ușa din față.

— O s-o găsim, încuviință Paterno, dar scrise ceva în carnețel. O atinse apoi pe braț și rosti: Ziceai așadar… că vă uitați împreună la televizor…

— În seara asta urma să mâncăm pizza, fiindcă eu întârziasem.

Cissy își coborî privirea spre cutia albă turtită și nu-i venea să creadă că, practic, cu nici jumătate de oră în urmă, își făcea griji că va trebui să explice de ce nu avusese timp să pregătească ceva ce Eugeniei i-ar fi plăcut mai mult decât o pizza cumpărată de la Dino's. Acum se afla în mașină cu un polițist în care nu avea încredere, iar bunica ei era moartă. Își drese glasul și se strădui să-și organizeze gândurile.

— De obicei, eram doar noi trei, explică ea, bunica, Biji și cu mine. Deborah, femeia care practic e însoțitoarea ei și… ăăă, știi, nu-i de fapt o „infirmieră". Schiță în aer ghilimele. Buni n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva, dar are o însoțitoare. Deborah este liberă în zilele de duminică și luni, iar camerista, Paloma, pleacă mi se pare pe la cinci după-amiaza. Elsa, bucătăreasa, lucrează numai – of, Doamne! – de luni până vineri, dacă Buni nu are musafiri… și… și… ah, da, Lars, șoferul, lucrează până la… nu știu… Până la cinci? Până la șase? Ceva de genul ăsta, numai dacă bunica nu are nevoie de el și atunci se înțeleg cumva.

Încerca să rămână logică și ordonată, dar își dădea seama că era dezlânată.

— Așa că atunci ne uităm la vreo prostie la televizor și… și… of, la naiba!

Începu să plângă din nou, după care, dezgustată de sine, își șterse furioasă lacrimile.

— Mami? întrebă B.J. și-și întoarse capul s-o privească.

Cissy izbuti să-i zâmbească.

— Mami e bine.

O minciună sfruntată.

— Putem pleca acum? îl întrebă pe detectiv.

În fața porții apăruse un alt vehicul, cu echipa de criminaliști, care bloca aproape complet accesul pe domeniu. Prin porțile deschise, vedea că unii vecini ieșiseră pe stradă și se adunaseră sub ramurile întinse ale unui stejar

mare. Cissy oftă, apoi oftă încă o dată când duba unui post TV vui în sus pe deal și parcă neregulamentar la câteva case mai jos.
— Din ce în ce mai bine, murmură ea.
— Vă pot duce eu acasă, se oferi Paterno, dar din păcate va mai dura. Ar fi util dacă mi-ai putea da o listă cu cei care lucrează aici. Numele și adresele.
— Nu le am la mine, dar Buni le are. Eu am două numere de telefon în agenda telefonului. Deborah și Lars. Nu le știu pe restul, dar pe laptopul de acasă am numerele unora dintre prietenele ei.
— Orice îmi poți face rost este util.
Cissy își luă telefonul din poșetă, derulă prin lista de contacte și apoi îl anunță:
— Deborah Kropft, uite-o!
Dictă numărul, apoi trecu mai departe:
— Și Lars Swanson. Știam că-l am, pentru că uneori ne mai duce pe mine și pe Biji. Îi dictă și numărul acela. Numele de familie al Palomei este Perez și cred… cred că locuiește în Oakland. Pe soțul ei îl cheamă Estevan. Mai există o cameristă, Rosa, care a lucrat mulți ani pentru Buni, dar cu întreruperi. Numele ei de familie este Santiago. Nu știu unde locuiește, dar cred că Buni are toate datele în bibliotecă. Lângă telefon. Într-o agendă, nu pe un computer… Ea își folosea rar computerul…
Dumnezeule, o lua din nou razna!
— O să verificăm. Mulțumesc.
— Acum putem pleca?
— Nu încă, dar în curând. Îți promit, o asigură Paterno solemn. Revin în câteva minute, iar după aceea, dacă o să mai am întrebări, o să telefonez sau o să-ți fac o vizită, sau, dacă îți este mai ușor, poți veni la secție.
— Realmente, nu mai am nimic de adăugat și, chiar, trebuie să-mi duc băiatul acasă.
— Știu și o să mă grăbesc.
Detectivul ieși din mașină și-și întoarse atenția către cineva care apăruse din mașina criminaliștilor. Împreună, cei doi merseră cu pas grăbit pe aleea de cărămizi, care era acum plină de polițiști și paramedici. Era imposibil ca Paterno să-i ducă personal cu mașina acasă. Trebuiau să găsească o modalitate prin care să deblocheze ieșirea din curte. Deocamdată însă se părea că era captivă aici, ceea ce era extrem de

neplăcut.

— Asta e, băiete, i se adresă ea lui B.J. Nu pot să fac altceva. Se pare că vom fi doar noi doi. Ce părere ai dacă am mânca în mașină?

— Biji conduce.

— Hmm. Mai târziu.

Copilul începu să plângă când Cissy îl ridică din poală, dar ea ignoră apropierea unui nou acces de isterie, îl prinse cu centura în scaunul din dreapta, scoase mai multe șervețele din torpedo și deschise cutia cu pizza.

Luă dinăuntru o bucățică și o întinse băiețelului, ale cărui plânsete încetară imediat. Ieri, Cissy și-ar fi făcut griji să nu păteze scaunele tapisate cu piele, dar în seara asta înțelegea că ele nu însemnau mare lucru. Sosul de roșii sau bucățile de mozzarella puteau fi șterse. Bunica ei nu avea să se mai plângă niciodată din cauza petelor.

În timp ce B.J. luă o bucățică de pepperoni, pe care o examină cu atenție înainte s-o bage în gură, femeia privi afară prin parbrizul ud de ploaie, spre vila veche. Pereții din cărămidă și imitație de șindrilă se ridicau patru niveluri deasupra garajului din subsol, care era flancat de rododendroni, azalee și ferigi ce tremurau acum sub vânt, îngreunate de apă. Ferestrele primelor două niveluri erau luminate – petice calde de lumină ce dezmințeau oroarea dinăuntru. Își ridică după aceea privirea spre al treilea nivel și fereastra fostei ei camere, locul unde își petrecuse majoritatea anilor mizerabili de adolescență.

Pe atunci detesta să locuiască în oraș și prefera ranch-ul. Situația se schimbase, bineînțeles.

Poate că Cissy ar fi trebuit să se mute înapoi, așa cum sugerase bunica după ce-l dăduse afară pe Jack, însă ea nu dorise să renunțe la independența ei. În plus, vila asta uriașă și întinsă nu-i trezea amintiri așa grozave.

Acum Buni era moartă.

Gâtul i se încleștă dureros. Întreaga ei viață părea să se năruiască. Mama ei evadase din închisoare, bunica ei murise, soțul… Nu, nici prin cap nu-i trecea să mai revină aici. Se uită la băiețașul ei, care mesteca fericit pepperoni, și rupse o bucată de crustă cu brânză. I-o întinse lui B.J., care o luă încântat, strivind-o în pumnișor.

Era atât de pierdută în gânduri, încât nu văzu o umbră trecând pe lângă mașină și nu-și dădu seama că cineva privea prin geamul portierei ei până nu auzi bătaia degetelor în sticlă. Tresări, se întoarse brusc, aproape scăpând

restul de pizza pe volan și-l văzu pe Jack Holt privind înăuntru.

— Doamne! murmură ea, cu inima bătându-i sălbatic, după care vorbi cu glas tare: B.J., ia uite cine-a venit.

Ei înseși nu-i venea să creadă.

— E tăticul tău.

CAPITOLUL 3

Ultimul lucru de care avea nevoie Cissy acum, *cu adevărat* ultimul, era prezența celui care avea să fie în curând fostul ei soț. Fără chef, coborî geamul portierei. Purtat de o rafală de aer spălat de ploaie, izul de after-shave al bărbatului pătrunse înăuntru însoțit de o mulțime de amintiri nedorite. Deși tulburată, îi văzu totuși umbra de barbă nerasă de câteva zile ce-i acoperea maxilarul energic și intensitatea ca de laser a ochilor albaștri.

— Ești bine? o întrebă el.

O întrebare idioată.

— Ți se pare că arăt bine? replică Cissy, apoi clătină din cap, străduindu-se să nu plângă. Nu, nu sunt bine.

Nu avea să-și piardă stăpânirea de sine, în niciun caz în fața lui.

— E… Buni… Ea… ea… Jack, a murit!

Glasul i se frânse când rosti ultimul cuvânt și se admonestă în gând pentru asta.

— Ciss, murmură bărbatul și ea se simți atât de tulburată, încât simți nevoia să-și ferească ochii.

— Ta-tiii!

Brațele micuțe ale lui B.J. se ridicară mult, dorindu-și ca tatăl lui să se întindă prin geam și să-l prindă. Sosul marinara i se întinse pe față, pe cotieră și pe scaun.

— Ce faci, voinicule? zise Jack, în timp ce copilul agita disperat brațele în aer. Ia stai așa…

Ocoli iute mașina, deschise portiera din dreapta șoferului și, ignorând sosul și grăsimea ce-i acopereau fiul, îi desfăcu centura și se așeză pe scaun.

— Ești într-un hal fără de hal, îi spuse, iar Biji, trădătorul mic, chicoti și-și arătă toți cei treisprezece dințișori.

— Ta-tiii! repetă el și chipul îi străluci de încântare.

Migrena lui Cissy se accentuă.

— Îmi pare rău de Eugenia.

Jack o atinse pe umăr și femeia se încordă. Bărbatul părea sincer, însă fusese mereu capabil să joace rolul prietenului atent, al logodnicului

romantic sau al soțului iubitor dacă își dorea.

Cissy nu se lăsa păcălită de interpretarea lui. Îl cunoștea prea bine și mai știa cât de jalnic de ușor o fermeca. Chiar și acum când suferea și era asaltată de vinovăție, continua să simtă legătura aceea ridicolă bărbat-femeie care fusese dintotdeauna parte din relația lor. Lua-l-ar naiba, cu cămașa lui cu gulerul larg desfăcut, cu părul des și zburlit și cu gropițele care se adânceau când surâdea! Problema era că Jack Holt era afurisit de chipeș pentru propriul lui bine. Și pentru binele ei, Cissy ar fi trebuit să știe asta și să nu se încurce cu el. Fusese atrasă de prima dată când îl văzuse la un party pentru strângere de fonduri la Cahill House, căminul pentru fete nemăritate ce rămăseseră gravide pe care familia ei îl înființase cu ani în urmă. Fusese atrasă de el și condamnată în același timp. Cissy simțise că era singurul bărbat cu o undă de ireverență din toată sala de bal, singura persoană, cu excepția ei, plictisită până peste cap de evenimentul acela scorțos.

Chiar și după ce tatăl lui Jack le făcuse prezentările, Cissy îl evitase pe tânăr. Își văzuse de rolul ei, însă Jack își dăduse seama repede că nici pe ea n-o atrăgea de fapt evenimentul și încercase în repetate rânduri să lege o conversație. Deși rezervată la început, Cissy râsese până la urmă de umorul lui sec și autocritic. Sfârșise prin a flirta cu el și, desigur, Jack răspunsese. Plecaseră împreună de la party-ul ăla idiot, începuseră o aventură care ar fi trebuit să fie de scurtă durată și se treziseră în Las Vegas după câteva luni cu o căsătorie rapidă și promisiuni de iubire veșnică.

Ce glumă proastă!

O greșeală enormă.

Cu excepția lui B.J.

Pentru fiul lor a meritat să îndure suferința unei căsnicii nefericite. Oricât de mizerabil ar fi fost ca soț, Jack părea să-și adore băiețelul. În mod evident, sentimentul era reciproc și singurul regret pe care i-l trezea lui Cissy separarea lor și divorțul iminent era că B.J. nu avea să crească sub același acoperiș cu tatăl lui.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jack, cu sprâncenele adunate laolaltă și părul blond întunecat în mod artificial de ploaie.

— Nu știu, recunoscu ea. Cred că Buni a căzut pe scară. Poate că s-a împiedicat sau poate c-a avut un accident cerebral. Atâta doar că ea obișnuia să ia *întotdeauna* liftul. N-am văzut-o niciodată pe scară. Deci,

cum…? Oftă, se lăsă pe spate în scaun și se luptă cu un sentiment copleșitor de vinovăție. Eu am întârziat. Centrala ne-a făcut figuri toată ziua și n-am putut găsi niciun instalator fiindcă e weekend. După care B.J., spre deosebire de comportamentul de acum, a fost toată ziua extrem de agitat. Nimic nu l-a mulțumit. Nimic… decât, evident, prezența ta acum.

Jack îi aruncă un surâs sclipitor.

— Așa că l-am așteptat pe băiatul cu pizza să vină și am ajuns cu peste o oră întârziere și… și…

Văzu în minte corpul mic și contorsionat al bunicii întins pe pardoseala din marmură și balta de sânge de sub părul ei scurt. Simți un ghem în stomac.

— Și când am ajuns aici, am găsit-o pe podeaua holului. Am știut că murise, totuși am sunat la 911 și… Strânse din buze. Cred că dacă aș fi ajuns aici mai devreme, la ora pe care o stabilisem… poate că nu s-ar fi întâmplat asta. Poate că ar mai fi în viață.

— Nu mai gândi așa, Ciss. Nu-i vina ta și o știi și tu prea bine.

Ea încuviință scurt din cap, luptându-se cu emoțiile.

— Îmi pare rău, repetă bărbatul, iar de data asta, când o atinse pe ceafa, ea nu se mai feri.

Cissy ar fi dorit, doar pentru câteva minute, să nu redeschidă ochii, să alunge durerea și să lase pe cineva, chiar și pe Jack, s-o aline. Până când își putea reveni.

— Vrei să te iau de aici?

— Am mașina blocată.

Clipind iute și trecându-și un deget pe sub ochi, Cissy privi prin luneta aburită. Duba criminaliștilor, mașina lui Paterno, o mașină de pompieri și câteva echipaje de poliție, cu girofarurile încă rotindu-se în noapte, erau oprite în spatele ei, blocând aleea de acces și strada. Mai mulți oameni se adunaseră la porți – doi vecini pe care-i recunoscu, un practicant de jogging și cineva care-și scosese câinele la plimbare – și toți se strânseseră sub ramurile întinse și desfrunzite ale stejarului bătrân aflat de cealaltă parte a străzii. Toate fețele lor păreau spectrale în lumina de un albastru spălăcit a felinarului stradal de care bunica ei se plânsese mereu.

— Mașina mea e-n față, zise Jack și-i zâmbi ușor în semiîntuneric. Putem evada.

Ca Marla, se gândi Cissy, dar nu spuse nimic.

— Cred că Paterno mai vrea să discutăm.
— Polițaiul de la Omoruri? Cel care-a băgat-o pe mama ta la pârnaie?
— Exact.
Jack miji ochii spre geamul mașinii care continua să se aburească.
— Crezusem c-a plecat din San Francisco. Ce naiba caută aici? Ce legătură are cu asta?
— Nu știu.
Migrena cu care Cissy se luptase toată ziua se intensifică, pulsându-i din nou la baza craniului. În ultima vreme, Jack avea efectul ăsta asupra ei.
— Dar Omoruri? Adică o crimă? Iisuse, ce-i asta?
Bărbatul își încleștă fălcile.
— Am zis că nu știu.
Cissy ridică umeri, își dădu seama că el rămăsese cu mâna pe ceafa ei și o privi cu subînțeles.
Jack înțelese aluzia și își retrase mâna, cuprinzându-l pe B.J., care-și morfolea fericit bucata de pizza strânsă în pumnișor. Era fericit în poala tatălui său, cu adevărat fericit pentru prima dată în ziua aceea. Grozav! Cissy nu dorea să se gândească la viitor și la ce ar fi putut aduce acesta.
— O să te scot eu de aici.
— Mă pot descurca și singură.
Bărbatul îi aruncă o privire care o contrazicea și femeia își dădu seama ce jalnic trebuia să arate, cu rimelul curgându-i pe obraji, cu părul ud de ploaie și lipit de scalp, cu durerea întipărită probabil pe tot chipul.
— Va dura numai o secundă.
Jack dădu să coboare din mașină.
— Stai puțin, zise Cissy, oprindu-și totuși imboldul de a-l prinde de braț. Tu cum ai ajuns așa repede aici?
— Te căutam. Am sunat de câteva ori, dar n-ai răspuns. Știam că duminică seara vii aici, așa că m-am gândit să-ți fac o surpriză.
Pentru prima dată de când apăruse, în cuvintele lui se simțea o undă de reproș, ceva mai mult decât simpla conversație.
— Ce putea fi atât de arzător încât să-mi întrerupi cina cu Buni?
— Nu s-o întrerup, o corectă Jack, ci să mă alătur ei.
— Să te alături?
Cissy îi aruncă o privire rece. Bărbatul strânse iarăși din falei și ochii lui pătrunzători păreau s-o sfredelească.

— Pentru că am primit azi actele.

Ea simți un ghem în stomac. Desigur, asta era.

— Actele pentru divorț.

— Da, actele pentru divorț, încuviință Jack pe un ton suficient de tăios pentru a fi simțit.

Își îndepărtă din ochi o șuviță udă de păr și un mușchi începu să i se zbată pe un maxilar, așa cum se întâmpla întotdeauna când era furios. Cissy schiță o grimasă.

— Și te-ai gândit că ar fi o idee bună să discutăm despre asta în fața Eugeniei?

— În primul rând, nimic legat de divorț nu mi se pare o idee bună, spuse Jack și se întinse din nou spre clanța portierei. O să vorbesc cu Paterno, ca să văd dacă te pot lua de aici.

— Jack, nu face vreo prostie.

— Prea târziu, murmură el.

Coborî din mașină, trânti portiera în urma lui și alergă pe aleea spre ușa de la intrare. Cissy îl urmări cu ochii prin parbriz. El n-ar fi trebuit să se implice. Ea n-ar fi trebuit să-l lase și *n-ar fi trebuit* să urmărească felul cum pantalonii kaki i se mulau pe fese când alerga. Fir-ar să fie, îl găsise *mereu* atrăgător, chiar și acum, când bunica ei zăcea moartă în holul de la parter. Pufnind, i se adresă lui Biji:

— Mămica ta a luat-o razna. Se întinse și îi puse un deget pe vârful năsucului. Să nu spui asta nimănui, da? Este micul nostru secret.

— Secret. Băiețașul încuviință din cap, apoi se uită pe geam. Unde a plecat tati?

— Are treabă. Se-ntoarce imediat.

— Imediat.

— Da, da.

Cissy își zări imaginea în oglinda retrovizoare și se strâmbă. Femeia pe care o vedea acolo era un dezastru. Părul ud i se făcuse șuvițe și era lipit de pielea capului, albul ochilor era congestionat, avea nasul roșu și, pe lângă rimelul ce i se întinsese în dâre, luciul de buze dispăruse de mult, pielea îi era pătată din cauza plânsului și zări chiar un coș sau două. Arăta ca naiba.

Și Buni a murit.

Un nod i se puse în gât.

Nu dorea decât să se ducă acasă. Nu cu Paterno, cu întrebările lui

blestemate și ochii bănuitori, dar nici cu Jack, care reușea de fiecare dată să-i pătrundă adânc în inimă.

— Ajută-mă, Doamne, murmură ea lăsându-se pe spate în scaun.

Încerca să nu fie iritată de faptul că Jack, după cum îi era firea, decisese că avea dreptul să vorbească el cu poliția ca și cum încă mai era un membru al familiei ei. Nu putea să plece, pur și simplu? Suferise deja un șoc în seara asta și încă nu accepta gândul că bunica sa era moartă.

Moartă!

Ochii o arseră din nou.

Atunci ce căuta Jack aici, comportându-se ca un soi de cavaler pe un cal alb, apărând de parcă i-ar fi păsat câtuși de puțin de familia lor? Ce glumă proastă! Lui Cissy i-ar fi plăcut enorm să creadă, fie numai pentru o secundă, că bărbatul o iubea cu adevărat și că putea să apeleze la forța lui. Desigur, era o idee cu totul ridicolă.

Jack Holt avea multe calități, dar nu era nici pe departe un reazem pentru ea. Cissy nu cuteza să facă greșeala de a încerca din nou să se bazeze pe el. Trase aer adânc în piept când văzu că B.J. o privea fix și că fețișoara lui începuse deja să i se strâmbe, își stăpâni lacrimile.

— Hei, omulețule, n-ai de gând să mănânci asta? întrebă ea.

Îi desfăcu degetele și scoase bucata strivită de pizza. Băiețelul scutură din cap și Cissy îi curăță degețelele dolofane de resturile de brânză și de sos *marinara.*

— Nu știu ce zici tu, dar eu aș vrea s-o șterg de-aici.

— Acasă! zise Biji, când mama lui îi șterse sosul de pe obraji, lăsându-i în jurul gurii o pată roșie.

— Exact, voinicule. O ștergem imediat ce putem. Porni motorul, ca să mai încălzească interiorul mașinii. Imediat ce putem.

* * *

— Soțul. La ora două, avertiză Quinn, abia mișcându-și buzele.

Ea și Paterno se aflau în holul de la parter al uriașei vile vechi și stăteau pe vine lângă trupul Eugeniei. Însă Quinn ridicase ochii și privise pe ușa exterioară, care rămăsese deschisă.

Paterno îl recunoscu și el pe Jack Holt, editor și proprietar al revistei *City Wise,* o publicație de scandal despre San Francisco, care venea spre ei.

Exact ce le trebuia.

— Ce caută aici?

— Cine știe? Probabil că l-a chemat soția.

— O să mă ocup eu de el.

Paterno se ridică, auzi cum genunchiul lui șubred îi trosnește ușor și porni spre ușă, pentru a bloca intrarea în casă.

— Îmi pare rău, dar accesul este interzis – e un potențial loc al crimei.

— Am înțeles. Sunt Jack Holt, soțul lui Cissy Cahill.

— Detectiv Paterno.

Cei doi nu se mai întâlniseră, dar Paterno văzuse fotografia lui Holt suficient de des, fie zâmbind din paginile glossy ale revistei sale, fie în ziarul local, unde imaginea lui neconvențională era surprinsă la diverse evenimente de caritate.

În vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, Jack Holt era în mod clar o persoană cu notorietate, care făcea parte din societatea mondenă. Indiferent dacă purta smoching sau ținută sport pentru golf, era prea spilcuit pentru gustul lui Paterno. Acum însă părea pur și simplu un alt membru îngrijorat al familiei care sosise în goană prin ploaie, cu hotărârea și tristețea gravate pe trăsăturile ascuțite ale chipului său.

Holt trase aer adânc în piept. Se uită pe lângă detectiv și o zări pe bătrâna care zăcea moartă. Pentru o clipă, fața îi fu străbătută de durere.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Paterno.

Holt își îndreptă privirea la polițist.

— Vreau să-mi duc soția și copilul acasă. Mașina mea e pe stradă, nu blocată ca a ei, în curte. O pot aduce aici mai târziu, poate mâine, ca s-o recupereze, după ce ați terminat.

Avea perfectă dreptate.

— Nu ar trebui să fie o problemă, însă tot aș dori să-i mai pun câteva întrebări.

Jack își subție buzele.

— Nu știu ce ați mai putea dori de la ea. Cissy a venit cu fiul nostru la una dintre cinele săptămânale cu bunica ei.

Privi pe lângă Paterno către corpul contorsionat pe pardoseală și pe chip îi apăru o grimasă scurtă; detectivul se întrebă dacă nu cumva îl judecase greșit pe bărbatul acesta.

— Cissy a întârziat și a găsit-o pe Eugenia la baza scării, apoi a sunat la 911. Asta-i toată povestea.

Lui Paterno nu-i plăcu tonul pe care vorbea. Simți că răbdarea i se

destrăma.

— Eu nu fac altceva decât să pun întrebări. Încerc să rezolv cazul. Sunt sigur că soția dumitale înțelege că noi dorim să aflăm ce i s-a întâmplat doamnei Cahill. Iar pentru asta, probabil că voi vorbi atât cu dumneata, cât și cu soția dumitale, din nou. Ieși pe verandă. Așa că poți începe prin a-mi spune unde ai fost în seara asta? Ai ajuns aici destul de rapid.

Pentru că pornisem deja încoace. Ca s-o văd pe Cissy... Toți mușchii din trupul lui Holt se încordară.

— Stai așa, rosti el și miji ochii în timp ce mintea i se puse în mișcare.

Temperatura de pe verandă părea să mai scadă cu alte cinci grade în timp ce ploaia susura pe streșini și curgea prin burlane.

— Eugenia a căzut, urmă el. S-a împiedicat, s-a dezechilibrat și a ajuns la baza scării. Se întoarse și privi din nou înăuntru, calculând parcă în minte distanța dintre corpul bătrânei și scară. Te gândești cumva că a fost un act criminal?

În timp ce rosti aceste cuvinte, îl privi pătrunzător pe Paterno.

— Asta încercăm să ne dăm seama acum.

— Dumneata faci parte din Serviciul Omoruri, rosti Holt sec.

— Deocamdată n-am anulat nicio posibilitate. Așa cum am spus, lucrăm la caz.

Paterno nu voia să destăinuie nimic pentru moment. La prima vedere se părea că bătrâna se împiedicase și căzuse, se rostogolise pe treptele în spirală și-și rupsese gâtul, dar cine putea ști adevărul? Eugenia Cahill era o femeie bogată. Familia Cahill avusese parte de urcușuri și coborâșuri financiare, dar nu era niciun secret că dispunea de o avere solidă care în prezent se situa pe un curs ascendent. Totuși printre membrii familiei se număraseră și destule personaje dubioase, printre care Marla Amhurst Cahill. Părea o coincidență cam mare ca Eugenia să cadă pe scări la nici șaptezeci și două de ore după ce Marla, nora ei ucigașă, evadase din închisoare.

Paterno se strâmbă. Îl rodea gândul că nora Eugeniei evadase. Cu ani în urmă, se străduise din răsputeri s-o trimită pe Marla la închisoare, iar acum, din cauza numărului mare de deținute și ca urmare a comportării ei model, fusese transferată într-un penitenciar de minimă securitate.

Ce greșeală! Detectivul n-ar fi fost surprins dacă o parte din averea Cahill fusese utilizată pentru a unge niște mâini în transferul acela. La doi

ani după acea mutare, Marla găsise o metodă prin care să fugă din clubul rural transformat în penitenciar. Paterno nu fusese foarte surprins, dar evadarea îl iritase. În toți acei ani cât lucrase în poliție, i-ar fi fost greu să găsească o femeie mai calculată și mai criminală decât Marla Cahill. Din punctul lui de vedere, ar fi trebuit să fi fost condamnată la muncă silnică pe viață.

Și acum se afla în libertate.

Iar soacra ei, posesoarea averii familiei, suferise o moarte fulgerătoare și neașteptată.

Coincidență?

Nici vorbă!

Paterno nu avea pic de încredere în coincidențe.

Mai ales când era implicată familia Cahill.

Însă în clipa asta nu avea chef să discute cu Jack Holt sau cu oricine altcineva. Nu până nu strângea mai multe dovezi. În plus, Holt făcea parte din mass-media, iar pentru moment, detectivul nu dorea niciun reporter la locul posibilei crime.

— Du-ți soția acasă, încuviință el din cap. Dacă voi mai avea nevoie de ceva, o să telefonez. Poftim… Scoase portofelul, extrase o carte de vizită și i-o întinse. Dacă soția dumitale vrea să mă contacteze, poate suna la oricare dintre numerele astea, inclusiv la cel personal.

— Bine, răspunse Holt încruntat. Dacă aceasta a fost o crimă, dorim să știm. Imediat!

— Bineînțeles.

Holt se întoarse și alergă prin ploaie, plescăind cu pantofii pe cărămizile ude. Ocoli o tufă de camelii, atinse cu umărul o floare aproape moartă și câteva petale roșii căzură pe alee.

Uitându-se după el, Paterno se întrebă dacă Holt se însurase cu Cissy Cahill din dragoste sau pentru bani. Ăsta era necazul când aveai milioane în acțiuni, proprietăți imobiliare sau în seifurile băncilor – întotdeauna exista cineva care să dorească să pună mâna măcar pe o parte din ei. Nu puteai să fii sigur niciodată dacă respectivul ținea la tine pentru că te găsea fascinant și te iubea cu adevărat sau pentru că îl atrăgea numărul de zerouri din extrasul tău bancar.

Până atunci, lăcomia costase viața câtorva persoane apropiate de familia Cahill.

Paterno își notă în minte să-l verifice pe Holt, gândindu-se că înregistrările convorbirilor telefonice ar putea fi de ajutor. De asemenea, să ceară extrase de cont și de carduri de credit. *Dacă* bătrâna fusese omorâtă. Privi prin ușa deschisă către trupul frânt al femeii, care aducea mult cu un pui de pasăre ce căzuse din cuib. În timpul vieții, Eugenia Cahill fusese o forță ce nu putea fi ignorată. Ascuțită la minte și în mod clar capul familiei, îi condusese pe ceilalți cu pumni de fier, deși micuți, și o voință incredibilă.

Oare suferise într-adevăr o căzătură ghinionistă?

Sau fusese o crimă?

Întrucât Marla Cahill se afla în libertate, el ar fi mizat mai degrabă pe a doua variantă.

* * *

Cissy îl zări pe Jack alergând spre mașină și-și coborî geamul.

— Ce se-ntâmplă? Putem pleca?

— Polițiștii continuă să investigheze. Nu sunt siguri ce s-a-ntâmplat cu bunica ta și sunt precauți în eventualitatea că n-a fost un accident.

— N-a fost un accident? repetă femeia, străpunsă de temerile cele mai rele.

— Nimic nu-i bătut în cuie deocamdată, spuse Jack stând în ploaie, cu umerii cămășii uzi, cu apa picurându-i din păr, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Cissy îl privi cu atenție. *Crimă*?

— Nu se poate… nimeni n-ar fi vrut s-o omoare pe Buni, protestă ea, deși în adâncul inimii se gândise deja că era greu de crezut ca Eugenia să fi căzut.

Evadarea mamei… Supravegherea poliției… Sosirea unor detectivi de la Serviciul Omoruri… Toate astea se adunau și indicau că era foarte probabil ca în spatele morții bunicii să se fi aflat cineva. Se simți cuprinsă de un tremurat și tăgăduiri nerostite îi stăteau pe buze.

— Paterno mi-a dat undă verde să vă duc acasă, urmă Jack.

Cissy n-ar fi vrut să meargă cu el, totuși trebuia să plece de aici, departe de casa asta veche și înfricoșătoare, cu cadavrul din hol și cu secrete încuiate în toate odăile. Lumini ardeau acum la ferestrele tuturor celor patru niveluri, ca și cum o mare petrecere se afla în plină desfășurare, deși în realitate polițiști, fotografi, criminaliști și Dumnezeu mai știa cine alții

examinau fiecare centimetru pătrat din încăperile în care ea trăise atâta vreme.

— Haide, zise bărbatul, m-am udat deja până la piele. Să-i dăm drumul.

O dubă purtând însemnele medicului legist apăru în capătul străzii și opri printre celelalte vehicule de pe caldarâmul ud. Mânuindu-și microfonul ca pe o armă, o reporteră sări din carul TV și se repezi către șoferul dubei chiar în clipa când acesta coborî de la volan.

Cissy privi oripilată cum cineva despre care bănuia că era asistentul medicului legist acordă un interviu scurt.

— Obișnuiește-te să răspunzi prin „nu am comentarii”, o sfătui Jack.

Femeia își aminti că și el lucrase cândva la un ziar și vânase subiectele cele mai fierbinți nu numai din Los Angeles, după terminarea colegiului, ci și în zona Golfului San Francisco. Acum deschisese deja portiera din dreapta ei și desfăcea centura de siguranță a fiului său.

— Haide, voinicule, mergem acasă.

Trădătorul Biji flutură încântat din brațe în sus și în jos și surâse cu gura până la urechi spre tatăl său, care în clipa asta părea să-i fie persoana cea mai dragă din lume.

Cissy nu era încântată să-și petreacă vremea cu Jack, dar nu avea de ales. Și, oricât de greu ar fi fost de crezut, prezența lui era mult mai puțin stresantă decât cea a detectivului. Își luă poșeta, sacoșa cu pampers și cutia turtită de pizza, apoi se strecurară împreună printre vehicule și bariera poliției. Imediat cum ieșiră pe stradă, se treziră asaltați de aceeași reporteră decisă care se repezise spre medicul legist.

— Domnișoară Cahill!

Cissy își auzi numele strigat, dar o ignoră pe reporteră.

— Ne puteți spune ce se-ntâmplă? A murit cineva? A fost o crimă?

Femeia aproape că nici nu se oprea să-și tragă răsuflarea între două întrebări, iar Cissy nu încetini pasul, ci-i urmă îndeaproape pe Jack și B.J., refuzând să se uite în proiectorul orbitor ținut de cineva din echipa TV sau în obiectivul camerei care îi urmărea fiecare mișcare.

— Mama dumneavoastră, Marla Cahill, are vreo legătură cu cele întâmplate?

Cissy se încordă și trebui să-și muște limba în timp ce aștepta ca pe ace ca Jack să deschidă portiera Jeepului său.

— Marla Cahill v-a contactat de când a evadat?

Încuietorile Jeepului se deschise cu un clinchet și Cissy trase de portiera din dreapta șoferului, fiind cât pe-aici să-l lovească pe cameraman.

— Înapoi! strigă Jack peste capota mașinii. Nu avem comentarii!

Cissy trânti portiera după ea, continuând să fie filmată, și izbuti, cu degete tremurânde, să-și prindă centura de siguranță. Se așezase de sute de ori pe scaunul acesta, totuși acum se simțea nelalocul ei să stea aici și să privească drept înainte, străduindu-se să nu întâlnească privirile vecinilor și ale curioșilor care se adunaseră în jur. Totul era extrem de straniu. Nu numai din cauza circului făcut de mass-media, ci și a vehiculelor de poliție care se vedeau peste tot și a walkie-talkie-urilor ce pârâiau întruna. Nu numai din cauză că bunica ei zăcea moartă în vila cea mare și veche. Ci și relația ei cu Jack era stranie.

Femeia oftă. După ce se separaseră, existase o oarecare tensiune de genul „asta-i a ta" și „asta-i a mea". Dacă anterior fusese absolut firesc să-mpartă totul și pe ea n-o deranjase deloc să conducă mașina lui, să-i folosească laptopul, să-i „împrumute" periuța de dinți ori să-i poarte un tricou pe post de pijama, acum regulile se schimbaseră. Modul de a interacționa cu copilul lor, împărțirea bunurilor, zilele din săptămână când se puteau aștepta să-l vadă pe B.J., toate astea erau scrise în limbajul juridic cu dublu înțeles și erau împletite cu suspiciuni.

Jack îl așeză pe Biji pe scăunelul lui din spate, îi prinse centurile, apoi închise portiera, ocoli în fugă mașina și sui la volan.

— Presa asta, comentă el simulând severitatea și răsucind cheia în contact. Niște șacali!

Îi zâmbi autocritic lui Cissy, deoarece amândoi știau că el fusese corespondent pentru un ziar local, după care lucrase ca reporter înainte de a veni cu ideea înființării revistei *City Wise,* cea mai recentă întreprindere a sa și publicația la care colabora Cissy.

Ea știa prea bine totul despre subiecte, accente și unghiuri de relatare, dar nu-i plăcea când atenția se îndrepta asupra ei și asupra familiei.

Jack eliberă frâna de mână și roti ușor volanul, îndepărtându-se de bordură. SUV-ul porni pe străduța îngustă și șerpuită ce cobora dealul abrupt, iar Cissy, fără să-și dea seama că-și ținuse răsuflarea până atunci, suspină prelung.

— Slavă cerului! zise ea.

— Da, bine c-am scăpat de-acolo.

Puțin spus! Masându-și tâmpla, femeia îi aruncă pe furiș o privire. Maxilar încordat și dur ca piatra, mâini ce strângeau atât de tare volanul încât încheieturile falangelor se înălbiseră; Jack nu părea să observe că femeia îi studia profilul când farurile automobilelor ce veneau din față proiectau o lumină albăstruie în interiorul Jeepului, oferindu-i lui Cissy instantanee aproape stroboscopice ale trăsăturilor lui cizelate. Ochi adânciți în orbite, pomeți înalți, fălci colțuroase și păr des, care vara era presărat de șuvițe aproape blonde. Mai lipsea o pălărie Stetson și cizme și putea fi imaginea de Hollywood a unui cowboy modern. Ceva din aspectul lui șoptea „rebel", „independent" și „ireverențios", toate calitățile masculine care o atrăseseră… dar pe care acum le detesta ca soție. Oare el se schimbase? Sau ea se schimbase?

Bineînțeles că fusese naivă să se îndrăgostească atât de rapid și până peste cap de el. Jack nu era tipul de bărbat care să se însoare și ea o știuse prea bine. Avertismentele fuseseră clar vizibile, chiar în fața ochilor ei, însă le ignorase pe toate. Cissy simțise că era un burlac înrăit, amator de cât mai multe aventuri sentimentale, un obsedat de muncă ce petrecea nenumărate ore asigurând succesul și popularitatea tot mai mare a revistei sale. Jack se alăturase internetului, nu i se opusese, atunci când acesta îi amenințase tirajul tipărit și fusese mereu cu un pas înaintea mișcărilor de pe piața mass-media.

Jack Holt fusese descris ca un editor „fără principii", nemilos și dur cu concurența, mai inteligent decât majoritatea.

Iar lui Cissy îi plăcuse enorm asta.

Până când el călcase strâmb.

Jack cobora acum cu Jeepul spre cartierul financiar. Când intrară pe Stanyan, Cissy îi simți izul familiar al after-shave-ului și se admonestă în gând fiindcă își amintea cu prea multă claritate cum o stârneau parfumul acela și bărbatul. Chiar din prima seară când îl cunoscuse.

Cissy – care pe atunci era la colegiu și se întreba ce naiba urma să facă în viață – participase la evenimentul de strângere de fonduri pentru Cahill House la insistențele bunicii ei. Intenționase să stea puțin în hotelul vechi și demodat de pe Nob Hill, doar pentru a satisface nevoia de „solidaritate de familie" a Eugeniei, după care s-o ștergă pe nevăzute. Deși considera Cahill House o cauză lăudabilă, nu vedea niciun motiv pentru care să-și frece coatele cu scorțoșii din consiliul de administrație ori să schimbe

banalități cu membrii rigizi ai câtorva fundații ce ajutaseră la finanțarea căminului.

Ce mai plictiseală!

Atunci când intrase în sala de bal uriașă, cu candelabre de cristal, mochetă cu model geometric și panoramă incredibilă a Golfului, nu se așteptase însă la Jack Holt, cu cravata lui deja slăbită la gât, cu mânecile cămășii suflecate, cu părul ciufulit din cauza obiceiului de a-și trece mâinile prin el de prea multe ori și cu parfumul acela de after-shave. Cu un pahar în mână, un zâmbet de încredere superioară pe buze, maxilare pătrate și o scânteie ireverențioasă în privirea lui uimitor de albastră, avusese tupeul de a-i face cu ochiul când trecuse pe lângă el – ca și cum ei doi ar fi împărtășit un secret.

Un fustangiu, se gândise Cissy, apoi îl dăduse uitării.

În cursul serii se mai întâlnise de două ori cu Jack și de fiecare dată existase ceva care i se păruse interesant la el, dar stătuseră de vorbă abia după ce-i fusese prezentată de tatăl lui, Jonathan Holt, care o cunoștea pe Eugenia.

Poate că dacă Cissy n-ar fi încercat să-și revină după o relație agitată cu Noah Chandler, un viitor avocat pe care-l cunoscuse la USC, Universitatea din California de Sud, n-ar fi fost fermecată de Jack, însă adevărul era că ea căutase ceva sau pe cineva diferit. Pe cineva mai intens și mai amuzant. Poate chiar pe cineva mai vârstnic.

Fusese rănită când aflase că Noah se întâlnea cu altă studentă la Drept, o fată frumoasă și inteligentă din Los Angeles, pe care Cissy o cunoscuse. Simțise că fata îl privea cu ceva mai mult decât o simplă prietenie și că pusese ochii pe Noah, deși tânărul, care jucase permanent rolul nevinovatului, negase asta, ba chiar ajunsese s-o acuze că era paranoică.

Iadul are întotdeauna dreptate, se gândi Cissy și pufni în gând.

La câteva zile după absolvire, ea și Noah se despărțiseră, iar după alte câteva zile, Cissy revenise în San Francisco și-l întâlnise pe Jack, care era numai zâmbete, gropițe în obraji și ochi sexy. Bărbatul dansase cu ea, băuse cu ea și glumise în șoaptă despre „împăiații” de la party. În cele din urmă o vrăjise să-i scoată și rochia roșie de sirenă.

Și nu se terminase în noaptea aceea. Ceea ce începuse ca o aventură fierbinte de o noapte erupsese într-o relație incredibil de amețitoare, care avusese ca punct culminant cununia în una dintre micile capele din Las

Vegas, unde martori le fuseseră nişte necunoscuţi. Căsătoria secretă şi impulsivă dusese la un fiu minunat şi la un mariaj care păruse destinat eşecului de la bun început.

Cissy încetă să-şi rememoreze trecutul. Ce rost ar fi avut? Privi afară prin parbriz, uitându-se la ştergătoarele ce îndepărtau picăturile mari în timp ce din boxe se auzea un rock vechi. Luminile oraşului se vedeau înaintea lor într-o panoramă ameţitoare, iar dincolo de caroiajul acela sclipitor, apele întunecate ca tuşul ale Golfului se întindeau până la ţărmul opus, unde şi mai multe lumini scânteiau ca nestematele.

În seara asta femeia nu putea totuşi să se bucure de toată frumuseţea.

Se simţea pustiită pe dinăuntru. Golită şi amorţită. Nu ştiuse niciodată cum e să trăiască fără bunica ei, femeia cu pumni de fier ascunşi în mâini de copil, nu-şi putea imagina viitorul după moartea Eugeniei. Din unele puncte de vedere, putea fi mai uşor, dar în tot cazul avea să fie mai puţin definit. Eugenia Cahill era o adevărată autocrată şi regulile impuse de ea nu puteau fi modificate.

— Eşti bine? o întrebă Jack în cele din urmă.

— Nu.

— Îmi pare rău, Ciss.

— Ştiu.

Cissy clipi din nou, încercând să-şi stăvilească un nou val de lacrimi. Îi putea accepta insensibilitatea, ba chiar şi accesele de mânie, dar nu şi bunătatea, mai ales atunci când nu aveau nicio şansă de reconciliere, aşa cum se întâmpla acum.

— Pur şi simplu nu mă pot opri să nu mă gândesc că dacă n-aş fi întârziat, dacă aş fi fost acolo, ea n-ar fi căzut.

— Crezi că a căzut.

— Bineînţeles că a căzut, rosti Cissy, negându-şi din nou temerile cele mai sumbre.

— Atunci de ce-a venit poliţaiul de la Omoruri?

Degetele lui Jack răpăiră nervos pe volan când coti prin Haight-Ashbury şi pe lângă Buena Vista Park. Călcă frâna, evitând un pieton care traversa strada printr-un loc nemarcat, apoi continuă:

— Paterno şi partenera lui nu vin din întâmplare acolo unde s-a petrecut o crimă.

— E din cauza maică-mii, zise Cissy încruntată. De când a evadat,

poliția a fost peste tot. Ca și cum Marla ar apărea în fuga mare la mine sau la Buni! Asta-i o prostie și jumătate! E destul de inteligentă ca să știe că vom fi supravegheate de poliție.

— Deci, n-ai nicio veste de la ea?

Jack credea că Marla o contactase? Îl fixă cu o uitătură neîncrezătoare.

— Ești nebun?

— Mi se pare normal să vrea să te vadă. Este posibil chiar să vrea să-l vadă pe James.

— Nu știe unde-i James, răspunse Cissy gândindu-se la fratele ei, care avea aproape unsprezece ani acum și trăia cu unchiul și cu mătușa ei, ascunși undeva prin Oregon. Bănuiala mea este că ea va încerca să fugă cât mai departe. Poate în Mexic sau în Canada.

— Va avea nevoie de acte de identitate.

Cissy îl privi într-un fel care spunea „Nu fi naiv!"

— A evadat din închisoare. Cred c-o duce mintea în ce fel să evite poliția și să facă rost de acte false. Dacă n-a știut lucrurile astea înainte să fi fost arestată, pun pariu că acum le știe. În mod sigur, unele dintre „prietenele" ei din închisoare cunoșteau persoane de afară care pot procura orice acte de care ar fi avut nevoie.

— N-ar fi putut obține acte fără ajutor sau fără bani.

— Ei, bine, anunță Cissy, de la mine n-a avut niciuna, nici alta. Și cred că poliția s-a gândit că a avut un complice în exterior.

— Pe cine?

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari, încuviință femeia; era, de altfel, o întrebare pe care și-o pusese în mod repetat după ce auzise de evadarea Marlei. Nu-mi pot imagina cine ar fi *vrut* s-o ajute.

— Nu toți o urau.

Asta era adevărat, se gândi Cissy în timp ce ocoliră un ultim colț înainte de a ajunge la strada ei. Marla avusese întotdeauna o mare putere de atracție. Mulți gravitau în jurul ei, și frumoși, și bogați. Dar ca s-o ajute să evadeze? N-ar fi fost genul de acțiuni al cercului de oameni cu care ea juca tenis sau mergea la shopping.

Jack intră cu Jeepul pe aleea de acces până în fața garajului și Cissy simți un fior de ușurare că ajunsese acasă. Oare nu trecuseră nici trei ore de când pornise spre casa bunicii fără să fi bănuit nimic? În intervalul acela scurt viața ei se schimbase irevocabil. Acum coborî din SUV și-și strânse

lucrurile, în timp ce Jack îl duse pe Biji în casă și-l instală pe scaunul lui înalt.

Totul părea absolut firesc.

Micuța familie nucleară.

Dar nu era așa. Cissy nu se putea lăsa sedusă de speranța că situația dintre ea și soțul ei revenise la încrederea pe care și-o juraseră când se căsătoriseră. Deși părea perfect normal ca el să stea în bucătărie, Cissy trebuia să-și reamintească faptul că relația se schimbase. Pentru totdeauna. O bucățică din inima ei sângera, dar o ignoră.

Înainte ca Jack să se poată instala confortabil, Cissy rosti:

— Cred că mai departe mă pot ocupa și singură. Mersi.

Jack își subție buzele.

— Nu face asta, Ciss, o avertiză el.

— Ce să nu fac?

— Să joci rolul fostei soții afurisite. Știi ce vreau să spun – mereu caustică și capabilă să facă față vieții de una singură, indiferent prin ce traume ar fi trecut.

— Dar eu chiar pot asta. Să fac față vieții de una singură, vreau să zic.

— Poți să faci față și omorârii bunicii tale?

— Nu mai vorbi așa!

El înclină ușor din cap, acceptându-i explozia de nervi.

— Vreau doar să vezi care-i realitatea.

Cissy privi scurt spre fiul lor și glasul i se înmuie.

— Haide să nu discutăm acum despre asta, da? Urechile mici aud multe. Poate că ar trebui să te duci acasă, Jack.

— Asta-i casa mea.

— Nu mai este. Iar eu sunt obosită. A fost o săptămână îngrozitoare.

Puse altă felie de pizza pe tava încorporată în scaunul înalt al lui Biji, apoi turnă lapte în cănița cu pai.

— Ai grijă, îi spuse băiețelului, iar el, atât de asemănător cu tatăl lui, surâse ștrengărește înainte de a apuca toarta, după care legănă cănița într-o parte și alta, stropind cu lapte pe perete, pe podea, pe tavă și pe Cissy.

Perfect!

— Exact de asta m-am temut. Amice, tocmai ți-ai pierdut cartonașul „Eliberat din închisoare”.

Îi luă cănița și B.J. trase aer adânc în piept, pregătindu-se să țipe, însă

Cissy îi distrase atenția cu jucăria lui favorită, o mașinuță din cauciuc fără piese în mișcare. Semăna remarcabil cu Jeepul lui Jack.

— Mașină tati! zise el încântat, iar Cissy profită de ocazie pentru a-i tampona puloverul cu o cârpă de vase, după care șterse masa.

Ridică ochii spre Jack și-l văzu ascunzându-și un surâs.

— Să nu zici nimic! îl avertiză, întinzând mâna spre el și scăpând cârpa din greșeală. Fir-ar să fie!

Se aplecă s-o ridice și aproape că se pocni cap în cap cu Jack, care se aplecase în același timp s-o recupereze.

— Am luat-o!

Șterse după aceea cu mopul laptele împroșcat pe jos și ieși pe fosta verandă, care fusese închisă acum cu geamuri. Deschise o ușiță și azvârli cârpa murdară pe toboganul pentru rufe, care ducea în subsol.

Până reveni în bucătărie, Jack scosese două sticle de bere din frigider.

— Am uitat să le iau când m-am mutat, zise el, apoi le desfăcu, îi întinse o bere, o ciocni cu gâtul sticlei sale și adăugă: Pentru zile mai bune!

O parte din ea ar fi vrut să se opună și să-l dea afară, dar altă parte îi spunea să-l accepte în seara asta; n-avea nevoie de încă o ceartă. Se gândea că la orizont se profilau destule bătălii. Șovăitor, îi oferi un zâmbet conciliant.

— Amin, șopti ea. Pentru zile mai bune!

Ridică sticla la gură, apoi se opri, izbită de un gând teribil.

Și dacă asta era ziua cea mai bună?

Dacă de acum încolo totul avea să meargă din rău în mai rău? Trase o dușcă zdravănă în timp ce fiul ei lovea cu mașinuța în tava scaunului înalt.

Asta era cu adevărat un gând vesel.

CAPITOLUL 4

Paterno simțea că-l apucă arsurile de stomac.

Scotoci prin buzunar și găsi un pachet aproape gol de Tums. Aruncă în gură două tablete cu gust de cretă și privi în jurul domeniului Cahill, gândindu-se că acesta era prețul pe care-l plătea pentru revenirea în oraș. Cu câțiva ani în urmă își luase un an sabatic și petrecuse o vreme lucrând în Santa Lucia, gândindu-se că ar putea fi atras de viața tihnită. În loc de tihnă, fusese implicat într-un caz teribil ce implicase o familie de pompieri, după care începuse să se plictisească de ritmul lent al existenței dintr-o localitate de provincie. Efectuase circuitul vinăriilor, jucase golf și pescuise la muscă, dar nu-l atrăsese viața molcomă. Adevărul era că-i lipsiseră agitația și animația din oraș: colinele abrupte, istoria bogată, elementele și etnicitatea variată din San Francisco. Lui îi plăceau izurile de pe chei, barurile irlandeze, hărmălaia și culorile din Chinatown – totul. Chiar și după atât timp simțea un fior când șofa peste Golden Gate și la naiba dacă nu mergea câteodată cu tramvaiul! Îi plăcea pur și simplu atmosfera orașului, izurile sale. Așa că, în ciuda noului caz Cahill și a programului de lucru prelungit, era încântat că se întorsese.

— Hei! Paterno! Aici!

Din interiorul casei, Tallulah Jefferson îi făcu semn să intre. Cerceta dalele din marmură ale pardoselii în vreme ce medicul legist examina corpul, nota temperatura internă, căuta contuzii și lividitate. Jefferson era o negresă mignonă și o criminalistă entuziastă. Era capabilă să se separe de persoana din interiorul trupului într-un fel în care Paterno nu-l mai văzuse la nimeni. Nu era fardată și purta mereu un soi de bentiță cu care-și ținea departe de față cârlionții elastici. Acum fruntea ei de obicei netedă se încrețise gânditoare; era ghemuită alături de Janet Quinn la baza scării în timp ce un tehnician „prăfuia” balustrada pentru amprente, iar un fotograf făcea de zor instantanee.

— Ce-ai găsit? întrebă Paterno, apropiindu-se de ea.

— N-a fost un accident – asta am găsit.

Jefferson încuviință din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu afirmația ei, apoi ridică privirea spre palier și miji ochii. Paterno bănui că femeia derula

în minte cu încetinitorul un film despre ultimele secunde ale vieții Eugeniei Cahill.

— După cum văd eu lucrurile, a căzut de pe palier, nu pe trepte, arătă criminalista spre treptele din lemn acoperite cu un covor scump. N-am găsit nicio urmă de lovituri ale corpului de pereți, nici sânge, nici zgârieturi neobișnuite pe stâlpii balustradei, acolo unde corpul sau bastonul bătrânei ar fi trebuit să se izbească și din care să ricoșeze când s-a rostogolit pe scară. Nici pe covor nu există urme, semne sau sânge. Jefferson se scărpină ușor sub bentiță. Și vezi unde s-a oprit? Tocmai aici…

Reveni lângă corpul victimei, pe care medicul legist îl pregătea pentru a fi închis în sacul din plastic etichetat.

Pe pardoseală se întindea o pată roșie și groasă, sângele Eugeniei într-o băltoacă aflată imediat sub candelabrul uriaș. Format din țurțuri de cristal și luminat de sute de beculețe, candelabrul părea vulgar și copleșitor în comparație cu victima micuță de dedesubt.

— Se află la doi metri de treapta de jos. Este imposibil ca inerția, oricât de mare ar fi fost, s-o fi purtat până aici, chiar dacă ar fi alunecat pe marmură. Covorașul ăsta, indică femeia o carpetă rotundă și mică de la baza scării, ar fi trebuit să fie mișcat de la locul său, dar după cum vezi, absolut toți franjurile sunt perfect aranjați. Pe pardoseală nu existe dâre de sânge. Nu există nici urme lăsate de pantofii ei. Și nici nu cred că acest cadavru a fost mutat. Se pare că a căzut exact acolo unde se află acum.

— A fost împinsă?

Jefferson ridică din nou ochii spre palier.

— Femeia are cu puțin peste un metru cincizeci înălțime și probabil că era și gârbovită. Mergea sprijinindu-se într-un baston. Balustrada ar fi lovit-o cam aici. Își puse palma perpendicular pe corp, imediat sub sâni. Chiar dacă s-ar fi împiedicat, sau ar fi căzut, sau ar fi avut un infarct ori un accident vascular, sau altceva, cum a trecut *peste* balustradă? O pot vedea împiedicându-se pe palier și căzând, lovindu-se *de* balustradă, iar dacă asta ar fi fost șubredă și bătrâna ar fi venit cu forță, *poate* că balustrada veche s-ar fi rupt. Poate că atunci ar fi putut cădea de acolo, totuși nu cred nici asta. Nu contează. Am verificat. Balustrada e din stejar și-i a naibii de solidă. Nu există îmbinări slabe și nici baluștri rupți. În plus, cred că trupul nu se află acolo unde ar trebui. Dacă ar fi căzut pe acolo sau dacă ar fi atârnat, ar fi aterizat aici.

Jefferson merse sub palier, mai aproape de perete.

— Nu vom ști până nu vom face mai multe măsurători, dar bănuiesc că fie a sărit de pe balustradă, așa cum ai plonja de pe o trambulină în piscină, fie, cel mai probabil, a fost ajutată să treacă peste balustradă.

— Omucidere.

— Este doar o părere preliminară, însă da, în clipa de față, asta susțin. Nu am văzut nicio urmă de luptă pe palier, însă mă voi uita din nou.

Cine ar fi ucis-o? se întrebă Paterno, plimbându-și privirea de la hol spre salon, apoi către coridoarele pe care le cunoștea din vizitele lui anterioare și care duceau la bucătărie, sufragerie și lift. Dacă ținea bine minte, nivelul acesta era rezervat pentru primiri și musafiri, la etajul întâi se aflau camerele de zi propriu-zise și apartamentul Eugeniei, la etajul al doilea erau dormitoarele, iar la etajul al treilea locuise pe vremuri personalul de serviciu. Sub toate astea se găsea garajul. Vila valora milioane de dolari și el se întrebă cui avea să rămână după moartea bătrânei. Ieși din hol și intră în salon, unde privi în jur.

— A văzut cineva un câine?

— Un câine? repetă Jefferson.

— O cățelușă albă. Era a victimei. După cum a spus nepoata ei, Eugenia nu se despărțea niciodată de cățelușă.

Își amintea și el corcitura de terier, mică și albă, care fusese extrem de afurisită la ultima lui vizită aici – și bănuia că nu se schimbase de-a lungul anilor. Uimitor era faptul că javra aceea micuță mai trăia.

Sau trăise.

Jefferson urcă scara spre palier.

— N-am văzut niciun câine, nici alb și nici de altă culoare.

— Anunță-mă dacă dai de el.

Jefferson îi aruncă un zâmbet, dezvelindu-și dinții superiori ușor proeminenți, pe fundalul tenului de culoarea cafelei.

— Mușcă?

— Probabil, zise Paterno. Nu uita că-i un Cahill.

Ea pufni, ajunse la balustradă și începu să studieze cu atenție baluștrii aflați direct deasupra cadavrului. Între timp, tehnicienii se risipiseră peste tot, prelevând amprente, culegând tot felul de bucățele de pe jos și fotografiind întruna în căutarea minuțioasă de dovezi.

Quinn se apropie de detectiv.

— O să-ncep cu telefonul, computerul și agenda ei. Toate sunt sus, în bibliotecă.

— Are un computer?

Femeia încuviință din cap.

— Nepoata spunea că nu-i plac computerele.

— O să-l verific, oricum.

— Vezi dacă poți găsi orice acte legalizate, sugeră Paterno. Polițe de asigurare, vreun testament… Se încruntă și privi interiorul casei imense, cu lucrări de artă originale și mobile scumpe, chiar dacă uzate. Un loc ca ăsta, adăugă el, ar trebui să aibă un seif pe undeva.

— O să verific, încuviință Quinn și porni pe scară spre bibliotecă.

Paterno se mai uită din nou la victimă, pentru ultima dată înainte să fie băgată în sacul de plastic și suită pe targă. Simți un nod în stomac privind corpul firav, îmbrăcat în taior scump cu pantaloni, bluză și eșarfa la gât. Parcă se pregătise să plece ca să joace bridge ori să bea ceaiul de după-amiază cu prietenele ei. Părul îi era acum ciufulit și năclăit de sânge, dar bănuia că-l coafase recent – cârlionții de culoarea caisei își mențineau încă forma, ajutați și de fixativ.

La naiba cu toate!

Avea un sentiment neplăcut legat de cazul ăsta.

Ba chiar extrem de neplăcut.

* * *

Cel puțin berea era rece, se gândi Cissy, deși, ținând seama de temperatura din exterior, ea și Jack ar fi trebuit să bea ciocolată caldă stropită cu whisky sau cu Bailey's, genul de băuturi care le plăcuseră în puținele călătorii pe care le făcuseră împreună ca să schieze, la Tahoe și Heavenly Valley. În acele zile din trecut, când totul părea fermecat. Cissy își aminti cum se întorceau la cabană surescitați după coborârile pe pârtii, cu zăpada topindu-se în părul lui Jack și fața lui îmbujorată de frig. Călcând greoi cu apreschiurile, comandau ceva de băut, apoi stăteau afară și priveau apa limpede și incredibil de albastră a lacului, iar mai târziu, după ce se relaxau în cada exterioară cu apă fierbinte, petreceau ore întregi în cameră făcând dragoste.

Parcă trecuse o veșnicie de-atunci.

Cissy sorbi din nou din sticlă și alungă gândurile acelea în sertarul încuiat unde le era locul. N-avea rost să devină sentimentală sau nostalgică.

Bun – îl iubise pe Jack din toată inima; bun – relația lor nu avusese succes. Nu era cine știe ce scofală, asemenea situații se întâmplau frecvent.

Dar nu te-ai gândit niciodată că ți s-ar putea întâmpla ție, nu-i așa?

Cissy crezuse că, atunci când se va mărita, va fi un legământ pe viață, cu un bărbat care o va iubi necondiționat. Tânjea după iubire ca o narcomană; era o nevoie emoțională despre care orice psihiatru de doi bani ar fi spus că-și avea originea în ruinele copilăriei ei frânte. Și ar fi avut dreptate. Cissy nu avusese niciodată parte de genul acela de iubire, nici din partea bunicii și cu atât mai puțin din partea unei mame egoiste sau a unui tată narcisist. Crezuse că viața va fi diferită alături de Jack și de B.J. – mica ei familie nucleară.

Vai, cât se înșelase!

Acum, stând la masa pe care o cumpăraseră dintr-un magazin de mobile second-hand și pe care o recondiționaseră împreună, primul dintre numeroasele lor „proiecte", ea și Jack împărțiră ce se mai putea recupera din pizza și încercară să nu lase tăcerea să devină prea stânjenitoare.

Cissy se rezemă de spătarul scaunului „ei" – cel de lângă ușile din sticlă care dădeau în curtea din spate. Nu voia să-și aducă aminte cum căutaseră această casă și cât de surescitați fuseseră când o găsiseră. Era dărăpănată și necesita „dragoste, grijă și atenție", după cum scria în descrierea agenției imobiliare, și „renovare", dar era „visul unui meseriaș priceput". Casa în stil victorian, veche de o sută de ani, depășea cu mult descrierile respective, însă amândoi o îndrăgiseră din clipa când călcaseră peste pragul ei putrezit. O cumpăraseră, angajaseră o firmă de construcții și un an întreg lucraseră în toate serile și în toate weekendurile, mai întâi smulgând mocheta subțiată și murdară, veche de treizeci de ani, apoi curățind parchetul, finisându-l și redându-i strălucirea inițială. Înlocuiseră sau renovaseră faianța și jupuiseră straturi din cel mai hidos tapet pe care-l văzuseră vreodată. Munciseră până la epuizare și iubiseră fiecare minut al muncii lor.

Iar Cissy era sigură că rămăsese însărcinată cu B.J. chiar în prima noapte după ce se mutaseră în casă. Probabil în timp ce testau rezistența podelei livingului. Acum ochii ei se îndreptară către încăperea aceea și către patina lucitoare a parchetului de stejar. Imediat după colț se afla șemineul și acolo, pe un sac de dormit pe care-l foloseau în drumeții, își creaseră primul și unicul lor copil. Crezuse că-l va iubi pe Jack Holt de-a pururi.

Alungă gândul acesta inconfortabil, mai luă o înghițitură de bere și

aranjă cănița lui Biji înainte ca băiețașul să stropească lapte pe el, pe scaunul înalt, pereți și podea. Copilul strâmbă din nas și-și arătă dințișorii noi.

— Jos, mama?

— Imediat, scumpule.

— Știu că nu-i momentul potrivit, rosti Jack, dar aș vrea să te mai gândești o dată la ideea asta cu divorțul.

— Să „mă mai gândesc”, repetă Cissy.

Ca și cum ea nu s-ar fi gândit și tot gândit până acum.

— Trebuie să ne mai acordăm o șansă, Ciss. Ce naiba, abia dacă ne-am căsătorit de suficient timp ca să avem o criză serioasă, cu atât mai puțin să supraviețuim uneia.

Ea îl studie pe bărbatul cu care se măritase. Oare era un nebun care delira?

— Jack, tu ai avut o aventură cu Larissa. Punct!

— Nu am avut…

— Ba da, ai avut, îl întrerupse ea. Am mai discutat asta, așa că n-are rost să reluăm. M-ai adus acasă, mulțumesc, iar acum poți să pleci. Tu nu mai locuiești aici.

— N-a fost alegerea mea, Ciss.

— Nu contează. E mai bine așa.

— Îmi lipsești.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta când te culcai cu altele.

— Pentru a mia oară, n-am făcut-o! O știi și tu prea bine. Cauți pur și simplu un pretext.

— Din fericire pentru mine, mi-ai oferit unul perfect.

Se sculă, îi descheie hamul lui B.J. și-l ridică din scaun. Îi șterse un strop de lapte de pe obraz, după care îl așeză pe podea. Când băiețelul porni spre lada lui cu jucării din living, Cissy se întoarse către soțul ei.

— Jack, te-am prins ieșind din casa Larissei. Te rog, nu mă insulta cu vechea poveste „nu s-a-ntâmplat nimic”. Pur și simplu, pleacă. E inutil.

Biji reapăru în cameră, ținând într-o mână un broscoi din pluș hărtănit și Cissy îi zise:

— Spune-i pa-pa lui tati, scumpule.

— Nici măcar nu vrei s-asculți. Ești la fel de căpoasă ca-ntotdeauna.

— Căpoasă, repetă Biji și chicoti când Jack îl ridică. Îl lovi pe tatăl său

cu palma pe umăr și țipă: Ta-tiii! Ta-tiii! de atâtea ori, încât Cissy simți c-o doare capul.

„Căpoasă”? Ar fi vrut să discute nițel despre asta, dar Jack și Biji își etalau legătura tipic masculină, râzând și jucându-se, încât decise s-o amâne pentru moment. Oricât de jalnic devenise Jack ca soț, femeia nu putea să nege că își iubea copilul. În niciun caz nu era un tată model, ceea ce se putea explica ținând seama de felul cum fusese crescut, dar îl iubea pe Biji. Se străduia.

Fără chef, îi acordă lui Jack o bilă albă pentru asta, mai ales când se gândea la propria ei copilărie. De dragul lui Biji, avea să încerce să se smulgă din furia și durerea pe care i le cauzaseră trădarea lui și să facă tot ce putea mai bine pentru a se asigura că tatăl și fiul aveau o relație decentă. Nu era vina lui B.J. că ea și Jack nu se mai înțelegeau.

El nu-și alesese tatăl.

Cissy o făcuse pentru el.

* * *

— Ia uite ce-am găsit!

Janet Quinn, care scotocise prin biblioteca de la primul etaj, coborî scara, aducând un cățeluș alb care tremura. Paterno ridică privirea de la pardoseala ale cărei dale le studia. Pe marmura holului de la parter continua să existe sânge, dar corpul Eugeniei Cahill fusese ridicat în cele din urmă.

— Unde era?

— Într-un dulap de sub un raft care conținea primele ediții ale romanelor cu Sherlock Holmes.

— Într-o companie bună, comentă bărbatul.

— Și speriată de moarte. Literalmente tremura ca varga. Mă-ntreb cine-o băgase acolo? Eugenia? Sau ucigașul? A fost omucidere, nu?

— Așa se pare. Jefferson e destul de sigură.

— Cine ar vrea să omoare o bătrână firavă?

Paterno se gândi la Marla Cahill.

— Poate nora ei?

— O mișcare cam îndrăzneață să vină aici imediat după evadare.

— Ai uitat-o pe Marla Cahill? Îndrăzneala e un eufemism în cazul ei.

La viața lui, polițistul văzuse multe persoane viclene și crude, dar în privința femeilor, nora Eugeniei ocupa în mod clar locul întâi.

— Nu-i o femeie proastă.

— Câtuși de puțin.

— Și ar fi știut cu siguranță că noi vom supraveghea locul.

— Ei bine, *cineva* a sunat la 911 înainte ca nepoata să apară aici. Sunt gata să pun pariu că apelantul care i-a îndepărtat pe băieții noștri de aici a fost implicat în crimă. Dacă aflăm cine este, am putea începe să înregistrăm un progres.

Quinn aprobă din cap.

— Am verificat – apelantul a fost un bărbat.

— Care a fost plătit s-o facă. A sunat de la un telefon public.

Paterno aflase deja asta deoarece discutase cu dispecera de la urgențe. Ghemuit pe vine lângă petele de sânge, întoarse capul ca să se uite la palier, așa cum făcuse de cinci-șase ori până acum, derulând în minte ceea ce bănuia că se petrecuse. N-ar fi trebuit să fii halterofil ca s-o ridici pe bătrânică peste balustradă, totuși Eugenia ar fi trebuit să se fi împotrivit, să fi luptat. Cu excepția cazului în care fusese drogată sau dacă suferise un infarct ori un accident cerebral vascular. Avea să știe mai multe după sosirea analizelor de sânge de la laborator și după autopsie.

— O să încep să sun personalul din casă, o anunță el pe Janet. Tu cere lista apelurilor telefonice.

— Da, așa intenționam. Femeia mângâie capul cățelușei, care scheună. Știi cum o cheamă? La ea mă refer.

— Coco, așa a zis nepoata.

Paterno și-o amintea însă cu exactitate de la ultima vizită pe care o făcuse în casa asta. Pe atunci era însă mai tânără și nu era traumatizată. Ba chiar fusese năbădăioasă, lătrase întruna, cu adevărat enervantă. Acum aproape că-i părea rău pentru cățelușă.

— O s-o duc la ea acasă. Întreba de ea. De ce crezi însă că a fost închisă în dulapul ăla? Oare ca să nu stea în cale?

— Poate c-a fost un simplu accident. Uneori, motanul meu se culcă într-un dulap sau într-o cameră, iar eu închid ușa fără să văd că-i înăuntru și-l caut ore în șir, pentru că nu dă niciun semn de viață.

— Ăsta-i un câine, totuși. Și mi-o amintesc. Nu era nici pe departe timidă sau tăcută.

Privi în ochii mici, negri și rotunzi ai cățelușei.

— O pun în mașina ta, ca s-o duci la Cissy Holt acasă. În dormitorul bătrânei am văzut o cușcă pentru transportul animalelor.

— Noi n-am terminat încă aici, anunță Jefferson, care măsura o dală fisurată și stropită de sânge. Mai lăsați-ne un pic până începeți să luați probele.

* * *

— Eu cred că ar trebui să rămân, zise Jack tocmai când Cissy se gândea că ar trebui să plece.

La naiba, cât de încăpățânat putea să fie! Și totuși i se păru că nu auzise bine.

— Nu folosi momentul ăsta ca pe un pretext.

Jack i-l întinse pe B.J.

— Dacă vrei, pot să dorm pe canapea.

— Tu nu pricepi conceptul de „separare”? întrebă Cissy iritată. N-ai auzit ce am zis? Și, ia stai așa. Făcu o pauză teatrală, în timp ce Biji i se zbătea în brațe. N-ai zis că ai fost „servit” azi?

— Nu te lupta cu mine, rosti Jack încet, pe un ton periculos. M-aș simți pur și simplu mai bine dacă n-ai face-o.

Era atât de aproape de ea, încât Cissy putea simți parfumul after-shave-ului său, putea să-i vadă striațiile de albastru întunecat din irisuri. În brațele ei, fiul trădător avu tupeul să le arunce amândurora unul dintre incredibilele surâsuri de copil. Ca și cum totul ar fi fost în regulă în lume, ca și cum iubitoarea lui străbunică ar fi fost vie, iar părinții lui ar fi fost protagoniștii unui basm.

— Nu, șopti femeia, deși i se sfâșia inima.

Jack se aplecă și mai mult spre ea și-i simți răsuflarea caldă pe ureche.

— Cissy, mama ta psihopată a evadat din închisoare. O mai ții minte? Mai ții minte cât de neînduplecată și de crudă poate fi? Dumnezeu știe unde va apărea sau ce va face. Iar bunica ta a murit în seara asta, posibil ca rezultat al acțiunii premeditate a cuiva.

— Nu știi asta.

— Nu, însă știu că lucrurile au căpătat o turnură ciudată, care nu-mi place. Eu rămân aici.

Pentru a-și sublinia afirmația, intră în living, ocoli jucăriile împrăștiate de B.J. pe podea și se trânti pe canapeaua capitonată cu piele pe care o aleseseră și o cumpăraseră împreună cu nici doi ani în urmă.

Inima absurdă a lui Cissy tresări, dar o ignoră și-l strânse mai tare pe băiețaș la piept.

— Jack, *nu poți* să rămâi aici.

— Și ce-o să faci? O să chemi poliția?

— Probabil că ei și-au reluat deja postul, așteptând-o pe Marla. (Doamne, cât putea să fie de încăpățânat!) Nu vreau să stai aici.

— Va fi doar pentru o noapte.

— Nu, Jack. Nici pentru o noapte și nici pentru o oră.

Îl trecu pe Biji de pe un șold pe celălalt.

— La naiba, Ciss!

— Știu, sunt căpoasă. De fapt, și tu ești la fel. Ar fi trebuit să fim perfecți unul pentru celălalt.

Cissy fierbea de acum; toată furia pe care o simțise după ce-l văzuse pe Jack ieșind din apartamentul Larissei dădea din nou în clocot.

Își amintea scena aceea în toate detaliile. Jack încă își vâra cămașa în pantaloni, nu avea cravata la gât, părul îi era ud și ciufulit de parcă l-ar fi șters în grabă cu prosopul după ce făcuse duș. Larissa stătea în prag în halat de baie și, aparent, fără altceva pe dedesubt. Inima lui Cissy se prăbușise. Stătuse în mașina ei, ceva mai sus pe stradă, cu ochelarii de soare acoperindu-i jumătate de față.

Deși nu se sărutaseră, Jack îi zâmbise larg Larissei când plecase și schițase un gest scurt din mână spre ea înainte de a coborî treptele spre Jeepul lui, aflat în parcarea blocului. Uitându-se după el, Larissa ieșise desculță pe balconul exterior, se aplecase peste balustradă și-i trimisese o sărutare din vârful degetelor. Părul proaspăt spălat îi strălucise în lumina soarelui, decolteul i se jucase de-a v-ați ascunselea cu reverele halatului și un sân alunecase afară înainte ca femeia, râzând, să strângă din nou reverele laolaltă.

Totul pentru ochii lui Jack.

Chiar și acum, amintindu-și scena aceea, Cissy se simțea rănită și scoasă din minți de furie. Maxilarul i se încleștă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jack se opri din argumentație, întinse brațul și ciufuli cârlionții blonzi ai lui Biji, apoi întrebă cu glas obosit:

— Ești sigură că așa vrei să faci?

Cissy ridică puțin bărbia.

— Absolut.

— Atunci… dacă ești sigură că tu și Biji o să fiți ok aici, singuri…

— Vom fi în regulă, îl asigură femeia ca și cum ar fi spus adevărul, ca și

cum n-ar fi suferit când îl vedea, ca și cum n-ar fi jelit-o deja pe bunica ei, ca și cum n-ar fi fost deloc îngrijorată de evadarea mamei din închisoare. Cu puțin noroc, adăugă ea, aș putea chiar avea doi polițiști păzindu-mă afară.

Bărbatul se încruntă și păru gata s-o contrazică, apoi se răzgândi.

— Bine. Atunci cred c-o să plec. Își luă fiul în brațe, îl strânse cu putere, apoi îl așeză pe podea. La revedere, voinicule, îi spuse lui Biji și tonul lui de tandrețe îi frânse inima lui Cissy.

Adunându-și toate puterile, se duse la ușa din față și o deschise. Buzele lui Jack zvâcniră scurt. Ridică ochii spre ea și privirea pe care i-o aruncă îi tăie respirația femeii. Întunecată. Încinsă. Furioasă. Și incredibil de sexy. Temperatura din casă crescu parcă brusc cu câteva grade. Însă între ei, toate emoțiile fuseseră mereu intense.

— Ai învins, Ciss, rosti bărbatul. Îmi pare rău pentru Buni.

Când trecu pe lângă ea, o sărută cast pe obraz și Cissy era cât pe-aci să se răzgândească. Pulsul își înteți bătăile și-și simți obrajii învăpăindu-se. *N-o face, Cissy. Nu te lăsa vrăjită. După aceea, o să regreți.*

Nici măcar nu-l privi. N-avea decât să-l creadă o afurisită cu inima împietrită, nu mai conta.

Când Jack ieși din casă și înăuntru pătrunse o pală de aer umed, femeia auzi centrala șuierând și uruind, încercând să revină la viață, înainte de a amuți din nou.

În brațele ei, B.J. se zbătea și se zvârcolea.

— Ta-tiii! țipă el brusc, de parcă ar fi înțeles că persoana lui favorită de pe planetă pleca. Ta-tiii!

Mda, gândi Cissy, închizând ușa și simțindu-se mizerabil pe dinăuntru – una peste alta fusese o zi infernală.

CAPITOLUL 5

Jack se mustră vehement în timp ce se îndrepta spre Jeep. O dăduse în bară cu Cissy, nu încăpea îndoială în privința asta, iar ea îi transforma viața în iad. Decise c-o merita. Nu pentru că se culcase cu Larissa, însă fusese foarte aproape s-o facă. Al naibii de aproape.

— Idiotule, murmură el, apoi descuie portiera Jeepului și se instală la volan.

Ieși cu spatele de pe aleea de acces a casei și porni spre apartamentul său, totuși nu-l părăsea sentimentul că o abandona.

După ce ocoli cvartalul, găsi un loc neocupat pe stradă, pentru ca pe Cissy să n-o apuce năbădăile fiindcă mașina lui rămăsese pe alee. Apoi își lăsă pe spate la maximum spătarul scaunului. Se gândea că, dacă polițiștii vor supraveghea locul, o putea face și el. Ținea permanent un sac de dormit în spate și avea două sticluțe cu apă în torpedo, așa că putea rezista destule ore.

Desigur, avea un apartament pe care-l închinase chiar luna asta, când Cissy îi ceruse să părăsească locuința, dar îl detesta. Era rece. Lipsit de viață. Steril. În ciuda mobilierului închiriat, a unei plante artificiale și a unui televizor plasmă care acoperea aproape complet un perete, locul acela nu însemna „cămin”. Într-un fel era o ironie a sorții, deoarece se considerase mereu burlac pe viață. Apoi o cunoscuse pe Cissy și totul se schimbase. Jack văzuse destule căsătorii nereușite, fusese martor direct pe câmpul de luptă al „fericirii” conjugale – în cazul părinților săi – apoi asistase cum câțiva dintre amicii lui mai idealiști plonjaseră în apele matrimoniale și fuseseră cât pe-aci să se înece.

Și totuși, relația lui Cissy, oricât de năvalnică și de pătimașă fusese, îi schimbase mentalitatea despre căsnicie. Când se însurase cu ea, Jack renunțase de bunăvoie la elementele fundamentale ale vieții de burlac – fotoliul, telecomanda, cuptorul cu microunde și frigiderul. Și nu le dusese dorul după aceea.

Dar era realist.

Cissy era la fel furioasă.

Extrem de furioasă.

Aveau să fie necesare multe dulcegării, umilire, scuze redundante și zeci de fapte bune înainte ca ea să-l mai creadă vreodată din nou. Nu era nici măcar sigur că așa ceva era posibil. L-ar fi ajutat și adevărul rostit de buzele bosumflate și mincinoase ale Larissei, dar deocamdată femeia refuzase să-i spună lui Cissy ce se întâmplase de fapt. O parte din ea era încântată de situația neplăcută a bărbatului, deoarece insista că, dacă Cissy ar fi fost cu adevărat o nevastă care să aibă încredere în soțul ei, nu s-ar fi îndoit niciodată de Jack. Cissy fusese și prietena ei, deoarece lucraseră toți la revistă, iar Larissa susținuse sus și tare că rămânea la latitudinea lui Cissy dacă să aibă încredere în ei.

Ceea ce era un rahat, așa cum știau toți. Sentimentele rănite nu funcționau așa, nu răspundeau la ceea ce ar fi trebuit să fie într-o lume perfectă.

Acum, chiar dacă Larissa s-ar fi răzgândit, era deja prea târziu. Cissy luase decizia și considerase tăcerea celeilalte ca o dovadă a faptului că se culcase cu Jack. Chiar dacă Larissa ar fi spus adevărul – și era un „dacă" foarte mare – Cissy n-ar fi crezut-o și ar fi ajuns fără îndoială la concluzia că Jack o pusese să facă asta.

Așa că se aflau într-un impas.

Dumnezeule, ce porcărie!

A fost numai vina ta, Holt. Tu ai stricat totul.

Bărbatul privi la strada pe care ploaia se scurgea pe panta dealului, pe lângă acoperișurile caselor victoriene, spre orașul de dedesubt. Mii de lumini clipeau în noapte, ferestre calde ce străluceau în blocuri de apartamente, hoteluri și clădiri de birouri din cartierul financiar.

În casa lor, lumina se aprinse în camera lui B.J. și Jack o vizualiză pe Cissy efectuând ritualul de seară: îmbăind băiețașul, îmbrăcându-l în pijama, apoi așezându-se împreună în fotoliul masiv pentru a-i citi o poveste înainte de a-l așeza în pătuț. Privind fereastra aceea, Jack simți o singurătate pe care n-o mai simțise niciodată până atunci. Deschise o sticlă de apă, regretă că nu era cu bere, apoi văzu o mașină care parcă în fața casei.

Grozav!

Avea companie.

Se întorseseră polițaii.

Își aminti că văzuse mașina aceea, un Cadillac clasic, la casa Eugeniei.

Era automobilul vechi al lui Paterno. Se uită cum detectivul coborî, apoi deschise portiera din spate. Luă de pe banchetă o cutie cu mâner, apoi porni spre casă.

Să fi fost o cușcă pentru transportul animalelor de companie?

Jack auzi după aceea sunetul altui motor care se apropia. Când Paterno ajunsese lângă ușa casei, o dubă TV dădu colțul și se opri pe partea cealaltă a străzii, practic blocând cu botul aleea de acces spre garajul lui Cissy.

Minunat!

Jack puse dopul sticlei de apă și o lăsă pe scaunul din dreapta sa.

Din dubă ieși o asiatică în canadiană portocalie cu literele postului TV – KTAM – inscripționate deasupra unui buzunar, care deschise o umbrelă înaltă. Reportera, al cărei păr perfect coafat strălucea în lumina slabă a felinarului stradal, se repezi către Paterno, trecând peste peluză, ca și cum ar fi sperat să ajungă la el înainte să intre în casă.

Situația nu mai arăta chiar așa de bine.

Jack întinse mâna către mânerul portierei.

— Domnule detectiv! strigă reportera, apropiindu-se de el. Domnule Paterno! Putem sta nițel de vorbă?

Un cameraman o urma îndeaproape, cu camera TV masivă proptită pe un umăr, în timp ce alerga după femeie.

— Noi doi am mai vorbit. Sunt Lani Saito, de la KTAM.

Paterno se întoarse exact în clipa în care Jack coborî din Jeep.

— Ne puteți spune ceva despre evadarea Marlei Cahill?

Paterno se opri brusc când femeia îi blocă drumul.

— Sunt sigur că autoritățile penitenciarului și poliția statală au dat o declarație, replică ei tăios.

Reportera nu cedă.

— Dumneavoastră ați fost cel care a arestat-o, iar acum, cu câteva ore în urmă, soacra ei a murit în urma unei căderi. Este vorba de o crimă în cazul decesului Eugeniei Cahill?

— Nu știm.

Întrucât se afla în spatele detectivului, Jack nu-i putea vedea reacția, însă iritarea din glasul său era evidentă.

— Încă investigăm.

Paterno se întoarse spre casă și un câine începu să latre din cușca pe care o ducea.

— Ce aveți în cușcă, domnule detectiv?
Lătratul care se auzea din cușcă făcea întrebarea inutilă.
— Livrați un câine?
— Dispăruse.
Polițistul porni către intrare.
— Al cui este câinele?
Paterno nu se mai obosi nici măcar să se întoarcă, dar Lani îl zări pe Jack și-și concentră atenția asupra lui. El bănui că reportera știa cine era; la urma urmelor, susținuse o amplă campanie de promovare când își lansase revista pe piață și participase la multe evenimente mondene.
— Jack Holt? rosti ea și bărbatul observă interesul care-i licări brusc în ochii negri.
Mintea reporterei începu să lucreze rapid. Jack nu mai așteptă ca ea să pună lucrurile cap la cap, ci o ocoli grăbit și-l ajunse din urmă pe Paterno la ușă.
— Nu suna, rosti el exact în clipa când detectivul ridicase mâna; înăuntru, Coco parcă înnebunise și lătra nebunește, schelălăind și hămăind. Cissy tocmai l-a dus pe cel mic la culcare. Haide să nu-l trezim. Lasă-mă pe mine.
Vârî cheia în broască și ușa se deschise.
— Mă duc s-o anunț, continuă el, împingându-l pe detectiv înăuntru și închizând ușa în urma lor.
— Jack? strigă Cissy din capul scării. Am crezut c-ai înțeles…
— Avem musafiri, răspunse el când Paterno puse cușca pe podea.
— Poftim? Cine?
Bărbatul îi auzi pașii familiari, ușori, pe trepte și deschise ușița din zăbrele a cuștii.
Cu un hămăit ascuțit și surescitat, un ghemotoc de blană albă și zburlită se năpusti din interiorul cuștii și lătră nervos către picioarele lui Cissy când ajunse la parter.
— Oh!
Femeia își strânsese deja părul în coadă de cal, iar mânecile tricoului îi erau suflecate în sus pe brațele ușor ude, dovezi ale băii rapide a lui Biji. Se uită de la Jack la Paterno, apoi se aplecă să ridice cățelușa surescitată, care lătra și sărea în sus către ea.
— Probabil că ar fi trebuit să fi telefonat în prealabil, rosti detectivul.

Am găsit-o închisă într-un dulap din bibliotecă.

— Poftim? întrebă Cissy.

— Bunica dumitale ar fi închis-o vreodată…

— Într-un dulap? Nu! Niciodată!

Ținând în brațe cățelușa terier care se zbătea, Cissy primi ca răsplată o limbă roz care o lingea pe toată fața. Nu-și putu abține zâmbetul.

— Da, da, și eu mă bucur să te văd, îi spuse sec, apoi chicoti văzând entuziasmul lui Coco. Se uită la Paterno și zise: Bunica mea o adoră și, fără glumă, mai degrabă ar muri decât s-o-nchidă… Clipi repede și scutură din cap. Scuze… Încă… încă procesez cele întâmplate. Adevărul este că Buni n-ar fi închis-o niciodată pe Coco în nimic, nici chiar în asta, arătă ea spre cușcă. Încă de când era pui, cățelușa asta a stat în poala lui Buni în timp ce ea se uita la televizor, croșeta sau citea. Bunica mea a fost incredibil de scrupuloasă. Detesta murdăria de orice fel, dar pe de altă parte nu-i păsa absolut deloc de părul de câine atâta timp cât provenea de la Coco.

Scărpină câinele după urechi și Coco icni fericită, cu ochii ca niște mărgele negre continuând să-i privească neîncrezător pe Jack și Paterno.

— Mulțumesc că ai adus-o, îi zise ea detectivului după care se uită la soțul ei ca și cum ar fi întrebat *Și tu ce cauți aici?*

Paterno băgă mâna în buzunar și scoase un carnețel cu spirală.

— Dacă tot sunt aici, te deranjează dacă mai pun câteva întrebări? Niște clarificări la unele aspecte.

Cissy ar fi vrut să-i spună să aștepte până a doua zi dimineață, îi stătea pe limbă, dar la ce ar fi folosit? Ar fi amânat inevitabilul încă o noapte? Încuviință din cap și întrebă:

— Mâine când o să-mi iau mașina, voi putea intra în casa lui Buni?

— Cred că nu vor fi probleme.

— Atunci, întreabă, zise Cissy și intră cu Coco în living. Nu știu ce ți-aș mai putea spune, continuă ea, indicând canapeaua de pe care Jack fusese recent evacuat. Ia loc, te rog.

— Mulțumesc. Am nevoie de numele prietenilor și asociaților bunicii dumitale, de numerele lor de telefon sau de adrese, dacă le ai. Eu le am pe acelea pe care le-ai avut în agenda telefonului. Speram, de asemenea, că mi-ai putea spune ceva despre bunica dumitale, despre rutina ei.

Se așeză pe canapea, iar Jack se apropie de șemineu și aprinse gazul. Flăcări aurii străluciră imediat peste buștenii din ceramică.

— Cred că Deborah, însoțitoarea lui Buni, ți-ar putea spune mai multe decât mine ce făcea ea zi de zi. Scuză-mă doar un minut să am grijă de cățel și revin imediat. Se adresă apoi lui Coco: Cred că ți-e sete și poate și foame, nu?

Cissy dispăru cu cățelul în bucătărie și, peste câteva secunde, se auziră pocnetele ușilor dulapurilor și zgomotul apei care curgea la chiuvetă, însoțite de o serie de lătrături ascuțite, sacadate. În scurt timp Cissy reveni, desculță, în timp ce Coco înfuleca probabil ce găsise să-i dea de mâncare.

Jack se uită cum soția lui își luă laptopul de pe un raft de sus al bibliotecii încorporate lângă șemineu, un loc „rezistent la copilași", inaccesibil degețelelor curioase ale lui B.J., apoi îl deschise.

— Un minut, rosti ea și se așeză pe un scaun în vreme ce Jack se rezemă de polița șemineului.

Laptopul zumzăi și învie, iar Cissy își lăsă mânecile ude și suflecate în jos și răspunse la întrebările puse de detectiv, povestindu-i tot ce știa despre felul cum își petrecea bunica ei zilele.

— Face parte din consiliul de administrație al firmei Cahill House, care cândva s-ar fi numit „cămin pentru mame nemăritate". Ba chiar cred că exact așa s-a numit inițial. Acum totul este mult mai direct, nu-i strangulat de secretomanie și rușine, slavă cerului! Cahill House este un loc pentru adolescente sau tinere care au în jur de douăzeci de ani și care au rămas gravide și nu beneficiază de susținerea familiei. Ele pot să locuiască acolo, să urmeze școala și să primească un gen de consiliere în timp ce așteaptă să nască. Reuși să surâdă, după care continuă: Este unul dintre lucrurile cu adevărat filantropice pe care le-a făcut familia mea. Iar Cahill House a fost dintotdeauna unul dintre proiectele favorite ale lui Buni, alături de spital, din al cărui consiliu de administrație a făcut parte, de asemenea.

— Care spital? întrebă Paterno.

— Bayside.

În timp ce polițistul își nota, Cissy continuă:

— Buni joacă mahjong și bridge cu grupuri diferite de femei în fiecare săptămână. Cred că mahjong joacă miercurea, iar bridge joia… sau poate invers. Nu-mi amintesc. În fiecare vineri dimineață cu sfințenie, Helene vine și o coafează de mulți ani. Helene are un salon undeva prin Haight-Ashbury. Lars ar trebui să știe adresa.

Laptopul clicăi, apoi Coco apăru în living și se duse întins la Cissy.

— Hopa, zise ea, apoi puse laptopul pe o măsuță alăturată și cățelul îi sări în brațe. Bun, să continuăm.

În timp ce Paterno scria în carnet, Cissy recită sec nume și numere de telefon; pe multe dintre ele Jack le auzea pentru prima oară. După aceea, tânăra adăugă:

— Bineînțeles, mai există și Cahill International, afacerea familiei. Acum câțiva ani a suferit un regres, dar cred că în prezent merge iarăși bine. Eu n-am fost foarte atentă, dar Buni încă face parte din consiliul de administrație. Vreau să zic c-a făcut parte. Dumnezeule, mi-e greu să cred că nu mai există!

— Ați fost apropiate?

— Nu pot spune că am fost chiar apropiate, clătină Cissy din cap. În adolescență, nu m-am dat în vânt după ea, însă bunica n-a considerat asta ca fiind ceva anormal. Poate n-o să mă crezi, dar pe ea o *obseda* moștenitorul de sex masculin al familiei. Era ceva ridicol, de modă veche, dar din cauza asta doar am tolerat-o în copilărie. Iar ca adolescentă, aș fi preferat să fiu oriunde altundeva, iar ea locuia cu noi. A fost groaznic!

Își feri ochii pentru o clipă și trăsăturile i se încordară de emoție.

— Însă odată cu trecerea anilor ne-am apropiat, după care s-a născut B.J. și Buni a înnebunit. Cred că din cauza că era băiat. Gura i se strâmbă și Jack detestă durerea pe care i-o văzu în ochi. Știi, uneori mă-ntreb cum ar fi reacționat dacă ar fi fost fată. Se uită iarăși la Paterno. Probabil că nu la fel. Nu ți se pare incorect?

Paterno ridică din umeri.

— Din ceea ce văd, puține familii sunt perfecte.

Cissy pufni și privi pe fereastră în noaptea neagră de afară. Își frecă brațele cu un aer absent, cuprinsă parcă de un fior neașteptat.

— Și unde-i restul familiei acum? întrebă detectivul.

— În San Francisco am rămas numai eu, răspunse Cissy pe un ton cumva defensiv, așa cum făcea întotdeauna când cineva se interesa prea amănunțit de familie; era sensibilă în privința celorlalte rude, iar Jack n-o învinuia pentru asta. Unchiul și mătușa mea îl cresc pe fratele meu vitreg în Oregon. Cred că ți-i reamintești.

Paterno aprobă din cap.

— Ai numărul lor de telefon?

Mângâind-o pe Coco cu un aer absent, Cissy recită din memorie numărul

de telefon.

— Și, bineînțeles, adăugă ea, mai este și mama mea.

Se uită pe geam, în bezna nopții, aproape ca și cum s-ar fi așteptat ca Marla să apară în spatele sticlei pe care șiroiau picăturile de ploaie.

Paterno se opri din scris și începu să țăcănească butonul pixului, cu un gest reflex, pierdut în gânduri.

— Nu ai verișori sau alte rude prin alianță?

— Mai sunt verii tatei.

Maxilarul femeii se încordă când menționă numele bărbatului care o concepuse. Deși Alex Cahill murise de mulți ani, Cissy nu-l iertase niciodată pentru că o neglijase cât timp fusese în viață.

— Buni îi numea întotdeauna „oile negre". Scărpină cățelușa după urechi. Monty, adică Montgomery, este la-nchisoare, dar sora lui, Cherise, ar trebui să fie în oraș. Cred că numele ei de familie este Favier – e greu să țin socoteala, fiindcă s-a măritat de mai multe ori.

Polițistul încuviință din cap, de parcă ar fi știut într-adevăr despre ce era vorba. Jack nu știa însă. Uneori i se părea că, ironic, cu cât o cunoștea mai mult pe Cissy, cu atât știa mai puține despre ea.

— Ei nu s-au înțeles niciodată cu restul familiei. Considerau că bunicul meu făcuse o măgărie și-l dezmoștenise pe bunicul lor. Monty și Cherise nu s-au împăcat niciodată cu gândul ăsta.

— Așa s-a întâmplat într-adevăr? Bunicul lor a fost dezmoștenit?

Cissy ridică din umeri și Jack își dădu seama că se străduia să-și păstreze răbdarea. Îi zări încordarea din corp și mijirea ușoară a ochilor. Era evident că nu-l plăcea pe Paterno și că nu-i plăceau întrebările lui.

— Nu știu. Buni ar fi trebuit să știe… Glasul i se stinse și îl drese scurt. Uite ce-i, realmente nu știu ce ți-aș mai putea spune.

Paterno aprobă și se purtă ca și cum mai auzise toate astea și înainte, însă pentru Jack erau noutăți. Detectivul mai puse câteva întrebări, o rugă pe Cissy să verifice dacă lipseau obiecte de valoare când avea să se întoarcă în casa Eugeniei, apoi plecă. Jack îl conduse la ușă și văzu că duba KTAM nu mai bloca aleea de acces spre garaj.

Asta era o veste bună, cel puțin deocamdată. Însă n-avea să dureze mult. Mai devreme sau mai târziu, Lani Saito sau altcineva care adulmeca un subiect fierbinte avea să se întoarcă.

Închise ușa după Paterno și se uită cum polițistul merse către Cadillac-ul

său. După ce se asigură că n-avea să revină, Jack veni în living, unde focul șuiera sub grătarul șemineului, iar Cissy stătea în fotoliu mângâind-o pe Coco și uitându-se pe fereastră.

— Deci? zise bărbatul.

Ridică o fotografie înrămată a lui B.J., la prima lui aniversare, cu o lumânare aprinsă pe tortul ce fusese așezat pe tava scaunului său înalt. În timp ce privea tortul, uimit și impresionat. Ochii băiețelului păreau de două ori mai mari decât dimensiunea lor obișnuită.

— Deci… ce? replică Cissy, fără să-l privească.

Jack puse fotografia înapoi pe masă.

— O să mă dai din nou afară?

— Va trebui s-o fac?

— Nu, *nu va trebui.*

Femeia șovăi de parcă în armura ei apăruse o fisură minusculă. Privi apoi într-o parte, iar Jack, precaut, nu se apropie de ea pentru a încerca s-o atingă, să-i ofere genul de mângâiere și înțelegere pe care ea nu le dorea.

— Îmi forțezi mereu mâna, zise ea.

— Nu, Cissy, tu ești cea care o face. Tu mă forțezi să plec de aici.

— Iar tu știi care-i motivul, declară femeia ridicând brațele cu un gest de iritare. M-am săturat de certuri. Jack. Poți să dormi pe canapea – dar cu o condiție… ba nu, cu două… și dacă mă gândesc mai bine, chiar cu trei condiții!

Înainte ca el să poată răspunde, Cissy ridică un deget.

— În primul rând, pleci de aici mâine dimineață devreme. Nu rămâi, nu capeți cartonașul „Eliberat din închisoare”, nu te aștepți să te muți înapoi, ci pur și simplu dispari înainte să mă fi trezit eu.

— Am înțeles.

Un al doilea deget se ridică spre cer.

— În seara asta o scoți pe Coco afară.

— Mă urăște.

— Nasol! Ridică și al treilea deget. Înainte să pleci, repari într-un fel sau altul porcăria asta de centrală.

— Nu chemi un instalator?

— E duminică. Termometrul de aici spune că temperatura e sub șaisprezece grade, iar termostatul a fost reglat pentru douăzeci și unu de grade.

— O să mă uit la ea.

— Bun. Cissy îl privi cu un aer nesigur, de parcă nu-și dădea seama dacă învinsese sau pierduse. Atunci, asta-i tot. Noapte bună!

— Noapte bună, spuse Jack.

Cissy ieși din living, traversă holul de la intrare și apoi urcă scara. Picioarele ei desculțe abia se auzeau pe treptele din lemn de esență tare. La etaj, podeaua scârțâi sub pașii ei. Bărbatul auzi o ușă deschizându-se, apoi văzu cum o pernă și un sac de dormit aruncate pe scară. Sacul ricoșă din ușa debaralei de pe hol, iar perna derapă pe podea și se opri când lovi spătarul canapelei.

— Mulțumesc! strigă Jack către etaj.

— Cu plăcere.

După o secundă, se auzi scârțâitul specific al ușii dormitorului când se deschise, apoi se închise cu un bufnet surd, urmat de clicul încuietorii. În mod evident, Cissy voia să se asigure că nu va încerca s-o vrăjească pentru a se strecura în patul lor dublu.

Jack nu se amăgea chiar așa ușor.

Ridică sacul de dormit, îl desfăcu și-l întinse peste pernele din piele lucioasă ale canapelei blestemate. Aruncă apoi și perna într-un capăt și-și examină opera. Nu era prea grozav, totuși era în mod clar mai bine decât în mașină, se gândi el când intră în bucătărie, luă ultima sticlă de bere din frigider și-i deschise capacul. După ce bău un gât lung, dar nu întru totul satisfăcător, luă cățeaua, care începuse să mârâie și să-l privească suspicios, o duse afară, o lăsă pe gazonul de lângă patio și așteptă în burnița rece ca afurisita de Coco să adulmece toate afurisitele de tufișuri înainte de a-și face afurisitele nevoi.

— Nu mă gândisem tocmai la asta, îi zise el terierului după ce-l aduse în casă și luă o cârpă de vase ca să-i șteargă lăbuțele ude.

În ciuda eforturilor sale, singura răsplată a fost un mârâit de amenințare și, pentru o clipă, se gândi că afurisita de potaie ar putea chiar să-l muște.

— Să nu-ți treacă așa ceva prin minte, o avertiză Jack.

Când o așeză pe Coco pe podea, cățeaua se îndepărtă în goană de el, aproape că derapă fugind spre scară, după care sui atât de iute treptele, de parcă ar fi fost de două ori mai tânără și ar fi fugit să-și salveze viața.

— Drum bun, murmură bărbatul.

Se mai uită o dată în sus pe scara întunecată, apoi se întoarse în living, se

trânti pe canapea și luă telecomanda. Se gândi la ironia considerentelor lui anterioare despre viața de burlac. Chiar și însurat și în casa lui, nu diferea prea mult.

Deschise televizorul pe postul de știri locale, iar acolo, acoperind întregul ecran extraplat, văzu ultima fotografie pe care soția lui o avea cu mama ei: poza din cazier a Marlei Amhurst Cahill.

* * *

Ești o proastă!

Cissy se dezbrăcă, lăsă hainele să cadă pe podeaua dormitorului, apoi se îmbrăcă în pijamaua care-i devenise prea mare în ultima lună, își pierduse pofta de mâncare; stresul cauzat de separarea de Jack o costase cinci kilograme pe care nu-și putea permite să le piardă.

Iar acum el era la parter.

Grozav!

Ești o idioată și jumătate. În noaptea asta pe canapea. Iar mâine ce va fi – aici sus, în dormitor? Și după aceea? O să-l ierți, pur și simplu? O să te resemnezi cu alte suferințe? O să te înhami împreună cu B.J. la un montagne russe *emoțional pentru tot restul vieților voastre? Nu poți face asta, Cissy. Indiferent cât ai dori s-o faci. Jack Holt este un afemeiat – simplu și direct. Este posibil ca nici măcar să nu-și dorească să-ți facă vreun rău, dar dacă-l vei lăsa, îți va frânge inima din nou și din nou.*

Și nu-i putea îngădui asta.

Era foarte simplu.

Intră în mica baie a dormitorului, pe care ea și Jack o construiseră într-o porțiune a fostului pod, se spălă pe dinți și-și privi chipul pe care abia îl recunoștea. Ochii ei, care aveau auriul whisky-ului, așa cum spunea Jack, erau conturați cu rimel ce se întinsese, iar albul lor era congestionat cu vinișoare roșii de cât plânsese după ce își găsise bunica pe podeaua holului. Nasul îi era înroșit, două nenorocite de coșuri se pregăteau să-i erupă pe bărbie, iar pomeții îi erau mai definiți ca oricând. Își șterse apăsat toate urmele machiajului, după care scotoci în sertar după crema antiacnee pentru care era prea vârstnică, dar renunță să mai caute când o auzi pe Coco zgâriind la ușă.

— Stai un pic, zise ea și traversă dormitorul.

Deschise ușa, așteptându-se într-un fel să-l vadă dincolo de prag pe Jack, cu umărul rezemat de canatul ușii, cu un surâs irezistibil fluturându-i

pe buze, cu o privire ștrengărească.

Însă cățelușa era singură.

În mod nebunesc, femeia simți un fior de dezamăgire.

— Vino-ncoace, îi șopti ea lui Coco, să mergem să vedem ce face Biji.

Auzi dinspre living zgomotul slab al televizorului și observă pâlpâiturile luminoase proiectate de ecran pe peretele scării. Suspinând, descoperi că era ridicol de confortabil să știe că nu era singură în noaptea asta. Să știe că Jack era la parter. În casa lor.

Cissy dragă, dar tu chiar EȘTI dusă complet cu capul!

Împinse ușa pe care o lăsa mereu întredeschisă, deschizând-o acum mai larg. În camera sa, băiețașul dormea în pătuț și Cissy simți cum îi crește inima văzându-l în pijamaua-salopetă ce-l acoperea de sus până jos în bumbac moale, bleu deschis. Cârlionții blonzi i se uscaseră după baie și dormea pe spate, cu buzele întredeschise. O flotă de avioane, vechi și noi, de la biplane la Lear-uri, atârnau din tavanul pe care ea și Jack pictaseră norișori.

— Nu te lăsa păcălită de aspectul lui de îngeraș, șopti Cissy la urechea lui Coco în timp ce-și privea fiul. A fost un terorist toată săptămâna.

Cu mâna liberă, aranjă păturile lui Biji și se uită la pieptul lui micuț care se ridică și cobora în ritmul respirației.

Mulțumită că dormea adânc, reveni pe hol și îi veni să țipe când zări o siluetă întunecată lângă scară. Mâna femeii se duse în dreptul inimii cu o clipă înainte de a-l recunoaște pe Jack.

— Dumnezeule, Jack, ce cauți aici? Am avut o-nțelegere!

— Voiam să fac exact ce ai făcut tu. Să mă uit dacă Biji e bine.

— Da, este foarte bine!

Însă Jack trecu pe lângă ea și vârî oricum capul în odaia fiului său. Cissy simți un fior în inimă când îl văzu pe Jack zâmbind și așezându-și cu grijă palma mare pe burtica băiețelului.

Simți un fior în inimă.

Nu te lăsa fermecată de el, n-o face!

— Ai dreptate, rosti Jack revenind pe hol.

Atinse cu umărul o fotografie înrămată pe care Cissy încă n-o luase de pe perete: căsătoria lor în capela mică și idioată din Las Vegas. Ea purta o rochiță scurtă, albă, iar el era îmbrăcat în smoching și niciunul dintre cunoscuții lor nu fusese acolo ca să asiste la eveniment.

Jack văzu încotro privise și se uită la fotografie, îndreptând-o.

— Nu-ți place prea mult detectivul Paterno, așa-i?

— N-a fost tocmai un apărător al familiei mele, dar haide să discutăm despre asta altă dată.

Cissy crezu că bărbatul avea să pună mâna pe ea chiar atunci și acolo, ținând seama de distanța foarte mică dintre ei. Însă cățelușa din brațele ei mârâi și Jack își reținu orice posibilă pornire.

— Câinele ăsta chiar mă urăște, rosti el ușor amuzat.

— Poate că are un motiv.

— Ăsta a fost un atac ieftin, Ciss, replică el, dar amuzamentul nu-i dispăru. Știi ceva, a început să mă obosească să tot fiu țapul tău ispășitor.

— Tu ești cel care a insistat atât de mult să revină în casă.

— Este casa mea, îi reaminti el. Cel puțin jumătate din ea. Nu vreau totuși să discutăm despre asta acum. Știu bine că azi ai trecut prin destule. Așa că, deocamdată, noapte bună, Ciss.

Merse cei doi-trei metri până la scară și coborî, lăsând-o pe hol. Femeia se uită la fotografia de la nuntă, o luă de pe perete, iar după ce intră în dormitor o aruncă în coșul de gunoi cu atâta putere, încât geamul se sparse și rama se rupse.

Spunându-și că nu-i păsa câtuși de puțin de blestemata de fotografie, așeză cățelușa pe podea, dar terierul nici nu voia să audă de așa ceva. Cu o agilitate surprinzătoare, Coco sări pe pat și se instală pe perna lui Cissy.

— Ah, nu! Nici gând!

Cissy o împinse în partea lui Jack, unde cățelușa se învârti de un milion de ori înainte să se instaleze pe locul ce fusese ocupat anterior de bărbatul de la parter.

Cât de jalnic era totul! Ea și potaia asta micuță într-un pat ce părea acum infinit de lat.

Cissy se băgă sub pătură și luă o carte, însă după ce citise de trei ori la rând același paragraf, fără să-și amintească niciun cuvânt, puse cartea pe noptieră și stinse lumina. Coco sforăia deja mulțumită, însă femeia rămase cu ochii în tavanul întunecat.

Poliția credea într-adevăr că bunica ei fusese omorâtă.

Chiar în săptămâna când mama ei evadase din închisoare.

Se cutremură, își trase pătura până la gât și privi pe fereastră unde felinarul stradal ilumina o zonă de pe trotuar. Afară nu era niciun echipaj de

poliție, însă ploaia cădea neîncetat, aproape în averse, și pentru o secundă, sau pentru doar o jumătate de bătaie de inimă, i se păru că zărește pe cineva în exteriorul acelui spot de lumină spălăcită, o apariție întunecată și neclară care putea fi o persoană într-un palton negru sau un produs al imaginației ei.

Un frison de teamă îi îngheță pe șira spinării și inima aproape că i se opri.

Astea sunt nălucirile tale.

Coborî totuși din pat și, pe întuneric, se duse lângă fereastră, camuflată de draperii, și trase cu ochiul în noaptea ploioasă. Luminile din casele vecine ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai în siguranță. Jack, care se afla la parter, ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai în siguranță.

Degetele ei prinseră strâns draperia în timp ce ochii sfredeleau bezna.

Nu-i nimeni acolo. Uite... nu-i nimic!

Și totuși, i se puse un nod în gât și se împotrivi imboldului de a-l striga pe Jack.

Se gândi la Marla în vreme ce scruta cu privirea locul unde i se păruse că zărise pe cineva pândind.

Unde era?

Era aici?

CAPITOLUL 6

Canapeaua nu era făcută pentru somn.

Era perfectă să stai pe ea.

Era minunată să te uiți la televizor.

Era perfectă să faci sex.

Dar în niciun caz să dormi toată noaptea pe ea.

Jack se trezi cu gâtul înțepenit și cu un gust oribil în gură. Nu îndrăzni să urce la etaj și s-o trezească pe Cissy, așa că intră în baia mică de lângă holul de la intrare și se spălă pe dinți cu degetul pe care pusese săpun lichid.

Se gândi să facă un ibric de cafea și apoi să i-l ducă lui Cissy în dormitor, poate chiar să găsească o floare artificială pe care s-o țină între dinți în strădania de a o face să surâdă, dar după aceea se răzgândi. O parte din înțelegerea lor fusese ca el să plece înainte ca ea să se trezească. Cissy nu era o persoană matinală și era încă prea nervoasă pe Jack ca să se poată gândi măcar la iertare. Bărbatul merse în bucătărie, râșni cafea, găsi filtrele și turnă apă în aparat, apoi apăsă pe buton.

Tocmai când primele picături aromate începură să curgă în carafa, îi vibră telefonul. Displayul afișa numele și numărul de telefon ale surorii sale. Nu era un semn bun. Se gândi să nu răspundă, dar știa că asta n-avea s-o oprească. Jannelle – înaltă, blondă și cu cinci ani mai mare decât Jack – fusese fotomodel, înainte de a deschide propria-i școală pentru fete care voiau să-și schimbe viața. Era încăpățânată și neobosită când dorea ceva. Dacă îl suna la ora șase dimineața, n-o făcea doar pentru a-l întreba de sănătate. Probabil că avea o intenție foarte clară.

— Bună, Jannelle, vorbi el în șoaptă, ca să nu-și trezească soția, fiul sau cățelușa lătrătoare.

— Ce-i chestia asta că bunica lui Cissy a fost omorâtă? întrebă ea.

Asta era Jannelle – mereu directă, fără îndulciri.

— Bună dimineața și ție, replică Jack.

— Știi despre ce vorbesc, nu? Urlă toate canalele de știri! Dumnezeule, chiar a fost omorâtă Eugenia Cahill?

Sora lui părea nervoasă, neliniștită. O auzi inspirând profund, apoi

sunetele distinctive ale aprinderii unei țigări, deși se lăsase de fumat de peste șase luni.

— Asta pare să fie teoria actuală, recunoscu Jack și se rezemă cu șoldul de colțul dulapului din bucătărie.

Cafeaua se filtra încet și sigur, bolborosind, șuierând și umplând bucătărioara cu o aromă caldă și bogată.

— Marla a fost? Ea și-a omorât soacra?

— Nu știu.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Jannelle, realmente nu știu. Ajunge cu interogatoriul ăsta! Jack își auzi glasul ridicându-se nervos și se strădui să-l coboare. E devreme. Ia-o încet! Din câte știu eu, e posibil ca Eugenia să fi *căzut* pe scară. Nu pare să se fi întâmplat așa, dar cine știe?

— Deja *m-a sunat* un reporter. Îți vine să crezi? Probabil că jegosul știa că ești soțul lui Cissy, nu te-a putut găsi în cartea de telefoane și i-a sunat pe toți cei pe care-i chema Holt și aveau inițială „J". Dumnezeule, trebuie neapărat să schimb asta! Probabil că l-a sunat și pe tata. Și pe J.J. Ține-te tare. Cred că sunt la fel de furioși ca și mine, dacă nu mai rău.

— Mă țin tare.

Jack fixă telefonul între umăr și ureche. Deja cotrobăia într-un dulap în căutarea unei cești, găsi o cană din vremea când fusese la universitate și scoase carafa din cafetieră înainte să-și terminat ciclul.

— Deci pe tine nu te-a sunat nimeni?

— Nu încă. Dar casa noastră… casa lui Cissy nu are trecut numărul în cartea de telefon, iar eu nu am telefon fix în apartament. Folosesc doar mobilul.

— Presa o să ți-l afle și pe ăla.

Jack era și el convins de asta. Își umplu o ceașcă în timp ce lichidul negru continuă să curgă din rezervor, să treacă prin filtru și să cadă pe placa încinsă, unde sfârâia. Puse repede carafa înapoi în aparat și o ascultă pe Jannelle asaltându-l cu și mai multe întrebări la foc automat:

— Când s-a-ntâmplat?

— Cum?

— Cine ar fi făcut așa ceva?

Mustrată totuși de o fărâmă de conștiință, femeia întrebă:

— Dumnezeule, cum e Cissy? Ai vorbit cu ea, nu? Ai… Oh, Doamne, de

asta vorbești în șoaptă! Ești cu ea, așa-i? Oh, Jack, nu! O auzi trăgând adânc din țigară. Nu ți-am zis să divorțezi de nenorocită și să termini cu ea?

Jack nu era dispus s-o asculte.

— Ce vrei? o întrebă rece.

— Răspunsuri.

— De ce?

— Pentru că vreau să știu dacă reporterii vor mai suna.

— Ce s-a-ntâmplat cu teoria ta cum că „absența publicității înseamnă publicitate proastă”?

— Poate că a fost prea vastă. Mă gândesc s-o reformulez, răspunse femeia din apartamentul ei mic din Sausalito.

— Încearcă „nu am comentarii”. Uite ce-i, trebuie să-nchid. Vorbim mai târziu.

Înainte ca sora lui să mai poată rosti alt cuvânt, Jack închise telefonul și luă încă o gură zdravănă de cafea. Ce naiba era cu Jannelle? Autoritară din fire, își vâra întruna nasul în treburile lui.

Pe de altă parte, toată familia lui avea tendința să-l irite. Fiecare avea una sau mai multe opinii; niciunul nu putea vreodată să-și țină gura. Și toți comentaseră despre separarea lui de Cissy. Jannelle, care divorțase ea însăși de două ori, n-o plăcuse niciodată pe Cissy și abia aștepta ca despărțirea să se finalizeze oficial. Când fratele ei o anunțase, arcuise o sprânceană perfect pensată, își încrucișase picioarele incredibil de lungi, se lăsase pe spate în scaunul din restaurantul cu specific italian de pe Pier 39 și zâmbise. Afară, o colonie de lei de mare lenevea pe docuri sub soarele iernii vântoase; înăuntru, Jannelle comandase două cupe de șampanie și spusese:

— Să toastăm pentru regăsirea libertății tale. Am zis mereu că ar trebui să divorțezi de nenorocita aia.

Jack ieșise din local, lăsând-o cu cele două cupe de șampanie scumpă și cu nota de plată. Hoinărise după aceea fără țintă pe chei, adulmecând mirosul sărat al oceanului și strecurându-se printre turiștii dispuși să înfrunte ziua vântoasă, deși însorită.

Tatăl lui reacţionase cu totul altfel. Jonathan Holt se întristase când auzise de posibilul sfârșit al căsniciei lui Jack. Se întâlniseră într-un bar irlandez, nu departe de biroul lui Jack din cartierul financiar.

— Sper că veți găsi o cale să-ngropați securea războiului și să reparați

situația, îi zisese el.

Sorbise dintr-o bere Guinness și se uitase la oglinda lungă atârnată în spatele barului. Amândoi stăteau în picioare, cu câte un picior pe bara din alamă; pe polițele din sticlă din fața oglinzii se întindeau o mulțime de sticle colorate și de pahare curate.

— Nu uita că-i implicat și un copil, continuase el. Nepotul *meu.*

— Știu asta, tată. B.J. nu-i doar nepotul tău, ci este fiul meu.

Jonathan Holt avusese mereu stilul de a se pune pe sine în centrul oricărei conversați și nu era nici pe departe vreun specialist în căsătorii. Deși el și mama lui Jack înduraseră aproape patruzeci de ani de conviețuire, pe tot timpul căsniciei, lui Jonathan – care era chipeș, atletic și fermecător – îi venise greu să rămână credincios soției sale. În cele din urmă, Jill Holt se plictisise să întoarcă întruna și celălalt obraz, să privească în altă parte și să pretindă că nu auzea șoaptele în timp ce femei mai tinere flirtau cu soțul ei. Nu divorțase, ci se mutase într-un dormitor din capătul opus al casei, cât mai departe de el, fără să recurgă realmente la actul „separării". După părerea lui Jack, Jonathan Holt era exact ultimul bărbat care să dea sfaturi despre caracterul sacru al jurămintelor de căsătorie.

Jack nu trebuise totuși să se înfrunte și cu fratele lui mai mare Jon, cunoscut și ca „Jonathan Junior", și numit uneori J.J. Jon fusese cândva un surfer renumit, iar acum „își ispășea pedeapsa", după cum zicea el, ca profesor de filosofie la un colegiu mic din Santa Rosa. Jon avea adesea relații cu studentele și crezuse dintotdeauna în vechea axiomă hippy: „Fă ceea ce-ți place fără să ții seama de părerea celorlalți". Când Jack îl anunțase prin telefon că se separase de Cissy, J.J. abia dacă reacționase.

— Frățioare, e viața ta. Mama și tata au făcut o mizerie din viața lor pentru c-au rămas împreună atâta vreme. Dacă noi am învățat ceva de la ei a fost că trebuie să pui capăt unei căsnicii proaste atât timp cât poți. Eu așa am făcut. Nu-i mare scofală.

Nu-i mare scofală. Cuvintele lui J.J. continuau să-l obsedeze pe Jack, răsunându-i în minte acum când stătea lângă ușile din sticlă și privea apropierea zorilor. Își zări reflexia spălăcită în sticlă și i se păru spectrală. J.J. se înșelase. Destrămarea căsătoriei sale era cea mai mare ispravă a întregii lui vieți afurisite. Iar căsătoria lui nu era „proastă", ci mai trebuia lucrat la ea. Poate că mai trebuia lucrat chiar la *el însuși.* La urma urmelor, de la el pornise totul.

Închizând ochii pentru a doua oară, Jack aproape că auzi glasul mamei lui, de parcă ar fi fost în cameră cu el; de fapt, ea murise de cancer la ficat cu două luni înainte de nașterea lui B.J. Desigur, dacă Jill Holt ar mai fi fost în viață, ar fi invocat vechiul refren „până când moartea ne va despărți”, deși n-ar fi contat prea mult.

Divorțul fusese ideea lui Cissy.

Jack auzi sunetul gheruțelor lui Coco pe trepte, apoi pași, în reflexia aceea neclară, își zări soția intrând în bucătărie. Îl ținea în brațe pe B.J., care era ciufulit.

— ’Neața, zise Jack.

— Am crezut că una dintre clauzele înțelegerii noastre a fost să dispari până dimineață.

— N-am rezolvat încă problema centralei.

Spre surprinderea bărbatului, Cissy nu comentă. Deși era încă în pijama, cu șuvițele decolorate de soare în dezordine și fără machiaj, târând în bucătărie un puști somnoros și aparent morocănos, continua să fie frumoasă.

— Salut, voinicule, zise Jack când Cissy îi întinse fiul. Ce faci?

De obicei în culmea fericirii să-l vadă, Biji întoarse capul într-o parte și mormăi:

— Nu!

— Ce-i asta? îl întrebă Jack încruntându-se.

— Nu, ta-ti! rosti apăsat B.J.…

Îndreptându-se către carafa cu cafea, Cissy rosti peste umăr:

— Bun-sosit în lumea mea. Asta i-a fost dispoziția aproape toată săptămâna. Cred că-i mai ies niște dințișori. Nu are temperatură și nici alte simptome de boală. E doar cu fundul în sus. Își umplu o ceașcă, se rezemă cu șoldul de masă și suflă peste cafeaua ce aburea. Tu ai făcut asta?

— Da.

— Probabil că îți priește viața de burlac. Uite ce-ai învățat.

— O să-ți destăinui un mic secret. *Știam* să fac cafea încă dinainte de a te cunoaște.

— Cât timp ai locuit cu mine n-ai făcut niciodată cafea.

— Tu ești cea care se trezește mai devreme.

Femeia își ascunse un surâs în spatele marginii ceștii.

— Cum a fost canapeaua? se interesă ea.

— Am dormit ca un prunc.

— Adică te-ai sculat la fiecare trei ore și ai plâns?

Biji, cu trupușorul moale ca o cârpă și nasul băgat între gâtul și umărul lui Jack, se uită la tatăl lui și făcu o strâmbătură.

— Nu, ta-*tiii*!

Cissy clătină din cap și începu să-i pregătească băiețașului fulgi de ovăz.

— Poate că-i e foame pur și simplu, sugeră Jack.

Încercă să-și smulgă fiul din starea de iritare ridicându-l deasupra capului și rotindu-l, dar B.J. nu se lăsă păcălit și începu să țipe parcă de durere.

— Văd că tati nu mai are efectul său magic, comentă Cissy, îndreptându-și atenția asupra băiețelului. O să păpăm, apoi o să mergem sus și-o să facem o băiță adevărată, pentru că aseară n-ai avut parte decât de un spălat superficial și de o promisiune, apoi o să ne schimbăm și…

Glasul i se ridică cu o octavă când vorbi cu Biji, zâmbindu-i și încrețindu-și nasul, însă copilul îi întoarse și ei spatele.

— Se pare că și mami are un efect magic la fel de bun, observă Jack.

— Cel puțin în dimineața asta, replică Cissy și continuă: Coco trebuie dusă afară, iar centrala tot nu bagă aer cald.

— Acum mă ocup de astea.

Jack își goli ceașca, apoi deschise ușa spre curtea din spate. Soarele încă nu răsărise, dar cel puțin ploaia încetase, lăsând aerul umed.

— Haide, se adresă el cățelușei albe.

Coco rămase sub masă ca bătută în cuie în podeaua din lemn de esență tare.

— Haide, Coco, haide să-ți faci mendrele.

Câinele încăpățânat nici nu vru să se clintească.

— Of, Doamne! exclamă Cissy, incapabilă să-și ascundă o undă de amuzament din glas. Haide, Coco.

Ținându-și fiul în brațe, ieși din bucătărie și cățelușa prostuță o urmă fericită. Peste umăr, femeia strigă spre Jack:

— Să știi că ai fi putut s-o iei în brațe.

— Și să risc să mă muște? întrebă el, urmând-o în curtea din spate.

— Pămpălăule, replică ea, totuși râse, iar Coco începu să adulmece iarba umedă.

Telefonul fix sună în casă. Fără să-i dea drumul lui Biji, Cissy intră și

răspunse.

— Alo… Da, aici e… Nu, n-am nicio veste de la ea. Glasul îi era străbătut de o undă evidentă de iritare. Nu mă aștept să… Poftim? N-am nicio idee, da? Niciuna! Asta-i tot ce am de spus despre subiectul ăsta. Vă rog să nu mai sunați!

Trânti receptorul atât de violent, încât Coco sări cât colo, întrerupându-și examinarea atentă a unui smoc de buruieni.

Jack își auzi soția mormăind în barbă când intră în living. Se părea că cineva o întrebase despre Marla. Făcu o grimasă, imaginându-și ce ar fi putut urma, câți reporteri, bârfitori și curioși vor continua s-o deranjeze. Dorindu-și să poată stăvili torentul acela și să dea o mână de ajutor, o lăsă pe Coco să intre în casă.

Ei bine, exista totuși ceva ce putea să facă.

Centrala, un monolit gigantic și uruitor se găsea la subsol, după ce coborai două paliere de trepte abrupte ce coteau la o sută optzeci de grade, pe care ajungeai prin ușița de lângă bucătărie. Jack găsi o lanternă într-un sertar cu mărunțișuri din bucătărie, apoi coborî scara, trecu pe lângă spălătorie și ajunse la centrală. Semăna cu o caracatiță gigantică cu tentacule uriașe ce se ridicau spre plafon și spre camerele de deasupra. Înlocuirea ei figurase pe primele locuri ale listei de urgențe, dar desigur, asta fusese înainte ca totul s-o ia razna și căsnicia lui să se năruiască. Nu, asta nu era adevărat! Nu se sfârșise complet, își reaminti bărbatul, chiar dacă Cissy se comporta ca și cum mariajul lor era muribund și nu exista nicio șansă de resuscitare.

Jack nu intenționa să renunțe.

Petrecu o jumătate de oră cu blestemata de centrală și ajunse la concluzia că nu mai circula apa și că arzătorul era probabil terminat. Țevile erau bune, poate că mai trebuiau curățate, însă centrala în sine trebuia înlocuită. Nu era o surpriză.

Găsi un prosop în coșul pentru rufe murdare de lângă mașina de spălat. Ștergându-se pe mâini, sui scara și reveni în living, unde Cissy, care strânsese deja sacul de dormit, stătea pe un colț al canapelei, ținându-l în brațe pe Biji care se juca cu un iepuraș din pâslă.

— E terminată, o anunță bărbatul.

— Asta-i opinia ta de specialist?

— Da.

Cissy oftă.

— O să dau nişte telefoane în dimineaţa asta, să iau nişte oferte.

Jack se uită la ceasul din living. Indiferent ce ar fi făcut, avea să întârzie la muncă şi nu avea alternativă. La ora 10 avea o întâlnire cu reprezentanţii unui hotel important din centru care doreau o prezentare şi, fiindcă hotelul acela era un client important de publicitate, Jack era dispus să discute despre asta. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut urca să-şi facă duş, dar aşa ceva era imposibil. Cissy îi aruncase în curte absolut toate hainele după noaptea pe care o petrecuse la Larissa. Aşa că, în partea lui de dulap nu mai exista nici măcar un hanorac de sport.

Nu avea ce face – trebuia să se oprească pe la apartamentul său, să facă duş şi să-şi schimbe hainele înainte de a porni spre birou.

— Trebuie să fug, zise el fără chef. Vrei să te duc până la casa bunicii, să-ţi recuperezi maşina?

— Ah… Cissy se uită la ceasul de deasupra poliţei şemineului. Nu, o să chem un taxi după ce ajunge Tanya aici.

Buzele i se subţiară un pic când menţionă numele bonei, cea pe care Jack o găsise pentru Biji, o tânără de douăzeci şi opt de ani în care, dintr-un motiv necunoscut, Cissy nu avea încredere, în ciuda listei ei de recomandări excepţionale.

— Eşti sigură? Nu sunt încântat să te întorci acolo singură.

Îi oferea un pretext, deşi el însuşi nu avea prea mult timp la dispoziţie.

— O să fiu bine. Du-te. O să-ntârzii.

El şovăi.

— Du-te, Jack. Trebuia să fii plecat înainte să mă scol eu, mai ţii minte?

N-avea rost s-o contrazică, mai ales când ea avea dreptate.

— Bine. O să te sun mai târziu, dar dacă te răzgândeşti şi vrei susţinere morală, o să mă-ntorc să te iau.

— Susţinere *morală?* repetă ea cu subînţeles.

— Vrei, te rog, să nu te mai referi la asta? Încerc să fiu de ajutor.

Cissy era gata să-i dea o replică usturătoare, apoi se răzgândi şi se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Bine. Ai dreptate. Amândoi ştim cum stă treaba.

— Perfect.

Lui Jack aproape că nu-i venea să creadă. Femeia fusese atât de încăpăţânată, atât de acidă. Când trecu pe lângă canapea, bărbatul îi ciufuli

părul lui B.J. și o sărută iute pe creștet pe Cissy, surprinzând-o.

— Așa nu câștigi cine știe ce bile albe, Holt, îi spuse ea, dar după aceea se ridică în picioare și, ținându-l pe Biji în brațe, îl conduse pe Jack la ușă.

— Mă-ntorc după serviciu.

— Nu, stai, nu trebuie să…

Nu-și termină fraza și Jack luă asta ca pe un semn bun. Pe când alerga spre mașină, îi simți privirea în ceafă. Ajunse la Jeep, privi peste umăr și o văzu pe Cissy pe verandă, desculță, cu băiețelul în brațe. În ușa alăturată, Sara Delano, vecina lor, îmbrăcată la patru ace, își culegea ziarul complet ud din tufișurile de lângă verandă.

— Bună, Jack! strigă ea și flutură din braț, oferindu-i un surâs mult prea larg pentru o oră atât de matinală.

— Bună, Sara! flutură și el din braț, apoi apăsă butonul telecomenzii.

După ce se urcă în Jeep, văzu că Sara în fustă lungă, cu cizme, pulover, eșarfa și jachetă, traversa peluza către veranda pe care stătea Cissy. Asta era bine! Detesta s-o lase pe Cissy singură, deși ea făcuse tot posibilul ca Jack să știe că asta prefera.

El însă n-o credea cu adevărat. Se uită peste umăr când ieși din locul unde parcase și o văzu pe Cissy cu coada de cal fluturându-i peste umăr în briză, ținându-l pe fiul lor în brațe. Urmărea Jeepul cu privirea, iar figura furioasă îi dispăruse, lăsând în urmă o expresie gânditoare.

Bărbatul zâmbi în barbă.

La naiba, fata asta părea că îi ducea deja dorul!

* * *

Cissy îl privi pe Jack îndepărtându-se. Cu coada ochiului zărise schimbul scurt de saluturi dintre el și Sara și văzuse cum ochii celeilalte femei urmăriseră mișcările lui Jack.

Și ce dacă?

Erau prieteni.

Sara și Jack fuseseră apropiați, nu era cine știe ce.

Nu era nimic altceva. Nu însemna *nimic*!

O străbătu totuși un fior ridicol de suspiciune. Îi veni greu să nu se întrebe dacă Jack și Sara avuseseră vreodată o aventură.

Ca Larissa.

Nu fi idioată, se mustră imediat. *Sara e prietena ta.*

Dar așa se întâmpla tot timpul, nu? Soția era întotdeauna ultima care afla

adevărul. De câte ori comentase Sara cât de sexy era Jack? De câte ori încercase el s-o combine pe Sara cu unul dintre prietenii săi, spunând mereu că femeia era o partidă bună? Înainte de a-l găsi cu Larissa, Cissy nu s-ar fi gândit nici măcar o secundă că între soțul ei și vecina lor ar fi existat ceva, dar acum…

Cissy se admonestă în gând. Așadar, privirile pe care Jack și Sara le schimbau din când în când păreau mai mult decât doar prietenoase. Cui îi păsa?

Ea nu avea – în *niciun* caz – să devină una dintre femeile acelea bănuitoare pe care le detesta. Ce-o apucase? Dacă nu putea să aibă încredere în Jack, atunci cu siguranță putea să aibă încredere în Sara.

Ești dată peste cap din cauza celor întâmplate aseară și a morții Eugeniei. Asta e. Și pentru că Marla a evadat. Se cutremură la gândul acela și-și strânse fiul la piept, gândindu-se la necunoscutul care-i urmărise casa în noaptea anterioară. Oare fusese numai imaginația ei?

— Hei! strigă Sara.

Ținea, ziarul ud departe de jacheta ei ruginie, în vreme ce traversa iarba umedă ce separa cele două case. Sara era o roșcată cu pielea ca de porțelan și ochi mari de culoarea verde-închis a pădurii; fusese model în liceu, iar acum era o agentă imobiliară ambițioasă. Fusese măritată și divorțată de două ori, iar acum jura că va rămâne celibatară cel puțin până la treizeci și cinci de ani, ceea ce însemna peste doi ani.

— Am auzit de bunica ta, rosti ea și-și îndepărtă părul din ochi printr-o mișcare bruscă a capului. Ce porcărie! Condoleanțe.

— Mulțumesc, spuse Cissy. O rafală de vânt împrăștie frunze ude peste iarbă și ea se întoarse cu spatele. E pur și simplu șocant.

— Trebuie să te ții tare. Sara se apropie de verandă și-l privi pe B.J. Heeei, gânguri ea.

Sara nu avea copii și acum îi făcu din ochi băiețașului. Biji își jucă rolul de timid, ascunzându-și fața în gâtul mamei sale.

— Vezi, zise Sara, ăsta-i efectul pe care-l am asupra tuturor bărbaților.

Cissy se îndoia în privința asta. Ba chiar știa cu totul altceva.

— Dumnezeule, urmă Sara, Biji seamănă tot mai mult cu tatăl lui pe zi ce trece.

Era adevărat, fără să fie totuși ceva îngrozitor, bănuia Cissy. În mod clar, Jack era un bărbat chipeș, ceea ce uneori putea fi mai degrabă un blestem

decât o binecuvântare.

Sara miji ochii spre cer, de parcă ar fi căutat soarele printre nori.

— Oare se mai încălzește vreodată?

— E totuși iarnă, îi reaminti Cissy.

— Știu. Tânjesc după nisipul fierbinte, marea caldă și o *margarita* rece pe care să mi-o aducă un chelner pe nume Ramon!

Cissy surâse.

— Amin!

— Știi, ți-ar putea fi de folos o vacanță. Toate chestiile alea cu mama ta, iar acum și cu bunica… Peste problema divorțului… Sara clătină din cap și buclele ei roșii și elegant coafate îi unduiră în jurul obrajilor, iar manichiura perfectă îi ieși în evidență când atinse nasul lui B.J. cu vârful unui deget. E bine însă că mama te are pe tine, nu-i așa, Biji? Tu ești partea luminoasă.

Băiețelul o privi, dar continuă să se strângă la pieptul lui Cissy.

Sara se uită peste umăr și văzu cum Jeepul lui Jack ocoli un ultim colț și dispăru din vedere.

— Deci, se întoarse ea către Cissy, Jack s-a-ntors?

— Ah, nu. A stat doar azi-noapte. M-a adus cu mașina de la casa bunicii. Mașina mea a fost blocată în curtea ei de vehiculele pentru urgențe.

— Dumnezeule, ai fost acolo? Sara holbă ochii. Ai dreptate, tu te duci mereu duminica la ea. Să nu-mi spui că tocmai tu ai găsit-o!

Când Cissy strânse din maxilare și încuviință din cap, pielea albă a Sarei păli și mai mult.

— Doamne, ce groaznic! Ești bine? Dădu ochii peste cap, teatral, îmi pare rău… Ce întrebare idioată! Cum ai putea să fii?

— O să fiu bine, zise Cissy cu hotărâre; trebuia să fie așa pentru Biji.

Mintea Sarei gonea însă deja.

— Deci… Ia stai așa, zise ea și se uită în jur. Așadar, mașina ta e tot acolo?

— Da.

— Nu vrei să te duc eu s-o iei? Sara se uită la ceas, iar vântul îi flutură capătul eșarfei. Te-aș putea duce acolo.

— Serios? Nu trebuie să te duci la job?

— Azi lucrez de acasă.

Cissy o privi cu atenție pe prietena ei: fustă maxi, descheiată până la

genunchi, cizme scumpe, pulover cu guler mare și larg și jachetă din piele întoarsă. Plus eșarfa.

— Lucrezi de acasă îmbrăcată în felul ăsta?

Sara izbucni în râs.

— Am totuși niște întâlniri după-amiază, iar după ce îmi fac duș, mă îmbrac pentru tot restul zilei. Însă voi mai rămâne aici pentru o vreme. E unul dintre avantajele de a vinde case și de a avea biroul acasă. Așa că, dacă vrei să-ți recuperezi mașina în dimineața asta, eu sunt disponibilă.

— Ce zici, atunci, imediat după ce sosește Tanya? Asta înseamnă pe la ora nouă.

— Perfect. Sara îi oferi un zâmbet care dusese probabil la încheierea multor vânzări. Sună-mă.

Se întoarse și plecă spre casa ei, pășind cu grijă. Cissy o privi, apoi se uită în lungul străzii spre locul unde în noaptea trecută crezuse că văzuse silueta întunecată. Mânată de curiozitate, îl luă pe Biji, traversă strada și merse într-acolo. Iarba de pe peluza respectivă era strivită pe alocuri și în rigolă zări un chiștoc de țigară, dar toate astea nu însemnau nimic… sau însemnau? Se întoarse și-și privi casa din poziția aceea. Putea să vadă perfect fereastra dormitorului principal, iar dacă se mișca doar puțin vedea și camera lui B.J.

O nouă rafală de vânt suflă pe stradă, zgâlțâind ramurile copacilor, și Cissy se simți pătrunsă de un fior rece ca moartea. Ploaia începu să cadă ca o ceață deasă și glacială.

Nu este nimic, Cissy. Îți imaginezi, pur și simplu.

Cu toate acestea, își strânse fiul ceva mai tare la piept când traversă iute strada înapoi și intră în casă. Telefonul țârâia sonor. Gâfâind, Cissy izbuti să ridice receptorul înainte ca apelul să intre în căsuța vocală.

— Alo?

— Spuneți-mi că nu-i adevărat, se auzi un glas gros de femeie. Spuneți-mi că Eugenia trăiește.

Urmă apoi un smârcâit din nas.

— Deborah? ghici Cissy, gândindu-se la însoțitoarea mamei ei.

— Tocmai m-au sunat de la poliție și după aceea am văzut la știri c-a suferit un accident. Of, Doamne, n-ar fi trebuit s-o las singură!

— Nu-i vina ta, o asigură Cissy.

— Ce mă fac eu acum? întrebă Deborah și Cissy petrecu douăzeci de

minute consolând-o.

Fosta însoțitoare întrebă direct ce se întâmpla cu jobul ei acum și Cissy nu știu ce să-i răspundă. Eugenia murise și nu mai era nevoie de Deborah. Cu cât mai multă blândețe, îi explică situația evidentă, precizând că va fi plătită integral până la sfârșitul lunii.

După ce închise, decise să le telefoneze șoferului Lars, bucătăresei Elsa, cameristelor și grădinarului. Aceștia trebuiau să afle ce se întâmplase cu Eugenia și dorea să-i asigure că le aprecia loialitatea. În momentul acela, decise că puteau rămâne ca angajați și să fie plătiți încă două luni și că urmau să primească recomandări excelente dacă se ajungea la concluzia că nu mai era nevoie de ei în reședință.

Se opri însă imediat ce gândul acela îi trecu prin minte. Oare ea trebuia să ia deciziile astea?

Hotărî că răspunsul era afirmativ. Cineva trebuia să-i înștiințeze pe angajații familiei Cahill. Cineva trebuia să păstreze un soi de ordine.

Mulțumesc, Buni, se gândi ea, simțind un amestec de durere și de frustrare. Cissy nu se dădea în vânt după Lars și cu toate că Elsa și Rosa erau amândouă drăguțe, Paloma era greu de citit. Trebuia însă ca ea să se ocupe de toate.

Dușul putea să mai aștepte.

CAPITOLUL 7

— Prin urmare, ce știm despre cele întâmplate cu Eugenia Cahill? întrebă Paterno în dimineața următoare.

La fel de eficientă ca întotdeauna, Janet Quinn pusese pe colțul biroului bărbatului un pahar cu cafea neagră, în timp ce ea sorbea dintr-un pahar similar, în care se combinaseră tot soiul de substanțe. Lapte, zahăr, caramel, frișcă – de toate, mai puțin cafea.

— Nu mare lucru, răspunse femeia. Niciuna dintre uși sau ferestre nu prezintă urme de efracție, deși o fereastră, de lângă scara din spate ce duce la subsol, era rabatată, probabil pentru a aerisi scara veche, însă n-am găsit urme sub ea și se află la vreun metru și jumătate deasupra solului. Într-o anexă din curte am găsit o scară mobilă, dar pare că n-a mai fost atinsă de luni de zile – era acoperită cu pânze de păianjeni. Încuietorile electronice ale garajului și porții funcționau.

— Este posibil ca un intrus să fi știut codul de acces. La urma urmelor, personalul de serviciu trebuie să intre cumva pe domeniu. Același lucru este valabil pentru prieteni și lucrători. Altceva?

— Am cerul desfășurătorul convorbirilor telefonice. Autopsia a fost programată peste două zile și laboratorul va determina și dacă în sânge există urme de toxine sau de droguri.

Janet sorbi din ceașca ei, apoi trebui să-și lingă spuma ce-i rămăsese pe buza superioară. Dacă o altă femeie ar fi procedat așa, gestul ar fi fost sexy, dar în cazul ei abia dacă se înregistră în partea masculină a creierului bărbatului.

— Nu pare să lipsească nimic. Avea bijuterii într-o casetă din baie și par autentice – diamante, rubine, tot ce vrei – apoi am găsit și seiful și l-am deschis. Alte bijuterii, ceva bani – nu prea mulți – dar și două polițe de asigurare și testamentul ei.

Paterno ridică privirea, interesat, și în același moment un telefon sună undeva, iar de după un colț se auzi un fax care începu să tipărească pagini țăcănind.

— Mai multe sume mici au fost lăsate unor organizații de caritate și

membrilor personalului, dar practic moştenirea se împarte în trei: Cissy Cahill Holt, fratele ei și unchiul ei.

— Care sunt tot în Oregon. N-au plecat niciodată de acolo, am verificat. Deocamdată cred că ultima persoană care a văzut-o pe Eugenia în viață a fost Deborah Kropft, care de obicei are duminica liberă, dar care s-a oprit s-o ducă pe Eugenia la slujba de la biserică. A adus-o după aceea acasă, s-a oferit să-i pregătească ceva de mâncare, însă a fost refuzată. Deborah afirmă că a lăsat-o în living și că era perfect sănătoasă.

Detectivul se lăsă pe spate în scaun și sorbi din cafeaua fierbinte.

— Crezi că minte?

Paterno strânse din umeri.

— Cred că ar trebui discutat cu ea în persoană.

Quinn aprobă din cap.

— Mie nu-mi plac schimbările de rutină. De ce a chemat-o pe Deborah?

— Amândouă merg la aceeaşi biserică metodistă, iar pe Eugenia o duce de obicei cu maşina prietena ei, văduva Marcia Mantello, care s-a îmbolnăvit acum. O verific.

Bărbatul sorbi din nou din cafea. În ciuda spuselor sale, nici lui nu-i plăcea schimbarea din rutina Eugeniei.

— Ia zi, ce-i cu polițele de asigurare?

— Inițial, beneficiarii au fost aceiași – Cissy, fratele ei și unchiul – dar acum optsprezece luni, cam pe când a născut Cissy, Eugenia a schimbat beneficiarii. Sunt doar Cissy și fiul ei. Cissy pentru un milion, fiul pentru două milioane.

— Milioane? repetă Paterno, șuierând printre dinți. Bătrâna a avut polițe de asigurare atât de mari?

— Da, se pare că le-a făcut acum zece ani.

— Aha. Detectivul ridică un dosar îngălbenit despre Marla Cahill, îl deschise și-și răsfoi însemnările. Ia să vedem… Da, acum am înțeles. A fost o vreme când Cahill International a avut probleme financiare. N-am crezut că bătrâna știa despre ele, dar s-ar putea să fi fost mai isteață decât am crezut noi. Este posibil să se fi gândit că, dacă ea murea, ar fi dispărut tot ce deținea familia. Făcu o grimasă, examinându-și propriile mâzgălituri. Probabil că asta-i. Ea era patroana familiei și se simțea responsabilă.

— După care, când compania și-a revenit și ea a căpătat un nepot nou de la Cissy, a schimbat polițele.

— Mă-ntreb dacă doamna Holt știe? reflectă Paterno.

— Nu contează. Reședința valorează atât de mult, încât *dacă* ar fi lacomă și ar avea nevoie de bani, ar moșteni o avere și *fără* polițele alea de asigurare.

Paterno răpăi cu degetele pe tăblia biroului ticsit de hârtii. N-o vedea pe Cissy în rolul unei ucigașe. Vorbise deja cu doi membri ai personalului casei. Deborah Kropft și Elsa Johanssen, care aveau ambele alibiuri solide, relataseră aceeași poveste de devotament familial, despre Cissy Holt care-și vizita bunica în mod regulat în ziua de duminică. Detectivul cercetă lista de nume primită de la Cissy și se încruntă. Nu izbutise să dea nici de șofer și nici de cameriste.

Mai exista, desigur, și problema Marlei Cahill, se gândi el, privindu-i fotografia din dosar. O femeie afurisită cu inima de gheață, dar în același timp frumoasă și fermecătoare, o femeie care îi jucase pe bărbați pe degete. Semnalări ale ei fuseseră raportate la poliția statală, FBI și secție, dar niciuna dintre „pistele" acelea nu condusese autoritățile spre cineva care să semene cu Marla Amhurst Cahill.

Își frecă bărbia și privi cum un alt detectiv împingea un suspect refractar spre o cameră de interogatorii. Suspectul protesta vehement și gălăgios.

Paterno reveni la dosarul Marlei.

Unde naiba era femeia asta?

Cine îi era complice?

Poliția statală examina direcția aceasta de investigație și problema Marlei nu făcea parte de fapt din cazurile lui. Da, el o băgase la închisoare, însă acum femeia era în grija altui detectiv.

Atâta doar că soacra ei fusese omorâtă la nici două zile după evadarea Marlei.

Paterno sorbi iarăși din cafea și simți cum îl apucă din nou arsurile de stomac. Deschise al doilea sertar al biroului său, în care găsi un flacon de Antacid, luă două tablete și le înghiți cu cafea.

— Ai dus cățelușa? întrebă Janet.

— Am fost bucuros să scap de pacostea aia mică și gălăgioasă.

— E drăguță.

— Nu și pentru mine.

Quinn iubea animalele. Toate animalele. Punct! Indiferent dacă aveau două sau patru labe; dacă erau acoperite cu pene, blană sau cochilie; dacă

aveau ciocuri, aripi, solzi sau picioare palmate – ea le iubea pe toate. Ajunsese chiar să renunțe la carne, devenind vegetariană, ceea ce, când acționau împreună pe teren, putea deveni o reală bătaie de cap.

— Pun pariu că Cissy a fost încântată s-o vadă.

Ochii lui Quinn se luminară în spatele lentilelor. Probabil că ar fi dorit să adopte blestemăția aia mică și s-o adauge celor cinci pisici care-i mișunau deja prin casă.

Paterno pufni disprețuitor.

— Ah, vai! zise femeia terminându-și băutura. Am uitat că ești un dur!

— Ei bine, ăsta sunt, replică detectivul și în clipa aceea sună telefonul.

Quinn se ridică și plecă. Paterno începu să-și noteze în carnețel, simțind frustrarea din glasul de la celălalt capăt al liniei. Oscar Benowitz lucra în poliția statală a Californiei. Îi era prieten bun, un jucător jalnic de pocher, dar maestru la golf. Oscar și cu el schimbau informații din interiorul celor două instituții, mai ales când cazurile se suprapuneau.

— Am văzut că m-ai căutat, zise Oscar, și mi-am dat seama că-i vorba despre Marla Cahill. Adevărul este că ne-am blocat. Incredibil, dar se pare că femeia a dispărut pur și simplu de pe fața pământului.

— A ajutat-o cineva din exterior.

— Asta ne-am prins și noi, se răsti celălalt. Am verificat toate convorbirile telefonice și pe toți cei care au vizitat-o la închisoare. Colega de celulă susține că ea nu știe nimic și același lucru l-am auzit de la toate deținutele. Nu ne-am oprit, continuăm să colaborăm cu penitenciarul, însă până acum n-am găsit nimic.

Paterno se uită la dosarul deschis pe biroul său, la fotografia de cazier a Marlei Cahill. Ochii ei afurisiți păreau că-l țintuiesc, batjocoritor, de parcă i-ar fi zis *N-o să pui niciodată mâna pe mine.*

— Dar în închisoarea anterioară, cea reală, de maximă securitate, în care a fost închisă inițial? Nimeni de acolo n-a vorbit nimic?

— Marla a plecat de doi ani din locul ăla.

— Bănuiala mea e că plănuia asta de mult.

Oscar păru gata să-l contrazică, după care zise:

— Te țin la curent.

Paterno închise și-și termină cafeaua. Nu-l surprindea faptul că Marla Cahill nu lăsase niciun indiciu în urmă. O suspecta că își plănuise evadarea de mult timp și de fapt nici nu se aștepta la altceva din partea ei.

* * *

— Un câine? rosti Tanya.

Se retrase un pas când o văzu pe Coco. Era o tânără scundă, cu un aspect fragil care te inducea în eroare întrucât petrecea ore în șir fie vâslind pe Golf, fie alergând pentru a-și menține forma.

— Ți-ai luat un câine când știi că sunt alergică la toate animalele, inclusiv la câini?

— A fost al bunicii și acum va sta la noi.

— Permanent? Ochii Tanyei se rotunjiră și se lărgiră sub pletele ondulate. Vorbesc serios în privința alergiei.

— Nu știu cât timp va rămâne aici, răspunse Cissy străduindu-se să-și stăpânească iritarea. E o cățelușă bătrână. Va dormi în coșul ei… Uite ce-i, dacă te deranjează, pune-o în cușcă, cu o pernă sau o pătură sau un prosop. Mi-a adus-o… detectivul ăla, pur și simplu așa, fără niciunul dintre obiectele ei. O să le iau însă cu când mă duc la vilă.

— Vorbești serios că ne lași pe mine și pe Biji cu ea?

Tanya tresări, ca și cum Coco ar fi fost un lup feroce, care mârâia în beznă, cu sângele picurându-i de pe bot. Parcă simțindu-i spaima, Coco începu să latre.

— Tanya, vrei, te rog, să-ncetezi? se răsti Cissy. Bunica mea a murit aseară și eu am fost cea care i-a găsit trupul. Este posibil să fi fost omorâtă, așa că acceptă și tu câinele, da?

— Ah, uau, scuze, n-am știut… Condoleanțe, totuși vorbesc serios, sunt alergică.

În apărarea sa, fata strănută, dar prea prompt ca Cissy s-o poată crede cu adevărat.

— O să mă ocup eu atunci, șuieră Cissy printre dinți.

Traversă camera, luă un prosop de pe holul de sus, apoi un castronaș din bucătărie, umplu castronul cu apă și băgă prosopul, castronul și pe Coco în cușca pentru transport.

— Dacă te irită cu schelălăieile și scărpinatul, scoate-l pe B.J. la plimbare cu căruciorul.

— S-a anunțat că va ploua.

Tanya privi dubitativ prin ferestrele patio-ului. Cissy simți că-i vine să urle. Tanya era o fată în care putea avea încredere, totuși avea obiceiul ca întâi să se plângă în loc să încerce să rezolve o situație, ceea ce era ciudat

deoarece, din câte își putea da seama, Tanya era capabilă să facă orice ar fi vrut. Avea o fire artistică, era isteață și, uneori, inteligentă. Cissy era de părere că Tanya nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Biji și nici nu l-ar fi neglijat, iar dacă ar fi fost impulsionată, de pildă într-o criză, ar fi rezolvat până la urmă problema, totuși mormăia și se lamenta *mereu* și te scotea realmente din sărite. Nimic nu o mulțumea și dispoziția ei nu tocmai optimistă o deranja pe Cissy. Nu dorea să-și lase fiul în grija unei femei pesimiste. Imediat după ce termina cu înmormântarea lui Buni și găsea o înlocuitoare de încredere, avea să renunțe fără regrete la Tanya.

— Câinele ar putea sta afară, propuse tânăra ca și cum ar fi fost o idee nouă și incredibil de bună.

— Tocmai ai spus că va ploua.

— În garaj?

— Crede-mă, animalul ăsta n-a petrecut niciodată vreun minut într-un garaj. N-o să pățești nimic. Eu o să mă-ntorc în cel mult trei ore… depinde, nu știu exact.

Nu mai așteptă și alte lamentări și-i spuse că Biji mâncase deja micul dejun și făcuse baie, după care o sună pe Sara pe mobil.

Ieși din casă înainte ca Tanya să poată formula altă plângere și traversă iute curtea. Sara ieșea cu automobilul de pe alee. Opri și Cissy sui în Lexusul nou, își puse centura de siguranță și începu să-i dea indicații despre traseul spre casa bunicii.

— Știu unde este, zise Sara. Pe Mount Sutro, în spatele Facultății de Medicină a colegiului, nu?

— Ai fost pe acolo?

— De vreo cinci-șase ori de când ne cunoaștem noi. Ochii femeii erau ațintiți asupra străzii în timp ce se strecura prin traficul încă dens după ora de vârf. E o casă grozavă. Mi-ar plăcea s-o văd. Sigur că da, n-am intrat niciodată, dar cred că are o panoramă fantastică.

— Așa-i, rosti Cissy cu grijă.

Știa ce urmărea Sara cu toate remarcile astea.

Sara semnaliză când ajunseră la Golden Gate Park și Cissy privi pe geam. Bicicliști, alergători și oameni care-și plimbau câinii se aflau deja pe potecile ce șerpuiau printre copaci și pe iarbă. Oameni normali, care nu trebuiau să-și facă griji despre mame psihopate evadate și bunici moarte. Începură să urce dealul spre vilă și Cissy o privi cu coada ochiului pe Sara

care practic saliva când opri pe stradă. Poarta era deschisă, din fericire, deoarece telecomanda lui Cissy rămăsese în Acura.

— Te deranjează dacă arunc o privire? întrebă Sara și Cissy decise că, realmente, nu mai conta.

— Nu, nicio problemă. Nu uita însă că polițiștii au fost pe aici. Au căutat dovezi, au ridicat amprente… nu știu cum va arăta.

Porniră amândouă pe aleea pavată cu cărămizi; Sara privea atentă exteriorul, estimând în mod evident valoarea vilei și a domeniului său.

Cissy descuie ușa, își adună forțele, apoi o împinse, deschizând-o.

— Doamne Dumnezeule! icni Sara văzând petele de sânge de pe podeaua holului, pudra neagră utilizată de tehnicienii criminaliști pentru a evidența amprentele și care acoperea totul, ca și sentimentul rece și sigur al morții ce părea să se fi instaurat în oasele bătrânei case. Ah, n-am știut… Spre meritul ei, i se puse un nod în gât. Îmi pare tare rău, Cissy.

— E-n regulă.

Ochii Sarei erau atrași de pardoseala din dale de marmură și de petele de sânge.

— Casa asta… casa asta valorează o avere… și dacă… ăăă, dacă vrei s-o vinzi vreodată…

— Să vând casa familiei mele, spuse Cissy sec.

Nu se putea gândi la așa ceva.

— Bănuiesc c-o vei moșteni, nu? Poate că vrei să scapi de ea ținând seama de amintirile neplăcute și toate astea. Vreau să-ți spun că valorează milioane. Nu sunt sigură cât anume, dar o să mă uit un pic, iar când mă-ntorc la laptopul meu o să fac niște comparații. Sunt sigură însă că foarte puține case sunt comparabile. Locul ăsta-i aproape unic.

Era greu de oprit acum – ochii ei vedeau dincolo de pulberea neagră a tehnicienilor criminaliști și de petele de sânge, examinând lemnăria, podelele, lambriurile pe măsură ce trecea dintr-o cameră în alta. Calculând rapid în minte, Sara urcă scara la etaj.

Cissy o lăsă să se ducă. Vânzarea casei era ultimul lucru la care se putea gândi acum. Păși încet prin camerele reci și pustii și simți că reședința își pierduse cumva inima odată cu moartea bunicii. Se simțea pur și simplu altfel.

O auzi pe Sara suind la etajul al doilea, așa că urcă la etajul întâi. Se opri pe palier și și-o imagină pe Eugenia care fusese probabil în bibliotecă,

mersese apoi pe fâșia aceasta de parchet spre lift și se oprise cam… aici. Cissy se opri în locul respectiv și se întrebă ce se întâmplase. De aici ar fi trebuit să cadă Buni peste balustradă, dar cine ar fi împins-o? Cum ar fi intrat ucigașul în casă? Și de ce? Pentru Dumnezeu, cine ar fi urât-o pe Eugenia în asemenea măsură încât să dorească s-o ucidă? De-a lungul vieții ei de peste șaptezeci de ani, își făcuse desigur dușmani… totuși într-atât încât cineva să intre în casă cu scopul deliberat de a o omorî?

Să fi fost Marla? S-ar fi putut oare?

Cissy clătină din cap. Dacă ar fi sosit la timp, oare i-ar fi putut salva viața bunicii sale? Sau ar fi fost atacați și ea și B.J.? Omorâți?

Înghiți în sec și intră în livingul unde ea și Biji stăteau cu bătrâna. O cuprinse un alt val de tristețe când zări sacoșa cu tricotaje a Eugeniei, acum răsturnată lângă fotoliul favorit al bunicii, cu telecomanda orientată spre televizorul vechi de douăzeci de ani. În apartamentul ei, îi văzu ținutele, ordonate după culori, cu pantofi și poșete asortate așezate imediat lângă jachetele, pantalonii și fustele cuvenite.

— Of, Buni, murmură ea și inima i se frânse din nou.

Înainte de a se lăsa cuprinsă de un nou val de durere, strânse coșulețele lui Coco, lesele, castronașele, periile și pieptenii pentru blană, ca și păturile, și le duse la mașină. Găsi, de asemenea, doi saci cu mâncare pentru câini și o hăinuță groasă pe care, era sigură, n-avea să i-o pună niciodată.

Întorcându-se în casă, era cât pe-aci să se ciocnească de Sara, care zâmbea larg.

— Este o proprietate minunată, absolut minunată, rosti aceasta entuziasmată. Realmente, Cissy, dacă vrei să vinzi, am clienți care caută de aproape trei ani o reședință atât de unică și de tipic „San Francisco” ca asta. Perfectă!

— Sara, casa nu-i a mea ca s-o pot vinde.

— Dar cine-i proprietarul legal?

— Poate că unchiul meu sau fratele meu… nu știu. Cissy încercă să-și camufleze enervarea. Buni abia a murit. Haide să nu facem nici măcar speculații.

— Da, sigur că da, ai dreptate. Sara făcu o grimasă. Uneori mă las purtată de entuziasm. N-am vrut să fiu insensibilă. Părea într-adevăr înțelegătoare. Acum trebuie să plec. Tu ești bine?

— Sigur că da. Mulțumesc că m-ai adus.

Sara o îmbrățișă, fără să-i îndese o carte de vizită în palmă, ceea ce însemna pentru ea o dovadă absolută de sinceritate. Porni apoi spre Lexus, sui la volan, scoase telefonul și vorbea deja animată în timp ce ieși cu spatele din curte.

Imediat ce mașina dispăru pe alee, Cissy se aplecă în propria ei mașină, scoase telecomanda și apăsă pe buton. Zăngănind și huruind, uriașele porți din fier își ocupară poziția.

— Fortăreața asigurată, chicoti ea încet, totuși se opri înainte de a intra în casă.

Dacă cineva o ucisese pe Eugenia, cum intrase pe domeniu? Ușa fusese încuiată și poarta închisă când ajunsese ea, seara. Sigur că da, exista un cod, cunoscut de tot personalul, cu ajutorul căruia se puteau deschide porțile; introducerea aceluiași cod le închidea la loc. La fel și în privința garajului. Ca măsură de precauție, bunica schimba codurile la fiecare două-trei luni, dar se părea că cineva le aflase. Cum altfel ar fi putut intra?

În timp ce se uita la porți, acestea scoaseră un clic și începură să se deschidă, scrâșnind de efort. Cissy tresări și inima aproape că i se opri.

Spre ea venea Paloma, care tocmai băga în buzunar propria-i telecomandă. Cissy expiră tremurând și încercă să-i surâdă. Înaltă, cu aspect aproape regal, cu părul negru și lucios strâns spre spate, purtând un pardesiu lung ca desprins din filmele cu spioni, obișnuia să calce apăsat în cizme cu toc cui. Părea lipsită de griji, venind la muncă așa cum făcea în orice zi obișnuită, având în urechi căștile al căror fir dispărea în iPodul ținut într-un buzunar. Fredona, și nu falsa deloc, dar când o zări pe Cissy prin poarta ce se deschidea, chipul i se încreți imediat, fredonatul încetă și-și smulse căștile din urechi. Aspectul i se schimbă instantaneu.

— Condoleanțe, domnișoară Cissy, rosti ea și duse o mână cu degete răschirate la inimă. Deși m-a sunat un polițist și m-ați sunat și dumneavoastră, tot… tot n-am putut să cred!

Nu plângea, dar clătină cu tristețe din cap.

— Nici eu nu pot să cred.

— Și autoritățile… cred că poate fi vorba despre o crimă?

Cissy îi văzu pe vecinii Eugeniei, domnul Yang și soția sa, în mașina lor care ieșea cu spatele pe stradă. Vila lor grandioasă se afla puțin mai jos pe deal, de cealaltă parte a străzii. Făcuse cunoștință cu amândoi – bărbatul era

un stomatolog ieșit la pensie, iar soția lui era o femeie tăcută care o bătuse cu regularitate pe Buni la mahjong.

— Ar trebui să vorbesc cu ei, îi spuse Palomei. Stai numai un minut, te rog.

Traversă strada și, când se apropie de automobilul Lincoln, doamna Yang coborî geamul din partea ei.

— Condoleanțe, Cissy, zise ea. O tragedie. Tu ești bine?

Îngrijorarea i se citea limpede pe fața lipsită de riduri. Era tunsă scurt și în părul negru se zăreau destule fire argintii. Purta ochelari mici, cu rame negre.

— Sunt bine, minți Cissy.

Domnul Yang nu opri motorul, iar ea le făcu un rezumat succint al situației, promițând că-i va anunța când va avea loc înmormântarea. Doamna Yang o bătu ușor, cu compasiune, pe mâna pe care o ținea pe geamul deschis.

Până ce Cissy traversă strada înapoi, Paloma termina de fumat o țigară. Aruncă chiștocul pe alee, îl strivi cu vârful cizmei din piele, dar apoi se aplecă și-l ridică.

— Haide înăuntru, zise Cissy, înainte de a trebui să mai vorbesc cu alți vecini.

Intrară în casă prin garaj.

În timp ce așteptau liftul, Paloma aruncă mucul de țigară într-o pubelă. Se urcară apoi tăcute în cabina veche, care se opri cu o zguduitură la parter.

Cissy trase aer în piept și intră iarăși în casă.

O dată în plus, locul degaja senzația de pustietate.

De absență a vieții.

Aproape de criptă funerară.

Ajunseră apoi în holul de la intrare.

Paloma duse brusc palma la gură. I se puse un nod în gât și păli vizibil, iar ochii i se mișcară de la palier la trepte, după care se fixară asupra petei întunecate, aproape purpurii, de pe podea.

— Groaznic!

Cissy era perfect de acord, iar când Rosa apăru după cinci minute, femeia scundă și durdulie începu să suspine și să-și facă cruci în dreptul pieptului, vorbind iute cu Paloma în spaniolă. Cissy înțelese câteva cuvinte, deși nu avea nevoie de un interpret ca să-și dea seama că Rosa era tulburată

și îndurerată.

— *Dios!* Oh, *Dios*! suspină ea, udând câteva șervețele, roșie la față, cu ochii mâhniți și plini de lacrimi.

Clătina întruna din cap, ca și cum prin negarea aceea vehementă putea schimba cursul celor petrecute. Pentru ca apoi, tocmai când părea să se stăpânească, se uită la pata de pe pardoseală și începu să bocească și mai tare.

Mai calmă, Paloma, îi vorbi în șoaptă și o strânse în brațe, totuși femeia nu putea fi consolată.

— Și Coco? Unde-i micuța mea Coco? întrebă Rosa printre sughițuri, cu accentul ei puternic.

— E la mine, o liniști Cissy.

— Slavă cerului! Am crezut… Of, nu contează ce-am crezut. Ce facem acum?

— Mai întâi o să facem curățenie, anunță Cissy cu hotărâre.

Cele două femei puteau jeli, puteau simți cumva o undă de vinovăție pentru că ele trăiau iar Buni murise, așa cum simțea Cissy însăși, totuși viața trebuia să meargă mai departe.

— Vă puteți descurca? le întrebă ea.

— *Si*… nu… da, da, eu pot, zise Rosa încuviințând vehement din cap. Doamnei Eugenia nu i-ar fi plăcut mizeria asta.

În ciuda lacrimilor ce-i brăzdau obrajii, nările menajerei se dilatară văzând murdăria șocantă de pe podea: sângele, desigur, dar și pulberea neagră a criminaliștilor.

— E o cocină aici! adăugă ea. Mai adăugă ceva iute în spaniolă, dar de data asta suna mai degrabă furioasă decât tristă. Uitați-vă și dumneavoastră! arătă ea o plantă în ghiveci care fusese răsturnată din neatenție. Și asta! (Carpeta de la baza scării fusese călcată de mai multe tălpi ude și murdare.) Dumnezeule!

Înarmată cu un nou scop, Rosa începu acțiunea terapeutică de a restabili ordinea și curățenia în casă. Paloma îi veni în ajutor, iar Cissy își încordă toate puterile pentru întâlnirile cu Lars, Elsa și Deborah, care sosiră pe rând. Toți erau sumbri, dar toți găsiră o modalitate prin care să ajute; de altfel, Deborah sosise pentru a da o mână de ajutor deși Cissy practic o concediase.

Cissy le era recunoscătoare tuturor. Dădu și ea o mână de ajutor pe ici,

pe acolo, în vreme ce Elsa se ocupa de bucătărie, aruncând mâncarea ce n-avea să mai fie consumată, curățind și lustruind toate aparatele, mesele și ustensilele. Lars se duse în garaj și Deborah se ocupă de agenda Eugeniei, anulând întâlniri și explicând succint ce se petrecuse, făcându-i legătura lui Cissy cu prietenele cele mai apropiate ale bunicii. O anunță că avea să-i transmită pe e-mail toate numele și numerele de telefon ale persoanelor de contact importante, așa cum erau contabilii, avocații, alături de pregătirile de înmormântare, deja plătite, pe care Eugenia le stabilise cu ani în urmă. Promise că o va ajuta pe Cissy cu toate aranjamentele necesare și, de asemenea, cu necrologul.

Mulțumită că se ocupau de curățenie și de unele dintre problemele curente, Cissy reuși să plece în cele din urmă.

Abia ieșise cu mașina din curte și cobora strada abruptă și învăluită în ceață când sună telefonul. Conducând cu o singură mână, îl pescui din poșetă.

— Alo?

— Bună, Cissy, sunt Nick.

— Bună, Nick.

Glasul unchiului ei suna ca ceva dintr-un trecut îndepărtat.

— Am auzit despre mama, rosti el.

Se lansă după aceea într-un șirag de: „ne-am făcut griji pentru tine… vom veni la înmormântare… dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne telefonezi…”. Aceleași bazaconii pe care le auzise de zece ani. Nick, fratele tatălui ei, era un tip de treabă; îl plăcea cumva, însă nu era sigură în privința nevestei lui, fata rea care devenise bună, sau altă aiureală de genul ăla. Cissy încercase să locuiască împreună cu ei în așezarea lor mică și uitată de lume de pe coasta Oregonului și o ștersese de acolo cât mai repede posibil. „Plictiseală” era un eufemism pe lângă ceea ce simțise acolo. Se întorsese în San Francisco și locuise cu Buni în ultimele luni înainte de absolvirea liceului. După aceea plecase în sudul Californiei și urmase USC. Unchiul Nick, soția lui, ba chiar și fratele ei vitreg mai mic nu erau oameni răi, totuși nu-i considera rude apropiate.

Așa cum e Jack? o tachină mintea. *El este familia ta apropiată, nu? Sau așa ar trebui să fie.*

Era totuși trist, se gândi ea, șofând în jos pe deal și continuând să-l asculte pe Nick. Cissy nu era apropiată nici de fratele ei vitreg, părea să

prospere în mediul acela rural și înapoiat. Unchiul Nick venea aproape săptămânal în San Francisco cu avionul deoarece continua să fie implicat în afacerile familiei, dar în majoritatea cazurilor respective Cissy izbutise să evite cinele „în familie”. Pur și simplu îi era imposibil să se alăture unor evenimente familiale vesele, mai ales că faptele mamei ei atârnau cumva peste toate ca o miasmă apăsătoare, chiar dacă era închisă.

Iar acum nu mai era nici închisă.

— Așa că ne-am gândit că poate ai nevoie de noi. Știm că-i ai pe Jack și pe B.J., dar ne-am spus… ce naiba, înțelegi?

— Sunt bine, Nick, îl asigură Cissy, așa cum făcuse și cu câteva zile în urmă, când o sunase după evadarea Marlei.

În același timp însă simți că o podidesc lacrimile. Nu-i spusese despre divorțul iminent, nu dorise ca Nick și soția lui să fie implicați, nu avea nevoie să le audă opiniile, oricare ar fi fost ele.

— Sunt adultă acum. Cred că eu ar trebui să-ți spun „condoleanțe”. Buni a fost mama ta.

Nick ezită doar o secundă, dar șovăiala aceea spunea enorm de multe despre relația lui cu Buni.

— Așa este.

— Sunt sigură că-ți vor telefona avocații și alții, dar eu sunt acum la volan și mă sună cineva.

— Bine, Cissy. Ai grijă de tine.

Femeia simți un nod scurt în gât.

— Mulțumesc la fel și salută-l pe James din partea mea.

Închise, simțindu-se ușor vinovată. Mințise când afirmase că o suna altcineva, dar *nu* voia, și nici nu avea nevoie, ca unchiul Nick și nevasta lui să-și bage nasul în treburile ei.

Telefonul sună din nou. Era prietena ei Tracy din liceu. Grozav… vestea despre Buni și despre Marla se răspândise. Nu răspunse. Nu era pregătită să facă față asaltului. Tracy n-ar fi fost decât prima.

În drum spre casă, opri la Joltz, cafeneaua și barul de delicatese local, unde își deschidea laptopul și lucra uneori ore la rând.

Joltz oferea mese, canapele și Wi-Fi gratuit și, multe zile, Cissy fusese înconjurată de aroma caldă a cafelei proaspăt râșnite, de murmurul slab al conversațiilor din jur și de bolborositul espressoarelor. N-o deranjau ocazionalele hohote de râs sau uruitul râșnițelor. Uneori măsuța pe care o

folosea ca spațiu de lucru însemna o evadare de la birou, unde împărțea un separeu cu alți trei autori liber-profesioniști, sau de acasă, unde era permanent distrasă, știind că băiețelul ei se afla în preajmă. Aici, în anonimitatea relativă, descoperise că-i era surprinzător de ușor să lucreze, să bea cafea, ori chiar să aleagă prânzul din oferta de sandvișuri și salate din vitrina barului.

— Ca de obicei? o întrebă una dintre barmanițe. Mocha dublă cu lapte degresat și frișcă?

— E deja brandul meu, replică Cissy și-și notă în minte să suie pe bicicleta eliptică din dormitorul pentru musafiri când avea să ajungă acasă.

— Am notat.

Tinerele din spatele tejghelei nu purtau ecusoane, dar Cissy venea aici suficient de des ca s-o recunoască pe Diedre, cu zâmbetul ei sumar și umorul ascuțit. Era zveltă, blondă și prietenoasă, pe când colega ei Rachelle era mai tăcută, nu la fel de extravertită și-și schimba frecvent culoarea părului. Astăzi alesese un mahon bogat, în care străluceau tonuri purpuriu-închis. Mai degrabă modest, potrivit propriilor standarde. Ambele barmanițe erau atrăgătoare și destul de glumețe pentru a-i determina pe clienți să revină.

Rachelle o văzu la coadă și spuse:

— Am auzit de bunica ta. Clătină din cap. Condoleanțe.

— Poftim? făcu Diedre, luând cardul de credit al lui Cissy. Ah… ia stai. O privi pe Rachelle. A fost la știri, nu? Bătrâna din vilă. Cea care a fost găsită moartă.

Găsită de mine, își zise Cissy.

— Da, încuviință ușor stânjenită, deoarece la coadă mai erau alte două persoane care examinau oferta din vitrina frigorifică în timp ce așteptau să comande.

— Și toate celelalte chestii despre mama ta, urmă Rachelle. Cred că n-a fost deloc plăcut.

Cissy nu știu ce să răspundă. Da, femeile astea știau câte ceva despre ea; le oferi, fără reținere, unele detalii, deoarece fusese practic singură cu ele la începutul după-amiezilor, când clienții erau puțini, în mod clar, ar fi fost mai bine dacă și-ar fi ținut gura. Știa că pălise, totuși izbuti să-și forțeze un zâmbet slab.

— Habar n-aveți.

— Poftim? repetă Diedre și Cissy oftă la interior.

Rachelle îi văzu stânjeneala și șopti:

— Scuze.

Îi murmură ceva lui Diedre, după care își îndreptă atenția asupra următoarei femei de la coadă, o practicantă de jogging pe chipul căreia se prelingeau încă picături de transpirație. Din fericire, femeia, care continua să gâfâie după efort, nu auzise schimbul de replici. Doar Selma, o clientă regulată, aflată în scaunul ei favorit de lectură, lângă fereastra din colț, părea să fie atentă la discuție. Sorbi prelung din ceașca ei, după care își concentră din nou atenția asupra cărții pe care o citea.

Diedre îi aduse mocha lui Cissy, iar Rachelle porni râșnița de cafea și uruitul sonor umplu încăperea. Diedre vorbi încet:

— Condoleanțe, îmi pare sincer rău. Nu știam de mama ta și, crede-mă, înțeleg. Ai mei – ridică ochii spre cer cu un gest teatral – sunt cei mai răi de pe lume.

Nici pe departe, se gândi Cissy, apoi semnă chitanța și o puse în portofel lângă card. Decise să nu rămână înăuntru pentru a-și bea cafeaua, așa că împinse cu umărul ușa grea și ieși în răcoarea de la sfârșitul dimineții, cât pe ce să se izbească de un bărbat cu pardesiu lung și negru, cu o expresie de frustrare întipărită pe chipul îngust și încruntat. O ocoli în ultima clipă, dar servieta sa o izbi în coapsă. Cissy tresări, capacul paharului se desprinse și ciocolata fierbinte, cafeaua și frișca i se vărsară pe jachetă.

— Hei! strigă ea, dar bărbatul nici măcar nu se întoarse.

Continuă să meargă iute, ca și cum destinația îi era mult mai importantă decât o oprire scurtă pentru a-și cere scuze.

— La naiba, mormăi Cissy în barbă.

Se aplecă, luă de jos capacul acum murdar și se întoarse în cafenea. – Ce idiot, comentă Rachelle. Am văzut ce s-a-ntâmplat.

Luase deja un teanc de șervețele din spatele tejghelei și i le întinse.

— E-n regulă, mersi. Vreau doar alt capac.

— Pot să-ți completez mocha, se oferi Rachelle.

Coada de clienți se lungise deja, iar Diedre lua comenzi de zor.

— Nu, mersi, e-n regulă, îi spuse Cissy, apoi se șterse pe palme și fixă cu grijă capacul cel nou.

Sorbi o dată din mocha fierbinte, apoi, de data asta, mai grijulie, ieși din nou pe stradă.

Drumul până la automobil a fost, de data aceasta, lipsit de evenimente, dar când ajunse la mașină, Cissy văzu că timpul de parcare expirase. După toate prin câte trecuse, o amendă pentru depășirea timpului de parcare ar fi fost suficientă s-o scoată din minți.

Din fericire, avusese noroc. Parcometrul nu fusese citit, dar când încercă să iasă din spațiul strâmt de parcare, aproape că lovi vehiculul din față.

Inspiră de câteva ori adânc și se opri complet, căutându-și echilibrul interior.

— Fii recunoscătoare și mergi mai departe, își zise ea, repetând una dintre expresiile favorite ale lui Buni.

Nu fusese amendată. Nu îndoise bara mașinii din față.

Totuși era abia dimineață.

Numai Dumnezeu știa ce avea să aducă restul zilei.

Pierdută în gânduri, porni cu Acura în jos pe deal. Se opri la semaforul unei intersecții de lângă parc. Un autobuz viu colorat lansă spre ea nori de fum mirositor de eșapament, care se amestecară cu fuioarele de ceață ce pluteau încă în oraș.

Cissy așteptă, cu piciorul pe frână, răpăind din degete pe volan.

Câțiva pietoni traversară prin fața ei. Un bătrân își plimba cățelul incredibil de mic, un cuplu de tineri se țineau de mâini, pierduți în lumea lor, un adolescent pe skateboard, cu o căciulă cu moț trasă mult pe ochi, trecu în viteză pe lângă un om de afaceri în pardesiu lung, negru.

Cissy tresări.

Se concentră asupra bărbatului în negru.

Bineînțeles, era același idiot care fusese cât pe aici s-o răstoarne mai devreme. În timp ce se gândea dacă să-l claxoneze ca să-l sperie, bărbatul se întoarse și o privi drept în ochi. Cissy încremeni. Oare îl mai văzuse undeva înainte, nu doar pe trotuarul din fața cafenelei? Deși își continuă drumul spre stația de autobuz, nu încetă s-o privească lung și apăsat cu ochi ce păreau lipsiți de suflet. Iar apoi, înainte de a se urca pe bordura lângă care aștepta autobuzul, zâmbi. Un rânjet rece, care-i dezveli toți dinții și care promitea o revedere. Deși nu fusese rostit niciun cuvânt, Cissy înțelese perfect mesajul tăcut.

Lovitura de pe trotuarul din fața lui Joltz nu fusese un accident.

Apariția aceasta în fața mașinii ei fusese plănuită.

Cissy se gândi la silueta pe care o văzuse în noaptea trecută uitându-se

insistent spre fereastra dormitorului ei. Spre fereastra lui B.J.

Bătăile inimii i se accelerară.

Sângele îi îngheță în vene.

Ce naiba e asta?

Trebuia să tragă pe dreapta și să-l acosteze pe bărbat, chiar aici, în plină lumină a zilei, de față cu martori.

Și apoi?

Ce avea să facă? Să-l acuze c-o lovise intenționat cu servieta?

Că traversase pe trecerea de pietoni și-i rânjise răutăcios?

Ea, fiica Marlei Cahill?

Neputincioasă, îl privi cum dispare după autobuzul din stație, apoi auzi un claxon furios. Lumina semaforului devenise verde și șoferul Range Roverului din spatele ei se grăbea.

— Mai du-te naibii, murmură ea și porni, dar când străbătu intersecția privi cu un ochi în oglinda retrovizoare, unde ceața îi încețoșa privirea și autobuzul părăsea stația.

Bărbatul în pardesiu negru cu rânjetul rece și înfricoșător nu mai era. Dispăruse aidoma unei marionete înspăimântătoare care fusese retrasă brusc de pe scenă de mâini nevăzute.

CAPITOLUL 8

Marla stătea pe pat, rezemată de perne, cu o carte pe noptieră; televizorul era pornit, dar fără sonor, iar emisiunea reality-show cu polițiști proiecta umbre în camera slab iluminată.

Și nu era deloc încântată.

Nu că asta ar fi fost vreo surpriză.

Și nici nu-și clintise fundul și nu făcuse curățenie în casă, afirmând că putea fi „văzută" de vreun vecin indiscret care ar fi tras cu ochiul printre jaluzele.

Ce mai minciună!

Elyse știuse că va fi dificil să colaboreze cu Marla, bineînțeles c-o știuse! Femeia era faimoasă pentru egoismul ei și pentru pretenția de a fi tratată ca o prințesă ce se considera. Totuși până acum nu fusese leneșă. Iar cât timp plănuiseră evadarea, ea își executase sarcinile. Cu nerăbdare. Cu înverșunare. Cu istețime.

Acum, agresivitatea ei șireată dispăruse, înlocuită de o plictiseală indolentă și de remarci tăioase.

— Am crezut c-o să te-ntorci mai devreme, o acuză ea. M-am plictisit până peste cap. Și nu-ncepe tot cu aceleași prostii: să mă duc sus ca să curăț toalete ori să mătur podele. M-am săturat de corvezile astea.

Elyse își mușcă limba. Nu știa cât îi mai putea să suporta plângerile.

— După serviciu m-am oprit în câteva magazine și ți-am cumpărat niște lucruri pentru a te putea deghiza.

— Chiar crezi c-aș risca așa ceva?

— Nu acum, dar cred că-n curând o vei face. Elyse coborâse cu două sacoșe de cumpărături pe treptele șubrede spre camera Marlei. Ia uită-te!

Simți un mic fior de triumf când scoase hainele, adausurile de fixat pe dedesubt și o perucă ce aveau s-o transforme pe „Frumoasa Marla" în „Demodată Marla": pantofi bătrânești, ciorapi antivarice și un capot de casă, maro și urât, îndeajuns de voluminos ca să ascundă costumul care o îngrășa și pe care urma să-l poarte pe dedesubt. Găsise o perucă cu păr scurt și coafat, cu o culoare între blond platinat și gri.

Marla se uită cu repulsie la toate accesoriile.

— Glumești, nu?

Ignorându-i sarcasmul, Elyse așeză cu grijă hainele în ordine.

— Nu, nu glumesc. Sunt perfecte! Le-am găsit într-un second-hand.

— Eram convinsă. Știi ce? Poate că mai bine rămân în casă.

— Nu te poți ascunde la nesfârșit.

— Nu m-ascund! se răsti Marla. Sunt doar prudentă. Nu poți să-nțelegi? N-o să port nimic din toate astea, pufni arătând spre imprimeurile florale în maro și cenușiu. Dumnezeule, parc-ai fi încercat să găsești hainele cele mai urâte din univers și ai reușit!

— Am încercat pur și simplu să-ți găsesc haine care să nu atragă atenția.

— Da, așa-i, ca și cum astea ar fi apogeul modei de anul ăsta în San Francisco! Toată lumea poartă imprimeuri urâte și pantofi din anii șaizeci. Aruncă o privire disprețuitoare pantofilor banali, lăbărțați și fără toc. Ți-ai pierdut mințile!

— În niciun caz n-o să te plimbi prin cartierul de afaceri și nici n-o să iei masa la Four Seasons, răspunse Elyse, silindu-se să nu-și piardă cumpătul. O să rămâi în mașină și nu dorim ca vreun pieton de pe stradă care ți-a văzut fotografia la televizor să te recunoască. Am crezut că vrei să ieși de aici.

Marla rămase tăcută.

Din nou.

Stăpânea comportamentul pasiv-agresiv ca pe o știință și Elyse știa despre ce era vorba. Modificase planul suficient pentru ca Marla să fie încă bosumflată. S-o pedepsească. Să-i acorde tratamentul tăcerii.

Elyse băgă mâna în altă sacoșă, dar acum scoase un sandviș de la magazinul de delicatese de pe strada unde locuia ea de fapt.

— Ăsta s-ar putea să-ți placă, îi zise Marlei. Curcan, maioneză ușoară, chiar și niște merișoare. Cumva ca de Thanksgiving.

Puse sandvișul ambalat pe noptieră, împreună cu o cutie de băutură răcoritoare dietetică, un castravete murat și o pungă cu chipsuri.

— Știi că-mi place carnea de vită, îi reaminti Marla cu glasul încet și sec care o scotea din minți pe Elyse.

Cu cât Marla devenea mai tăcută, cu atât cuvintele ei păreau să fie mai intense. Oho, era foarte pricepută – o expertă în jocuri psihologice.

— Mă gândeam că, după hamburger, ai putea dori ceva diferit.

Sau poate că nu. Frigiderul mic al Marlei era plin de salate și supe în

recipiente care nu trebuiau decât să fie încălzite la microunde. Pe frigider erau mere și fulgi de ovăz instant, alături de o cafetieră și de o cafea franțuzească specială pe care Marla o ceruse insistent, un amestec obscur pe care-l băuse cu zece ani în urmă. Elyse se străduise din greu să-l descopere, iar Marla nu-i adresase nici măcar un cuvânt de mulțumire!

— Tu încearcă totuși hainele și vom ieși din casă peste vreo săptămână, după ce vor fi convinși că ești în Oregon sau în Washington. Am aranjat cu un tip să-ți lase hainele din închisoare într-un spațiu de servicii de pe autostrada I-5, undeva pe lângă Roseburg. Polițaii vor crede că te-ndrepți spre nord sau că vrei să forțezi granița canadiană. Într-un fel sau altul, atenția nu va mai fi concentrată pe San Francisco.

Pentru prima dată, Marla păru ușurată.

— Bun, încuviință ea, fără a părea interesată de sandvici. Nu-ncerc să fiu afurisită.

Pentru tine e ceva înnăscut, se gândi Elyse, dar încleștă dinții și nu lăsă cuvintele să-i treacă printre buze.

— Iar eu o să caut alte haine pe care să le porți.

— Este neapărată nevoie să fiu grasă?

Iar începe cu pretențiile.

— Te va ajuta. Nimeni nu se va aștepta ca tu să te îngrași. Nu-i altceva decât o deghizare.

— N-am fost grasă în viața mea.

— Exact.

Este momentul să cunoști noi praguri de jos ale respectului de sine.

Marla scoase un suspin lung și plin de suferință, dar n-o contrazise.

— Am putea-ncepe cu părul tău. Lasă-mă să-l mai scurtez nițel.

Spre surprinderea ei, Marla nu protestă.

— Te poți uita în timp ce-l tai.

Elyse lua oglinjoara pe care cealaltă o ținea mereu în preajmă și i-o întinse, îndesându-i mânerul între degetele încordate.

— Nu știu…

— Marla, te rog.

— Nu prea mult însă!

— Doar nițel… Despre culoare putem vorbi ulterior.

Luă o foarfecă și începu să-i taie cu grijă pletele lungi, de culoarea mahonului. În timp ce scurta părul de jur-împrejur, strecură câteva bucle în

buzunar. Din fericire, Marla era prea preocupată cu imaginea ei pentru a observa ceva.

Abia atunci când o smuci mai tare, ca și cum degetele i s-ar fi prins în câteva fire, pe care i le smulse cu tot cu rădăcini, Marla ridică brusc ochii și o privi pe Elyse în oglindă.

— Au! strigă ea. Ce naiba faci? încerci să mă scalpezi?

— Scuze… din greșeală, minți Elyse.

— Pentru Dumnezeu, fii atentă! șuieră Marla încruntată și furioasă și-i azvârli o privire sfredelitoare și neîncrezătoare.

— Mi-am cerut scuze, da? Elyse se prefăcu jignită. Eu încerc doar să fiu de ajutor. Vezi ce frumos o să arate când o să termin?

— Bine. Cealaltă se privi în oglindă și Elyse își ținu răsuflarea. Mai spune-mi o dată despre Eugenia, zise în cele din urmă, mai calmă acum, ba chiar aproape zâmbind.

Părea că răsfățarea o îmbunase.

Dumnezeule, ce ego avea femeia asta! Și ce temperament!

Elyse simți un fior mărunt de anxietate. Marla putea fi letală. Văzuse cu propriii ei ochi cum temperamentul acela nestatornic se schimbase de la o clipă la alta. Își reaminti să fie foarte atentă. În ziua când evadarea reușise, Marla fusese în al nouălea cer. Trăise o bucurie aproape nebunească, iar ochii îi fuseseră la fel de verzi și de adânci ca apele Golfului San Francisco și zâmbetul absolut molipsitor. Nu era de mirare că bărbații se îndrăgosteau până peste cap de ea. Acum se apropia de cincizeci de ani, dar nu ți-ai fi putut da seama. În închisoare își păstrase forma fizică și era frumoasă chiar și cu minimum de machiaj. În ziua evadării, își lăsase părul să-i fluture în vânt, coborând geamul mașinii pe care o luaseră dintr-un spațiu de servicii, și trăsese adânc în piept aerul proaspăt și umed, în ciuda frigului și a ceții care acoperiseră toată zona Golfului.

Dar acum, desigur, o parte din euforia aceea se tocise. Dispăruse scânteia de triumf ce fusese atât de evident când Marla părăsise penitenciarul într-o dubă pentru mărfuri. Acum era paranoică. Stătea ascunsă în spatele unui rând dublu de încuietori într-un subsol întunecat, bucuria îi dispăruse și fusese înlocuită de deprimare… o deprimare tăcută, capricioasă, întunecată. Uneori, Elyse trebuia să se străduiască din greu să-i smulgă un surâs sau măcar un cuvânt.

Elyse se întrebă din nou dacă nu cumva riscul eliberării Marlei fusese o

greșeală.

Ei bine, nu mai putea da înapoi.

Totul făcea parte din plan, totul era pentru bani.

Nu uita de bani.

Plănuiseră ca Marla să se ascundă aici, iar punerea la punct a evadării durase ani. Ani de zile! Elyse nu putea strica totul acum. N-avea s-o facă.

Marla promisese că va aștepta cu răbdare oportunitatea, că-și va schimba aspectul și că va părăsi ascunzătoarea doar după ce înceta agitația vânării ei. Însă acum Elyse simțea că ar fi vrut să grăbească lucrurile, că devenise nerăbdătoare.

— Nu mai pot sta aici, se plânse Marla.

— Știu, știu, dar acum nu avem de ales. Nu uita, am discutat deja despre asta.

— Dar n-am știut că va fi atât de întuneric, că… voi fi atât de singură.

— Ți-am spus că poți să te duci sus în casă. Trebuie doar să lași draperiile trase la ferestre. De altfel, ar trebui să faci mai multă mișcare, să-ți pui sângele în mișcare.

— De parcă aș putea! pufni Marla. Nu-nțelegi? E posibil să mă vadă cineva. La fel de bine aș putea fi înapoi la-nchisoare!

— Nici vorbă, clătină Elyse din cap.

N-o putea lăsa pe Marla să gândească așa! În niciun caz după riscurile pe care și le asumaseră. Marla părea să se fi calmat.

— Bine. Îmi povesteai cum ai omorât-o pe hoașca aia bătrână.

— Soacra ta, îi reaminti discret Elyse.

— Eugenia. Amintirea soacrei ei îi provocă Marlei un rictus de dezgust. Bun, zi mai departe – te-a recunoscut?

— Ah, da. A fost grozav, admise Elyse, desfătându-se pentru o clipă de victoria ei și simțind încă fiorul incitării curgându-i prin vene. Nici măcar nu și-a dat seama ce-o așteaptă. Zâmbi larg și continuă: Îmi pare rău că n-ai fost acolo să vezi cum a zburat peste balustradă, cum dădea din brațe și zbiera și cum s-a lovit dup-aia de pardoseală cu un *pocnet* incredibil! A fost atât de puternic, că parcă l-am simțit în tot *corpul.* Dup-aia s-a făcut liniște și bătrâna se uita la mine fără să clipească. Nici n-am știut dacă murise, dar am luat câinele ăla idiot pentru ca ultima ei imagine să fie cum îl mângâiam.

— Ai omorât și câinele?

Elyse tresări de parcă tocmai simțise un miros oribil.

— Bineînțeles că nu. L-am lăsat acolo, încuiat într-un dulap ca să nu vină după mine, dar probabil că l-au găsit polițiștii sau altcineva.

— Urăsc câinele ăla, zise Marla.

— Tu urăști totul.

— Mi-a *plăcut* să fiu o Cahill, recunoscu femeia și în glas i se simți o nostalgie neașteptată. Pot să-ți zic c-a fost chiar mai bine decât să fiu o Amhurst.

— Dacă zici tu… Elyse își privi ceasul. Uite ce-i, nu mai pot sta. Știi cum e, trebuie să păstrez aparențele. O să mă-ntorc însă în curând, când va fi sigur.

— Niciodată nu va fi sigur, zise Marla.

— Nu știi asta.

— Ba bine că nu.

Era din nou afurisită. Furioasă. Bosumflată.

Mai multă bătaie de cap decât ar fi meritat… Deși nu era adevărat. Marla merita destul… mai precis o avere. Dacă își jucau bine cărțile. Iar Elyse așa intenționa să facă. Pe lângă pachetul lor cu cărți contrafăcute, ea mai avea un as în mânecă. Unul despre care Marla nu avea habar.

— La revedere, îi zise, dar cealaltă nici măcar n-o privi.

De la o secundă la alta, Marla revenise la bosumflarea ei morocănoasă. Dumnezeule, rolul ăsta era deja răsuflat!

Păcat.

Elyse știa ce trebuia să facă.

Împinse peretele fals la locul său și străbătu subsolul umed, după care urcă scara veche. Trebuia să revină la planul lor inițial. Era unicul mod în care s-o mențină pe Marla satisfăcută.

Așa să fie, își zise ea în timp ce încuie ușa casei și se grăbi spre Taurus.

Marla dorea ca fratele ei Rory să moară.

Așa că Elyse trebuia să se ocupe de asta.

Retardatul era de acum istorie.

* * *

Cissy nu se putea concentra deloc. Nu putea nici măcar să schițeze liniile generale ale articolului pe care plănuia să-l scrie – același articol care se afla în laptop de săptămâni sub forma unui talmeș-balmeș de notițe neordonate. Cu patru săptămâni în urmă intervievase o tânără și nouă

candidată la funcția de primar, dar în aceeași săptămână Cissy aflase despre Larissa și-l dăduse pe Jack afară din casă. La scurt timp după aceea, când încercase să-și organizeze însemnările, mama ei psihopată evadase din închisoare. Acum bunica ei căzuse de la etaj și murise – sau fusese omorâtă – iar Cissy se confrunta cu sentimente de durere și de vinovăție. Poate că articolul acela nu era menit pur și simplu să fie scris.

Femeia oftă. Până acum purtase vreo douăzeci de conversații, atât pe telefonul fix de acasă, cât și pe telefonul mobil: toate scurte, aproape monologuri, despre bunica ei. Sunaseră membri de familie, printre care Cherise, verișoara tatălui ei, pe care n-o putea suferi. Oameni care o cunoscuseră pe Eugenia din activitățile civice sau prietene care jucaseră cărți cu ea ori fuseseră în excursii, ba până și o femeie din Sacramento care susținea că fusese colegă de cameră cu Buni la Vassar. Căsuța de e-mail a lui Cissy era plină cu mesaje de condoleanțe sau cu întrebări despre cele petrecute. Heather, o prietenă de la universitate; Gwen, antrenoarea ei personală; și Tracy, cu care călărise când fuseseră în gimnaziu și liceu – toate îi trimiseseră e-mail-uri sau SMS-uri. La acestea se adăuga desigur mass-media: reporteri ce căutau să pescuiască informații despre moartea lui Buni și care, dacă tot aveau ocazia, se interesau și despre Marla. Așa cum promisese, Deborah îi trimisese numele avocaților și al contabilului bunicii, așa că Cissy se ocupa și de aspectele juridice și de taxe. Totul devenise atât de copleșitor, încât începuse să-și cearnă apelurile telefonice, evitându-le pe cele la care nu dorea să răspundă și lăsându-le în căsuța vocală pentru a le accesa ulterior. La fel proceda și în cazul e-mail-urilor.

Era de-a dreptul un coșmar.

Iar situația nu făcea decât să se înrăutățească odată cu trecerea după-amiezii. Cissy lucra în biroul ei, practic o firidă mai mare lângă camera pentru sport, în timp ce Tanya ar fi trebuit să-l scoată pe B.J. la plimbare înainte să se întunece. Soarele care cobora spre apus apăruse din spatele unui văl subțire de nori pentru prima dată în ziua aceea. În următoarele patruzeci și cinci de minute, dacă erau norocoși, aveau să se mai bucure de lumină. Întrucât Tanya încă nu plecase cu Biji, Cissy decise că era timpul să iasă chiar ea cu băiețelul la plimbare. Închise laptopul, împinse la o parte cățelușa care dormise la picioarele ei, se ridică din scaun și-și întinse mult brațele deasupra capului. Își prinse părul în coadă de cal cu un elastic, apoi îmbrăcă o pereche de pantaloni de trening și-și căută pantofii de jogging

favoriți prin fundul dulapului. După ce înhăță o bluză de trening cu glugă, porni spre camera lui B.J. și-i luă hăinuța și căciulița cu moț, alta dintre cele pe care fiul ei le detesta.

— Tanya, anunță ea în timp ce coborî iute la parter, îl duc eu pe Biji afară. Simt nevoia să fac mișcare.

Ușa din față se deschise exact când ajunse pe treapta cea mai de jos, iar în casă pătrunseră o rafală de aer rece și soțul ei înstrăinat. Cissy se opri brusc și încercă să nu observe că lui i se părea ceva firesc să intre în casă după o zi de muncă. Așa cum făcuse în toate zilele mariajului lor nefericit. Femeia ignoră orice urmă de nostalgie când el o privi.

— Ai uitat că nu mai locuiești aici? îl întrebă Cissy și-i aruncă Tanyei o privire de genul „nu mă-ntrerupe” când văzu formându-se pe buzele bonei o explicație sau un protest de cine știe ce natură.

— Cum? rosti el în felul acela sigur pe sine care o scotea din sărite. Nu m-așteaptă niciun martini? Nici măcar o soție într-o uniformă drăgălașă de subretă franceză? întrebă în timp ce-și scotea pardesiul.

— Ah, scuză-mă, replică ea tăios. Lasă-mă doar nițel să dau o fugă până la etaj și să mă schimb.

Bărbatul râse, iar Cissy, care încercase să fie sarcastică, se înmuie. Fir-ar al naibii!

Mai puțin sprintenă ca în trecut, Coco coborî stângace scara. Dându-și seama că în casă se afla un intrus, începu să latre ascuțit la Jack, mârâindu-l ca pe un nepoftit cu gânduri rele. Nesigură în ce parte să sară, Tanya zise repede:

— Mă duc să-l aduc pe B.J.

Se grăbi apoi să iasă din living.

Prea târziu însă. Biji, care se jucase cu o jucărie ce scotea sunete de animale când apăsa un buton, își dăduse deja seama că tatăl lui era acasă. Tocmai apăsase butonul cu vaca și încăperea răsună de „Muuu!”, iar băiețașul, chiuind de încântare, strigă inevitabil:

— Ta-tiii, acasă!

Se ridică apoi în piciorușe ca o rachetă și se repezi cu brațele întinse să-și întâmpine tatăl.

— Hei, voinicule! Mă bucur să văd că nu mai ești cu fundu’ în sus.

Jack își agăță haina de brațul curbat din fier al cuierului de pe hol, apoi își prinse fiul nerăbdător și-l ridică în aer. Agitând simultan din mâini și

din picioare, Biji începu să chicotească și să strige:
— Mai! Mai! Mai vreau!
Cățelușa făcea spume la bot.
— Coco, termină! se răsti Cissy.
Coco n-o ascultă. Când Cissy păși în holul de la intrare, mica bestie se ascunse în spatele picioarelor ei și continuă să facă tărăboi.
— Jăvruță mizerabilă, murmură Tanya în barbă în timp ce-și strângea lucrurile. Cred că B.J. e deja pe mâini bune, așa c-ar fi mai bine să plec. Își recuperă umbrela, apoi pelerina din cuier și, fără să scape din ochi cățelușa albă și furioasă, adăugă lipsită de entuziasm: Mă-ntorc mâine.
— Ne vedem mâine, răspunse Cissy, deși o înlocuia deja în minte pe Tanya cu o persoană non-alergică și iubitoare de animale.
Jack și B.J. intraseră în living și se jucau amândoi cu jucăria ce scotea sunete de animale. Nechezături, răgete, mugete, behăituri și chițăituri se succedau rapid unele după altele de parcă Noe tocmai își debarcase Arca în camera lor de zi.
— Ce zici de ăsta? întrebă Jack, așezat turcește pe podea și ținându-și fiul în brațe.
Apăsă un buton și prin camere reverberă un „ham, ham, ham!” puternic.
— Cuțu! zise Biji. Coco!
— Da, este la fel ca și Coco, încuviință Jack, deși înregistrarea lătratului părea să aparțină mai degrabă unui ciobănesc german de patruzeci de kilograme decât unei corcituri micuțe de terier.
Haosul era absolut și Cissy, încercată de sentimente contradictorii, se detașă nițel de spectacolul acela. În amurgul care începuse să se îndesească, se uită pe fereastră la Tanya care se urcă în Subarul ei rablagit, își aprinse o țigară și apoi porni, stopurile roșii dispărând după un colț în josul străzii.
Da, trebuia neapărat să angajeze altă bonă pentru copil. Prin casă reverberă răgetul unui leu.
— Chestia asta nu are și un reglaj pentru sonor? întrebă ea.
— Nouă ne place cât mai tare.
Cissy se așeză într-un scaun alăturat. B.J. era încântat să fie cu tatăl lui. Bineînțeles. Oare băiatul ținea mai mult la Jack după ce se mutase? Oare fiul ei simțea deja lipsa tatălui său? Vinovăția îi rodea adânc sufletul. Cissy detesta să fie „omul rău”, dar exact asta era dacă privea situația prin ochii fiului ei de optsprezece luni. Ea îl dăduse pe „Ta-tiii!” afară din casă.

— Așadar, spuse ea când răgetul se opri pentru o secundă, te-ai întors pentru un motiv anume?

Pe fundalul trâmbiței unui elefant, Jack zise:

— Doream să văd dacă tu și B.J. sunteți bine.

— Da, suntem.

Cissy își încleștă mâinile între genunchi și observă că deja se întunecase. Era prea târziu pentru o plimbare afară.

— Dar chiar dacă ai venit aici după serviciu, este prea devreme. Nu-i nici măcar ora cinci.

— Ei bine, am într-adevăr un motiv ascuns.

— Ar trebui să fie unul bine întemeiat.

— De fapt, chiar este. Bărbatul o privi și expresia chipului îi deveni serioasă. M-am gândit că nu vei dori să ai de-a face singură cu familia mea.

— Ce vrei să spui?

— Vor să se oprească pe aici și să-și ofere sprijinul. Toți: tata, J.J. și Jannelle.

— Cred că glumești!

Cissy nu se putea imagina față în față cu vreunul dintre „Cei cinci J”, cum obișnuiau să-și spună, deoarece toți aveau aceeași inițiale ale prenumelor.

— Nici vorbă. Nu vreau niciun pic de companie.

— Le-am spus asta, dar știi cum e tata când îi intră o idee în cap.

— Atunci, opune-te, Jack! Fii bărbat! *Nu* vreau să am de-a face cu niciun membru al familiei tale – și cel mai puțin cu… of, la naiba!

Zări faruri ce fulgerară pe fereastra livingului.

— Prea târziu, încheie ea și un șarpe sâsâi din jucăria favorită a lui Biji.

Îi aruncă soțului ei o privire ce spunea totul, acuzația nerostită „asta-i numai greșeala ta, așa că repar-o”, apoi o luă pe Coco în brațe, o duse în sufragerie și o plasă în cușcă.

— N-o să stai mult aici, îi promise cățelușei și-și ținu pumnii în gând.

Cu B.J. în brațe, Jack deschise ușa înainte ca tatăl lui să fi putut apăsa pe butonul soneriei. Așa cum spusese, Jonathan era însoțit atât de Jannelle, care arăta foarte iritată, cât și de J.J. – Jon Junior, care își afișa netulburat expresia „nu mă deranjează că sunt aici”. Toți arătau bine; probabil că moșteniseră de la un strămoș scandinav corpul longilin, părul blond, pomeții înalți și diferitele nuanțe de albastru ale ochilor.

— Oh, scumpo! o salută tatăl lui Jack pe Cissy cu brațele larg desfăcute cu care o prinse și o strivi la pieptul său.

— E-n regulă, sunt bine, izbuti ea să spună, aproape sufocată.

Lipsit de riduri, ceea ce era remarcabil pentru cineva care se apropia de șaizeci de ani, Jonathan își păstrase aproape toată podoaba capilară, blond-cenușie, abia începând să fie înspicată de fire sure. Avea o formă fizică de invidiat, era bronzat și-i puteai da cu ușurință cincisprezece ani mai puțin decât avea, ceea ce, bineînțeles, îl încânta. Cissy bănuia că doar vârsta copiilor săi îl împiedica să denatureze adevărul despre propria lui vârstă.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită, rosti el, eliberând-o în cele din urmă din brațe, cu sprâncenele adunate laolaltă și tristețea care i se citea în ochii lui nordici.

— E nașpa, zise J.J.

Jannelle dădu ochii peste cap, exasperată de cuvintele alese de fratele ei.

— Tata s-a gândit că ar trebui să venim, să-ți prezentăm condoleanțele noastre și, înțelegi, să-ți oferim susținere, comuniune familială, toate… rahaturile astea sensibile.

Se trânti pe un scaun și-și încrucișă picioarele lungi.

— Vezi cum vorbești, o avertiză Jack.

— Haide, Jannie, zise tatăl lor evident iritat. Ceea ce vrea să spună Jannelle, i se adresă după aceea lui Cissy, este în esență corect, mai puțin comentariile personale. Știu că este foarte greu… așa că ne-am prezentat.

— O familie mare și fericită, comentă Jannelle. Apropo, când se pronunță hotărârea definitivă de divorț?

— Ajunge!

Liniile din jurul gurii lui Jonathan se albiră de iritare.

— *Am știut că* asta-i o greșeală, zise J.J., trecându-și o mână prin părul destul de lung ca să se răsucească peste gulerul jachetei sale din piele.

Bărbatul se îmbrăca întotdeauna comod și relaxat; în pas cu moda, dar niciodată excesiv de elegant. De fapt, Cissy nu-l cunoștea bine și nici nu prea dorea: un alt mascul Holt care trebuia evitat. Apoi o zări pe Jannelle dându-și din nou ochii peste cap. Da, asta era – trebuia să-i evite pe toți cei din neamul Holt, indiferent de sex.

— Uite-l și pe băiatul lui bunicu'! Jonathan îi făcu semn lui Jack să se apropie ca să-și vadă nepotul mai bine. Ce faci tu, Bryan Jack?

Când încercă însă să-l desprindă pe Biji din brațele lui Jack, fiul lor, un

copil cu adevărat independent, se împotrivi clar și răspicat:

— Nu, Bubu!

— Pfui, murmură Jannelle în barbă.

Părând stânjenit, J.J. se așeză pe perna mare de pe podea și privi spre focul inexistent.

Da, a fost o idee grozavă, se gândi Cissy obosită. Nu putea totuși să facă nimic pentru a scăpa.

— Vrea cineva ceva de băut? întrebă ea. Cafea? O bere?

Privi spre Jack, să-i sară în ajutor.

— De fapt, ne gândiserăm să vă invităm la cină. Ceva simplu. Ce părere aveți de un loc unde să se poată simți bine și copiii?

— Adică la McDonald să întrebă Jannelle pe un ton îngrozit. Zău, tată, eu o să zic „pas”.

Își privi ostentativ ceasul care-i scânteia pe încheietură. Deși ar fi vrut să le spună tuturor să plece naibii și s-o lase-n pace, Cissy se stăpâni și rosti:

— E foarte frumos din partea voastră, dar mă gândisem ca Biji și cu mine să rămânem aici în seara asta.

Îi aruncă un zâmbet forțat lui Jonathan, cel care, la urma urmelor, îl adusese pe Jack în viața ei, și adăugă:

— Mulțumesc.

— Pentru mine e-n regulă, zise Jannelle și sări în picioare.

— Și pentru mine.

J.J. nu era dintre cei care să se dea în vânt după reuniuni sentimentale de familie. Tatăl lor părea dezamăgit.

— Ce naiba, tot suntem aici cu toții.

— E-n regulă, tată, zise Jack și se duse la fereastră. Jannelle, ăla-i Mercedesul tău? Așadar, conduci?

— Cine face acum pe detectivul?

— Dumnezeule, Jannelle, termină, interveni J.J. iritat.

— De ce nu plecați voi doi – tu și J.J.? Dacă tata vrea să mai stea, o să-l duc eu acasă.

— Bună idee!

Jannelle își puse cureaua poșetei pe umăr, apoi porni iute, țăcănind cu tocurile pe parchet de parcă s-ar fi temut că cineva se putea răzgândi. J.J., care numai cu câteva momente mai devreme dorise s-o reducă la tăcere, o urmă la un pas depărtare, trăgându-și fermoarul jachetei și mormăind:

— Ține-te tare. Treptat, va fi mai bine. Cel puțin, n-a suferit.

Platitudinile uzuale, pe care Cissy le găsea deja obositoare. Jannelle zise doar:

— Anunță-mă când e înmormântarea.

După aceea ieși pe ușă. Peste câteva secunde, se auzi un motor puternic și Mercedesul băgă în marșarier, iar după alte momente dispăru pe stradă, vuind.

— Îmi pare rău, zise Jonathan, iar B.J., parcă simțind tristețea bunicului său, îi îngădui în cele din urmă să-l ia din brațele tatălui.

— Bună, Bubu, zise el și-l bătu ușor cu palma pe umăr.

— Bună și ție. Deci, cu bunicul te-nțelegi, da?

Cissy văzu dragostea lui Jonathan față de B.J. și simți că inima i se încălzește puțin. Încercă să uite vechea poveste a infidelității sale, deși în același timp se gândi, atunci când trecu în sufragerie, că dacă Jonathan i-ar fi rămas fidel nevestei, poate că nici Jack n-ar fi călcat strâmb.

Incapacitatea lui Jack de a rămâne fidel este problema lui Jack. Nu a tatălui său. Și nici a ta.

Dădu drumul cățelușei din cușcă și, după câteva lătrături ascuțite, Coco renunță la luptă și sări pe scaunul recent eliberat de Jannelle.

— Stai aici cu Cissy și Biji, sugeră Jack, iar eu mă duc să cumpăr ceva pentru acasă. La nici cinci minute, e un local thailandez excelent. Își privi soția. Pentru tine e OK?

— De ce nu? capitulă Cissy. Mă știi doar. Mă adaptez situației. Jack pufni când trecu pe lângă cuierul din hol și-și luă pardesiul.

— Ce să zic, ești bunătatea întruchipată.

* * *

Să intre neobservată în zona de viață asistată a sanatoriului se dovedi relativ ușor. Elyse jucă rolul unei femei care făcea parte dintr-un grup de sprijin al bisericii locale și, purtând aceleași deghizări la care Marla se strâmbase, reușise să viziteze de mai multe ori locul în ultimele săptămâni. Exista desigur un cod de securitate, totuși era destul de simplu să urmărești un vizitator tastându-l, iar după aceea să procedezi la fel. La recepție se afla de obicei o femeie ale cărei îndatoriri nu-i îngăduiau să stea ore la rând în același scaun. După ora 17:00, personalul se rărea considerabil, fiindcă cei din birouri plecau acasă și centrala telefonică era cuplată automat la un serviciu de apeluri care lucra în rețea cu clădirea vecină, din cărămidă, în

care pacienții sanatoriului necesitau îngrijire permanentă, iar personalul era mai vigilent.

Videocamerele de securitate nu constituiau o problemă și Elyse șontâcăi încet pe coridor, spunând „Salut!” și „Doamne-ajută!” puținilor rezidenți pe care-i întâlni. Simțea adrenalina pulsându-i prin vene în anticipația momentului.

Acesta sosise.

Ultima ei vizită la retardat.

Rory Amhurst. Fratele Marlei. Un puști sănătos, care a suferit în copilărie un accident groaznic după ce propria mamă l-a călcat cu mașina. În urma accidentului, băiatul a rămas cu leziuni cerebrale permanente.

Desigur, Marla, care se afla în mașină cu Rory în timp ce mama lor dăduse o fugă în casă, lăsându-i singuri câteva minute, n-a știut ce se va-ntâmpla. Rory, care era mic pe atunci, începuse să plângă, iar Marla, care era mai mare decât el, îi desfăcuse centura de siguranță, îl lăsase să coboare și închisese portiera. Când mama lor, Victoria, s-a întors la mașină, n-a observat că băiețelul nu se mai afla pe bancheta din spate. A băgat în marșarier și și-a călcat fiul, care stătea după roata din spate, uitându-se probabil la vreo furnică sau altă insectă de pe alee. Marla, ea însăși doar un copil, nu a putut avea idee despre consecințele acțiunii ei din ziua respectivă. Nu? În tot cazul, nu se născuse malefică. Asta era o născocire, nu? Să te naști malefic!

Sau nu? Oricum, era lipsit de importanță.

Acum Marla îl dorea pe Rory mort.

Iar Elyse era mesagerul ei.

Camera lui Rory se găsea în capătul coridorului. Când intră, Elyse îl găsi uitându-se la televizorul pe care rula în reluare un episod din *South Park*

— Bună, Rory, zise ea cu glas dulce. Îți mai amintești de mine, nu-i așa? Doamna Smith.

Bărbatul încuviință din cap, cu ochi goi, cu craniul încă ușor deformat. Păcat, se gândi Elyse când scoase prăjiturelele pe care le preparase pentru el din geanta ei uriașă, cu mâinile înmănușate.

— Te superi dacă dau sonorul nițel mai tare? Nu aud prea bine, știi?

Mări volumul televizorului, ca să camufleze orice zgomote ar fi putut face, apoi scoase o cutie de băutură Cola din geantă și, în timp ce Rory se uita la film, puse înăuntru suficient Valium ca să adoarmă și un cal de

curse.

Îi întinse apoi cutia. El surâse recunoscător și bău.

Elyse simți că o mustră conștiința când îl văzu înghițind. Era de fapt un tip nevinovat și, din câte știa ea, nu făcuse niciodată vreun rău cuiva.

Însă Marla fusese insistentă.

— Retardatul ăla trebuie să dispară, ai înțeles? rostise vehement. Știi cât costă întreținerea lui în sanatoriul ăla cu prețuri nesimțite? Terapia fizică și terapia logopedică și Dumnezeu mai știe ce anume? E o viață irosită. Irosită! Va fi un omor din milă. Cine ar dori să trăiască așa?

— El însă pare fericit, replicase Elyse și Marla o țintuise cu ochii ei verzi, furioși.

— Pentru că n-a avut parte de nimic altceva.

— Și atunci cui face rău?

— O faci, se răstise Marla, sau va trebui s-o fac eu? Să știi c-o s-o fac fără să clipesc. N-o să simtă nicio durere. Ajunge să-i dai fructe de mare: camuflează-le în prăjiturele.

— Fructe de mare?

— Face alergie violentă la fructele de mare. Va intra în șoc anafilactic, însă Valiumul ar trebui să-l imobilizeze. Ajunge să acoperi totul cu multă glazură de ciocolată. Le va înghiți pe nerăsuflate, crede-mă.

Elyse fusese sceptică atunci când pregătise „prăjiturelele”, apoi mâncase una. Gustul fructelor de mare era mascat destul de bine. „Prăjiturelele” păreau mai neobișnuite, dar nu neapărat rele, iar dacă erau acoperite din plin cu glazură de ciocolată erau destul de bune.

— Ia de-aici, Rory.

Elyse privi peste umăr, sperând ca niciun asistent să nu intre tocmai atunci din întâmplare. Rory avea un dispozitiv de alertare de la distanță, un buton pe care-l purta în jurul gâtului și care, dacă era apăsat, anunța personalul că avea nevoie de ajutor. Femeia nu se putea expune riscului ca el să-l folosească.

— Ia dă-mi ăsta, zise ea, să-l punem pe noptieră. Să nu-l murdărești cu ciocolata asta lipicioasă.

Bărbatul o privi cu ochi încrezători și mușcă din prăjiturică. Oare avea să funcționeze? Trebuia să conțină destui crabi și crevete pisate ca să declanșeze o alergie, care să ducă după aceea la inflamarea căilor respiratorii. *Dacă* o înghițea. Însă asta nu părea să fie o problemă. Rory

mâncă o prăjiturică și tocmai întindea mâna după a doua când intră în șoc anafilactic. Imediat începură convulsiile, iar Elyse luă iute butonul pentru apelare și-l duse în baie. Apoi împachetă cu grijă prăjiturile rămase și le băgă în geantă. Sub imperiul fricii și al adrenalinei, realiză nebunește cât de aproape era de a fi descoperită, de a fi surprinsă în flagrant delict, de a pierde tot ce se străduise atât de mult să obțină.

Horcăind și străduindu-se să respire, cu ochii dați peste cap, Rory căzu pe podea, unde se zvârcoli ca într-o criză de epilepsie. Elyse împinse cât mai departe scaunul cu rotile și măsuța pe roți pentru ca brațele și picioarele ce se zbăteau inconștient să nu lovească metalul, care să zăngănească și să creeze o gălăgie mai mare decât sunetele sugrumate ce-i răzbăteau din gură. Mai mări puțin volumul televizorului, apoi ieși pe coridor, închizând ușa după ea. Merse încet, împotrivindu-se impulsului de a fugi nebunește. În schimb, zâmbi calm rezidenților pe lângă care trecea, îndreptându-se către ușile duble ale recepției. Coridorul era interminabil! Părea să fi căpătat dimensiunile unui teren de fotbal cât timp stătuse ea în camera lui Rory.

Trecu pe lângă alte camere în care rezidenți bătrâni, țintuiți în scaune cu rotile, stăteau ca niște automate în fața televizoarelor. O asistentă o zări și surâse, iar Elyse, îi răspunse la zâmbet și o salută din cap din spatele ochelarilor groși și a lentilelor de contact ce-i schimbau culoarea ochilor. Costumul care o îngrășa era inconfortabil și machiajul o făcea să transpire și mai mult decât propria-i senzație de panică. Abia se stăpânea să nu privească peste umăr. Spera cu disperare ca idioata de asistentă de serviciu de pe etaj să nu intre în camera lui Rory.

La recepție, un infirmier se ciondănea cu o femeie aflată în scaun cu rotile care refuza să se întoarcă în cameră.

Elyse se strecură pe lângă ei. Infirmierul ridică privirea scurt, privind-o în ochi înainte ca Elyse să fi putut trece prin ușile duble spre vestibul. Tastă codul de deschidere a ușilor exterioare.

Nu se întâmplă nimic.

Ce?

Încercă din nou, cu inima întețindu-și ritmul bătăilor; de data asta, din fericire, un led verde și un bâzâit o anunțară că dispunea de cincisprezece secunde pentru a folosi ușa.

Acum să facă bine și să plece de aici.

Simțindu-și bătăile pulsului în timpane, Elyse se îndreptă către mașina ei. Încet. Dureros de încet. Ca și cum n-ar fi fost mânată de frică s-o ia la goană.

Imediat după ce ieși pe ușă, acționă telecomanda pentru a-și descuia automobilul, dar în aceeași clipă auzi zgomotele de panică din interiorul clădirii.

Picioare care alergau. Strigăte.

Îl descoperiseră pe Rory.

Prea curând!

Era mult, mult prea curând!

Alergă spre mașină, strângând geanta la piept cu degete tremurătoare. În graba ei, scăpă inelul cu chei care căzu între scaunele din față.

Oh, Doamne!

Spațiul era prea strâmt ca să bage mâna acolo.

La naiba!

Vedea cheile… dar nu putea ajunge la ele.

Era prinsă ca în capcană!

Nu putea să se întoarcă în clădire. Trebuia să fugă. Acum. De îndată ce aveau să-l resusciteze pe Rory sau să cheme o ambulanță… totul avea să se termine. *Gândește, Elyse, gândește!* Cu inima bătându-i frenetic, tremurând, se strădui din nou să-și strecoare mâna prin spațiul extrem de îngust dar nu reuși decât să-și julească încheieturile degetelor și să-și rupă o unghie. Undeva în depărtare auzi tânguitul unei sirene. Sângele i se scurse pe dosul degetelor și pielea părea c-o arde de la julitură.

Se aplecă mult și costumul fals se frecă de volan când trase înapoi scaunul din dreapta ei, apoi bâjbâi după blestematele de chei. Tot nu putea să ajungă la ele.

Fir-ar să fie!

Disperată, privi în jur, căutând ceva, orice, cu care să prindă inelul și zări un umeraș din sârmă pe care fusese rochia pe care o cumpărase din magazinul second-hand. Transpirând abundent, luă umerașul, îl vârî între scaune și, răsuflând rapid, lovi ușor din încheietură, expediind cheile pe covorașul din fața scaunului din dreapta.

Slavă cerului!

Cu viteza fulgerului, luă inelul, băgă cheia în contact și o răsuci. Motorul porni și Elyse nu mai pierdu nicio clipă, ci ieși cu spatele din

parcare, apoi intră pe aleea din faţă.

Calmează-te! Nu face nicio prostie. Nu demara în trombă, nici nu depăşi viteza legală. Fii calmă.

Cu degetele ude pe volan, ieşi prin porţile principale ale sanatoriului. A fost nevoită să tragă pe dreapta, pentru a face loc unei ambulanţe care gonea cu sirena urlând. Dumnezeule, probabil c-o văzuseră! Cineva avea să ştie. Infirmierul avea să pună lucrurile cap la cap şi să telefoneze la poliţie şi…

Încetează! Condu şi nu te mai gândi. Îndepărtează-te. Ieşi din oraş. Mergi spre sud, spre San Mateo. Îndepărtează-te de sanatoriu. După aceea, caută o parcare publică şi schimbă plăcuţele de înmatriculare. Caută un Taurus cu plăcuţe similare şi schimbă-le. Apoi poţi să te duci acasă.

Calmându-se puţin, privi în oglinda retrovizoare. N-o urmărea nimeni, nu văzu nicio maşină de poliţie cu girofarul fulgerând, cu sirenele urlând. Niciun ocupant al maşinilor ce o depăşiră nu-i aruncă vreo privire.

Treptat, bătăile inimii îşi reduseră ritmul sălbatic şi femeia se alătură traficului de pe autostrada Pacific Coast.

Se găsea în siguranţă.

Dacă Rory încă nu murise, atunci era ca şi mort.

Marla avea să fie încântată.

Poate.

CAPITOLUL 9

— Rory Amhurst, spuse Janet Quinn prin telefon, fratele Marlei. Declarat mort în spitalul Bayside.

— Poftim?

Când sunase telefonul, Paterno stătea în șezlong, cu o bere într-o mână și o felie de pizza în cealaltă. Se uita la noul lui televizor cu ecran extraplat, dar concentrarea asupra meciului de baschet dispăru odată cu anunțul lui Quinn.

— Te referi la tipul cu dizabilități mintale, nu?

— Exact. Se pare că cineva i-a lăsat o doză letală de ciocolată. N-o să știm exact până nu vor sosi toate analizele de laborator, totuși personalul din sanatoriu nu știe de unde provine ciocolata din jurul gurii lui. Probabil de la o vizitatoare, o femeie în vârstă pe nume Mary Smith. Un infirmier a văzut-o pe coridor cu câteva minute înainte să fie descoperit Rory.

— Marla deghizată?

— Foarte posibil. Vrei să ne-ntâlnim la Bayside și să mergem împreună la sanatoriu? Acolo există deja o echipă și au securizat camera lui Rory Amhurst.

— Am pornit.

Paterno lăsă pizza, berea și telecomanda pe masă, apoi își luă pistolul de serviciu, haina și cheile. Carnețelul și recorderul erau deja în buzunarele pardesiului.

Oare Marla ar fi ucis un handicapat mintal?

Cu siguranță, mai fusese implicată în crime și înainte.

Al doilea cadavru de săptămâna asta, cu complimentele Marlei Amhurst Cahill.

Încuie ușa locuinței sale, un apartament cu două camere pe care-l cumpărase după moartea soției, apoi coborî pe scară două paliere până în garaj. Nu-i plăcea prea mult locul, totuși stătea atât de rar aici, încât bănuia că nici nu conta. Avusese o căsnicie agitată, întrucât soția era nefericită de orele pe care Paterno le petrecea la muncă, iar ei se separaseră de câteva ori, dar – la naiba! – tot îi ducea dorul.

Deschise cu umărul ușa spre garajul subteran. Cadillac-ul lui se găsea

între un Ford Focus și o Toyota, atât de apropiate, încât abia izbuti să deschidă portiera, se strecură înăuntru, răsuci cheia în contact, apoi ieși încet cu spatele. Cadillac-ul era pur și simplu prea mare pentru parcările mai noi, dar Paterno nu-l putea vinde, deși obținerea de piese de schimb pentru el devenea tot mai dificilă cu fiecare an.

Detectivul sui încet pe rampa îngustă ce ieșea în spirală până la stradă. Așteptând ca ușa electronică a garajului să se deschidă lent, cu sistemul de avertizare piuind pentru a-i anunța pe pietonii ce treceau prin față, se gândi la Marla. În mod evident, continua să fie în zonă, în caz contrar, numărul de victime înregistrate printre cei cunoscuți de ea n-ar fi crescut.

Și cineva trebuia s-o ajute. S-o ascundă. Dar cine? Paterno îi verificase pe toți oamenii din afara închisorii pe care-i cunoscuse Marla și stătuse de vorbă cu colegele ei de celulă din penitenciarul acela care era mai degrabă un soi de club rural. Toți declaraseră că nu știau nimic, totuși cineva trebuia să știe ceva. Fie unul dintre cei intervievați mințise, fie detectivul scăpase din vedere o persoană apropiată de Marla, suficient de apropiată pentru ca s-o adăpostească și s-o ajute să comită crime, cineva care avea propriu-i plan. Cineva care ar fi profitat de pe urma libertății Marlei și a deceselor ce aveau să urmeze.

Cine?

Ușa se deschise și Paterno scoase încet botul mașinii masive. După aceea, grijuliu, traversă trotuarul, așteptă să se schimbe lumina semaforului de la următoarea intersecție a străzii și pătrunse în traficul mereu dens din acest cartier.

Avu nevoie de aproape o jumătate de oră să ajungă la Bayside, după care pierdu o mulțime de timp în căutarea unei parcări, însă în cele din urmă intră în spital și ajunse la secția Urgențe, unde îi găsi pe Quinn și pe medicul de gardă, care le explică efectele șocului anafilactic. Auzi din nou că va dura o vreme până la primirea analizelor de sânge și, privind chipul liniștit al lui Rory Amhurst, ochii verzi și fără viață, părul șaten încă des, barba nerasă de câteva zile și craniul ușor deformat, polițistul se simți cuprins de furie. O furie profundă și arzătoare. Știa cu certitudine că Marla se găsise în spatele acestei crime, iar fratele ei ar fi fost în viață azi dacă ea n-ar fi evadat. Sistemul nu-l apărase pe Rory. Dăduse greș rău de tot.

— Trimiteți-ne tot ce aveți despre victimă, se adresă el medicului de la Urgențe care arăta de parcă n-ar fi împlinit încă treizeci de ani. După aceea

vom dori autopsia integrală.

— I-am telefonat deja medicului legist, zise Quinn.

— Perfect. Haide să mergem la sanatoriul pentru boli mintale. O să conduc eu.

După cincisprezece minute, ajunseră la Harborside Assisted Living Center, care nu se afla lângă niciun port, dar Paterno bănuia că de pe acoperișul său ai fi putut zări Golful dacă priveai în lungul unei străzi printre mai multe clădiri. La fel de posibil era totuși să se înșele.

Camera lui Rory Amhurst era mică și fusese securizată cu bandă galbenă. Înaintând pe hol, Paterno trebui să se strecoare printre rezidenți cu scaune cu rotile, scaune telecomandate sau cadre metalice.

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată la Harborside, insistă directoarea sanatoriului, Anne Baldwin, în vreme ce pășea alături de el.

Paterno se strădui să ignore mirosul din centrul de îngrijire al bolnavilor mintali: detergenți de mare putere, urină și resturi de mâncare ce nu fusese consumată la cină. Peste izurile acelea deprimante se suprapunea sentimentul de boală generală și tristețe, în ciuda pereților vopsiți în galben vesel și a zâmbetelor personalului.

Anne era zveltă și directă. Părul blond îi era cârlionțat, ochelarii aveau ramele la fel de subțiri ca ea și purta un pulover roz cu croială puritană și pantaloni negri călcați cu dungă.

— Pur și simplu, nu-mi pot imagina cine ar fi vrut să-i facă vreun rău lui Rory. Era un bărbat foarte drăguț, preferatul îngrijitorilor și al personalului.

Paterno nu suflă nicio vorbă despre Marla.

— Am auzit că aseară a avut o vizitatoare.

— Da, pe Mary Smith. Este de la o biserică locală și ne vizitează destul de des.

— Când au început vizitele astea? întrebă detectivul, întrucât Marla evadase de mai puțin de o săptămână.

— De vreo lună, poate chiar de șase săptămâni.

Informația aceea îl opri în loc pe Paterno, care o privi direct.

— Sunteți sigură?

Femeia dădu din cap atât de iute, încât polițistului i se păru că-i vor cădea ochelarii de pe nas.

— A fost în decembrie, în anotimpul cadourilor… undeva între Thanksgiving și Crăciun. Fruntea i se încreți deasupra nasului lung și drept.

Țin minte că prima dată când ne-am întâlnit, a făcut câteva comentarii despre decorațiuni. Mi-a spus că-i plăcea instalația noastră de lumini.

Prin urmare, Mary Smith *nu era* Marla Cahill, întrucât Marla era încă închisă la momentul acela.

— O puteți descrie?

— Sigur că da. Era înaltă cam de un metru șaizeci și șapte, un metru șaptezeci, și se apropia probabil de cincizeci de ani. Purta ochelari mari cu lentile heliomate.

— Culoarea părului?

— Blond-murdar, cu fire sure. Tăiat scurt.

— În sanatoriu există cumva videocamere de securitate?

Directoarea clătină din cap.

— Nu, noi nu dorim să invadăm intimitatea rezidenților.

— Dar în parcare? Sau pe domeniul exterior al sanatoriului?

Femeia clătină din nou din cap, mai apăsat.

— Domnule detectiv, trebuie să mă credeți că pur și simplu nu avem nevoie de așa ceva. Aici nu se comit crime… Tăcu și suspină, după care zise: Cred că acum situația asta s-a schimbat, nu?

— Poate că cineva a pozat cu telefonul? întrebă Quinn. Sau chiar cu un aparat de fotografiat.

Anne râse scurt, amuzată.

— Rezidenții nu sunt utilizatori ai dispozitivelor de înaltă tehnologie, iar personalul nu cred că are timp de așa ceva. Dar voi întreba, voi transmite o atenționare generală.

— V-ar deranja dacă ați lucra cu un desenator de la poliție pentru un portret-robot?

— Niciun deranj – cu multă plăcere, dacă așa ceva poate fi de folos.

Ajunseră la camera lui Rory și o singură privire înăuntru a fost îndeajuns pentru ca Paterno să rămână tăcut mult timp. O comodă pe care se afla un televizor, un pat dublu, un scaun cu rotile, noptiera și masa mobilă pentru pat formau tot mobilierul lui Rory Amhurst. Pe pereți nu exista nici măcar un tablou personal, aproape ca și cum bărbatul nu avusese familie sau prieteni.

Degeaba fusese un Amhurst.

Tehnicienii criminaliști prelevau deja amprente, colectau dovezi și făceau fotografii, însă Paterno era gata să pună pariu pe orice că n-aveau să

găsească absolut nimic.

— Aș dori să-i văd dosarul.

— Știți că asta este o încălcare a confidențialității pacientului.

— Pot să obțin un mandat.

Anne aprobă din cap.

— Așa vă rog să faceți și atunci vă voi da totul. Oricât de mult aș dori să vă ajut, domnule detectiv, va trebui să respect litera legii în privința asta. Pot fi acționată în judecată dacă o încalc.

De altfel, Paterno se așteptase la un asemenea răspuns.

— Va trebui să anunțăm rudele cele mai apropiate.

— Asta s-ar putea să fie mai dificil, replică femeia. Ca rudă cea mai apropiată figurează Marla Cahill.

* * *

Am scăpat cu bine!

Intrând în oraș, Elysei nu-i veni să creadă cât de norocoasă fusese. Se uită spre ceilalți șoferi, toți prinși în lumile lor private, în micile lor probleme personale, fără să aibă habar că se afla chiar lângă ei sau că femeia îmbrăcată demodat, aflată într-o mașină banală, era o ucigașă, un geniu, aproape infailibilă.

Elyse era atât de convinsă că nu trebuia să-și facă griji, încât nu se mai obosi să schimbe plăcuțele de înmatriculare. Poate că ar fi avut ghinion și cine știe ce pervers s-ar fi învârtit prin parcare, ar fi văzut-o și s-ar fi întrebat ce făcea. Genul de indivizi care ar fi raportat acțiunea și ar fi pus poliția pe urmele ei. Nu, de data asta era mai sigur să lase lucrurile așa cum erau.

Dar Dumnezeule, ce doză de adrenalină fusese!

În timp ce gonea pe autostradă, își smulse peruca din cauza căreia avea mâncărimi pe tot scalpul, coborî geamul și inhală aerul proaspăt cu iz sărat, amestecat cu gaze de eșapament.

O parte din ea, partea aceea egoistă și încăpățânată, se gândi să se întoarcă la Marla și să se laude cu isprava ei, dar apoi decise să aștepte. Marla era o pesimistă deprimantă, iar Elyse voia să sărbătorească. Merse pe latura sudică a Golfului și se opri la un minimarket, unde își schimbă iute hainele, își smulse materialele cu care se căptușise în jurul gâtului și-și scuipă tampoanele de vată din gură. După ce-și șterse adezivul perucii, înlătură tot restul detestatei deghizări Mary Smith.

Redevenise Elyse, alter egoul ei. Făcu plinul cu benzină și se mai asigură o dată că nu era urmărită când parcurse ultimii kilometri până la locuința ei și intră în garaj. Ușurată, puse la punct pașii următori. Intenționa să lase bucăți din costumul fals în containere pentru gunoi prin tot orașul. Peruca și ochelarii avea să le pună într-o pungă pe care s-o arunce în pubela unui restaurant din Oakland. Rochia și pantofii urma să-i lase anonim într-un loc de colectare de donații pentru magazine second-hand din San José. În cele din urmă, nu avea să existe nimic care s-o lege în vreun fel de scelerata și ucigașa doamnă Smith. Pentru a-i purta noroc, avea chiar să arunce setul de inele false în Golf.

Adios, Mary!

Rânjind mulțumită, Elyse se grăbi spre baia de la etaj, ca să se spele bine de toate resturile ce mai rămăseseră pe ea. Intră sub duș și simți cum acele fierbinți de apă îi alungă încordarea mușchilor și machiajul gros de pe față. Era recunoscătoare că nu mai trebuia să se întoarcă vreodată în Harborside Assisted Living. Locul ăla era incredibil de deprimant. Cum rezistase retardatul acela acolo?

În plus, trebuia să se ocupe de ceilalți care urmau să aibă o soartă similară cu cea a lui Rory; cei pe care era mai interesată să-i vadă suferind. Pe primul loc figura Cissy, obraznica aia mizerabilă și răsfățată. O ratată! Elyse abia aștepta să se confrunte cu ea și s-o facă să înțeleagă cât de inutilă și de stupidă era de fapt.

Dar în seara asta dorea să sărbătorească, așa că avea să evite traversarea Golfului. Vederea Marlei nu putea decât s-o irite. În seara asta Elyse intenționa să se simtă bine, să se distreze, și n-avea să-i spună asta Marlei. Elyse urma să-l întâlnească pe bărbatul cu care intenționa să se mărite și să-și petreacă restul nopții cu el. Sex fierbinte după o crimă cu sânge rece. Ooh, îi plăcea tare mult cum suna asta!

Își umezi buzele cu vârful limbii și, gândindu-se la seara și noaptea ce o așteptau, începu deja să aibă fantezii erotice. Oare ar fi trebuit să-i dezvăluie bărbatului ce făcuse? Sau să mai aștepte?

Era totuși mai bine să păstreze secretul. Poate că el n-avea să înțeleagă și Elyse nu dorea să-l piardă. Avea să-i fie însă cu adevărat greu să nu se laude. Simțea nevoia să se mândrească și s-o facă strigând în gura mare pentru a fi auzită de toată lumea.

Vedeți ce inteligentă sunt?

Cât de isteață sunt?
Eu sunt cea care a ajutat-o pe Marla Cahill să evadeze.
Eu sunt cea care a omorât-o pe soacra ei.
Eu sunt cea care s-a ocupat de retardat.
Și eu sunt cea care va culege roadele.
Indiferent ce ar crede Marla.

* * *

Detectivul Paterno stătea pe veranda din fața ușii ei.

Când îl zări pe fereastră, lui Cissy nu-i veni pur și simplu să-și creadă ochilor ce ghinion avea. *Ce mai e acum?* se întrebă ea, adunându-și forțele în vederea altui asediu de întrebări iscoditoare, precis formulate. Individul nu renunța pur și simplu niciodată. Chipul lui prelung și îngust îi amintea de cel al unui copoi de vânătoare, însă personalitatea era mai degrabă a unui pitbull cu un ciolan între fălci.

Bafta mea, își zise femeia.

Părea că nu putea să scape de bărbatul ăsta.

Îl așteptă să sune la sonerie, iar Coco înnebuni pur și simplu. Bineînțeles, cățelușa trebuia să latre frenetic, de parcă Cissy n-ar fi știut deja că cineva se găsea de cealaltă parte a ușii.

— Coco, taci! porunci ea și pentru prima dată terierul alb amuți, trecu în spatele ei și rămase privind și tremurând în spatele gleznelor lui Cissy, care deschise ușa și descoperi că Paterno nu era singur.

Îl însoțea polițista cu aspect masculin, Janet Quinn, iar din expresiile lor își dădu seama că nu-i aduceau vești bune.

Oare când o să se termine totul? Aseară fusese chinuită de familia lui Jack, nu tocmai călduroasă și protectoare, cu o seară mai în urmă fusese omorâtă Buni, iar acum… Dumnezeule, dacă se întâmplase ceva cu Jack?

Simți că i se înmoaie genunchii și inima îi tresări când recunoscu ce însemnau fețele încruntate ale detectivilor.

— Da? zise ea cu glas răgușit.

— Putem intra? întrebă Paterno pe un ton aproape blând.

— Eu… ăăă… da, sigur că da.

Se retrase, simțindu-și picioarele de cauciuc, după care izbuti cumva să-i conducă în living. B.J. dormea la etaj, slavă cerului, însă Jack… Unde naiba era Jack? Acum, după ce bărbatul îi invadase iarăși viața, Cissy ajunsese să se aștepte la prezența lui.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A mai fost un deces.

Cissy trase brusc aer în piept, adânc. Nu-i venea să-și creadă urechilor. *Nu Jack. Te rog, Doamne, nu Jack!*

— Cine anume? șopti ea.

— Ia loc, te rog, o invită Paterno.

Femeia se așeză pe un scaun, îngăduind forței gravitației s-o coboare în pernele moi, adânci.

— Rory Amhurst a fost omorât ceva mai devreme în cursul serii.

Cissy clipi iute.

— Rory…? Omorât?

— Asasinat.

Simți un fior de gheață pe dinăuntru. Paralizată.

— Unchiul meu din sanatoriu?

Clătină din cap. Asta era o nebunie.

— Cred că-i o greșeală. Nimeni n-ar fi vrut să-i facă vreun rău. El este… vreau să zic că el nu este în toate facultățile mintale.

Însă ambii detectivi dădeau din cap.

— Știu, rosti Quinn. Condoleanțe.

— Dar nu se poate. Este…

Nu putea să creadă. Mai întâi Buni și acum Rory?

— Există cineva care ar putea sta cu dumneata?

— Poftim?

— Probabil că n-ar trebui să locuiești singură.

— Nu-i nevoie, sunt bine.

Era un răspuns automat, ca un reflex, o minciună și toți cei prezenți o știau.

— Mai ții minte când l-ai văzut ultima oară pe unchiul dumitale?

— Ăăă… nu… adică, da, cred că-n preajma Crăciunului. L-am dus pe B.J. în vizită la el. I-am dus niște dulciuri de Crăciun. De fapt, eu nu-l cunosc chiar așa de bine. De când mă știu, el a fost mereu internat în diverse sanatorii.

Amorțeala începuse s-o părăsească și mintea ei începea să pună piesele laolaltă.

— Crezi că asta are o legătură cu evadarea Marlei, bănui ea și citi o încuviințare tăcută în ochii lui Paterno. Crezi că ea a fost în spatele morții

lui? Asta spui?
— De fapt nu știm ce s-a-ntâmplat. Nu încă.
— Tot așa cum crezi că ea a omorât-o pe Buni.
— Este posibil.
Cissy își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr și încercă să-și adune gândurile.
— Sugerezi că a evadat și că acum a pornit să omoare în stânga și-n dreapta membri ai familiei ei… ai familiei *mele?*
— În clipa de față nu știm care este implicarea ei.
— Totuși crezi că există o implicare.
— Marla Amhurst Cahill, rosti Janet Quinn, este legătura între Eugenia Cahill și Rory Amhurst. Ea este înrudită cu amândoi. La fel ca dumneata, de altfel.
Cissy simți un cuțit rece în suflet.
— Și la fel ca fiul dumitale, adăugă Paterno, iar cuțitul căpătă răceala gheții.
Copilașul ei. Dumnezeule, nimeni n-ar fi dorit vreodată să-i facă vreun rău băiețelului ei! Nu se putea așa ceva!
— Mă scuzați o clipă, zise ea cu un nod în gât.
Înainte ca vreunul dintre polițiști să fi putut răspunde, se repezi la etaj, suind câte două trepte odată și auzind-o pe Coco urmând-o îndeaproape. Se grăbi apoi pe hol spre camera copilului și deschise larg ușa, pe care o lăsase întredeschisă. Cu inima bubuindu-i de spaimă, se grăbi spre pătuț și-l găsi dormind dus, cu buzele micuțe ușor depărtate.
— Of, Biji, șopti ea.
Își simțea inima ca strânsă în menghină. Băiețașul era bine, iar ea avea să aibă grijă să fie mereu bine, indiferent cu ce preț. Simți că o furnică ochii și-și stăvili lacrimile. Apoi verifică ambele ferestre din încăpere ca să vadă dacă erau închise și blocate.
Îi era imposibil să se gândească la posibilitatea de a-l pierde pe B.J., la posibilitatea ca viața lui să fie în pericol. Simțindu-se amețită, se stropi cu apă rece pe față în baie și apoi coborî la parter.
— Scuze încă o dată, le spuse detectivilor când reveni în living, unde ei așteptau nemișcați. M-ați speriat în așa hal, că a trebuit să mă asigur că Biji e-n regulă.
— Înțelegem.

Oare înțelegeau cu adevărat? Cissy se îndoia, dar se mulțumi să-i asculte explicându-i că nu erau siguri în ce privea detaliile morții unchiului ei, dar se părea că fusese otrăvit. Aveau să știe mai multe după ce primeau rezultatele analizelor de laborator și raportul de autopsie.

Femeia simți un ghem în stomac.

Evident că procedau la fel ca și cu bunica ei, dar promiseră să elibereze cât mai curând cadavrele fiindcă știau că trebuia să facă aranjamentele funerare. O rugară să treacă pe la secție pentru a vedea un portret-robot al atacatoarei care fusese văzută de câteva persoane din Harborside.

— „Atacatoare”? repetă Cissy.

— Da, este o femeie. În vârstă de șaizeci, poate chiar șaptezeci de ani.

— Pare complet ilogic.

— Este posibil să fi fost deghizată, spuse Paterno. De fapt, noi chiar asta suspectăm.

— Îi cunoașteți numele?

— Mary Smith. Se pare că ar fi afirmat că făcea parte dintr-o biserică locală și, desigur, biserica respectivă are printre enoriașe patru Mary Smith și o Mary Smythe. Le verificăm pe toate, însă presupunem că numele este fals.

— Crezi că-i Marla, rosti Cissy sec.

Quinn clătină din cap.

— Această Mary Smith l-a vizitat pe Rory înainte de evadarea mamei dumitale, așa că nu poate fi Marla.

— Doar dacă ea a jucat rolul adevăratei Mary Smith, adăugă Paterno.

— Dar de ce? întrebă Cissy. Unchiul meu nu putea să facă nimănui vreun rău.

— Examinăm și pista asta, o asigură Paterno și se ridică în picioare. Există cineva care ar putea locui cu dumneata pentru o vreme?

— Crede-mă, o să fiu bine.

— Soțul dumitale nu este acasă?

— Nu, răspunse ea și zâmbi. Nu încă.

De ce să intre în detalii? se gândi să le dezvăluie adevărata situație dintre ea și Jack când avea să se ducă la secție ca să se uite la portretul-robot al suspectei, indiferent cine ar fi fost în realitate Mary Smith.

După ce-i conduse pe detectivi până la ușă, Cissy o închise și o încuie în urma lor, trase zăvorul și blocă clanța. Se gândi la silueta pe care o văzuse

în exteriorul casei și la bărbatul care o izbise în fața cafenelei. Oare ei aveau sau nu vreo legătură cu toate cazurile astea? Simți cum pielea i se face ca de găină pe dosul antebrațelor și sui iarăși grăbită scara, mergând direct la odaia lui B.J. Copilașul era înăuntru, bineînțeles. Ca și mai devreme. Nu fusese răpit în ultimele treizeci de minute.

Cu toate acestea, aranjă păturica în jurul lui și rosti în gând o rugăciune protectoare. La parter, Coco mârâi și pentru prima dată de când cățelușa venise să locuiască împreună cu ea, Cissy își zise că poate nu era chiar așa de rău să aibă o mică alarmă îmblănită, permanent activată.

— Somn ușor, șopti ea și-și dori ca Jack să fi fost cu ei; ar fi fost liniștitor să știe că el se afla acolo pentru a-i apăra.

Chiar dacă era un nemernic mincinos și infidel.

* * *

Spitalul Bayside
San Francisco, California
Camera 316
Vineri, 13 februarie
ÎN PREZENT

Doamne Dumnezeule, voi muri. Personalul de aici nu știe că sunt vie. Cât de aiurea este totul! Cu totul și cu totul aiurea!

Sunt atât de frustrată! Încerc din răsputeri, și în zadar, să clintesc orice părticică a corpului – o pleoapă, o sprânceană, un deget, buzele – dar mușchii îmi sunt înțepeniți, inutili. Oricât m-aș strădui, nu pot face nimic!

Te rog, Doamne, fă-i să-nțeleagă că sunt vie, că-i pot auzi. Nu-i lăsa să mă omoare... Te rog... Este un miracol că m-au ținut conectată la echipamentele de întreținere a vieții, o știu prea bine, însă acum ei vorbesc despre deconectare. În orice clipă le pot scoate din priză fără să-mi dea timp să le dovedesc că sunt trează, că sunt vie și că am multe de spus!

Cum îi pot face să-nțeleagă? Ce bine ar fi fost dacă aș fi avut o mamă adevărată, una care să mă îmbrățișeze, una care să nu fie atât de rece, mereu indisponibilă. Se pare că totul era mai important decât fiica ei. Petrecerile. „Refugiile” pentru femei pe care le frecventa. Activitățile caritabile. Totul! Se comporta ca și cum m-ar fi dorit, dar nu era decât o mască, un rol pe care-l juca. Adevărul este că eu reprezentam un inconvenient, ceva care să fie ținut într-un sertar până avea nevoie de mine, aidoma uneia dintre bijuteriile ei atât de dragi.

Așa că sunt singură.

Din nou.

Ca întotdeauna.

Asistentele și-au pierdut speranțele, iar medicul este convins că nu mă voi deștepta niciodată. Uite că a venit din nou. Cu vocea lui înceată, cu lumina orbitoare pe care mi-o vâră în ochi, cu stetoscopul rece pe care mi-l pune pe piept. Afurisitul meu de corp nu poate reacționa astfel încât să-nțeleagă? Dacă mi-aș putea ține răsuflarea! Sau dacă m-aș putea panica atât de tare încât să-mi iuțesc bătăile inimii sau altceva!

— Stare neschimbată, rostește el.

Nici vorbă! Starea mea s-a schimbat. Ascultă-mă, bătrân idiot – SUNT VIE. VIE!

Dacă aș putea țipa sau dacă aș putea măcar șopti.

Este imposibil să poată comite greșeala de a crede că nu mă voi trezi complet. Da, am moțăit; da, am avut doar câteva momente de luciditate; și da, se pare că nu pot să comunic cu nimeni, dar te rog, Doamne, te rog, dă-mi o șansă! Nu sunt un caz lipsit de speranțe.

— Nu știu cât timp o mai putem ține așa, rostește medicul. I-am consultat pe toți specialiștii din domeniu. Nimeni n-are nicio speranță.

Dar ei se-nșală! Nu-ți dai seama?

Of, Doamne Dumnezeule, dacă aș mai fi avut doar nițel timp!

Dacă aș mai fi avut o ocazie să-i spun lui Jack că-l iert, că-l iubesc, că m-am înșelat... m-am înșelat teribil. Îmi amintesc tot ce s-a-ntâmplat... în cele mai mici detalii...

CAPITOLUL 10

O înmormântare n-ar trebui să fie un circ mass-media.

Undeva ar trebui să existe o regulă în privința asta.

Însă ceremonia funerară și înmormântarea Eugeniei Haversmith Cahill nu însemnau pentru presă nimic altceva decât un circ haotic pentru mass-media, se gândi Cissy furioasă în timp ce stătea lângă mormântul bunicii ei. Dinspre ocean sufla o briză constantă, care flutura panglicile de pe coroanele și jerbele funerare și care pocnea sec pânza acoperișului micului cort de lângă mormânt, dar condițiile meteo nu împiedicaseră poliția sau pe reporteri să fie prezenți.

Ticăloși! își zise Cissy.

Privi îndurerată cum sicriul bunicii era coborât în groapă. Își făcu o însemnare mintală să-și specifice în testament ca propria-i ceremonie să fie simplă și scurtă, așa cum fusese a lui Rory. Doar câțiva membri ai familiei, preotul citase două versete, apoi o rugăciune, un psalm și asta fusese tot. Rory Amhurst fusese înmormântat fără tărăboi.

Acum însă a fost diferit.

Biserica veche de un secol la care Eugenia se afiliase de mai bine de cincizeci de ani se umpluse la capacitate maximă, iar glasurile participanților îndurerați se ridicaseră în cântece și rugăciuni. Un pastor prolix citise din Biblie, se rugase, apoi făcuse reflecții despre viața dedicată a Eugeniei și despre moartea ei bruscă, violentă, când „Domnul a chemat-o în casa Lui”. În timpul ceremoniei, Cissy simțise cum o podidesc lacrimile și-și dori să fi fost singură. Complet singură. Nu într-o mare de prieteni, rude, vecini și străini sub bolta înaltă a aceleiași biserici în care bunicii ei se căsătoriseră cu o jumătate de secol în urmă.

În timpul slujbei, Jack stătuse lângă ea, ceea ce i s-a părut liniștitor, deși părea o minciună, etalarea frauduloasă a unei căsnicii destrămate. Și acum era tot lângă ea, sub o tendă portabilă în ploaia rece de iarnă, în timp ce coșciugul lui Buni era coborât în pământul clisos, lângă mormântul soțului ei, Samuel J. Cahill. Numele Eugeniei, data nașterii și cuvintele *Mamă iubitoare* fuseseră deja gravate în marmură – mai trebuia completată doar data morții.

Of Buni, se gândi Cissy cu jale, simțindu-se vinovată pentru fiecare gând rău pe care-l avusese față de ea, în copilărie, în adolescență și apoi ca adultă. Pentru toate ocaziile în care-și dorise ca bunica să dispară din viața ei. Pentru faptul că-l favorizase, cel puțin inițial, pe nepotul ei. Pentru regulile stricte și pentru disciplina ei.

Vântul se înteți, ducând ploaia spre oraș, și Cissy se așeză. Jack stătea din nou lângă ea; de cealaltă parte stăteau unchiul Nick și soția lor, alături de fratele vitreg al lui Cissy pe care-l creșteau cei doi. Familia lui Jack și prietenii Eugeniei erau risipiți prin cimitir, toți pe jumătate ascunși de umbrele. În depărtare erau polițiștii și cameramanii unui post TV din oraș care suiseră până la cimitirul cu vedere spre San Francisco și Golf. În mod clar, polițiștii se așteptau ca Marla să apară. Prin mulțime erau infiltrați și câțiva detectivi în haine civile, iar reprezentanții mass-media așteptau discret pe margini. Și ei o doreau pe Marla: pe mama ei, faimoasa ucigașă care evadase din închisoare.

Lui Cissy i se puse un nod în gât. Abia aștepta terminarea ceremoniei. Desigur, după aceea o mai aștepta reuniunea de acasă, unde fuseseră invitați prietenii și rudele, ca să mănânce ceva, să bea un păhărel și s-o evoce pe răposată. Cissy decisese să-i invite la ea, nu în vila mare de pe Mount Sutro. I se părea prea macabru să revină în locul unde murise bunica ei și să organizeze o reuniune, chiar dacă era o pomenire. Și-o putea imagina perfect pe Sara calculând în minte valoarea proprietății pe piața imobiliară sau pe una dintre rudele ei lacome interesându-se de soarta bijuteriilor sau mobilelor lui Buni. Nu, mai bine s-o țină în casa ei, unde Tanya avea grijă de Biji, iar Cissy se putea retrage, dacă simțea nevoia, pentru scurt timp în solitudinea propriului dormitor.

Pastorul le ceru să se ridice, apoi îi conduse într-o rugăciune finală. Jack o prinse de mână pe Cissy, prin mintea căreia începură să se deruleze imagini cu bunica ei: Buni găzduind evenimente caritabile, Buni tricotând în timp ce televizorul răcnea, Buni învățând-o bridge și suferind în timpul jocurilor de societate imposibil de lungi, Buni cumpărându-i primul ei cal, un mânz palomino pe care-l țineau la ranch, Buni în culmea fericirii când se născuse James, fratele lui Cissy.

Acum, printre lacrimi, se uită la James. Se apropia de gimnaziu și avea membre lungi și slăbănoage și părul zbârlit; era încă un puști, dar înalt de peste 1,50 m. Încercând să nu se foiască, părea atât crispat, cât și stângace,

în costum negru, cămașă albă scrobită și cravată, toate cumpărate probabil pentru înmormântare. Băiatul trase cu ochiul spre Cissy, care izbuti să-i surâdă. Un colț al gurii lui James se ridică, după care, parcă înțelegând seriozitatea și grozăvia situației, își întoarse privirea spre coșciug.

După ultimul „Amin”, Jack o strânse ușor de mână, apoi îi dădu drumul. Cissy făcu un pas înainte și, sub burnița rece, aruncă un trandafir alb pe sicriul bunicii, își luă „la revedere” în gând, apoi se întoarse către limuzina care o aștepta. N-avea de gând să mai zăbovească și să vadă cum era aruncat pământ pe capacul coșciugului.

Deși vedea totul ca prin ceață, se îndreptă direct spre mașină. Zâmbi sau salută din cap chipurile familiare, dar nu se opri să stea de vorbă cu nimeni. Acasă avea să fie timp pentru așa ceva. Deocamdată nu dorea decât să ajungă la fiul ei care o aștepta. O rugase pe Rachelle de la Joltz să se ocupe de catering pentru eveniment, iar Tanya avea grijă de Biji, întrucât Cissy decisese că nu era cuvenit la optsprezece luni să participe la o înmormântare. Nu-l luase de altfel nici la ceremonia mult mai restrânsă a funeraliilor unchiului ei.

Dumnezeule, ce mai săptămână fusese! După ce sui pe bancheta din spate a limuzinei, își scoase pantofii și nu comentă nimic când Jack i se alătură. Hotărâse deja ca astăzi să fie armistițiu și să încerce să reziste împreună evenimentelor programate.

— A fost o slujbă frumoasă, zise Jack după ce șoferul limuzinei negre porni.

Cissy îl privi încruntată, apoi deschise poșeta, găsi un flacon cu ibuprofen și înghiți două tablete fără apă.

— Te rog, spuse ea, fără platitudini. O s-aud destule tot restul zilei.

El n-o contrazise și se mulțumi să se uite afară, pe geam. Cissy îi urmări privirea și zări un bărbat într-un excavator, gata să umple groapa după ce plecau participanții la înmormântare.

Se simțea zguduită. Cuvinte amabile, mesaje de condoleanțe, buchete superbe… dar totul se rezuma la un utilaj de construcții care împingea pământ ud peste un sicriu elegant. Se cutremură scurt la gândul acela și-și reaminti că importante nu erau trupurile lui Buni sau Rory. Cu siguranță, sufletele lor se aflau într-un „loc mai bun”, așa cum intonase pastorul.

În tot cazul, ea așa spera să fie.

Rezemându-și capul de tetiera banchetei, femeia închise ochii și se rugă

cerului să-i dea puterea pentru a trece prin următoarele ore. Poliția eliberase cadavrele după aproape o săptămână, apoi ea lucrase cu Deborah la necrologuri și aranjamentele funerare, străduindu-se să-și facă timp și pentru întâlniri cu avocați, agentul de asigurări și contabil. Săptămâna trecuse practic într-o suită de întâlniri și discuții, în care-l văzuse puțin pe fiul ei, dar își văzuse soțul mai mult decât ar fi dorit.

Jack aranjase să fie disponibil, iar Cissy îi îngăduise, aproape căzând în capcana de a crede că se puteau împăca. Aproape… Comandaseră mâncare, vorbiseră despre pregătirile funerare și discutaseră o mulțime de subiecte, *mai puțin* divorțul iminent. El avusese grijă de Biji, când Cissy avusese planificate întâlniri și Tanya nu putea să vină, ba chiar își dusese fiul la plimbare când ea își terminase blestematul de articol despre candidata la primărie. Jack fusese, de asemenea, prezent la demontarea vechii centrale și instalarea celei noi. Iar în tot acest timp, o ajutase să-și filtreze apelurile telefonice din partea celor care doreau să-i transmită condoleanțe, să-i ureze sănătate și putere sau care erau pur și simplu curioși despre cele întâmplate. Priviseră împreună știrile, închizând televizorul de câte ori chipul Marlei apărea pe ecran sau numele îi era menționat.

Cissy nu-i întrebase pe polițiști dacă mai aflaseră ceva despre ucigași; fusese realmente prea ocupată și istovită. Totuși în fiecare seară verifica și răsverifica închiderea tuturor ferestrelor și ușilor, zăvoarele și alte încuietori din casă, ba uneori făcea asta și de trei ori până se ducea la culcare.

Încerca să se convingă că nu era paranoică. Era numai de două ori mai atentă.

Deschizând ochii, îi azvârli lui Jack o privire, iar bărbatul îi răspunse printr-o umbră de zâmbet, nu cu surâsul lui încrezut și ireverențios pe care Cissy ajunsese să-l iubească și să-l urască – doar un gest scurt din buze, ceea ce însemna că intenționa să stea cu ea toată după-amiaza.

Inima ei absurdă cedă dureros și Cissy se văzu nevoită să se lupte cu o nouă arsură de lacrimi stăvilite. De ce-i îngăduia bărbatului s-o tulbure? Întoarse capul și se uită prin geamul aburit spre străzile orașului, unde circulația se desfășura prin bălțile de pe carosabil, iar zgârie-norii păreau că ar fi putut străpunge pântecele norilor plumburii ce atârnau jos pe boltă.

Se simțea înfrigurată și cumva acorporală, de parcă agitația și tragedia aceasta se întâmplau altcuiva.

Dar nu-i așa, Cissy, Asta-i viața ta.

Cu un deget desenă o inimioară pe geamul aburit, după care, surprinsă ea însăși de ceea ce făcuse, o șterse iute când limuzina se opri în fața casei.

— De acum, ține-te bine, spuse Jack. Începe spectacolul.

— Asta e, încuviință ea.

Coborî din mașină, lăsându-l pe Jack să-i dea bacșiș șoferului, își îndreptă umerii și intră în casa pe care ea și Jack o cumpăraseră cu numai câțiva ani în urmă.

Mulți dintre cei care optaseră să nu vină la cimitir sosiseră deja și, pentru prima dată, Cissy se gândi că greșise găzduind evenimentul în casa ei. Camerele erau deja ticsite și încă nu sosise niciunul dintre participanții la înmormântarea propriu-zisă. Avea să fie înghesuială, în vila Eugeniei de pe Mount Sutro ar fi putut încăpea toți fără greutate.

Pe de altă parte, poate că spațiul acesta aglomerat, în care toți aveau să stea probabil umăr la umăr, i-ar fi putut determina să plece mai repede, ceea ce ar fi fost minunat.

Etalând un zâmbet pe care-l simțea complet fals, Cissy înaintă pas cu pas printr-un ocean de „Sincere condoleanțe pentru bunica ta” și „Dacă te pot ajuta cu ceva, cu orice, te rog, sună-mă” și „Ce vitalitate a avut Eugenia! Îmi amintesc când…”

Până străbătu livingul și intră în sufragerie, se simțea ca și cum trecuse printr-un magazin de jucării în weekendul dinaintea Crăciunului.

Diedre și Rachelle lucrau în bucătărie, scoțând tăvi cu apetitive din frigider, cuptorul cu microunde și cuptorul electric, pe care le așezau după aceea pe platouri de argint. Biji dormea, așa că Tanya dădea o mână de ajutor, ducând platouri în sufragerie și aducându-le pe cele golite, în timp ce Rosa și Paloma circulau printre oaspeți, oferind vin, șervețele sau mâncare. Prăjiturele, plăcinte și torturi se aflau pe un bufet, aduse de numeroasele femei care, când auzeau de un deces în familie, își puneau imediat șorțurile de bucătărie și se apucau să prepare ceva pentru participanții la pomenire. Varietatea era uluitoare – erau de toate, începând de la bomboane de ciocolată cumpărate din cofetării de lux, până la plăcintă cu mere făcută în casă și torturi cu multe etaje.

— Să știi că te-ngrași trei kilograme numai uitându-te la astea, rosti un glas încet lângă umărul lui Cissy.

Ea se întoarse și o văzu pe Gwen, instructoarea ei personală, care tocmai

dezbrăca un cardigan negru, lung până la genunchi. Gwen jucase rolul decisiv în eforturile lui Cissy de a pierde kilogramele suplimentare cu care se alesese în timpul sarcinii. Avea părul negru tuns în trepte și cu aspect vâlvoi, iar tonusul muscular era vizibil sub rochia neagră, mulată pe corp; expresia chipului îi era gravă.

— Nu te-am mai văzut de ceva timp pe la sală, urmă ea, dar arăți grozav. Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să-ți faci de cap cu o felie de plăcintă. Mi se pare că ai mai slăbit.

— Puțin, da. Nu mi-este însă foame, poate mai târziu.

— Și altfel, cum merge?

Ochii negri ai lui Gwen erau înțelegători.

— Supraviețuiesc.

— O să treacă, zise Gwen și o bătu pe umăr. Du-te și vorbește cu oaspeții. Ne vedem mai târziu.

— Mersi.

Gwen o strânse scurt în brațe, cu un gest de sprijin, apoi, după ce luă o tartină cu crevete, îl zări pe Jack, care stătea lângă o masă cu fotografii, premii și diplome ce sintetizau viața lui Buni. Porni direct într-acolo. Lângă candelele ce pâlpâiau în altarul pe care Cissy și Deborah Kropft îl încropiseră la iuțeală în ultimele zile, Gwen începu o conversație cu Jack și expresia chipului ei se transformă din seriozitate în fericire încântată.

Oare Jack o știa măcar? se întrebă Cissy; ea mersese singură la sala unde lucra instructoarea de fitness. Totuși, după felul cum îi vorbea acum bărbatului, plină de animație, părea clar că cei doi se cunoșteau de ceva vreme.

Nu te duce peste ei, se avertiză Cissy. *Nu uita că tu divorțezi de el. Ce-ți pasă pe cine cunoaște Jack? În plus, este înmormântarea lui Buni. Adună-te!*

Nu putea totuși să nu se gândească la cei doi în timp ce stătea de vorbă cu câteva femei din grupul de bridge al lui Buni, toate trecute de șaptezeci de ani, cu priviri agere, care erau realmente triste că pierduseră o prietenă bună și o jucătoare „nemiloasă".

Cissy trecu prin mulțimea de invitați care fie își umpleau ceștile cu cafea și ceai din carafele aflate în sufragerie, fie luau pahare cu vin de pe masa din firidă. Deborah, care sosise de la cimitir, preluase gestionarea evenimentului și avea grijă să nu lipsească nicio clipă mâncărurile și

băuturile sau lua hainele de iarnă pe care i le înmâna lui Lars pe măsură ce soseau alte persoane. Geamurile ferestrelor se abureau, paharele clincăneau, mirosul de candele și de cafea umplea încăperile, iar zumzetele conversațiilor erau ca un zgomot alb ce reverbera în capul lui Cissy.

— Biji tot doarme? o întrebă pe Tanya când bona trecu pe lângă ea cu un platou gol.

Tanya încuviință din cap; câteva fire de păr i se desprinseseră din cocul pe care-l strânsese la ceafă. Era îmbujorată și părea ușor agitată, iar de data asta Cissy n-o învinui.

— Am fost la el cu puțin timp în urmă. A adormit exact când au venit primii oaspeți. Era rupt de oboseală. Ar trebui să mai doarmă cel puțin o oră.

— Perfect. Și Coco?

Expresia tinerei deveni iritată.

— E-n cușca ei, în biroul tău.

Trebuia să vorbească tare pentru a se face auzită peste hărmălaie deoarece încă soseau musafiri, iar nivelul zgomotului creștea. De fiecare dată când se deschidea ușa, candelele pâlpâiau, dar aerul rece pătruns de afară era o ușurare, întrucât temperatura din casă creștea, atât de la centrala cea nouă, cât și de la căldura degajată de atâtea trupuri.

Tanya începu să aranjeze un platou cu pateuri mici umplute cu ciuperci, în vreme ce Diedre punea pe alt platou frigărui asiatice de pui în jurul unui bol cu sos de arahide. Rachelle stivuia tartine mici, cât o îmbucătură, pe un platou etajat.

Rostind „Bună!”, „Mă bucur să ne revedem” și „Mulțumesc că ați venit”, Cissy își croi drum spre baza scării și-l zări pe Jack, care aduna pardesiuri, umbrele și genți. Ducând două haine de piele și o eșarfă, bărbatul o urmă la etaj, unde puse hainele peste mormanul ce creștea pe patul lui Cissy.

— Ai văzut ceva ce-ți place? întrebă el. Fac pariu că am scoate bani frumoși pe eBay.

— Am crezut că Lars se ocupă de haine.

— N-a putut face față. Eugenia a avut o mulțime de prieteni.

— Mai mulți decât mi-am dat seama vreodată. Ar fi fost o idee mai bună să ținem comemorarea asta în sala de mese a bisericii, zise Cissy, dar era rezervată pentru o nuntă și n-am vrut să mergem în casa lui Buni.

Cu excepția zilei în care își recuperase mașina, nu mai fusese în vila unde-i murise bunica.

— O să ne descurcăm noi, o liniști Jack.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și erau atât de sinceri, atât de grijulii, încât Cissy aproape îl crezu, crezu că mai exista o șansă pentru căsnicia lor.

Este un fustangiu, Cissy. Ca și taică-său. Ca și frate-său. O știi prea bine. Nu te mai lăsa păcălită din nou.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Gwen.

— Gwen Crandall? Instructoarea de fitness?

— Instructoarea mea.

— Da, a ta.

— De unde o cunoști *tu?*

Jack o privi pătrunzător, ca și cum nu-i venea să creadă că purtau conversația asta, mai ales într-un asemenea moment.

— Am cunoscut-o când m-am documentat pentru un articol despre sălile de fitness din San Francisco și împrejurimi. A fost prezentat și clubul ei. Nu mai ții minte? Articolul compara sălile pentru box „exclusiv masculine" cu francizele pentru antrenamente în circuit dedicate femeilor, cu facilitățile oferite de hoteluri și cu cluburile private. Tăcu câteva clipe, apoi spuse: Sper că nu m-ai întrebat din motivele pentru care cred că m-ai întrebat.

— Este o femeie frumoasă.

— Da, iar eu cunosc multe femei frumoase.

— Mă rog… Cissy se întoarse cu spatele la el, simțindu-se ca o idioată. Oricum nu vom mai fi mult timp căsătoriți.

— La naiba!

Jack o prinse pe neașteptate. O trase brusc în brațele sale și o sărută atât de apăsat, încât Cissy nu mai putu să respire. Icni și încercă să-l împingă cât colo.

— Dă-mi drumul!

— Chiar vrei s-o fac?

— Da!

Cissy putea simți cum lacrimile pe care și le stăvilise atât de bine toată ziua îi umpleau acum ochii și le șterse cu furie. Jack avu tupeul s-o sărute pe obraz și s-o strângă în brațe.

— Of, Cissy, suspină el și răsuflarea lui îi ciufuli părul. De ce naiba-ncerci să fii atât de afurisit de dură? De ce nu-ngădui nimănui să se apropie

de tine, de ce nu-ngădui nimănui să te iubească?

Cissy scăpă un oftat scurt și se detestă pentru slăbiciunea aceea.

— De ce nu crezi că meriți să fii iubită? urmă bărbatul.

Degetele ei îi strângeau reverele hainei, ca și cum s-ar fi agățat de un colac de salvare. Oripilată, își desfăcu mâinile. Se uită la el și clătină din cap.

— Ai înțeles exact pe dos, Jack. Eu știu că merit să fiu iubită. Și vreau asta. Vreau să fiu iubită de un soț care îmi este credincios. Ăsta e genul de iubire pe care mi-o doresc. Iubirea pentru totdeauna. Știu că noi doi ne-am căsătorit în grabă, cu o ceremonie măruntă într-o capelă care te făcea să te-ntrebi dacă ceremonia era în sine legală, dar eu am crezut din toată inima în cuvintele pe care le-am rostit. Am crezut în fiecare cuvințel din jurămintele acelea și am crezut – am sperat – că și tu ai crezut în ele.

— Am crezut. Cred și acum.

— Ei bine, atunci ai demonstrat-o într-un mod tare original! zise femeia și se îndepărtă de el.

Ziua asta era și așa presărată de o mulțime de urcușuri și coborâșuri emoționale; nu mai avea nevoie să treacă prin scene sfâșietoare cu soțul de care se îndepărtase.

— Cissy…

— Nu, Jack, spuse ea apăsat. Nu acum. Nu azi.

— Atunci, pentru Dumnezeu, haide să declarăm armistițiu. Doar pentru ziua de azi. Tu nu m-acuzi că vreau să regulez orice e viu și se mișcă, iar eu nu voi încerca să te conving de contrar. Ce părere ai?

Cissy trase aer adânc în piept.

— Păi… nu-mi pasă!

— Ba îți pasă. Și-ți pasă chiar foarte mult, dar pur și simplu nu vrei să-ți pese.

— Nu-ncerca să mă analizezi.

— Atunci nu-ncerca nici tu să găsești căi prin care să mă urăști.

— Nu-ncerc să…

— De mai bine de o lună ai construit un dosar împotriva mea și, doar ca să știi, *nu* m-am culcat cu Larissa. Am fost al naibii de aproape s-o fac, da – recunosc. Dar n-am făcut-o, și știi de ce? Pentru că te iubesc pe tine!

Iar după aceea ieși în trombă, lăsând-o pe femeie tremurând, luptându-se cu lacrimile și dorindu-și să cuteze, fie și numai pentru o clipă, să-l creadă.

De ce nu, Cissy? De ce nu-i acorzi încă o șansă?

Străduindu-se să se stăpânească, se îndreptă spre camera băiețașului ei, așteptându-se cumva ca Jack să revină, însă el n-o făcu și Cissy se simți dezamăgită și în același timp ușurată.

De ce nu-ngădui nimănui să se apropie de tine, de ce nu-ngădui nimănui să te iubească?

Cuvintele lui îi răsunau prin creier. Oare chiar așa credea Jack?

Se apropie de pătuțul din lemn și-și văzu fiul dormind senin, cu ochișorii închiși, astfel că genele imposibil de lungi i se odihneau pe obrăjorii trandafirii.

La simpla lui vedere, o parte din tristețea ei se risipi. Prinse în mâini balustrada cadrului patului și surâse.

— Te iubesc, șopti încet Cissy după care părăsi odaia, lăsând ușa întredeschisă în urmă.

Ajunsese la scară când auzi ceva și se întoarse, privind în lungul coridorului.

Inima îi tresări.

Oare își imaginase sunetul acela?

Ești doar tulburată, asta-i tot. Te aștepți la tot ce poate fi mai rău.

Se întoarse și se mai uită o dată la Biji, deși *știa* că era bine; doar fusese în camera lui cu numai câteva secunde mai devreme. Bineînțeles, el continua să doarmă, iar încăperea era exact așa cum o lăsase.

Ciudat!

Nu foarte convinsă, înaintă pe coridor și deschise ușa de la camera pentru oaspeți. Era goală și patul neatins. De cealaltă parte a coridorului se aflau camera de sport și micul ei birou în care, așa cum spusese Tanya, o găsi pe Coco în cușca ei, cu un castron cu apă alături de trupul alb și lățos. Cățelușa bătu din coadă când o văzu și se uită plină de speranță prin ușa din plasă a cuștii.

— Stai foarte bine acolo, îi spuse Cissy și decise că terierul fusese sursa zgomotului.

Intră în baie și se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, strâmbându-se la ceea ce văzu. Ochi congestionați, fard întins pe obraji, păr udat de ploaie și lipit în șuvițe pe scalp. Își repară iute machiajul. Cu un prosop ud șterse toate urmele de rimel scurs și lăsă capul pe spate pentru a-și pune Visine în ochi. După ce unele dintre vinișoare dispăruseră din albul ochilor, își aplică

un machiaj rezistent la apă, trecu un tub de luciu roz peste buze și-și aplică un strat subțire de fard pe obrajii palizi. La final, frecă puțin gel de păr în șuvițele dezordonate. Rezultatul obținut se situa între un rocker grunge din anii 1980 și o femeie care abia se trezise dintr-un somn agitat, dar trebuia să se mulțumească cu atât.

Adevărul era că toți se așteptau ca ea să arate azi ca naiba. Tot ce trebuia să facă era să reziste în următoarele două ore.

Pe coridor era cât pe-aci să se ciocnească de Lars, care sosise la etaj cu un vraf de haine de blană – artificiale, spera Cissy. Îl ocoli și coborî treptele. Pe la jumătatea scării îl văzu pe Jack care zâmbea, ținând un pahar cu vin și discutând cu o femeie aflată cu spatele spre ea Instantaneu, Cissy simți cum mușchii cefei i se încordează. Ar fi recunoscut oriunde părul acela arămiu-roșcat și ondulat, care aparținea Larissei White.

Simți cum i se scurge sângele din corp când coborî restul de trepte.

Ce naiba căuta Larissa aici?

— Asta-nseamnă să ai tupeu, nu glumă, rosti cineva când Cissy ajunse la parter.

Întorcându-se, o văzu pe cumnata ei, Jannelle, care sorbea dintr-un pahar de vin la piciorul scării. Și Jannelle se uita la interacțiunea dintre Jack și Larissa.

— Poate c-ar fi bine să faci pipi pe soțul tău, zise ea. Știi, cum fac câinii ca să-și marcheze teritoriul.

— Ultima dată când te-am văzut ai glumit despre divorțul meu iminent, așa că nu poate fi vorba despre marcarea teritoriului, replică sec Cissy.

Dacă exista cineva care să poată da lecții despre cum să fii o jigodie de clasa-ntâi, atunci era în mod clar cumnata ei.

Jannelle arcui o sprânceană.

— *Touché!* Cred că ar fi mai bine să tac și să-mi caut alt pahar cu vin.

— Te rog, încuviință Cissy iritată.

Dar pentru că asta *era* casa ei, iar Jack *era* încă soțul ei, își luă și ea un pahar cu vin și se duse plină de aplomb la Jack și Larissa.

Larissa o văzu și zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Condoleanțe, rosti ea și Cissy simți că i se încleștează măruntaiele. Am lucrat mult timp alături de bunica ta la Cahill House și ea… a fost o mare doamnă.

Cissy încuviință din cap.

— Am vrut doar să-i aduc un ultim omagiu.

— Serios?

Larissa păru nesigură auzind tonul acela rece.

— Ne mai vedem atunci, se adresă ea amândurora și aruncă o ultimă privire spre Jack.

Cissy bău o gură mare de Chardonnay, vinul preferat de bunica ei – care era complet împotriva alcoolului – în rarele ocazii când Buni ceda totuși și sorbea un păhărel.

— N-am știut că va veni, zise Jack.

— Ciudat, nu crezi?

— Ea a cunoscut-o totuși pe Eugenia.

— Jack, n-a fost vorba despre asta și amândoi o știm prea bine. Să-i aducă un ultim omagiu! pufni. Ar fi putut face asta la biserică. A venit aici în mod declarativ.

— Adică… ce să declare?

— Relația voastră, zise Cissy și mai sorbi din pahar. Să-și anunțe public trofeul.

— Asta-i o prostie, o contrazise bărbatul, dar se uită după Larissa, care urca la etaj ca să-și recupereze haina.

— Eu nu sunt de aceeași părere.

Cissy îi zări pe domnul și doamna Yang îndreptându-se spre ea și profită de ocazia de a întrerupe conversația care se transforma rapid într-o dispută.

Nu aici. Nu acum. Nu în fața acestor oameni.

Orice discuție încinsă cu Jack trebuia să aștepte, totuși era mulțumită s-o vadă pe Larissa îmbrăcând o haină lungă din piele, înfășurându-și o eșarfă în jurul gâtului și îndreptându-se către ieșire.

Jack nu păru s-o observe, nici chiar atunci când Larissa se opri să se uite peste umăr, căutându-l din priviri. Femeia întâlni în schimb ochii lui Cissy și nu se obosi nici măcar să zâmbească, să fluture din mână ori să-și ia rămas bun, ci deschise pur și simplu ușa și ieși din casă.

— Drum bun, șopti Cissy în barbă, fără să-și dea seama că Sara venise lângă ea.

— Nu pot să cred c-a avut tupeul s-apară aici! Despre ce-a fost vorba? Sara sorbi din paharul ei și privi spre ușă. Eu am trecut de două ori prin așa ceva. Ambii mei foști soți erau afemeiați. Dar niciuna dintre femeile alea n-a avut neobrăzarea să-mi intre în casă. Se uită din nou la ușa acum închisă.

Și bine au făcut! Dacă vreuna dintre ele ar fi apărut, aș fi omorât-o pe loc.

CAPITOLUL 11

— Lasă-mă să ghicesc, Marla n-a apărut la înmormântare, rosti Quinn când Paterno reveni la secție după multe ore petrecute la biserică și în cimitir.

— Așa se pare, mormăi bărbatul.

Petrecuse două zile, filând înmormântările – ieri cea a lui Rory Amhurst, un eveniment discret, intim, exclusiv cu membrii familiei, iar azi un eveniment mult mai pretențios și mai elaborat, care avusese loc în biserica prezbiteriană a cărei enoriașă fusese Eugenia, urmat apoi de înhumarea în cimitir. Participase la toate evenimentele, deși, bineînțeles, nu se așteptase ca Marla să apară. Dar cu femeia asta nu puteai fi sigur niciodată. Nu voia să riște ca, în cazul în care își făcea apariția, să nu fie prezent ca s-o aresteze. Îi examinase cu atenție pe toți participanții la evenimente, căutând pe oricine ar fi semănat cu ea sau cu portretul-robot al lui Mary Smith. Portretistul poliției îi intervievase pe toți din Harborside Assisted Living Center și realizase atât un portret-robot manual, cât și unul asistat de computer, însă nimeni dintre cei prezenți la înmormântările lui Rory și Eugenia nu semăna cu femeia durdulie în rochie înflorată. De asemenea, enoriașa Mary Smith nu mai reapăruse de atunci.

Fusese un nume fals.

O deghizare.

În același timp, nu fusese Marla.

Paterno se îndreptă către biroul său, străduindu-se să-și ignore picioarele înghețate de la vremea ploioasă. Își scutură haina de apă, o atârnă în cuierul de lângă birou, după care își luă un pahar cu cafea și încercă să stabilească o legătură între evadarea Marlei Cahill și crime. Cine fusese complicele ei? Una dintre persoanele pe care le văzuse la înmormântări?

Raportul autopsiei Eugeniei Cahill confirma că în sângele ei existau urme de Valium, totuși bătrânei i se prescrisese medicamentul respectiv de către medicul de familie.

Valium fusese găsit, de asemenea, în venele lui Rory Amhurst, însă lui nu-i fusese prescris oficial. Urme de Valium fuseseră găsite în cutia de Cola din camera lui, dar pe aceasta nu existau decât amprentele bărbatului mort.

Medicul legist stabilise că tânărul murise în urma asfixierii cauzate de șoc anafilactic – ca reacție la ceea ce ingerase. Examinarea conținutului stomacului arătase ciocolată amestecată cu fructe de mare.

Stomacul sensibil al lui Paterno reacționă numai la gândul respectiv. Scotoci prin sertar după Antacid și se încruntă. Cele două crime erau diferite – bătrâna fusese aruncată în gol, iar bărbatul handicapat fusese otrăvit. În ambele cazuri, asasinul știuse însă unde vor fi victimele sale, acționase plin de îndrăzneală, plănuise crima. *De ce n-o otrăvise pe Eugenia?* se întrebă el, luându-și creionul și ciocănind gânditor cu guma sa în tăblia mesei. Pentru că asasinul trebuia să intre și să iasă rapid și nu știa dacă bătrâna avea alergii care ar fi putut-o omorî. Prin urmare, ucigașul lui Rory Amhurst cunoscuse date intime despre acesta. Fie făcea parte din personalul medical, fie era un membru al familiei. În plus, nimeni din Harborside nu-l recunoscuse pe ucigaș.

Paterno sorbi o gură mare de cafea.

Trebuia să fie cineva asociat cu Marla.

Dar cine?

Cine naiba era atât de apropiat de femeie, încât să dorească s-o elibereze din penitenciar, după care s-o ajute să ucidă în mod sistematic persoane înrudite cu ea? se gândi la fiica ei, dar în ciuda limbii ei ascuțite, Cissy Holt nu i se părea o ucigașă.

Cine avea de câștigat de pe urma acestor crime?

Odată în plus, numele Cissy Holt apărea în prim-plan cu litere de o șchioapă.

Paterno nu putea s-o elimine de pe lista potențialilor suspecți, dar ar fi fost surprins dacă ea ar fi fost adevăratul asasin.

Pe de altă parte, Marla Amhurst Cahill s-ar fi îmbogățit dacă ar fi putut pune vreodată mâna pe bani. Iar așa ceva n-ar fi fost nici pe departe ușor, întrucât era o evadată.

Nu, Cissy părea cel mai probabil suspect. Numai dacă nu cumva testamentul și polițele de asigurare nu erau motivele pentru uciderea lui Rory și Eugenia. Poate că exista un alt motiv, unul pe care detectivul încă nu-l descoperise, unul atât de puternic, încât să convingă pe cineva s-o ajute pe Marla să evadeze și să-i ucidă rudele apropiate.

Prin urmare, dacă Cissy nu era asasinul și nici Marla nu-și ucisese personal fratele și soacra, cine era criminalul?

Detectivul întinse pe birou rapoartele autopsiilor, alături de dosarul Marlei Cahill. Fotografii cu trupul frânt al Eugeniei, cadavrul lui Rory și poza de cazier a Marlei îl priveau de pe masă.

Ce legătură era între ele?

Legătura dintre Eugenia și Rory era Marla.

Și ce dacă?

Răpăi cu degetele pe tăblia mesei și clătină din cap. Cercetase cu atenție agenda Eugeniei și o investigase pe femeia care ar fi trebuit s-o ducă cu mașina la biserică în ziua morții – Marcia Mantello. Din câte își dăduse seama, explicația Marciei era perfect validă. Paterno se ocupase de toate numele enumerate în agendă, apoi examinase registrele de intrări de la Harborside și stătuse de vorbă cu personalul medical și cu rezidenții, apoi cu prietenii și rudele Eugeniei. Dar nu descoperise absolut nimic. Nada!

Stomacul începu să-i dea de furcă și speră că Antacidul va acționa în scurt timp.

Privi pe fereastră către clădirea aflată vizavi și încercă să pună datele cap la cap.

Știa că scăpa ceva din vedere. Doar că nu știa ce anume.

* * *

Cissy termină alt pahar de vin și-și spuse că era probabil suficient pentru ziua aceea. Și așa se simțea ușor amețită și trebuia în același timp să țină totul sub control. Cel puțin până aveau să plece toți.

Mulțimea se rărea și, cu toate că Lars încerca să aducă hainele fiecărei persoane care pleca, musafirii urcau și coborau scara pentru a-și le lua singuri. Cissy îi putea auzi umblând la etaj. Uși se deschideau și se închideau. Se trăgea cu ochiul. Viața îi era iscodită. Două femei de la Cahill House coborâră și anunțară că odaia lui B.J. era „adorabilă”, de parcă ar fi beneficiat de un permis de liberă trecere pentru vizitarea camerelor de la etaj.

În curând, totul avea să se termine.

Rămâneau tot mai puțin oaspeți ca să vorbească, să cutreiere prin casă, să înfulece ori să mormăie formule de compasiune.

Din păcate, o parte dintre cei care zăboviseră nu se numărau printre preferații lui Cissy. Deși majoritatea prietenilor Eugeniei plecaseră, cei rămași erau fie mai apropiați de Cissy decât de Buni, fie participanți a căror apariție fusese o surpriză totală. Selma, de pildă. Ce naiba căuta aici clienta

din Joltz? Femeia asta apăruse neinvitată, spusese „condoleanțe”, rămăsese în bucătărie cu Rachelle și Diedre, iar acum se pregătea în sfârșit de plecare. Cissy nici măcar nu știa care-i era numele de familie.

Parcă simțindu-i ochii ațintiți asupra ei, Selma se întoarse, aranjându-și eșarfa în jurul gâtului.

— La revedere! Ne vedem la cafenea.

Cissy ridică o mână în semn de salut. Se simțea mulțumită s-o vadă plecând. Ar fi fost grozav dacă și unii dintre ceilalți ar fi priceput aluzia.

Mătușa ei, Cherise, și soțul ei, reverendul Donald Favier, se aflau tot în sufragerie, ciugulind din mâncarea rămasă, tartinele micuțe și prăjiturelele aranjate pe platouri din argint. Cissy îi evitase cu disperare. Nu-i cunoștea foarte bine, dar îi convenea genul acela de relație. După cum vorbise Buni și din câte își amintea ea din anii adolescenței, soțul lui Cherise, fostul jucător de fotbal care devenise predicator, era un bărbat masiv, arătos și maestru în arta manipulării – păpușarul care o manevra pe Cherise. Atât el, cât și soția lui fuseseră întotdeauna interesați de banii familiei Cahill.

Potrivit lui Buni, se gândi Cissy, tatăl lui Cherise, Fenton, fusese tras pe sfoară și îndepărtat de la averea familiei de bunicul lui Cissy și fratele lui Fenton, Samuel. Presupusa șmecherie financiară avusese loc cu mulți ani în urmă, însă nemulțumirea și invidia păruseră să crească în loc să se diminueze odată cu noile generații.

Blondă și permanent bronzată, Cherise se aștepta mereu la un cadou sau o pomană, o parte din ceea ce considera că-i revenea pe bună dreptate. Buni refuzase întotdeauna s-o împrumute fie și doar cu un bănuț și cele două nu se iubiseră deloc, cu toate acestea, Cherise se afla acum aici, aducându-și ultimele omagii și înfulecând altă tartină cu crevete.

Nici familia lui Jack nu plecase încă, probabil la insistențele tatălui său. Jannelle își petrecea majoritatea timpului pe veranda din spate, fumând cu un aer nefericit. Fratele lui Jack, de obicei reticentul J.J., se simțea în largul său într-un grup de străini. La fel ca tatăl lui, nu era lipsit niciodată de tovărășie feminină. Vecina lui Cissy, Sara, pusese ochii pe el. După câteva pahare, până și Jonathan renunțase la formalismul de fațadă și respectul pentru răposată și flirta cu femei care aveau jumătate din vârsta lui.

Cu coada ochiului, Cissy îl văzuse exersând farmecul Holt asupra tuturor femeilor, de la prietena ei din colegiu Heather, la Rachelle, Diedre, ba chiar și Paloma. Bărbatul n-avea niciun pic de rușine și cu atât mai puțin

discernământ.

Bineînțeles, Heather căzuse în plasă fără să clipească. Îi zâmbea radios lui Jonathan, în timp ce sorbea din vin, după care avu tupeul să-i spună lui Cissy că socrul ei era „adorabil pentru un tip în vârstă”.

Tracy, prietena lui Cissy din liceu, fusese de altă părere.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, spusese ea, nu-i decât un bătrân libidinos. Îmi pare rău că ți-o zic, Cissy, dar ăsta-i adevărul.

Cissy n-o contrazisese. Atunci când Jonathan încercase să flirteze cu Tracy, aceasta îi trântise o replică scurtă, pe care Cissy nu izbutise s-o audă, apoi îi întorsese spatele și se îndepărtase, părând că avea tot corpul încordat de repulsie. *Bravo ție,* își zisese Cissy.

Și Jack zărise episodul acela.

— Ce naiba, tată, murmurase el, astfel că nu-l auzise nimeni cu excepția lui Cissy, mai potolește-te.

— Nu poate, spusese Cissy. E-n sângele lui.

— Asta nu-i decât o scuză. Este nevoie doar de puțin autocontrol.

Acum Jack își supraveghea tatăl, iar Diedre, purtând o tavă cu pahare de vin, trecu pe lângă el. Îi oferi un pahar lui Jonathan, care răspunse arborându-și zâmbetul cel mai dezarmant și făcându-i cu ochiul.

Spre groaza lui Cissy, păru apoi pe punctul de a o atinge pe Diedre pe fund.

O să-l omoare. Cissy asistase la dovezi ale temperamentului lui Diedre în cafenea, când vreun client permanent fusese prea arogant cu ea. Replica sosise întotdeauna prompt și fusese usturătoare. După aceea Cissy nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul respectiv în cafenea.

— Of! făcu Jack, anticipând ce se va întâmpla. Ar fi mai bine să văd dacă-l poate duce cineva acasă până nu se face de râs.

Și ne face de râs pe toți, își zise Cissy. Îi era imposibil să mai facă față altei scene.

Înainte ca Jonathan să-și poată pune palma pe fundul lui Diedre, femeia se mișcă prompt, făcând un pas iute într-o parte, parcă obișnuită să evite avansuri nedorite. Nu-i trânti o replică usturătoare așa cum făcuse Tracy, ci doar îi aruncă o privire sfredelitoare de tipul „ți-ai pierdut mințile?”, după care se întoarse și aproape că se ciocni de Jack.

Se opri totuși prompt și cumva, printr-un miracol divin, tava care se clătina nu căzu. Diedre izbuti s-o redreseze, vărsă un pic de vin peste

marginile unor pahare, dar nimic mai mult; nici măcar un singur pahar nu se răsturnă.

Jack își ceru iute scuze, apoi își conduse tatăl afară unde Jannelle fuma altă țigară, cu umerii strânși, alături de doi bărbați care, i se păru lui Cissy, lucraseră cândva pentru Cahill Limited, compania familiei, înainte să fi făcut reduceri de personal.

Clătinând din cap, Diedre se întoarse în bucătărie.

— Bărbații ăștia, murmură ea, după care, zărind-o pe Cissy, spuse: Mi s-a părut c-ai zis că divorțezi.

— Procesul e pe rol.

Diedre păru că ar fi vrut să mai adauge ceva, șovăi, apoi strânse din umeri.

— Ei bine, poate că nu-i momentul să dau sfaturi.

— Diedre! o avertiză Rachelle.

Începuse deja să acopere mâncarea rămasă cu folie de plastic și să șteargă platourile goale cu un prosop.

— Ce fel de sfaturi? întrebă Cissy.

— N-ai vrea să știi, răspunse Rachelle, însă Diedre o ignoră.

— Am fost măritată câțiva ani. Am avut împreună o casă, iar după divorț, pentru că ticălosul acela mă înșela, nu mi-am putut permite să întrețin locuința, așa că el mi-a cumpărat partea mea. Eu am rămas cu câteva mii de dolari, iar el și-a adus prietena acolo și prețul casei a ajuns acum aproape la o sută de mii. Așa că am fost trasă pe sfoară. Indiferent ce o să faci, păstrează casa. Diedre îi aruncă o privire Rachellei, care, din câte știa Cissy, avea un mariaj fericit, și zise: Gata, poftim, am spus-o!

— O să țin minte sfatul ăsta, încuviință Cissy.

Cel puțin Diedre nu-i spunea ce tip bine era soțul ei. Cissy își frecă ceafa și se uită prin ușile de sticlă spre patio, unde Jack continua să facă lobby pentru cineva, probabil Jannelle, să-l ducă pe tatăl lor acasă. Dumnezeule, cât de obosită se simțea! Se uită la ceas și speră că toți aveau să plece cât mai repede.

— Cissy?

Glasul lui Cherise îi răsună chiar în ureche și Cissy gemu încet. Nici cinci minute n-o scăpase din vedere și verișoara tatălui ei profitase de ocazie pentru a aborda.

— Putem vorbi un minut?

Nu! își spuse Cissy, dar afișă un zâmbet larg.

— Sigur că da. Despre ce-i vorba?

De parcă n-ar fi știut!

— Știu că-i nițel cam neplăcut, fiind înmormântarea mătușicii Genie…

Mătușica Genie? Probabil că Buni se răsucește în mormânt în clipa asta.

Cherise ieși din bucătărie, îndreptându-se către un loc mai liniștit de la baza scării, și Cissy o urmă fără chef, doar pentru a descoperi că soțul masiv al lui Cherise aștepta lângă cuierul de pe hol. Înalt de peste 1,95 m, reverendul Donald, îmbrăcat în cămașă neagră, guler alb preoțesc și jachetă de piele, îi oferi un zâmbet care sugera că el și Dumnezeu erau prieteni apropiați.

— Condoleanțe, rosti Donald. Sunt profund îndurerat pentru pierderea ta… a *noastră.* Eugenia a fost o femeie minunată.

I-auzi, chiar așa? își zise Cissy. Din câte știa, Buni nu le dăduse nici măcar „bună ziua” lui Cherise și soților ei. Iar acum, după ce murise, era „minunată”?

— O să-mi lipsească, rosti ea.

— Tuturor ne va lipsi.

Glasul reverendului era neted ca gheața. Cherise o atinse pe Cissy pe braț.

— Poate că ne-am putea întâlni să luăm prânzul cândva săptămâna asta… sau – adăugă iute, văzând refuzul ce apărea pe buzele lui Cissy – dacă nu-ți convine, poate într-o seară?

— Despre ce vrei să vorbim? o întrebă Cissy și se feri din calea Rosei, care mergea spre bucătărie cu brațele pline de farfurii murdare.

— Despre familie, bineînțeles. A existat o ruptură pe care eu o detest din tot sufletul. Am discutat cu Nick și el știe ce simt.

Arătă cu brațul către sufragerie, unde unchiul Nick și soția lui vorbeau cu un bărbat cu care Cissy făcuse cunoștință, dar nu-și amintea… era oare un agent de asigurări sau bancherul care lucrase cu Eugenia? Fratele ei James dădea iama prin deserturi și femeia simți un fior în inimă. Ar fi trebuit să aibă o relație mai strânsă cu el. Buni și-ar fi dorit asta. De altfel, și o parte din ea o dorea. Familia lor era mică și se părea că se diminuează de la o zi la alta.

Din cauza Marlei. Cumva, ea a orchestrat moartea lui Buni, ca și pe a

lui Rory.

Cissy simți o arsură în stomac, așa cum se întâmpla în ultima vreme de fiecare dată când se gândea la femeia care-i dăduse viață. Putea ea să fie atât de diferită de psihopată? De propria-i mamă?

Însă acum nu se putea gândi la ea.

Nu azi.

Cissy își întoarse spre Cherise ochii mari, rugători.

— Și ce intenționezi să faci pentru a repara această… ăăă, „ruptură”? întrebă ea, încercând să-și ascundă sarcasmul din glas și căutând o cale să iasă din conversația asta.

— În primul rând, ar trebui să ne reunim toată familia, rosti Cherise și-și privi soțul, parcă pentru a-i cere acordul.

Asta era problema cu Cherise. Nu era o femeie rea, însă era slabă. Se sprijinea mereu pe Donald, privindu-l ca pe întruparea celei de-a doua sosiri a lui Mesia.

Cissy nu-și putea aminti toate detaliile, dar în trecutul lui Donald Favier exista ceva dubios, ceva care avea mai puțin de-a face cu fotbalul și mai mult cu fetele minore. Nu era așa? Desigur, asta nu conta pentru Cherise, deoarece ea îl sorbea din ochi pe reverendul pe care-l ținea de braț.

Donald încuviință din cap.

— După aceea putem avea o întâlnire mai oficială cu avocații noștri de familie. Mai există câteva probleme care n-au fost încă soluționate.

— Ce probleme? întrebă Cissy precaut.

— Ah, ridică Cherise din umeri, știi și tu, averea familiei, chestii de-astea. Acum după ce tu ai ajuns la conducere.

— Eu am ajuns la conducere?

— Păi, ești principala beneficiară a averii mătușii Genie.

— Eu sunt? întrebă Cissy. Și… cum anume știți asta?

Donald surâse și întinse brațele spre ea, cu degetele rășchirate pe care străluceau câteva inele din aur.

— Am stat de vorbă, bineînțeles, cu avocații.

— Aha…

Zâmbetul lui de o mie de wați era aproape molipsitor.

— Suntem doar o familie.

Cissy își întoarse privirea spre fața aproape disperată a lui Cherise, o față care îmbătrânea deși bănuia că era la zi cu ultimele metode ale

chirurgiei estetice.

— Știi, ai avut dreptate când ai spus că este cam neplăcut și că poate că n-ar trebui să discutăm despre asta acum.

— Dar trebuie s-o facem.

— Nu cred. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin îi plăcea. Și nici nu cred că vom lua prânzul sau cina împreună. Nu mă simt confortabil să discut nimic din toate astea. Nici acum și probabil că nici altă dată.

Stupefiată, Cherise o prinse de braț.

— Cissy, te rog, fii rezonabilă. Amândouă știm că lucrurile nu stau bine. N-au stat bine de foarte mult timp. Credeam că tu ești diferită și c-o să…

— O să… ce? Să-ți semnez un cec? Pentru ce sumă? Zece mii? Cincizeci? O sută? Sau poate un milion? Îndrăzneala acestei femei și a soțului ei, așa-zis cu frica lui Dumnezeu, o făcu să ridice tonul. Buni abia a fost înmormântată și te-ai prezentat prompt la pomană și ai început să vorbești despre testament și despre bani și să ciugulești ca vulturii rămășițele lui Buni!

— Nu, Cissy, nu…

— Și știi de ce o faci? Pentru că ai impresia că mă poți călca în picioare și că eu sunt prea tânără ca să te înfrunt – și pe tine, adăugă ea, întorcându-și privirea furioasă către reverend. Ei bine, amândoi v-ați înșelat.

Cherise duse palma la gură, iar Heather, care tocmai trecea pe lângă ei, se opri.

— Totul e bine aici? întrebă ea.

— Minunat, murmură Cissy.

— Sigur? insistă Heather, încruntându-se vizibil.

— Suntem bine, rosti încordat soțul lui Cherise. Mulțumim pentru grijă, Heather.

Ochii lui Cissy se plimbară de la unul la celălalt.

— Voi vă cunoașteți?

Heather arăta ca definiția „fetei californiene”, cu ochi albaștri, piele bronzată și păr blond cu șuvițe platinate; nici măcar un gram de grăsime nu cuteza să-i apară pe corpul cu un tonus excelent. Ea și Cissy se cunoscuseră la USC, iar acum Heather preda la o școală elementară privată din Bay Area.

— Nu știai? întrebă surprinsă Heather. Eu aparțin bisericii Sfânta Treime – e la doar câteva intersecții de apartamentul meu.

— În Sausalito?

Cissy puse acum lucrurile cap la cap. Știa că Heather locuia de cealaltă parte a podului Golden Gate, dar nu avea habar că se număra printre enoriașele reverendului Donald.

— Credeam că ți-am zis.

— N-aș fi uitat așa ceva, rosti Cissy, apoi își zise că nu era cine știe ce chestie.

Și ce dacă? Biserica aceea avea sute de enoriași… dar Heather? Încă o legătură ciudată.

— Heather nu este o enoriașă obișnuită, explică reverendul Donald, îndreptând unul dintre zâmbetele sale carismatice către prietena lui Cissy din colegiu. Este excesiv de modestă. Lucrează cu secretara bisericii, ajută la computere și se asigură că nu există verigi întrerupte în lanțul rugăciunilor.

— Chiar așa?

Cissy încercă să-și amintească ce știa de fapt despre Heather după ce terminaseră colegiul. Nu mare lucru, doar că auzise că se despărțise de prietenul pe care-l avusese mult timp, că preda la școală și că-i plăceau cocteilurile martini cu măr verde. Nu păstraseră o legătură prea strânsă. Oare nu avusese Heather o problemă cu drogurile în cei patru ani petrecute de ele în USC? Oare nu fusese vorba despre cocaină și ecstasy? Totuși asta se întâmplase cu ani buni în urmă… și mai era ceva legat de campusul Crusade. Cissy știa că Heather purta de obicei o cruciuliță de aur la gât, însă nu-și exprimase niciodată verbal opiniile religioase.

— Heather ne este de mare ajutor.

Cherise aprobă din cap, totuși zâmbetul îi era ceva mai puțin entuziast decât al soțului ei.

— Deci, rosti Heather vesel, suntem toți bine acum?

Cissy nu apucă să răspundă, deoarece auzi un sunet pe care-l recunoscu. Peste zumzetul conversațiilor din jur, răsuna glăsciorul îndepărtat al lui B.J.:

— Maaa-miii! Scu-laaat. M-am scu-laaat! Maaa-miii!

Slavă cerului!

— Trebuie să fug, rosti ea fără să privească pe nimeni în ochi. S-a trezit voinicul meu.

Înainte ca reverendul Donald, Cherise sau Heather s-o poată opri, se

repezi în sus pe scară. *Nu* avea de gând să iasă la prânz sau la cină cu verișoara tatălui ei și cu soțul acesteia. Niciodată! Dacă Heather dorea să se dea bine pe lângă cei doi, n-avea decât. În ce-o privea însă pe ea, avea să fie încântată să nu-i mai vadă niciodată pe Cherise sau Donald.

— Hiene, murmură ea încet, apoi, după ce ajunse în capul scării, inspiră adânc, își limpezi mintea și-și alungă toate gândurile negative.

Deschise ușa camerei lui B.J. Băiețașul stătea în pătuț și lovea cu pumnii în balustrada înaltă.

— Maaa-miii! zise el, surâzând larg la vederea ei.

— Hei, Biji! Proasta dispoziție îi dispăru instantaneu. Ce face voinicul meu? Îl ridică din pătuț și-l strânse cu atâta putere la piept, încât copilul chicoti. Nu mai suntem morocănos azi, da?

— Nu morocănos!

— Bravo!

— Ta-tiii jos?

— Da, este jos, răspunse Cissy. Haide mai întâi să ne schimbăm și după aceea o să coborâm să-l vedem pe tati. Te anunț însă, ca să știi, că tati nu-i singur. Jos sunt tone de oameni și toți o să te răsfețe.

— Tone de oameni, repetă el.

— Exact.

Cissy îl puse pe masa pentru schimbat, îi scoase pamperșii uzi și-i puse alții noi. Băiețelul dădu din picioare și încercă să fugă, așa cum făcea de fiecare dată, însă în cele din urmă Cisssy îl schimbă în haine curate. Odată îmbrăcat, și după ce-i pieptănă cârlionții cu degetele, îl duse la parter, unde rămăseseră și mai puțini musafiri.

Perfect!

Reverendul Donald și Cherise nu se zăreau nicăieri.

Asta da binecuvântare!

— Ăsta-i faimosul B.J.? întrebă Heather și zâmbi larg, cu ochii scânteind. Nu l-am mai văzut de când avea două luni. Se adresă după aceea copilului: Haide la mătușica Heather.

— Mătușica Heather? repetă Cissy.

— Ce naiba, încerc și eu să stabilesc o legătură cu puștiul. Ia vino-ncoace, scumpete.

Să stabilesc o legătură cu puștiul? Tot ce spunea Heather azi îi suna anormal lui Cissy azi. Oare ea era de vină? Înmormântarea? Sau Heather

însăși era cam stranie?

Biji zâmbi sfios, dar se lăsă luat în brațe, strâns și alintat, mai întâi de Heather și apoi de Tracy, care-l declară „mai frumușel decât taică-său”.

Până și Sara era vrăjită.

— Ce drăgălaș! zise ea și atinse năsucul băiețașului cu degetul ei cu manichiură perfectă înainte de a lua alt pahar de vin de pe o tavă purtată pe lângă ea.

Rosa începuse deja să dea o mână de ajutor la curățenie, totuși își făcu timp să-i gângurească lui B.J., iar Paloma îi zâmbi scurt – îl văzuse de multe ori, dar nu se atașase niciodată de el.

Biji toleră atenția care îi era acordată și în cele din urmă reveni la Cissy, dar când își zări tatăl, parcă înnebuni.

— Ta-tiii! țipă el, zbătându-se în brațele mamei sale și chinuindu-se să coboare.

Cissy îl lăsă jos și băiețelul porni ca un proiectil, fugind printre picioarele oamenilor, până ajunse la tatăl lui, care-l ridică în brațe.

— Ia uite-l! strigă de bucurie Jonathan de lângă Jack. Chiar mă-ntrebam când o să te trezești.

Cissy îi văzu pe Jannelle și J.J. uitându-se unul la altul și-și dădu seama că nu toți membrii familiei Holt erau la fel de încântați ca tatăl lor de fiul lui Jack. Schimbul acela de priviri nu dovedea doar simpla plictiseală sau iritare că tatăl lor își iubea excesiv nepotul. Era ceva mai sumbru de atât – un fel de recunoaștere între aliați că în mijlocul lor există un inamic.

Cissy simți un fior ca frigul lunii decembrie, dar când Jannelle își zări cumnata privind-o, se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu m-am dat niciodată-n vânt după copii, recunoscu ea. Uite ce-i, am vorbit cu Jack și-o să-l duc pe papá acasă. A băut cam mult, ba chiar a dat iama și în whisky-ul vostru. Se pare că știa unde-l țineți.

— Poate c-ar trebui să-l încui.

— Nu-i o idee rea, aprobă Jannelle, apoi urmă: Gata, papá, te-ai distrat, acum e timpul să plecăm acasă.

— Așa repede? păru neplăcut surprins Jonathan.

— A fost o zi lungă și Cissy are nevoie de ceva liniște.

Își luă tatăl de braț, în timp ce Jack își recuperă fiul, iar J.J., zărind-o pe Gwen singură, înhăță alt pahar de vin și se îndreptă direct spre instructoarea de fitness. În mod evident, era în căutarea altei cuceriri.

Oare ziua asta chiar n-avea să se termine niciodată?

Anticipând ce avea să se întâmple, Jannelle îi tăie calea.

— Nici prin cap să nu-ți treacă, frățioare! Noi doi trebuie să-l ducem pe bătrân acasă.

— Dar nu sunt bătrân, protestă tatăl lor și era adevărat – nu părea decât cu zece ani mai vârstnic decât fiul lui cel mare. Și, la naiba, vreau să fiu cu nepotul meu!

Jannelle îi aruncă lui J.J. o nouă privire de avertizare.

Sau nu?

Era foarte posibil ca Cissy să exagereze, să se lase cuprinsă de paranoia, observând nuanțe ce nu existau în realitate.

Repetându-și întruna că totul era doar în imaginația ei, suferi în tăcere în cursul următoarei ore, până ce ultimii participanți la pomenire își luară rămas bun și rămaseră doar Rosa, Deborah, Diedre, Rachelle și Jack, care să termine curățenia. Biji era în culmea fericirii, alergând surescitat prin toate camerele și jucându-se cu tot ce putea găsi. Când, în cele din urmă, casa își recăpătase cât de cât ordinea, scrisorile de condoleanțe fuseseră strânse, mâncarea rămasă fusese împărțită prietenilor sau băgată în frigider, candelele fuseseră stinse și toate mobilele readuse la pozițiile inițiale, Cissy își puse jos paharul cu vin, simțind că, dintr-o clipă în alta, va cădea din picioare. Îi promise lui Deborah, care era înlăcrimată, ultima persoană care ieșise pe ușă, că-i va scrie o scrisoare de recomandare. Apoi, după ce ușa se închise în urma „însoțitoarei" Eugeniei, o încuie și trase zăvorul.

— Nu mai pot, șopti ea, înlăturându-și din ochi o șuviță de păr.

Se simțea atât de vlăguită, încât nu-și putea nici măcar mobiliza energia necesară de a-i sugera lui Jack să plece.

— Du-te sus, fă-ți o baie și culcă-te, o sfătui bărbatul și se instală cu B.J. pe canapea. O să am eu grijă de Biji, ne mai jucăm nițel și după aia îl duc în pat. Ia-o ușurel.

Era o propunere care suna ca raiul pe pământ.

— Și după aia ce-o să faci?

— O să fiu pe-aici.

Jack îi zâmbi și femeia simți cum gheața din jurul inimii se mai topește puțin.

— Ar fi grozav. Rămân datoare.

Cissy se aplecă, își sărută fiul pe căpșor, apoi sui la etaj. Nu se mai

obosi să facă baie, ci doar se spălă pe față, își îmbrăcă pijamaua favorită și se întinse în pat.

Adormi de cum puse capul pe pernă și dormi buștean, fără să simtă cum, peste câteva ore, Jack se strecură în pat lângă ea.

CAPITOLUL 12

— …Îți spun, a fost a-ntâia! *A-ntâia!* Nimeni n-a suspectat nimic! Ai fi fost mândră de mine! M-am plimbat prin casa lui Cissy ca prin locuința mea și nimeni nu s-a uitat de două ori la mine.

Elyse vorbea repede, încântată, încă surescitată, explicându-i Marlei ce făcuse, cum se amestecase printre inamici și participase nu numai la înmormântare, ci și la masa de pomenire ce urmase. Continua să fie cu nervii întinși la maximum și se simțea cu sufletul la gură, de parcă petrecuse ultimele cinci ore în tovărășia unor lupi flămânzi. Și supraviețuise! Izbândise!

— Ar trebui să fiu mândră de tine? se strâmbă Marla. Ce mare greutate a fost să te amesteci printre ăia? Hai, lasă-mă!

Elyse o privi fix. Se așteptase să fie lăudată.

În cursul ultimei ei vizite la bungalou, Marla fusese încântată să audă că Elyse îl omorâse pe Rory, așa cum îi ceruse.

— Era timpul ca handicapatul ăla să și-o capete, rostise ea cu mai multă animație decât dovedise în ultima săptămână. Totul merge perfect.

Ba chiar, pentru prima dată, ignorase blestematul de televizor.

— Știi cât costa întreținerea lui lunară în sanatoriul ăla de lux?

„De lux”? Harborside Assisted Living nu avea nimic luxos în el, ba nu era nici măcar elegant, dar desigur, genul de îngrijire de care avusese nevoie Rory Amhurst nu fusese ieftin.

— A avut noroc c-a scăpat cu viață, pufnise Marla. Am fost acolo când săraca mama a trecut peste el. Am auzit bufnetul și trosnetul oaselor. Avusese bunul-simț să se arate înfiorată de acea amintire, dar adăugase cu cruzime: însă era un Amhurst. Noi toți avem căpățâni destul de tari.

Apoi izbucnise în râs și Elyse se simțise cumva, în mod straniu, dezgustată, deși era sigură că mai auzise gluma aceea.

— A fost un accident. Bietul puști…

— Așa a fost oare? Un accident? repetase Marla enigmatic. Cred că săraca mama n-a intenționat să-l omoare, dar de ce-l aperi tu, când ai pregătit cu mâinile tale prăjiturelele care l-au omorât? Cum i-ai spus – „bietul puști”? Era un bărbat în toată firea, accidentul ăla a fost acum mai

bine de treizeci și cinci de ani! Și nu mai fi atât de grijulie, caldă și mămoasă. Pentru Dumnezeu, l-ai privit cum moare și mi-ai spus c-ai făcut-o și că ți-a *plăcut.* „Bietul puști” nu știa care-i stânga și care-i dreapta. Mai bine c-a murit.

— Nu sunt sigură că-i chiar așa.

— Atunci de ce naiba l-ai omorât?

— Pentru tine! izbucnise Elyse simțindu-se rănită. Ce, ai uitat?

— Hai, termină.

— Pentru plan. Pentru planul nostru.

— Ai făcut-o pentru fiorul încântării, spusese Marla în cunoștință de cauză. Pentru c-o puteai face. Simți o putere incredibilă când știi că poți lua o viață, chiar și una jalnică. Să spui că-i pentru planul nostru… când amândouă știm realitatea? Dar ai lucrat bine. Acum putem trece mai departe.

Elyse radiase auzind lauda Marlei, chiar dacă fusese doar cu jumătate de gură. Și Marla avusese dreptate. Îi făcuse plăcere să omoare.

Însă acum reveniseră la rolurile dintotdeauna: Elyse încerca s-o liniștească pe Marla care era nervoasă și morocănoasă. Pentru Dumnezeu, femeia se comporta ca o prizonieră, deși Elyse își riscase gâtul ca s-o ajute să evadeze! Jigodie nerecunoscătoare și egoistă!

— Crezi că ești cine știe ce tipă specială, așa-i? o acuză Marla pe neașteptate, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Pentru c-ai omorât doi oameni care meritau să moară. Haide, haide, nu nega. Am văzut-o pe fața ta când ai intrat aici în trombă după ce ai ucis-o pe Eugenia și apoi i-ai făcut felul lui Rory. Parcă fumaseși iarbă. Te simțeai invincibilă.

Elyse se simți ca lovită de trăsnet. Era posibil ca Marla s-o înțeleagă mai bine decât crezuse?

— Dar de fapt, urmă Marla sec, cât de invincibilă ești? Eugenia era firavă și bătrână și-și luase deja doza de Valium, nu? N-ar fi cântărit cincizeci de kilograme nici cu paltonul pe ea, așa c-ai aruncat-o peste balustradă. Mare scofală! Apoi Rory, un băiat inocent în corp de bărbat, da? N-avea niciun gram de răutate în trupul ăla. Era atât de schilod, încât folosea un scaun cu rotile, iar tu i-ai strecurat niște prăjiturele otrăvite. Câtă inteligență sau abilitate sunt necesare ca să păcălești un retardat?

— Tu ai vrut să-i ucid. *Tu* mi-ai spus s-o fac! izbucni Elyse.

— Da, așa-i. Și este foarte bine că te-ai simțit încântată de crime, dar

haide să gândim totuși în perspectivă, da? I-ai vânat pe cei slabi și neajutorați. Lucrurile vor deveni din ce în ce mai grele. Mult mai grele.

Elyse nu știa la ce se așteptase, dar în niciun caz la o prelegere despre detaliile crimei, la o discuție despre ce era bun sau rău din punct de vedere moral.

Iisuse, ce voia Marla de la ea?

— Dacă aș fi putut să ies de aici, totul ar fi fost deja terminat.

— Chestiile astea durează.

— Ți-e ușor să vorbești așa. Tu nu ești închisă în mizeria asta de văgăună. E un miracol că n-am luat-o razna!

După aceea continuă să se lamenteze și să-și plângă de milă. După toate câte făcuse Elyse pentru nemernică! După toate riscurile pe care și le asumase! În timp ce prințesa Marla se războia cu plictiseala. Nu-i păsa câtuși de puțin!

În plus, se părea că Marla devenea de la o zi la alta tot mai ciudată, tot mai paranoică despre posibilitatea de a fi prinsă. Nu urcase nici măcar o dată de la subsol. Stătea întruna în scaunul ei, în fața televizorului. Situația se deteriora de la o zi la alta.

Da, Marla dorea să audă absolut toate detaliile despre înmormântare și pomenirea ce urmase, se interesă despre oameni pe care Elyse nu-i cunoștea, dar în același timp se strâmbă dezgustată. Discutaseră despre participarea ei la funeralii împreună cu Elyse, deghizate, dar deciseseră să n-o facă. Polițiștii aveau să s-o caute și, indiferent cât de bune ar fi fost machiajul, pernuțele de sub haine, perucile, lentilele de contact și hainele în sine, rămânea oricând posibilitatea să fie recunoscută de cineva.

— Sunt sigură că poliția suspectează că tu ai pus la cale moartea Eugeniei și a lui Rory, zise Elyse. Deși am dat uniforma ta din penitenciar tipului care s-o lase în Oregon, autoritățile nu vor fi convinse că ai părăsit statul decât dacă ne oprim acum.

— Nu putem, replică Marla apăsat.

În sfârșit, se părea că înțelegea situația.

— Nu încă, urmă ea. Părea tulburată, agitată. Tu însă va trebui să acționezi mai rapid. Asta-i! Să te ocupi de toți cei care ne stau în cale. După aceea, trimite-ți omul în Oregon. Ba nu, stai așa! Oricum o să-nebunesc aici. O să dau și eu o mână de ajutor.

— În ce fel? întrebă Elyse, căreia nu-i plăcea deloc în ce direcție se

îndrepta discuția.

— Eu o să plec de-aici… o să mă duc la un hotel local. Pot să iau un taxi. Mă deghizez, îi cer taximetristului să mă lase în apropiere de o stație BART și după aceea pot să merg cu un autobuz sau…

— Nu!

— Atunci o să conduc eu, zise femeia. De mult timp nu mai fusese așa însuflețită. *Trebuie* neapărat să ies de-aici.

— Nu încă, spuse Elyse intrând în panică. Încă nu poți să pleci.

— Nu-nțeleg de ce.

— Mai ai puțină răbdare. Totul se desfășoară conform planului.

Marla o fulgeră din priviri.

— Mai întâi ieși de aici. Vezi dacă te poți descurca în afara subsolului ăsta blestemat. Dacă poți, atunci mai vedem.

— Te comporți exact ca o gardiană.

— Nu fac decât să privesc situația în mod rațional, rosti Elyse.

Nu dorea s-o irite pe Marla, deoarece nu exista nimic care s-o împiedice să plece dacă ar fi dorit. Chiar dacă Elyse ar fi hotărât s-o încuie aici, Marla avea chei și era o expertă în evadări. Nu, trebuia s-o convingă să mai stea o vreme ascunsă în casă. Până ce amândouă erau în siguranță și până ce treaba avea să fie terminată.

— Vorbesc serios, adăugă ea, totul merge perfect.

Așa că nu strica lucrurile!

Marla suspină prelung și cu un aer de suferință.

— Bine, o să facem cum zici tu.

Așa mai da!

— Mai pot sta ascunsă câteva săptămâni. E oribil, dar nu va fi pe vecie, continuă ea, încercând parcă să se convingă singură. Atâta doar că trebuie să-mi repet întruna chestia asta. Aici e mai rău ca la-nchisoare. Măcar acolo erau oameni cu care puteam să vorbesc.

— Te referi la deținute și la gardiene?

— Vedeam lumina soarelui.

— Știu, știu, o să m-ocup de asta.

În secret, Elyse era fericită să accelereze planul. Euforia provocată de crime nu dura mult. În plus, era nerăbdătoare ca totul să ia sfârșit.

Strânse o parte din gunoaiele pe care Marla le lăsase peste tot… Iisuse, chiar nu simțea mirosul cotoarelor de mere putrezite și resturi de

sandvișuri? Poate că n-o mai deranjau din cauza faptului că stătea permanent în prezența lor. Avu grijă să-i curețe, cu un aer nepăsător, și peria de păr.

— Uite ce zic eu, sugeră Elyse, strecurând în buzunar firele de păr atunci când Marla n-o privea, treci măcar în cealaltă cameră din subsol, să-ți dezmorțești picioarele. Urcă și coboară scara și plimbă-te pe la parter. O să urc chiar acum să verific ca draperiile să fie trase. N-o să te vadă nimeni.

— Trebuie neapărat să ies.

Marla privi cu ochi pofticioși la pardesiul ei agățat în cuier și la cizmele aflate pe podea, dedesubt.

— Sigur că da, încuviință Elyse, încercând altă cale de convingere. Urcă la parter. Eu cred c-aș lua-o razna dacă aș sta aici, jos, zi și noapte.

— Dar tu nu ești ca mine, replică prompt Marla și în glas i se auzi o mândrie regăsită. Tu n-ai fost niciodată închisă ca un animal. Surâse aproape răutăcios și ochii verzi îi scânteiară în lumina slabă a odăiței. Tu n-ai aceeași coloană vertebrală ca mine, același scop în viață. Asta-i deosebirea între noi.

Și nu-i singura, se gândi Elyse, dar își ținu gura. *Eu n-am fost prinsă.*

O părăsi pe Marla și luă gunoiul cu ea. Avea să-l arunce într-un coș din parc, deoarece nu încheiase un contract de salubrizare pentru bungalou. Nu dorea să riște ca vreun curios să se uite prin gunoaiele aruncate de ea aici.

Sui la volanul Taurusului și apoi privi în urmă, spre casă. Și dacă Marla pleca? Ar fi putut s-o facă atunci când Elyse nu era aici și să nu se mai întoarcă niciodată. Elyse nu și-ar fi dat seama, iar Marla putea să strice totul. La naiba! Încă afundată în gânduri, băgă în marșarier și ieși cu spatele de pe aleea de acces.

BUM!

O bubuitură reverberă prin mașină.

— Hei!

Elyse călcă frâna.

Cineva se izbise de portbagajul ei.

În oglinda retrovizoare, întrezări o pată neclară.

Icni și se uită din nou, la timp ca să vadă un biciclist, cu un braț înălțat, cu degetul mijlociu ridicat, care trecu pe lângă ea în strălucirea felinarelor stradale.

— Fii atentă ce faci, idioato! răcni el și Elyse rămase nemișcată în

mașină câteva minute, ca să-și recapete răsuflarea.

Inima îi bătea atât de repede, încât nu putea să gândească. Tot corpul îi era acoperit de transpirație și simțea cum tremură incontrolabil. Nu-și putea permite să lovească un ciclist, un pieton, un câine – *nimic*! Nu putea risca să fie prinsă. *Nu putea!* Ajunsese prea aproape de tot ceea ce-și dorise.

Precaută, cu inima încă bubuind, ieși de pe alee pe stradă.

Și dacă ciclistul își amintea numărul ei de înmatriculare? Dacă același număr fusese înregistrat de vreo videocameră de securitate la sanatoriul pentru bolnavi mintali sau pe strada reședinței Cahill de pe Mount Sutro? În ziua de azi toți aveau telefoane cu care puteau fotografia sau chiar filma. O mulțime de crime erau surprinse pe film. Da, era întuneric, totuși lumina albastră proiectată de felinarele stradale era suficientă pentru a-i vedea plăcuța de înmatriculare.

Nu te panica. Biciclistul mergea prea repede ca să-ți fi văzut numărul și ce dacă te-a văzut pe tine? Elyse, nu uita că tu ai închiriat locul ăsta!

Tremura pe dinăuntru, dar strânse din maxilare și-și calmă respirația, iar mușchii încordați i se mai relaxară nițel când trecu fără alte incidente pe străzile aproape întunecate. Nimeni nu se uită la ea. Nimeni nu privi după Taurus. Nimeni nu ridică vreun telefon ca să fotografieze mașina. Elyse se întrebă dacă portbagajul era turtit în locul unde ciclistul îl lovise cu pumnul. Nu dorea să aibă niciun semn pe mașină care să atragă atenția asupra ei, care s-o poată identifica.

Calmează-te, ești în regulă. Tot ce trebuie să faci este să furi o plăcuță de înmatriculare de la altă mașină, nu s-o schimbi cu cea pe care o ai acum, ci doar să găsești alt Taurus argintiu care să fie similar, unul parcat în Bay Area Tranzit, și să scoți blestemata de plăcuță sau pe amândouă. Ele nu trebuie să se potrivească neapărat – cea din față cu cea din spate – nimeni nu va ști vreodată, iar șoferul mașinii de la care e furată va crede pur și simplu că numărul lui a căzut pe undeva și va obține un duplicat. Poți să faci asta. O să fii bine.

Degetele i se destinseră pe volan. Porni radioul și căută un post cu muzică de jazz liniștitoare. Întredeschise puțin geamul când se apropie de pod și simți izul oceanului, apoi se lăsă pe spate în scaun și se îndreptă spre oraș, înapoi la viața ei reală. Se gândi să-și sune prietenul și să stabilească o întâlnire, însă știa că erau amândoi obosiți. Și probabil că el avea să joace jocul acela idiot care părea să-l încânte, de-a șoarecele și pisica, parcă

mereu pe punctul de a rupe legătura cu ea, de a se despărți pentru totdeauna.

Elyse însă știa prea bine cum stătea treaba.

Tipul era prea implicat ca să mai dea înapoi.

— Prostul, chicoti ea tare, ascultând notele unui solo de saxofon.

Avea să-l viziteze în altă zi. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l vadă, să-l sărute, să-i simtă palmele pe corp, să-l călărească și să facă dragoste cu el, se gândi că poate cu altă ocazie avea să fie mai bine. Acum trebuia să cântărească totul cu atenție, să se concentreze asupra planului ei. Nu planul Marlei, ci doar planul ei.

Se gândi la Cissy Cahill Holt, ținta finală.

Dumnezeule, abia aștepta să vadă expresia de pe fața lui Cissy când avea să înțeleagă că era pe punctul să moară! Apoi avea să fie și celălalt moment, unic, când o va recunoaște și va înțelege, când avea să-și dea seama cine era de fapt „Elyse”. Simți din nou un fior de adrenalină, febra anticipării. Își umezi buzele, iar cauciucurile automobilului cântară peste pod, lăsând în urmă apele negre ale nopții.

Da, Cissy. Ai să vezi tu, se gândi Elyse șofând spre San Francisco, unde luminile orașului clipeau seducător peste apa întunecată. Treaba mergea foarte bine deocamdată. Se gândi la telefonul pe care-l îndesase în poșetă și la cheie, două obiecte pe care izbutise să le șterpelească la pomenirea sărmanei Eugenia Cahill, atunci când nimeni nu fusese atent. Surâse în barbă, gândindu-se la ce putea face cu telefonul lui Cissy și cu cheia care era „ascunsă” de scara ce cobora la subsol, o cheie căreia nimeni n-avea să-i simtă lipsa, nici chiar Cissy. Elyse lăsase în locul ei altă cheie, care arăta aproape exact la fel. Atât timp cât nimeni nu avea să încerce s-o folosească, nu avea să se știe că era o cheie falsă, fictivă, aidoma rațelor false pe care vânătorii le lansau pe apă.

O lovitură cu adevărat genială.

Cu telefonul însă avea să fie altceva. Cissy avea să vadă că dispăruse, avea să intre în panică, iar după ce nu avea să-l găsească, urma să-i blocheze cartela SIM. Elyse trebuia să acționeze foarte rapid, să-l utilizeze înainte ca femeia să-și dea seama că-i fusese furat.

Exact asta și intenționa să facă.

Ieși de pe pod și își continuă drumul spre oraș, iar traficul deveni mai lent cu mai multe opriri la semafoare. Elyse privi stopurile minivanului din fața ei și-și imagină frustrarea lui Cissy când avea să descopere absența

telefonului. N-avea să ceară imediat blocarea cartelei, ci avea să aştepte să vadă dacă nu găsea telefonul – poate că fusese rătăcit de unul dintre numeroşii participanţi la pomenire.

Iar asta era perfect!

Te aşteaptă cel mai mare şoc din viaţa ta de răsfăţată de doi bani, jigodie!

Cissy Cahill Holt nu cunoştea înţelesul cuvântului *frică.*

Nu încă.

Dar avea să-l afle.

În curând.

Şi, încă şi mai bine, avea să-l afle şi mama ei.

* * *

Cissy căscă şi se întoarse pe partea opusă.

Şi se lovi de ceva cald, solid, şi care sforăia.

Ochii i se deschiseră brusc şi, în primele ore ale dimineţii, îl văzu pe Jack întins lângă ea.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, zgâlţâindu-l ca să-l trezească. Nu poţi să fii aici, nu poţi… Of, Doamne…

Oare ce făcuse ea în noaptea trecută? Nu-şi amintea, iar migrena cu care se trezise o anunţa că băuse mult, poate prea mult.

Jack deschise un ochi.

— ’Neaţa, frumoaso, rosti bărbatul şi un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet sexy.

— Ce naiba crezi că faci, furişându-te în pat cu mine, când sunt adormită?

Zâmbetul lui se lărgi.

— M-am gândit c-aş putea avea noroc.

Cissy îl privi de parcă bărbatul şi-ar fi pierdut complet minţile.

— Ne-am separat, mai ţii minte?

— Aşa-mi tot repeţi.

— Noi *nu* dormim împreună.

— Nu mă gândeam la dormit, recunoscu el şi ceva din adâncul lui Cissy tresări.

Ea duse mâna să dea pătura la o parte, însă Jack o prinse de încheietură şi o trase înapoi, astfel că trupul ei în pijama atingea corpul lui care era, desigur, dezbrăcat.

— Am crezut că avem un armistițiu, murmură bărbatul.

Cissy simțea căldura trupurilor lipite unul de celălalt.

— Armistițiul a fost ieri și nu includea dormitorul, răspunse ea, străduindu-se să ignore cât de mult îl dorea pe Jack.

În cameră era semiîntuneric; singura lumină provenea de la o lampă de veghe ce radia o strălucire albă, discretă, suficient pentru a-i vedea trăsăturile, pentru a întrezări expresii pe jumătate ascunse în umbre, dar fără să poată descifra la ce se gândea.

— Cissy, zise Jack cu un glas ce suna cu o octavă mai jos ca de obicei, eu…

— Să nu spui nimic, rosti ea și-i puse un deget pe buze.

Nu dorea să audă niciun fel de scuze și nici menționarea cuvântului „dragoste". Aici, în pat cu el, sub păturile groase, într-o cameră în care făcuseră de atâtea ori dragoste, nu dorea să cadă într-o ambuscadă emoțională.

— Să nu spui nimic.

El îi sărută degetul și femeia simți o furnicătură în adâncul ei.

Ar fi trebuit să-i îndepărteze mâna, dar n-o făcu, iar el îi cuprinse degetul acela între buze. Căldura umedă a gurii lui îi trimise o undă de dorință, care spori în intensitate în cea mai feminină parte a corpului ei. Amintiri ale momentelor când se iubise cu Jack îi străbătură mintea, imagini fulgerătoare ale bărbatului privind-o de deasupra, proptit în coate, cu ochii albaștri intenși, ori sărutându-i sânii, ațâțându-i sfârcurile cu limba, sau pur și simplu depărtându-i picioarele, apoi rămânând așa pentru câteva secunde, doar atingând-o, frecându-se de ea, făcând-o să se zvârcolească de dorință înainte să… Oh, Doamne!

Își trase încet degetul dintre buzele lui.

— Asta n-o să se-ntâmple, Jack.

Glasul îi era răgușit, inima îi bubuia în așteptare.

— Trebuie s-o luăm de la-nceput.

— Am depășit momentul ăla.

— Oare?

Plin de tupeu, Jack își trecu brațele în jurul ei și o sărută.

Apăsat.

Buzele lui calde le întâlniră pe ale ei și femeia închise ochii. *Termină, Cissy, termină chestia asta imediat! Înainte de a merge mai departe. Doar*

nu vrei să faci dragoste cu Jack, nu?

Însă gemu încet și mâinile mari ale bărbatului o învăluiră, trăgând-o mai aproape de el, iar degetele îi lunecară pe sub tivul bluzei de pijama și se întinseră pe spatele ei, iar Jack se lăsă lent mai jos, sărutându-i gâtul, claviculele, scobitura de sub gât.

Nu-l lăsa… Oh, Doamne, o face, nu-i așa?

Spinarea femeii se arcui parcă de la sine putere când bărbatul începu să se joace cu nasturii pijamalei, deschizându-i pe rând cu limba, un truc care o uluia și o seducea de fiecare dată. Răsuflarea caldă, limba umedă, clicul nasturelui în dinții săi pe măsură ce fiecare disc mic și perlat era eliberat fără grabă.

Ar fi fost mult mai simplu și mai rapid să-i tragă pur și simplu țesătura de bumbac peste cap sau să-i descheie bluza cu degete nerăbdătoare, însă metoda aceasta lentă, în care respirația lui fierbinte pătrundea prin material, cele două părți ale bluzei se îndepărtau treptat, cu buzele și limba lui atingându-i în trecere pieptul și coborând întruna, era ceva magic și sexy și o excita incredibil. Mâinile lui Jack erau libere și le folosea pentru a o ține strâns pe Cissy, cu una pe spinarea ei, iar cu cealaltă ținându-i fesele și lipind-o de el când bluza de pijama se separă de pantaloni. Folosindu-și dinții, bărbatul îi trase pantalonii în jos, dezvelind-o, lăsând-o doar parțial îmbrăcată, dar gura lui nu se opri, ci continuă să coboare, pe lângă abdomenul ei și ombilic, iar răsuflarea îi era mai fierbinte acum, mai rapidă.

Dorința pulsa prin venele femeii. Își simțea gâtlejul uscat și își înfipsese degetele în părul lui când începu s-o sărute între picioare, atingând-o cu limba și cu buzele, mișcându-le iute, jucându-se cu ea, în timp ce transpirația scălda trupul lui Cissy și dorința din străfundul ei începu să pulseze.

Gemând, începu să se miște sincronizat cu el. Cu o smucitură scurtă îi îndepărtă pantalonii de pijama și Jack obținu acces mai intim, iar limba lui era fermecată, în vreme ce o ținea cu palmele de fese.

— Oh, Doamne, șopti ea și uită de toate. Jack…

Fremăta toată de plăcerea fierbinte. Dorea mai mult. Mult mai mult. Și tocmai când credea că va înnebuni de dorință, bărbatul veni spre ea, frecându-se de corpul ei, mai iute acum, cu palmele pe sânii ei, atingându-i sfârcurile cu buzele.

Orice respingeri dispărură. Lui Cissy nu-i mai păsă de ramificații, nu se mai gândi la ziua de mâine – acum nu-l dorea decât pe el. Pe el, cu totul. Acum.

Jack o sărută din nou, acoperindu-i gura cu gura sa, iar genunchii lui îi depărtară picioarele. Ea se arcui pe spate, înfigând degetele adânc în mușchii netezi ai spinării lui.

— Jack, murmură ea când bărbatul ridică ochii și o privi.

— Detest să ți-o spun, Cissy, zise el, dar te iubesc. Te *iubesc.*

Iar când ultimele cuvinte îi ieșiră de pe buze, o pătrunse. Orice împotrivire a minții ei dispăru. Corpul femeii îl întâlni pe al lui cu nesaț. Flămând. Voia multe de la el, *foarte multe*... Gândurile îi zburară, răsuflarea i se auzea scurt și sacadat, sângele îi bubuia în timpane. Mai iute și mai iute. Mai tare și mai tare. Presiunea creștea. Cissy transpira, icnea. Văzu cum venele se umflă pe tâmplele bărbatului. Toată ființa ei era absorbită de uniunea lor trupească.

— Cissy…

O vibrație o străbătu din cap până în picioare. Un țipăt stins îi sui din gât. Spasm după spasm. Se prinse de el, îl simți încordat, iar în clipa următoare bărbatul își dădu drumul, se revărsă în ea, murmurându-i numele:

— Cissy… oh… la naiba… Cissy.

Se prăbuși apoi peste ea, cu corpul la fel de asudat, cu inima bătând la fel de nebunește ca a ei.

Ea gâfâia, dar izbuti să-i surâdă.

— Și mai credeai că-i o idee proastă, șopti Jack.

— Continui s-o cred.

Bărbatul ridică fruntea și își arcui sceptic o sprânceană. Cissy râse.

— Bine… am crezut că-i o idee proastă, dar mă bucur că s-a întâmplat.

— Serios?

Suspinând, îl cuprinse cu brațele de gât.

— Ești încă soțul meu, cel puțin pentru câteva săptămâni.

Zâmbetul lui se lărgi și Cissy aproape că cedă complet și crezu din nou în el. Aproape…

— Nici asta nu-i bătut în cuie, îi reaminti el și o sărută pe frunte.

— Haide să nu stricăm dimineața asta vorbind despre divorț. Mă duc să fac duș, iar tu coboară și pune de cafea. Până vom ajunge la a doua ceașcă,

se va trezi Biji și vom avea o dimineață perfectă.

— Ar putea fi așa în fiecare dimineață, comentă Jack încet, apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că-și forța norocul, spuse: Bine… mă duc la cafea. Și o să mă ocup și de câine.

— Coco! strigă Cissy.

— Stai liniștită, B.J. și cu mine am scos-o din cușcă aseară, am dus-o la plimbare și ne-am jucat cu ea. În mod surprinzător, nu m-a mușcat.

— Cum de-am putut uita?

Se simțea groaznic.

— Ai avut multe pe cap. Cred c-o să te ierte.

— Unde-i?

— Cred că jos, în culcușul ei.

— Sunt jalnică, nu știu să am grijă de un câine, se plânse Cissy, simțindu-se vinovată.

— O să te obișnuiești treptat. În plus, nimeni n-a pățit nimic… deci nu s-a întâmplat nimic rău.

— Da, așa-i.

Bărbatul se rostogoli de pe ea. Aerul rece din dormitor îi atinse pielea și Cissy se întrebă de ce nu se sătura niciodată de Jack. De ce nu putea pur și simplu să-l dea afară și să termine definitiv cu asta? Era adevărat, se gândi ea, trăgându-și pantalonii de pijama și ducându-se spre baie, se folosise de pretextul morții violente a bunicii pentru a-i îngădui lui Jack să reintre în viața ei. Răsuci robinetele, așteptă ca apa să se încălzească și recunoscu în sinea sa că părea meschin și egoist să fie preocupată exclusiv de divorț când oameni erau uciși în jur. Însă trecând divorțul pe planul secundar, expediase semnale contradictorii soțului de care se separase.

Asta era ceea ce-și dorea?

Și care-i marea problemă? se tachină în gând când își scoase pijamaua și intră sub duș. *Încă o săptămână sau două? Cui îi pasă? Sunteți separați… mă rog, într-un fel.* Îngăduind acelor fierbinți de apă să-i spele neliniștile, Cissy luă un flacon de șampon, își turnă puțin în palmă și-l aplică pe părul ud. Aburii se învolburau în cameră și-și simțea mintea limpezindu-se și corpul relaxându-se. *Nu ai vreun grafic cu termene și poți să faci asta oricând dorești.* Sigur că da, fusese scandalizată când îl văzuse pe Jack ieșind de la Larissa și le spusese avocaților că dorea cel mai rapid divorț posibil, totuși furia i se temperase puțin în ultimele săptămâni și

Jack – lua-l-ar naiba! – fusese incredibil de fermecător.

Dar știi că așa este el.

Te-a dat peste cap de prima dată când l-ai cunoscut.

Ochi albaștri, corp atletic, zâmbet ireverențios de băiat rău și un șarm de nonconformist.

Din clipa în care și-a îndreptat atenția asupra ta, ai fost terminată. Nu te lăsa manipulată din nou, Cissy. N-o face!

La naiba cu toate!

Se frecă și se săpuni, apoi ridică fața spre jetul fierbinte care o împroșcă.

Cioc. Cioc. Cioc.

El ciocănea?

— Ce este? strigă Cissy peste peretele din sticlă și auzi deschizându-se ușa băii.

Nu fusese o idee prea grozavă.

— Cafeaua, anunță Jack prin aburi. Măiculiță, parcă intru în nori aici!

Femeia simți aroma bogată de cafea și auzi clinchetul unei cești așezată pe ceramică.

— Asta-i tot? Ai intrat doar ca să-mi aduci cafea?

Spuma se clătise.

— Păi… asta depinde de tine.

— Jack, asta a sunat ca o replică proastă dintr-un film de serie B. O replică proastă de tot.

Cissy deschise ușa cabinei, se întinse, își luă prosopul și apoi păși în încăperea plină de aburi. Jack era acolo, bineînțeles, gol-pușcă.

— Pentru Dumnezeu! zise femeia și se înfășură iute în prosop. Așa ai făcut cafeaua?

El coborî ochii și-și examină nepăsător corpul gol.

— I-am făcut lui Coco o surpriză.

— O să scandalizezi vecinii.

— Așa sper.

Cissy crezu că avea s-o ia în brațe, s-o împingă înapoi în cabina de duș și să facă după aceea tot felul de chestii incredibile cu corpul ei, cu apa revărsându-se în cascadă peste ei, peste pielea lor catifelată de săpun. În schimb, scânteind din ochii albaștri, de parcă i-ar fi citit perfect gândurile, Jack o ocoli și intră în cabină.

— E spațiu suficient pentru doi, zise el.

Ea îl privi și știu că, dacă l-ar fi dorit, bărbatul era pregătit. Jack o aștepta însă pe ea să facă primul pas.

— Ne vedem jos, spuse Cissy după câteva momente prelungi.

— Ce-ți mai place să ațâți!

— Exact, ai dreptate.

Femeia se șterse cu prosopul pe corp, apoi își uscă părul și-și îmbrăcă halatul. Întinse mâna după perie, dar n-o găsi la locul ei obișnuit din sertar. Ce naiba? O căută, însă nu era nicăieri. În loc să se neliniștească, găsi un pieptene cu dinții rari, pe care-l trecu prin păr, îndepărtând apa. Apoi luă ceașca de cafea și, după ce trase cu ochiul în camera lui B.J. și văzu că dormea dus, porni spre scară.

Jack trebuia să plece. *Trebuia.* Era pentru binele ei mintal. Nu putea să rămână aici, se gândi Cissy, coborând.

Este weekend. Deocamdată las-o așa.

Ajunsă la baza scărilor, o văzu pe Coco în culcușul ei de lângă sofaua din living, cu căpșorul alb, lățos, rezemat de marginea acesteia. Ochii mici, negri și rotunzi, clipiră. La vederea lui Cissy, codița ei începu să se legene, după care cățelușa căscă, se întinse și sări în patru labe, apropiindu-se ca să fie luată în brațe.

— Îmi pare rău, spuse femeia scărpinând-o după urechi și Coco gemu de plăcere. Am uitat să te scot aseară din casă.

Slavă cerului pentru Jack.

Stai așa! Nu! Revino-ți! Nu-i plăcea turnura pe care o luau gândurile ei.

— Ia să vedem ce avem noi…

Duse cățelușa și cafeaua în bucătărie, unde o lăsă jos pe Coco și deschise frigiderul. Găsi niște resturi de friptură de pui de la pomenire, le rupse în bucățele mici și o hrăni pe Coco din mână. O duse apoi afară, unde zorii colorau cerul în tonuri de magenta și auriu. Aerul era rece și înviorător, dar pentru prima dată în iarna asta, pe cer nu se zărea nici urmă de nori și nici fuioare de ceață nu se strecurau printre vârfurile zgârie-norilor vizibile deasupra copacilor.

Cissy își frecă brațele și-și spuse că fusese incredibil de idioată că-l lăsase pe Jack să înnopteze la ea.

Nu l-ai lăsat să rămână; el s-a furișat cu tine în pat în timp ce dormeai.

L-ar fi putut totuși opri înainte să facă dragoste cu el. Dimineață, când îi descoperise corpul cald și puternic lângă ea, l-ar fi putut alunga. Somnul

nu-i încețoșase mintea. Durerea nu-i devastase puterea voinței. Prea mult vin băut în seara trecută nu-i întunecase judecata. Nu, nu! Dorise să facă dragoste cu Jack la fel de mult pe cât părea el că dorise să facă dragoste cu ea.

Idioato!

Femeie proastă și fără minte!

Acum se întoarseră de unde plecaseră.

Ce naiba se-ntâmpla cu ea? Cissy știa că Jack nu era bun pentru ea, totuși se purtase exact ca una dintre femeile alea stupide care erau mereu atrase de bărbații ce le provocau necazuri, cei cu probleme, băieții răi pe care doreau să-i îmblânzească.

Ce prostie!

— Hai înăuntru, se adresă ea cățelușei. Aici e frig și-o să-ți pregătesc un mic dejun adevărat.

Coco înălță capul. Își termină „treaba”, așa cum obișnuia să-i spună Buni, apoi o luă la fugă peste iarbă și intră în casă prin ușa din sticlă a verandei din spate. Cissy o urmă, închise ușa și după aceea se uită în sfârșit cu atenție în jur. Era nevoie de multă muncă, asta era foarte clar. Deși se făcuse curățenie după pomenire, mai trebuia evacuat și aruncat gunoiul, podelele trebuiau spălate cu mopul și… *și ce ai de gând să faci cu Jack? Nu poți să te afunzi pur și simplu în corvezi casnice și să eviți subiectul.*

— La naiba cu toate, mormăi ea, după care luă alt sac cu gunoi și-l duse în pubela deja ticsită.

Știi că-l iubești. Indiferent ce ai văzut. N-ai încetat niciodată să-l iubești.

După ce-i dădu de mâncare lui Coco și-i schimbă apa de băut, umplu o găleată cu apă, îi adăugă detergent cu extract de suc de lămâie și începu să spele pe jos cu mopul.

Trebuie să-l faci să plece. Acum. Nu te poți lăsa amăgită de sentimentul ăsta de securitate. Știi foarte bine.

Lucrând cu frenezie, spălând viguros podelele, în timp ce Coco lătra și se juca, prefăcându-se că atacă mopul ce luneca prin fața ei, Cissy se descărcă de agresiunea pe care o simțea și încercă să nu se mai gândească la Jack, pe care-l auzea la etaj. Bărbatul reprezenta totuși o parte însemnată din viața ei, iar atunci când apăru în cele din urmă pe scară, ducându-l în brațe pe B.J., care era somnoros și îmbujorat, inima ei se topi.

— Cine s-a trezit? își întrebă ea fiul, zâmbind larg.
— Ta-tiii m-a trezit.
— Începuse să se foiască, explică Jack și Cissy îi simți parfumul after-shave-ului.
Era singura sticlă pe care uitase s-o arunce, sticla pe care o deschisese de cel puțin două ori ca s-o miroasă, îmbătându-se în secret de parfumul lui în zilele lungi din ultima lună.
— Nu-l pune jos, îi zise lui Jack. Podeaua e încă udă. Ia zi, vrei să papi? își întrebă după aceea băiețașul, care era tot în pijama. Sunt sigură că tati te-a schimbat.
— Da, încuviință Jack, l-am schimbat și aseară și azi-dimineață. Știi doar că mă pricep să am grijă de el.
I-l întinse pe Biji și ea îi sărută căpșorul cârlionțat.
— Ai dormit bine, copilaș?
— Nu sunt copilaș!
— Pentru mine așa o să fii mereu.
— Nu, maaa-miii!
— Bine, atunci, voinicul meu, așa-i mai bine?
— Voinicul, rosti B.J. cu seriozitate.
— A-nvățat bine să-l spună pe „nu", așa-i? remarcă Jack, turnându-și altă ceașcă de cafea.
— Absolut.
— Cuțu! Biji o văzu pe Coco și începu să se zbată cu disperare să fie lăsat pe podea. Cuțu!
Cissy îl lăsă și băiețelul se repezi, clătinându-se pe piciorușe, după câine. Coco lătră și urmărirea începu.
— Aveam impresia că-i un câine bătrân, observă Jack.
— Crede-mă… își va arăta vârsta destul de repede și va-ncepe să șchiopăteze și probabil să doarmă toată ziua.
Soneria se auzi la ușă și Cissy îl privi pe bărbat.
— Habar n-am, răspunse el întrebării nerostite.
Traversă desculț holul de la intrare și deschise ușa. Biji porni prompt după el.
Pe veranda din față se afla Jannelle. Ochii ei își cercetară din cap până în picioare fratele pe jumătate dezbrăcat și expresia de pe chip anunța că nu era deloc încântată.

— Să nu-mi spui, zise după aceea fără să se sinchisească să-și ascundă dezaprobarea. Sunteți iarăși împreună.

Nu-i ceea ce pare, vru Cissy să nege, dar Jack i-o luă înainte.

— Poate, zise el. Își luă apoi fiul în brațe și o întrebă: Bei o cafea?

Jannelle clătină din cap, ignorându-și nepotul.

— Nu, am trecut pe la voi deoarece cred mi-am uitat aici ochelarii de soare. Probabil că mi-au căzut din geantă. N-am dus-o la etaj, ci am avut-o aici… Intră în firidă și căută în spatele unei plante în ghiveci. *Voilá!* O privi pe Cissy, care era doar în halat. Am încercat să-ți telefonez ca să te anunț că trec, dar n-ai răspuns la mobil.

— Ah, cred că l-am închis ieri în timpul slujbei și am uitat să-l mai deschid.

— Fixul merge, zise Jack.

Îl instală pe B.J. în scaunul său înalt, iar Cissy luă o cutie de Cheerios, turnă o porție de cereale într-un bol mic din plastic și-l puse pe tava scaunului.

— Nu am fixul vostru în agenda mobilului. Jannelle se uită din nou la fratele ei, strânse din umeri, apoi își puse ochelarii de soare pe nas. Ar fi bine dacă ați ajunge și voi la o decizie până la urmă. Ori sunteți căsătoriți, ori nu.

— Încă nu suntem divorțați, rosti Jack și după aceea, schimbând deliberat subiectul, întrebă: Ce face tata?

Cissy căută în dulap după biberonul-ceșcuță al lui Biji. Îl găsi, dar cănița lui de argint, cea primită de la Eugenia cu numele și data nașterii sale gravate, nu era la locul ei. Ciudat… Știa că ieri o văzuse, totuși n-avea timp acum s-o caute. Luă biberonul-ceșcuță de pe raft și turnă înăuntru puțin lapte.

În tot acel timp ignoră comentariile cumnatei sale. Jannelle, care nu uita să sublinieze că era sora mai mare, se amestecase întotdeauna în viața lor. De fiecare dată observațiile ei erau tăioase, caustice. Acum fruntea i se încruntă când privi în jurul casei.

— Apropo de mizerie, zise ea apăsat, după care luă ochelarii de pe nas și-i șterse cu poalele puloverului. N-am vorbit azi cu tata, dar bănuiesc că are o mahmureală de nota zece. Probabil că nici nu s-a trezit încă.

Își puse ochelarii și roti din nou capul, verificând limpezimea lentilelor.

— Până ce J.J. și cu mine l-am lăsat acasă, nu mai simțea nimic.

Sprâncenele i se arcuiră deasupra ramelor ochelarilor de firmă. Absolut *nimic.*

— O să-i telefonez mai târziu, spuse Jack.

— S-o faci, da.

Coco patrula de colo-colo prin bucătărie, iar B.J. luă câteva cereale din bol, băgă una în gură, apoi, zâmbind larg, le aruncă pe celelalte pe jos.

— Nu, îl certă Cissy.

— Nu! bătu băiețașul cu pumnul în tavă. Nu!

Sub scaunul lui, Coco era pregătită, adulmecând și hăpăind orice cădea pe podea.

— Și J.J.? întrebă Jack. El a ajuns cu bine acasă?

Jannelle ridică din umeri.

— De unde să știu? Trăncănea întruna despre „bunăciunile" pe care le-a întâlnit aici. Am crezut că ar putea să se-ntoarcă, să ceară telefoane și adrese de e-mail. Făcu o grimasă. Nu cred c-a-nțeles cu adevărat gravitatea situației. L-am lăsat la tata fiindcă avea mașina acolo și bănuiesc că s-a dus acasă, dar cum ziceam, nu știu și nici nu-i treaba mea. Porni spre ușă. Ne mai vedem noi. Țineți-mă la curent, da? Vreau să zic când decideți dacă rămâneți sau nu căsătoriți.

— O să fii prima care o să afli, zise Jack sec, urmând-o, tot desculț, în hol. Mă rog… adică după Cissy și mine. Cred că mai întâi ar trebui ca noi să deținem informația respectivă.

— Foarte amuzant, comentă ea.

Jack îi deschise ușa și o închise imediat după ce sora lui trecu pragul.

— Nici măcar nu l-a băgat în seamă pe Biji, comentă el.

— Am observat.

— Știi, poate că-i geloasă. Are treizeci și opt de ani și n-a fost niciodată măritată.

— Treizeci și opt de ani nu-nseamnă că-i fată bătrână.

— Poate că simte că opțiunile i se împuținează. Dacă vrea copii, trebuie să-și găsească un bărbat, să aibă timp să-l cunoască, să decidă că el e alesul, să se mărite și apoi să planifice un copil care poate veni sau nu imediat. Pentru asta e nevoie de timp.

— Jack, dacă și-ar dori, ar putea naște la anul. Nu mai trebuie să treacă prin toate etapele de întâlniri, curtare și căsătorie. Părerea mea este că nici nu-i plac copiii și nici nu-i dorește. Dar nu-i nimic rău în așa ceva.

— Poate că nu-i. Jack băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, se duse la ușile din sticlă și privi curtea din spatele casei. Uneori mă gândesc că familia mea este mai disfuncțională decât a ta.

Cissy nu se putu abține să nu râdă.

— E posibil așa ceva?

— Vorbesc serios – ambele noastre familii au destui țăcăniți.

— E posibil ca familia Cahill să n-aibă monopolul nevrozelor și psihozelor, dar familia Holt nu se poate compara nici pe departe cu noi.

Se gândi la mama ei psihopată care fugea de brațul justiției, la Cherise și la fratele ei Monty, alt criminal. Aruncă apoi o privire către fiul ei, care se pregătea să-și bage o cereală în nas.

— Tu ești băiatul cel mai frumos și mai deștept pe care-l cunosc, dar genetic vorbind te-ai ales cu niște dezavantaje majore.

— Amin, aprobă Jack și o privi pe Cissy.

Ea dădu să-i spună ceva despre plecare, însă bărbatul îi văzu mesajul din ochi.

— Mă duc să-mi strâng lucrurile.

Cissy simți un fior în inimă, totuși nu i se împotrivi când, purtând aceleași haine cu care fusese la înmormântare, Jack își îmbrățișă copilul și apoi o sărută pe frunte.

— Ta-tiii! țipă Biji din scaunul lui înalt. Ta-tiii, stai!

— O să mă-ntorc, promise Jack, după care închise ușa în urma sa.

— Nuuu! țipă băiețelul și începu să plângă.

Cissy îi desfăcu imediat legăturile care-l țineau în scaun, dar el dădu din picioare, zbieră și se luptă, iar după aceea plânse din toată inima.

Cissy se simți groaznic. Cum putea să-i facă asta copilului ei?

Cum putea să-și facă asta ei înseși?

Iartă-l, Cissy. Oferă-i lui Jack a doua șansă.

— Și după aceea… ce urmează? întrebă ea cu glas tare, dar nu primi niciun răspuns.

CAPITOLUL 13

Paterno se plimba pe chei. Era weekend, duminică, la două zile după înmormântarea Eugeniei. Încerca să urmeze sfatul primit de la toată lumea, că ar trebui să-și ia niște timp liber, fie numai pentru a-și limpezi mintea. Dar n-o putea face. Cazul ăsta îl rodea.

Inspiră adânc și privi pescărușii ce pluteau peste apa verde, țipând și dând roată, căutând resturi de mâncare pe docuri. Aerul era înviorător, mirosea a apă sărată, iar dinspre Pacific sufla o briză rece care-i biciuia obrajii și-i umfla hanoracul. Se opri într-o cafenea, unde luă o cafea neagră și o brioșă cu cereale, deoarece părea să conțină ceva beneficii nutritive; sigur că lui nu-i păsa, dar medicul său îl urmărea îndeaproape.

Ar fi trebuit să se ducă la pescuit. Sau la golf. Ori să navigheze cu vele. Ori să fi stat naibii acasă și să încerce să găsească ceva interesant la televizor. Însă alesese această plimbare pe chei, iar acum, ocolind alți pietoni, alergători, oameni ieșiți la plimbare și skateboarduri, continua să se gândească la caz.

Mereu blestematul ăsta de caz.

Se uita la ambarcațiunile cu pânze ce despicau apele întunecate, dar mintea lui continua să examineze dovezile. Apelurile telefonice din camera lui Rory Amhurst din sanatoriu și din casa Eugeniei Cahill nu oferiseră niciun indiciu. Toate amprentele și urmele de tălpi și de anvelope fuseseră identificate ca aparținând personalului din Harborside sau membrilor familiei Cahill și personalului din vila Eugeniei de pe Mount Sutro. Niciuna dintre dovezile colectate nu indica spre un asasin anume și, pe măsură ce orele și zilele treceau, Paterno știa că acest caz „se răcea”. Examinase ultimele zile ale vieții Eugeniei Cahill, vorbise cu cei care o văzuseră, îi reconstituise ultimele ore ale vieții, dar nimeni nu văzuse și nu auzise nimic care să ofere o pistă despre asasin.

Se duse la balustrada docului și privi oceanul, cercetându-și propria reflexie tremurătoare. Știa instinctiv că Marla Cahill se afla în spatele acestor crime, însă n-o putea dovedi și nici vânătoarea masivă, organizată la nivelul întregului stat, nu reușise s-o localizeze pe această femeie vicleană.

Unde dispăruse?

Cine o adăpostea?

De ce din zecile de apeluri de la persoane care credeau c-o văzuseră nu apăruse nici măcar o singură pistă solidă?

Și cine naiba era Mary Smith? Numele era fictiv, bineînțeles, ca și afilierea ei la o biserică, dar de ce n-o văzuse nimeni? Portretul-robot realizat de portretistul poliției, ca și cel generat de computer fuseseră difuzate pe toate canalele mass-media, însă la fel ca în cazul Marlei, nu apăruse nimic concret.

— Afurisita naibii, mormăi el și zări un pescăruș care se apropiase țopăind, trăgând cu ochiul la micul lui dejun. Îndoapă-te! îi zise și aruncă restul în apă.

Pasărea plonjă imediat în valuri și înhăță bucata de brioșă îmbibată cu apă, iar doi alți pescăruși țipară și încercară să i-o fure.

— Am auzit că reduce colesterolul, vorbi detectivul cu păsările, apoi își termină cafeaua și aruncă paharul gol într-un coș de gunoi.

Așadar, ce date avea el pentru a continua căutarea Marlei, pentru a rezolva crimele? „Foarte puține”, își spuse pentru sine și se întoarse către locul unde-și lăsase mașina.

Se simțea încordat. Agitat. Știa că, dacă n-o vor găsi repede pe Marla, vor urma și alte decese. Încercase s-o sune pe Cissy Cahill pe mobil și s-o avertizeze, dar nu reușise decât să-i lase mesaje. Poate că îl ocolea. Nu trebuia să fii cine știe ce savant ca să înțelegi că femeia nu avea încredere în el.

Și n-o putea învinui pentru asta.

Detectivul avea impresia că urmărise familia Cahill de ani și ani de zile, cu toate că între primul caz și acesta nu trecuse niciun deceniu. Deceniul în care Marla Cahill fusese în siguranță în spatele gratiilor. Acum pacea luase sfârșit și ucigașa era din nou în libertate. Cu zece ani în urmă, această femeie fusese implicată, direct sau indirect, în morțile a trei oameni, iar acum numărul acesta creștea, deși, o dată în plus, se gândi Paterno, Marla rămânea în culise. Altcineva se murdărea pe mâini pentru ea. Exact ca înainte.

Dar cine?

Luase legătura cu Benowitz, însă nici poliția statală nu reușise s-o găsească pe Marla Cahill, iar FBI-ul era la fel de frustrat.

Bine ați venit în lumea mea!

Băgă mâna în buzunar ca să scoată cheile și se pregătea să-și descuie Cadillac-ul când văzu zgârietura, lungă și urâtă, de pe portiera șoferului.

— Fir-ar să fie!

Se uită în jur, sperând să-l vadă pe cel care-i zgâriase deliberat automobilul, însă nu zări pe nimeni alergând, pe nimeni urmărindu-l, pe nimeni ascunzându-se în celelalte mașini parcate aici.

— Fir-ai al naibii de nenorocit!

De furie, îi pulsau tâmplele și pumnii i se încleștară zadarnic.

— Fir-ai al naibii de nenorocit!

Se mai uită o dată în jur și-și fixă atenția asupra a doi puști care umblau, vorbind și râzând, pe chei, doi băieți cu iPoduri și pantaloni scurți și largi, jachete Oakland Raiders și mers legănat și încrezut. Păreau să aibă în jur de paisprezece ani – unul era hispanic, iar celălalt era alb – dar nici măcar nu priviră o dată în urmă când cumpătară bilete ca să viziteze Alcatraz.

Cel care-i zgâriase în halul ăsta mașina dispăruse fără să pățească nimic, ceea ce îl scotea pur și simplu din minți de furie.

— Ușurel. Limpezește-ți mintea. Fă câteva exerciții fizice.

Paterno își repetă cu glas tare propriile sfaturi în timp ce ieșea cu spatele din parcare.

— Ce porcărie!

Merse direct la secție, simțindu-se într-o dispoziție mizerabilă. Avea multă treabă de făcut. Nu era vorba numai despre decesele recente ale Eugeniei Cahill și Rory Amhurst. Ieri, din Golf fusese pescuit un cadavru anonim. Mai exista, de asemenea, un caz aproape rezolvat de violență domestică – nevasta bătută care încă ținea în mâinile tremurânde pistolul de calibrul 0.38 al soțului ei, mort pe podea, cu degetele în jurul bastonului de baseball cu care o lovise. Doi oameni care cândva își juraseră unul celuilalt să se iubească la bine și la rău. În mod clar, învinsese răul. Iisuse, lumea era un loc tare bolnav!

Opri mașina în parcarea secției și mai aruncă o privire furioasă la zgârietură. Avea să-l coste o avere s-o revopsească!

Atunci cumpără-ți una dintre mașinile astea hibrid noi. Bătrânul Cadillac trebuie scos la pensie. Gândește-te la mediu și în același timp economisești și niște bănuți cu benzina.

— Hm!

Încruntat, se răsuci pe călcâie și intră în secție, care era mai tăcută decât

în timpul săptămânii. Făcu destul de multă treabă, rezolvând în principal hârțogăraie. Întotdeauna aici erau câțiva detectivi care procedau la fel sau care lucrau la cazuri în weekend. Din păcate, criminalii nu acționează doar de la nouă la cinci. Totuși Paterno se simțea mai bine în timpul săptămânii, când toți erau prezenți. Atunci secția clocotea de viață și de o energie pe care o găsea stimulatoare.

Azi își aduse dosarele și rapoartele la zi, dădu câteva telefoane și-și examină lista de suspecți, de pe care tăiase numele celor care aveau alibiuri.

Numele lui Cissy Cahill continua să figureze acolo, cu litere de o șchioapă, o femeie care tocmai moștenise o avere, mai mulți bani decât ar fi putut câștiga Paterno în tot restul vieții sale. Cu toate acestea, polițistul nu credea că era implicată… pur și simplu, nu se potrivea profilului. Nu și-o putea închipui pe tânăra mamă în rolul unei ucigașe și, de altfel, nici nu părea că și-ar fi iubit prea mult mama, așa că n-ar fi fost dispusă să-i facă plăcere Marlei omorându-i dușmanii.

Oare despre asta era vorba?

Despre dușmanii Marlei Cahill?

Până acum, cele două victime fuseseră rudele ei: fratele și soacra.

Bătu cu degetele în tăblia biroului și se uită la fotografiile victimelor în ambele ipostaze, atât vii, cât și moarte. Privi apoi portretele-robot ale lui Mary Smith.

— Cine naiba ești tu? se întrebă cu glas tare, apoi auzi pași în spatele său.

— Sunt partenera ta, răspunse Janet Quinn, crezând că i se adresase.

Avea un rucsac pe un umăr și în mâna cealaltă ținea o sticlă de apă.

— Am crezut că ți-ai luat weekendul liber, să pleci la Reno.

Bărbatul aruncă portretul-robot peste talmeș-balmeșul de dosare deschise, pahare goale de cafea și însemnări mâzgălite pe hârtiuțe.

— Planurile au fost date peste cap, recunoscu femeia și Paterno se întrebă care era viața ei privată.

Quinn era una dintre persoanele cele mai discrete pe care le cunoștea. Habar nu avea cu ce se ocupa ea în timpul liber.

— Și tu?

— Nu mă-ntreba.

— Ți-am văzut mașina, clătină ea din cap. Nașpa!

— O mizerie, zise el enervându-se din nou.

— Ai vreo idee cine-i autorul?

Femeia își puse rucsacul pe scaunul pe care Paterno îl rezerva de obicei pentru suspecți sau martori.

— Un idiot cretin și fără minte, pufni detectivul, apoi luă un pix și începu să-i apese nervos butonul. Poate fi cineva care să aibă vreo legătură cu mine, dar poate fi și cineva cu totul aleatoriu. O să mă interesez dacă există videocamere de supraveghere în zonă, dar bănuiesc că șansele de a-l găsi sunt zero.

— Ai mai descoperit ceva? întrebă Janet arătând cu bărbia dosarul Cahill deschis pe birou.

— Nimic. Tu?

— La fel ca tine. Ea se rezemă cu un șold de colțul biroului și-și deschise sticla. Încă examinez conținutul seifului Eugeniei. Certificate de trezorerie, bani-gheață, bijuterii, testamentul și alte câteva obiecte personale.

— Cum ar fi…?

— Cred că le-ai putea spune „istorie de familie”. Sau poate că sunt amintirile bătrânei. Era destul de meticuloasă. Ca și cum s-ar fi pregătit să scrie o carte într-o zi.

Bău pe îndelete din sticlă, apoi înșurubă capacul.

— Ceva util?

— Nimic care să fie de ajutor. Cel puțin, eu nu mi-am dat seama. Sunt și fotografii dintre care unele par vechi de o sută de ani. Încerc să identific personajele, ca să-i definim pe jucătorii majori.

— Interesant?

— Deocamdată nu, dar încă n-am terminat.

— Multă baftă! îi ură Paterno.

— Ceva semnalări? A văzut-o cineva pe Mary Smith a noastră?

— Nu. Nici pe ea, nici pe Marla.

Fotografia Marlei Cahill circulase în mass-media imediat după evadare. Acum poliția difuzase și portretul-robot, însă toate semnalările ce le fuseseră anunțate fuseseră fie erori, fie proveniseră de la trăsniți care voiau să participe la o anchetă polițienească. Căutau cele cincisprezece minute de faimă, indiferent cum le-ar fi obținut. Ei bine, asta n-avea să se-ntâmple în cazurile lui Paterno!

— Poate că va apărea ceva.

Bărbatul se lăsă pe spate în scaun, iar Janet își luă rucsacul și porni spre biroul ei. Când se așeză pe scaun, telefonul mobil îi țârâi cu o melodie din anii 1980. Dumnezeule, cât mai detesta Paterno tonurile astea de apel speciale! Timp și bani irosiți. Își roti grijuliu capul, trosnind vertebrele gâtului, apoi făcu o grimasă și ridică iarăși portretul-robot al lui Mary Smith.

Cine ești tu?

* * *

Luni dimineață, Cissy decise să plece de acasă și să-și termine articolul la cafenea. Nu mai fusese la Joltz de când îl văzuse pe bărbatul ciudat în negru, dar își spuse că întâlnirea cu idiotul ăla fusese pur și simplu o anomalie, o combinație de coincidență nefericită și simțuri exacerbate.

Deocamdată, lucrurile erau date peste cap, asta era tot. În timp ce-și strângea șuvițele rebele de păr și le răsuci într-un nod aproximativ la ceafă, își spuse să se adune și să-și continue viața în mod normal.

Mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoită să aibă de-a face cu avocați și cu vila bunicii, dar azi intenționa să lucreze vreo două ore, să alerge dacă îi permiteau condițiile meteo, după care să-și petreacă restul zilei cu Biji și în același timp să se uite la scrisorile de condoleanțe, florile și donațiile către Cahill House ce fuseseră trimise după moartea lui Buni.

Tanya, care sosise și continua s-o privească neîncrezător pe Coco, promise că-l va duce pe B.J. în parc dacă soarele avea să apară printre nori. Cissy nu mai era atât de hotărâtă să o înlocuiască pe tânără, deoarece Tanya fusese atât de săritoare la înmormântare și după aceea.

Văzând cum era vremea, Cissy se gândi că Tanya n-avea să mai ajungă în parc. Cerul avea culoarea cenușie a oțelului. Încă nu începuse să plouă, dar judecând după norii groși ce se apropiau, era doar o chestiune de timp.

Traficul era dens și Cissy dădu două ocoluri prin cartier până să găsească un loc de parcare la două intersecții de Joltz. Își luă laptopul și porni cu pas energic spre cafenea, spunându-și că exercițiul fizic era exact ceea ce-i trebuia pentru a-și pune sângele în mișcare și a-și limpezi mintea.

Deși știa că era o prostie, îi era imposibil să nu fie cu ochii în patru după bărbatul în negru cu un zâmbet care-ți dădea fiori. Indiferent dacă fusese sau nu un incident izolat, episodul continua s-o neliniștească. „Nu te mai gândi la asta”, își spuse.

Îi comandă apoi o mocha lui Rachelle, îi mulțumi din nou atât ei, cât și

lui Diedre pentru ajutorul dat la pomenire, și se instală la masa ei favorită din colț. Activitatea din cafenea lâncezea. Majoritatea clienților care își începeau serviciul dimineața trecuseră deja pe acolo, iar abia peste câteva ore aveau să apară cei care mâncau aici de prânz. În clipa de față, doar câteva persoane stăteau la mese sau la tejghea. Unii citeau ziare, unii vorbeau, iar alții se mulțumeau pur și simplu să-și soarbă cafeaua, uitându-se pe fereastră la ziua rece și plumburie.

La tejghea se afla o clientă obișnuită, care comanda de obicei café frappé. Flecări cu fetele și puse un dolar în borcanul pentru bacșișuri în timp ce Diedre aranja croasanți și biscuiți în vitrină. Lângă fereastră stătea un bărbat pe care Cissy nu-l recunoscu. Bereta neagră îi era așezată pieziș pe țeasta rasă și lucra concentrat la un Sudoku cu un creion micuț.

Nu se întâmpla mare lucru. În tot cazul, nu se întâmpla nimic ieșit din comun.

Nu se vedea niciun bărbat într-un pardesiu negru și cu un rânjet glacial.

Bineînțeles, își făcu apariția Selma. Fie locuia în zonă, fie o urmărea pe Cissy, pentru că, de fiecare dată când Cissy lucra în cafenea, femeia apărea de parcă ar fi avut programare.

Părea să fie permanent aici.

Sub privirile furișe ale lui Cissy, Selma, roșcata zveltă care participa neinvitată la înmormântări, își comandă latté-ul obișnuit, apoi se opri la masa ei și o întrebă de Marla. Cissy mormăi ceva neutru, după care Selma plecă la scaunul ei favorit, unde sorbea din cafea și citea un thriller broșat. Sau privea peste carte spre Cissy și ceilalți clienți, aproape ca și cum ar fi cules date, ca un spion al generației X.

Mai termină cu astea! Cissy bău o gură zdravănă de mocha, deschise laptopul, apoi întinse pe măsuță însemnările făcute de mână. Își propti călcâiul unuia dintre pantofii pentru jogging pe scaunul liber aflat de cealaltă parte a mesei și începu să-și însăileze articolul.

La început merse încet. Era distrasă de cei care intrau în cafenea. Se temu că nu va izbuti să se concentreze, că tot stresul din ultimele două săptămâni îi va zăgăzui creativitatea. Însă după câteva tentative eșuate, povestea care se coagulase de aproape o lună de zile în subconștientul ei porni în mod surprinzător să capete formă. Concepu conținutul pe baza însemnărilor, verifică de câte două ori citatele și schimbă pozițiile paragrafelor. Își aminti că o plăcuse pe negresa care candida ca primar și,

când își reciti notițele, îi enumeră majoritatea ideilor.

Degetele îi alergau pe tastatură, mocha se răci, iar Cissy zâmbi încântată de sine la o întorsătură abilă de frază.

— Cissy?

Aproape că sări de la locul ei, lovi cu mâna ceașca, dar o prinse înainte să cadă pe jos. Ridicând ochii, o văzu pe vecina Sara lângă masă.

— Bună, Sara, rosti ea fără pic de entuziasm.

Sara își trase un scaun spre masă.

— Lucrai? întrebă ea, apoi făcu o grimasă. Scuze! Ce întrebare prostească! Poți face o pauză?

— Am făcut pauză toată luna.

— Știu, știu. N-o să te rețin, dar a trebuit să dau de tine. Am încercat să te sun pe mobil, n-ai răspuns, așa că am sunat pe telefonul fix. Tanya mi-a spus unde ești și, te rog – ridică ea o palmă – nu te înfuria pe ea. Abia i-am smuls informația asta.

Sigur, cum să nu!

— Nu răspunzi la mobil sau m-ai pus pe lista neagră?

— Nu, scuze, l-am pierdut. S-a rătăcit în ziua înmormântării și nu-l mai pot găsi, fiindcă l-am închis în timpul slujbei, apoi am uitat să-l deschid.

— Trebuia să-l fi pus pe vibrații.

— Da, știu, dar am fost complet dată peste cap. Dacă nu-l găsesc în curând, va trebui să-mi cumpăr altul.

— Eu aș muri dacă n-aș avea telefonul tot timpul lângă mine.

Cissy nu se îndoia în privința asta.

— Deci, ce voiai? întrebă ea, însă știa deja răspunsul.

În adâncul inimii, înțelegea că Sara o căutase din cauza vilei lui Buni. Dorea să se ocupe de vânzarea casei.

— M-am gândit că ar trebui să vorbim despre casa bunicii tale, zise femeia și se lăsă pe spate în scaun.

Pentru prima dată Cissy își dădu seama că ploaia începuse să stropească trotuarele și să se prelingă de pe copertine.

— Sara…

— Să știi că vorbesc foarte serios. Am niște clienți care vin tocmai din Philadelphia și vor ceva care să aibă panoramă și să fie vechi, ceva autentic din San Francisco și, în același timp, să aibă camere pentru servitori și lift. Descriu cumva casa Eugeniei sau nu? o întrebă ea cu o privire

scânteietoare.

— Nu pot s-o vând, pentru că nu-mi aparține. Casa face parte din moștenirea lui Buni și este posibil ca succesiunea să nu se încheie prea curând. Avocații au început deja să lucreze, dar crede-mă, eu nu pot să fac nimic.

— Am stat de vorbă cu avocații, recunoscu agenta imobiliară și în aceeași clipă râșnița de cafea începu să urle, măcinându-și încărcătura de boabe aromate.

— Ce ai făcut? Lui Cissy nu-i veni să-și creadă urechilor. Ai vorbit cu ei fără permisiunea mea? După ce ți-am spus că nu vreau s-o vând? Și ia stai așa – de unde știi tu cu ce firmă de avocatură lucrez?

Sara îi oferi zâmbetul ei de fetiță inocentă și ridică din umeri ca și cum ar fi recunoscut că fusese neascultătoare.

— Le-am văzut numele când m-am uitat la casă, zise ea. Era chiar acolo, pe biroul Eugeniei.

— Și le-ai telefonat?

— Mi-am lăsat doar numele, numărul de telefon și numele companiei pentru care lucrez. Am spus că mi-ar plăcea să reprezint proprietatea imobiliară în vânzarea vilei. Ce a fost atât de groaznic?

Cissy era stupefiată.

— Ar fi trebuit să fi vorbit cu mine.

— Păi am făcut-o. Tu mi-ai arătat casa.

— M-ai *implorat* s-o fac.

— Bine, bine, recunosc. Da, am vrut s-o văd. Sara se aplecă mai mult spre Cissy și o prinse de braț. Și mi-a plăcut! Vila aia este una dintre proprietățile de top din oraș. Și fii atentă: clienții mei, cei care vin de la Philadelphia, nu numai că dispun de puterea financiară de a o cumpăra – de fapt, pot cumpăra practic orice casă din San Francisco – dar el este doctor și noul lui post e la Facultatea de Medicină cu care se învecinează vila. Uite aici, am planul cadastral.

Deschise o servietă subțire și elegantă din piele, din care scoase documente legale și fotografii ale casei pe care le făcuse cu telefonul a doua zi după moartea lui Buni. Din fericire, nu fotografiase și holul plin de sânge.

— Nu pot să cred c-ai făcut așa ceva. Ți-am spus atunci și-ți zic și acum – nu vând, rosti Cissy ferm.

Spre stânjeneala ei, câțiva clienți priviră în direcția lor. Cissy plecă ochii și închise laptopul. Nu intenționa să poarte aici discuția asta.

— Îmi pare rău, zise Sara și arăta într-adevăr extrem de stingherită. N-am vrut să te necăjesc. Am crezut că vei fi încântată… Oh, la naiba! Îmi cer scuze. Hei! Se întoarse către Rachelle și flutură din braț. Poți să ne mai aduci una – tu ce bei, Cissy? Latté?

— Nu.

— Ceai?

— Mocha, dar nu mai vreau alta.

— Ba da, te rog, lasă-mă să ți-o cumpăr eu. Te rog! Acum o să plec, mă-ntorc la treabă. Schiță din degetele ambelor mâini gestul tastării pe laptop. Vorbim mai târziu, îmi cer scuze, repetă ea. Realmente.

Împinse scaunul când se ridică și, cu o expresie aparent de regret autentic, luă câteva bancnote din portofel și i le întinse Rachellei.

— Păstrează restul.

După aceea își ridică gulerul pardesiului și deschise ușa cu umărul. O rafală de aer spălat de ploaie intră în cafenea împreună cu două adolescente blonde, care, din cine știe ce motiv, nu erau la școală. Cu nasurile roșii, se apropiară de tejgheaua unde se afla Diedre.

Cissy își pierduse atât inspirația, cât și buna dispoziție. Articolul era aproape terminat. Îl putea definitiva diseară, după ce B.J. se ducea la culcare, dar deocamdată terminase ce era mai important.

— E o pacoste, comentă Rachelle când îi aduse a doua mocha.

— Amin, adăugă Diedre.

Rachelle strânse câteva farfurii și șterse masa unde stătuse bărbatul cu beretă. În clipa aceea, în cafenea dădu buzna o tânără șatenă.

— Scuze pentru întârziere, rosti ea.

Își scoase pardesiul, dând la iveală un șorț Joltz peste pantaloni și un tricou cu mâneci lungi.

— A sosit cavaleria! o tachină Rachelle.

— Dacă eu sunt cavaleria, mai trebuie să spăl vasele? replică nou-sosita.

— Ce altceva ai vrea?

Cissy plecă și merse prin ploaie cele două intersecții până la mașină. Își lăsase umbrela pe bancheta din spate, așa că, până descuie portiera mașinii, era udă leoarcă. Doar laptopul în husa lui din piele scăpase neatins. Putea să-și ia gândul de la jogging mai târziu sau de la o plimbare cu B.J. Se uită

spre cerul întunecat și se încruntă.

Deși nu plănuise așa ceva, făcu un ocol și sui pe Mount Sutro, aprinzând farurile și pornind ștergătoarele de ploaie. Era spre sfârșitul după-amiezii și deja, din cauza plafonului gros de nori joși, ziua era întunecată, iar ploaia era rece ca iarna.

Trecuse o săptămână de când nu mai fusese la casa lui Buni și se gândise că era momentul să-și înfrunte demonii, poate chiar să privească locul cu ochi noi… așa cum făcuse Sara.

Deschise poarta cu telecomanda și opri Acura în fața garajului. Trăgându-și capul între umeri pentru a se feri de ploaia înghețată, alergă pe alee până la ușa din față și o descuie cu cheia ei.

Înăuntru nu era nimeni. Cissy merse prin camerele întunecoase, aprinzând și stingând luminile pe măsură ce trecea prin ele, și-și dădu seama că Rosa și Paloma se ocupau de întreținerea locuinței: parchetul și lemnăria străluceau, iar în aer se simțea miros de brad și lămâie. Totul era ordonat, însă casa tot i se părea bătrână și scârțâind din toate încheieturile, ca un cavou.

Urcă scările la etajul unde-și petrecuse majoritatea timpului când nu dormise și intră în bibliotecă și sufragerie, dar ambele i se părură reci și sumbre fără vitalitatea și personalitatea puternică a lui Buni. Stinse luminile și urcă la etajul al doilea, unde se aflau dormitoarele. Simțind aproape ca și cum ar fi călcat pe mormântul căsniciei părinților ei, deschise ușa apartamentului lor și intră. Fiecare avusese camera lui separată, între care se afla un salon cu șemineu și balcon privat – practic era o locuință aparte în vila veche și masivă.

Cissy simți un fior rece care o străbătu până în inimă.

Uitându-se prin ușa de sticlă spre grădina casei, își dădu seama cât de întunecată devenise ziua. Noaptea se apropia iute. Atinse cu vârful degetelor spătarul scaunului Queen Anne, favoritul Marlei, și se cutremură.

Părea că trecuse o eternitate de când locuiseră cu toții aici. Simțea o undă de nostalgie, de regret, deși nu înțelegea motivul. Cissy nu se gândise niciodată la familia ei ca la una iubitoare, ba chiar fusese departe de așa ceva. Era totuși familia ei. Sau fusese…

Ieși din apartament și se îndreptă spre fosta ei cameră. Când intră în spațiul intim în care petrecuse atâtea ore în adolescență, simți o urmă de regret față de ceea ce acum părea o viață mult mai simplă.

Înainte ca maică-ta să devină o psihopată.

Refuzând să se gândească la Marla, reveni pe coridor și porni către camera pentru oaspeți.

Scâââârț!

Sunetul venea de pe scara cufundată în beznă.

Cissy încremeni.

Ce fusese oare? O ușă care se deschisese? Sau altceva?

Ce?

În casă nu se afla nimeni. Verificase.

Pielea de pe brațe i se făcu ca de găină.

Așteptă, numărându-și bătăile inimii, apoi își spuse că nu fusese nimic. Mintea îi juca feste. Nu auzise nimic. Și totuși… poate că se întorseseră Rosa sau Paloma sau Lars. Toți aveau chei. De fapt, chei aveau și Elsa și Deborah și Dumnezeu mai știa cine. Buni chema întruna grădinari și instalatori.

— Hei? strigă ea în direcția scării, spre etajul întâi, unde lăsase o lumină aprinsă în bibliotecă. E cineva acolo?

În mod straniu, vocea ei păru că naște un ecou, un sunet găunos ce reverberă din pereți.

— Hei?

Așteptă.

Totul era tăcut.

Este imaginația ta, își spuse Cissy sever.

Porni spre scară și în clipa aceea auzi un pas, o frecare slabă între talpă și parchet.

I se făcu inima cât un purice.

Spaima îi năvăli prin tot corpul.

În mod clar, în casă se afla cineva.

— Hei! strigă din nou, spunându-și că trebuia să fie cineva dintre cei care lucrau aici.

Cineva pe care ea îl cunoștea. Cineva care avea cheia casei.

De ce? Ai încuiat ușa în urma ta?

Ai așteptat să se închidă poarta după ce ai intrat cu mașina?

Și de ce naiba nu răspunde?

Cissy simți că i se înmoaie picioarele.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Dă, *Doamne, să fie cineva din personal…*

Liniștea domnea însă din nou în casă.

O liniște asurzitoare, paralizantă.

Și întunericul… De ce nu lăsase aprinse majoritatea luminilor? Locuința era oribil de întunecoasă și împietrită.

Doamne Dumnezeule, oare înnebunea?

Știa că auzise ceva.

Pe *cineva.*

Stăpânindu-și spaima, reveni în dormitorul care fusese cândva al ei, camera pe care bunica n-o redecorase niciodată. Ploaia răpăia în geam și Cissy privi în jur, căutând o armă, orice cu care să respingă un atacator.

Cine, Cissy? Cine te-ar ataca? Asta-i o nebunie!

Sau nu era? Cineva îl omorâse pe Rory, nu? Cineva o omorâse pe Buni chiar în casa asta. Cineva care nu intrase prin efracție.

Se gândi să folosească telefonul… Nu avea mobilul la ea, dar exista un telefon fix.

Și pe cine să suni?

La poliție?

Și să le spui c-ai auzit un zgomot?

Haide, Cissy!

Sau să-l suni pe Jack?

Să-i spui că ești speriată rău, că te-ai îngrozit când ai auzit un zgomot pe când dădeai o raită prin casa bunicii?

El va dori să știe în primul rând de ce ai venit neînsoțită aici.

Pentru Dumnezeu, descurcă-te și singură!

Tremurând ca varga, deschise cât mai silențios ușa dressingului și găsi înăuntru vechea ei cravașă, pe care n-o folosise niciodată la cai, dar care putea fi utilă acum. Simțindu-se absurdă, o luă din dulap și reveni pe hol.

Oare i se părea sau era și mai întuneric?

Se întinse către un comutator, iar aplicele de pe pereții scării oferiră prompt o lumină blândă, caldă. Așa era mai bine. Poate că nu exista nimeni…

Clanc!

Ce?

Îi stătu inima în loc când recunoscu sunetul liftului, ale cărui angrenaje gemură, apoi începu să țiuie, suind.

Doamne Dumnezeule!

Cissy aproape că țipă.

Nu mai așteptă ca ascensorul să ajungă la etajul doi, ci se repezi spre trepte. Era cât pe-aci să se împiedice în timp ce cobora treptele în goană, oprindu-se la etajul întâi.

Și dacă liftul oprea aici?

De unde știa ea că persoana dinăuntru avea să urce la etajul doi? Dumnezeule, cine era oare? Ucigașul?

Cissy, nu intra în panică. Poate că ascensorul are pur și simplu o defecțiune.

LA NAIBA!

Casa deveni brusc foarte, foarte rece.

Cissy rămase nemișcată și trase atentă cu urechea. Auzi cabina oprindu-se le etajul întâi, cel la care se afla ea, locul de unde bunica fusese împinsă peste balustradă și murise. Încremenită, strângând prostește cravașa în pumn, simți alt val de aer rece suind pe scară.

Ușile cabinei se deschiseră.

Spaima îi încleștă inima ca într-un pumn.

Pulsul îi bubuia în urechi.

Privi în lift.

Cabina era goală.

Nimeni nu ieși.

În lumina slabă a becului vechi dinăuntru nu-și zări decât propriul chip îngrozit, reflectat în oglinda de pe peretele opus al cabinei.

Toate firișoarele de păr de pe ceafa i se zbârliră. Cineva trimisese cabina la etaj. Ea nu venise de la sine putere. Un deget apăsase butonul de pe panou, alegând etajul întâi ca destinație – ca și cum știuse că Cissy se afla aici.

Ușile ascensorului se închiseră și femeia rămase pe palier cu nervii întinși la maximum.

În mod clar, cineva se găsea în locuință.

Cineva care nu dorea să fie cunoscut.

Cineva care știa că Cissy era aici și intenționa s-o sperie rău de tot. Ei bine, avea succes.

Înghiți în sec, cuprinsă de spaimă, și privi ușile închise ale liftului. Dacă în cabină nu era nimeni, atunci… Privi pe trepte în jos, către parterul

întunecat.

Un țipăt îi înghență pe buze.

În ușa deschisă, conturată pe fundalul luminii slabe a după-amiezii, se afla silueta unei femei, o siluetă neagră, cu pardesiu lung, cu gulerul ridicat.

Cissy se prinse cu ambele mâini de balustradă.

Trăsăturile femeii nu erau clare, dar părul era roșu-închis… Oh, Doamne!

Gâtul lui Cissy se uscă instantaneu.

Cravașa îi lunecă dintre degete și căzu pe scară.

— Mamă? șopti ea cu un nod în gât, mintea ei refuzând să creadă ce-i spuneau ochii. Mamă? Tu ești?

CAPITOLUL 14

Ușa se trânti, închizându-se.

Cissy n-o mai văzu pe mama ei.

Era imposibil! Marla n-ar fi riscat să vină aici! Nici vorbă!

Și atunci ce este? Ai năluciri? Vezi imaginea ei când știi că nu poate să fie în preajmă?

Cu picioare nesigure, Cissy coborî scara și ieși pe ușa din față. Ploaia se revărsa din cer, bolborosind prin burlane și băltind pe pământ. Coborî de pe verandă.

— Mamă! strigă ea. La naiba, mamă, unde ești?

Vorbea însă în vânt.

Nu zări pe nimeni, nu auzi pași alergând.

Era ca și cum o fantomă apăruse, doar pentru ca să se destrame din nou.

Nu!

Știa prea bine ce văzuse. La naiba, ce bine ar fi fost să fi avut mobilul! Porni pe aleea ce ducea în spatele vilei și căută prin grădină și prin tufe, dar nu văzu pe nimeni în negurile ce se îndeseau. Nici lângă spaliere, nici la chioșc, nici… Văzu leagănul care atârna în cadrul lui din lemn putrezit și care se mișca lent înainte și înapoi, cu lanțurile vechi abia zăngănind.

Din cauza vântului?

Sau fusese împins de o mână în timp ce Marla se îndrepta încoace?

— Mamă! strigă ea din nou, dar nu auzi drept răspuns decât zgomotul slab al circulației de pe deal, foșnetul brazilor în vânt, răpăitul picăturilor de ploaie.

Se răsuci și se uită la vila mare ce se înălța cu patru niveluri deasupra solului, cu ferestre cu șprosuri întunecate și amenințătoare.

Reveni hotărâtă în fața casei. Era pustiu. Dumnezeule, chiar fusese numai imaginația ei? Oare toate discuțiile despre evadarea Marlei o afectaseră în cele din urmă? Oare își pierduse mințile după omorârea lui Rory și a lui Buni? Cissy nu se temea de mama ei. Și nici n-avea să se teamă vreodată. Adevărat, Marla nu era mama cea mai iubitoare de pe pământ, iar Cissy fusese neglijată și suferise din cauza asta, dar nu-i era frică de ea. Și nici n-avea să-i fie frică vreodată. Nu Marla Amhurst Cahill

îi omorâse pe Rory și pe Buni. Nu putea să creadă așa ceva.

Atunci ce naiba tocmai se întâmplase?

Încuie ușa din față, apoi îi blocă și clanța, după care porni pe aleea din cărămidă spre mașina ei. În tot acest timp, cercetă cu ochii umbrele adânci, plantele ude ce tremurau ușor în bătaia vântului și cotloanele întunecoase, ferite, de la intersecțiile pereților clădirii.

Nu văzu însă nicio femeie care să alerge, nu auzi nici tropăit de pași, nici respirație gâfâită.

Imaginea Marlei dispăruse la fel de iute pe cât apăruse.

Cissy era singură.

Dârdâind, își frecă brațele și simți în cele din urmă că ploaia îi curgea pe ceafă. Își văzuse cu adevărat mama?

Sau mintea ei stupidă și întortocheată halucina, creând o imagine pe care dorea s-o vadă în secret? „Ești nebună de legat”, își spuse în barbă și se urcă în mașină.

Înăuntru simți mirosul, aroma foarte vagă pe care și-o reamintea din copilărie, parfumul purtat de mama ei.

— Nu, rosti cu glas tare și se luptă cu lacrimile, refuzând să creadă că-și putea pierde mințile. N-o să mă bântuiești toată viața, ticăloaso, m-auzi? N-o să te las!

Mama ei nu fusese în mașină. Iar porțile reședinței erau închise, încuiate. Marla nu le deschisese.

Cissy apăsă butonul telecomenzii și dădu în marșarier, așteptând în timp ce angrenajele vechi ale porții uruiau și țăcăneau.

Însă poarta nu se clinti. Mai apăsă o dată pe buton. Auzi aceleași uruituri ale angrenajelor ce se luptau. În oglinda retrovizoare, întrezări o mișcare foarte slabă a porților masive din fier forjat care păreau că încearcă să se deschidă, dar nu izbuteau.

— Ce naiba mai e și asta?

Dezgustată, Cissy coborî din Acura și se duse la poartă. În mecanismul de eliberare al porții era vârâtă o șurubelniță ruginită.

O unealtă care nu fusese acolo când sosise ea, deoarece porțile se deschiseseră fără probleme.

Tot sângele din corpul femeii se transformă în gheață.

Imaginea mamei nu fusese o apariție spectrală.

Parfumul nu fusese în imaginația ei.

Marla Cahill se întorsese.

* * *

Cherise Favier verifică identitatea apelantului înainte de a răspunde la telefon. Când Donald era plecat din oraș, așa cum fusese după slujba de ieri de la amiază, ea era mai precautǎ când răspundea atât la telefon, cât și la ușă, sau chiar când ieșea din casă. Nu pentru că ar fi fost speriată, însă de-a lungul căsniciei lor, femeia încetase să mai fie doar Cherise. Ea și Donald erau ca două jumătăți ale unui întreg. Era obișnuită să fie cu el, o parte din ceva special, mai mare decât ea însăși.

Îi plăcea să fie măritată.

Îi plăcuse mereu să fie măritată, iar de data asta nu renunța. Miza pe proverbialul „a treia oară e cu noroc" și ea avea să se dea peste cap pentru a rămâne veșnic doamna Donald Favier.

Viața ei fusese tumultuoasă înainte de a-l întâlni pe Donald și nu intenționa să-l lase să-i scape printre degete. Acum locuia într-o casă mare, asigurată bineînțeles de parohie. Era chiar mai mare decât ultima pe care o avuseseră, ceea ce nu dovedea decât cât de mult îl iubeau enoriașii pe soțul ei.

Cu toate acestea, uneori era singură și copiii ei, toți trei la colegiu, o sunau rareori și aproape că nici nu veneau s-o viziteze.

Așa că verifică identitatea apelantului, văzu că era Cissy și se gândi inițial să nu răspundă – mai ales în urma scenei acelea groaznice din casa ei, după înmormântare. Doamne Dumnezeule! Cissy se purtase de parcă Cherise ceruse mai mult decât i s-ar fi cuvenit! Toți știau că nu era corect, toți își dădeau seama că tatăl ei și toate progeniturile lui fuseseră escrocate de bunicul ticălos al lui Cissy.

Ridică receptorul.

— Alo? rosti ea, ca și cum n-ar fi știut cine era la celălalt capăt al firului.

— Bună, Cherise, Cissy sunt, răspunse o voce nazală răgușită, care continuă după aceea cu un acces de tuse. Scuze, cred c-am răgușit de la prea mult vorbit sau așa ceva. Cine știe? În principal e doar o laringită.

Părea ca și cum până și vorbitul în șoaptă ar fi fost un chin pentru Cissy.

— Ah… Eu… ăăă, sper să te simți mai bine, zise Cherise.

Era ușor derutată. Cissy nu-i telefonase niciodată. Niciodată! Ea nu suna doar ca să facă conversație. Apelul ăsta avea alt scop.

— Uite ce-i, îmi pare rău de cele întâmplate la înmormântare. N-am vrut

să te reped așa. Eram pur și simplu tracasată, înțelegi? Tulburată de ce i se întâmplase lui Buni și toate celelalte. Aș vrea să mă revanșez.

Deși îi aprecia intenția, Cherise era totuși suspicioasă. O cunoscuse pe Cissy de mică și nu era deloc genul care să capituleze ori să se răzgândească.

— Serios?

— Da… în fine, nu știu. M-am gândit doar c-ar trebui să stăm de vorbă și-ți promit că n-o să-mi mai cedeze nervii.

Asta suna mai bine. Mai aproape de adevăr.

— Când?

— Diseară ai putea? Pot s-aranjez cu un babysitter.

— Păi… nu știu ce să zic… Donald nu-i în oraș și știu că și-ar fi dorit să ne strângem toți pentru o cină în familie.

— De fapt, mă gândisem să fim numai noi două, știi? Fără Jack și Donald, pentru că de fapt ei nu fac parte din familia Cahill.

— Eu nu iau nicio decizie fără să nu discut mai întâi cu Donald.

— Ce decizii? Vreau doar să aflu ce ai de spus, dar dacă nu te interesează, atunci îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Nu! Vreau să zic că sigur că putem sta de vorbă. Diseară e-n regulă.

Cherise se grăbi să accepte, fără să stea prea mult pe gânduri. Nu-și putea permite să irosească o asemenea ocazie. Avea senzația că era ceva dubios la mijloc, totuși nu putea să-și dea seama ce anume. Exista posibilitatea ca Cissy să urmărească ceva. Dar ce?

— La ce oră?

— Când îți convine.

— La ora șapte este bine?

În felul ăsta putea să-l sune pe Donald, să-i relateze ce se întâmplase și să-l lase pe el să decidă care era modul cel mai bun în care s-o abordeze pe Cissy.

— Atunci vin eu la tine. Dacă vrei să schimbi ceva, sună-mă pe mobil. N-o să fiu acasă toată ziua.

— Bine, am numărul tău, încuviință Cherise, știind că telefonul ei fix îl salvase în memorie.

— Perfect.

Cissy închise și Cherise o sună imediat înapoi, ca să verifice numărul.

— Alo? răspunse Cissy cu glasul la fel de răgușit.

— Tot eu sunt – voiam să verific dacă știi cum s-ajungi aici. Ai adresa?

— Buni o avea și am agenda ei. Ea nu avea niciodată încredere în computere.

Părea un răspuns firesc, totuși Cherise regreta că Donald era plecat în Sacramento împreună cu un grup pentru a planifica o misiune în Mexic. Ar fi trebuit să spună „nu” și să insiste pe lângă Cissy să mai aștepte, dar schimbătoare cum era tânăra, știa că trebuie să acționeze prompt, să bată fierul cât era cald.

— Bine, perfect atunci, ne vedem la șapte.

Închise, după care, fiindcă tot avea o senzație neplăcută, sună acasă la familia Holt, unde Tanya o informă că Cissy era plecată pentru o vreme.

Totul se verifica… atunci de ce se comporta ca o paranoică?

Se părea că sentimentul de vinovăție al lui Cissy o rodea cu adevărat. Perfect, se gândi Cherise și, surâzând larg, aprinse lumânări în living, așa cum făcea în fiecare după-amiază. Casa i se părea mult mai veselă în felul acesta. După aceea, rosti două rugăciuni – una de mulțumire și una pentru siguranța lui Donald. Totul în viața ei mergea mai bine.

Și atunci de ce era așa agitată?

* * *

— Crezi că mama dumitale a fost aici? o întrebă Paterno.

Cissy Holt sunase din casa bunicii ei și jurase că-și văzuse mama. Paterno nu pierduse nicio secundă. Mersese direct la vila de pe Mount Sutro, unde Cissy, cu brațele petrecute în jurul umerilor, îl așteptase în living la numai câțiva pași de holul în care găsise corpul bunicii ei.

Detectivul fusese în multe locuri unde se petrecuseră crime, văzuse cadavre mutilate, trupuri însângerate, fusese martor la cele mai bizare acte de cruzime pe care o ființă umană le poate înfăptui, în același timp însă nu percepuse niciodată o asemenea senzație de rău ca în casa asta, nu o brutalitate extremă, cât mai degrabă o oroare psihologică rece, calculată.

Asta se întâmpla aici.

Marla o teroriza în mod deliberat.

Și îl irita enorm pe polițist, chiar mai mult decât urmele lăsate pe mașina sa… sau, mă rog, cel puțin la fel de mult. Era încă furios pe idiotul care-i zgâriase Cadillac-ul iubit.

Cissy îi relatase o poveste bizară despre felul cum sosise aici – cum crezuse că era singură, după care o văzuse pe Marla Cahill în prag. Aproape

că fusese convinsă că-și imaginase totul dacă n-ar fi fost mirosul de parfum din interiorul mașinii ei și șurubelnița înfiptă în încuietoarea porții electronice.

Folosind o lanternă, Paterno privise în jur. Luase șurubelnița, pe care o etichetase și o introdusese într-o pungulița pentru probe, și căutase urme de pași pe pământ, însă ploaia ștersese orice indicii. Se întreba de ce Marla ar fi riscat să vină aici? Oare crezuse că s-ar fi putut ascunde? Și de ce nu vorbise ea cu Cissy? Și care fusese treaba cu ascensorul trimis la etajul întâi?

Nimic nu părea logic.

O sună pe Quinn și hotărâră să-i roage pe tehnicienii criminaliști să vină și să caute urme. În cele din urmă, sosiră Tallulah Jefferson și Roger Billings, alt tehnician. Se mișcară rapid, luară amprente de pe ușa din față, mai căutară o dată urme de pași și colectară foarte puținele dovezi, ba chiar prelevară probe până și din mașina lui Cissy și o aspirară la interior în speranța de a găsi ceva.

— S-a mai întâmplat și altceva straniu? întrebă Paterno.

— Totul pare… bizar, mărturisi Cissy.

Se făcuse întuneric de acum; ploaia se oprise, însă apa continua să curgă pe panta dealului și prin grătarul canalului din mijlocul aleii de acces a mașinilor.

— Niște lucruri nu mai sunt la locul lor, adăugă ea.

— Cum ar fi…?

Femeia păru stânjenită.

— Nimic valoros. Telefonul meu mobil, o cană argintată pe care Buni i-a făcut-o cadou lui B.J. la naștere… Ah, și peria mea de păr, dar cred că toate trebuie să fie pe undeva prin casă. În ziua înmormântării acolo au fost foarte mulți oameni și probabil că unele obiecte și-au mai schimbat locurile.

— Telefonul mobil?

— Era închis. Eu am crezut că-l aveam în poșetă, însă poate că a căzut. În rest, toate erau acolo, am verificat. Cardurile de credit, actele de identitate și banii. Exact acolo unde le pusesem. Doar telefonul lipsea. Am sunat pe numărul lui, crezând că poate l-a găsit cineva și va răspunde, dar a intrat automat mesageria vocală. Și nimeni n-a sunat pe telefonul fix de acasă, care-i trecut în agenda mobilului, tocmai în eventualitatea că-l pierd și-l găsește cineva. Vreau să vă zic că în agenda lui aveam toate numerele

și acum am rămas fără ele.

— Crezi că l-a furat cineva? întrebă din nou Paterno, încercând să priceapă.

Cissy privi peste gardul din fier al domeniului spre oraș, unde luminile scânteiau printr-un banc de ceață.

— Nu știu ce să cred, recunoscu până la urmă. În clipa de față, toată viața mea e dată peste cap. Suspină, își privi ceasul și zise: îmi pare rău, dar trebuie neapărat să plec. Bona mă așteaptă de cincisprezece minute.

— Bine. O să te rog doar să mă anunți, dacă-ți mai amintești altceva.

— Bineînțeles, promise ea și, pentru prima dată de când o știa, Paterno simți că femeia avea încredere în el.

* * *

Nervii lui Cissy erau încordați, întinși la maximum, iar mâinile ei strângeau volanul de parcă s-ar fi temut să-i dea drumul. Coborî pe Mount Sutro și intră pe Stanyan, urmând luminile de poziție ale unui SUV.

După moartea lui Buni, viața ei scăpase de sub control. Oameni mureau. Obiecte lipseau. Ea însăși se simțea ca urmărită de ochi nevăzuți, iar acum această… această apariție a Marlei. Avea oare cea mai măruntă logică?

— Nu, rosti Cissy cu glas tare și, când opri la culoarea roșie a unui semafor, se gândi la divorțul iminent și la sentimentele ei atât de contradictorii în privința sa.

Oare Jack avusese o relație cu Larissa? Oare bărbatul mințea fără să clipească sau, așa cum protestase el, „nu se întâmplase nimic”? De fapt, conta dacă el se culcase cu Larissa sau era mai important faptul că sfârșise prin a-și petrece noaptea în apartamentul roșcatei?

După episodul acela unic, dar dezastruos, Cissy le suspectase aproape pe toate femeile pe care le cunoștea că încercau să-i seducă soțul.

— Asta-i o tâmpenie, își spuse cu voce tare, apoi se uită în oglinda retrovizoare și-și văzu ochii îndurerați.

Ochi speriați. Ochi paranoici. Doamne Dumnezeule, oare-și pierdea mințile? Se cutremură și scrâșni din dinți. *Potolește-te, Cissy!*

Ocoli Buena Vista Park și coti pe Haight Street. Avea să se ducă acasă, să se joace cu B.J., să pregătească cina, să-i facă băiețașului baie. După ce-l culca, avea să se dezbrace complet, să-și abandoneze grijile și să se întindă în cada plină cu apă fierbinte și aromatizată. Avea să-și pună CD-ul favorit pe echipamentul stereo, să aprindă lumânărele, ba chiar să soarbă nițel vin.

Avea să se răsfețe. Să se regăsească.

Nu avea să se mai gândească la mama ei, la crime, la soțul ei înstrăinat, la obiectele ce-i dispăruseră. Nu, avea să se relaxeze, să se detensioneze.

Ajunse acasă, apăsă pe telecomandă și intră în garaj. Își luă poșeta și laptopul în casă și intră strigând:

— Bună!

Nu auzi însă pași mărunți și surescitați, nu auzi un glăscior țipând vesel „Maaa-miii, acasă!”, niciun chicotit. Niciun lătrat agitat dinspre Coco. De fapt, casa era tăcută ca un cavou.

Oh, nu!

— Bună! strigă din nou și bătăile inimii i se accelerară.

Apoi o zări pe Tanya pe patio, afară, în întuneric. Era cu umerii gârboviți împotriva vântului, cu telefonul mobil la ureche, iar când se întoarse la sunetul vocii lui Cissy, puse iute capăt convorbirii. Intră și rosti:

— Am semnal foarte prost în casă.

— Unde-i Biji?

— A venit Jack și l-a luat.

— Poftim?

— Am zis că a venit…

— Am auzit ce ai zis, o întrerupse Cissy, dar nu-nțeleg. Am crezut c-ai înțeles clar – Biji nu pleacă…

— Nu pleacă cu tatăl lui?

Tanya o privi de parcă nu era în toate mințile.

— Au luat și câinele?

— Da, slavă cerului!

— Unde?

— Nu știu. El a sunat și a spus că nu mai trebuie să-mi fac griji cu cina. Apoi a luat copilul și potaia și a plecat acum vreo zece minute.

— Dar…

— N-am avut cum să te anunț, îi atrase atenția Tanya. Și ai întârziat.

— Am… avut niște probleme neașteptate.

— Sigur că da. Colțurile gurii tinerei se lăsară în jos. Uite ce-i, știu că nu mă placi, deși nu-nțeleg motivul. Eu fac o treabă bună, dar niciodată nu-i suficient de bună pentru tine, așa-i? Este ca și cum erai pregătită să mă displaci de la bun început. Bănuiesc că are vreo legătură cu faptul că Jack m-a angajat și tu ești furioasă pe el. Oricum, nu contează, te anunț că

demisionez.

— Poftim?

— Nu mai rămân aici ca să mă poți concedia tu. Știu că te gândești la asta, așa că hai s-o terminăm. Cumva îmi pare rău, pentru că-l iubesc pe Biji. Și Jack e de treabă, dar tu și cu mine – își flutură palma înainte și înapoi, între ea și Cissy – pur și simplu nu suntem pe aceeași lungime de undă.

Cissy nu știa realmente ce să spună.

Tanya întinse brațul către haina ei, atârnată în cuierul din holul de la intrare.

— Telefonează la școala de bone – acolo au fete pe care trebuie să le plaseze. Își băgă brațele prin mânecile pelerinei și-și puse gluga pe cap. Să ai grijă să menționezi că ai un câine. Este destul de important. Și… dacă tot sunt la ora sfaturilor, poate c-ar fi bine să vezi un psihiatru. Știu c-ai trecut prin multe, dar cred c-ar trebui să vorbești cu cineva despre problemele tale în loc să te răzbuni pe mine pentru ele.

Apoi ieși pe ușă, trântind-o puternic.

Cissy rămase cu gura căscată în mijlocul holului.

Ce se-ntâmplase?

Bona o concediase *pe ea?*

Își îndepărtă o șuviță de păr de pe față și porni să suie scara când o izbi un gând teribil.

Dacă Tanya a mințit? Dacă Jack n-a trecut pe aici? Dacă B.J. nu-i cu el? Părea o nebunie să creadă că bona ascundea ceva. Dar atunci, de ce o așteptase pe Cissy?

Cine a spus că te aștepta? Poate că ai ajuns tocmai când se pregătea să plece. Poate că despre aia era vorba în telefonul misterios de pe patio.

Nici vorbă! Probabil că vorbea deja pentru un alt job. *Nu face din țânțar armăsar.*

Cissy luă telefonul fix și tastă iute numărul mobilului lui Jack. Un țârâit. Încă unul.

— Haide, răspunde odată!

Al treilea țârâit. Cissy se duse la fereastra din față a casei și privi în noaptea întunecată. Nu se vedea țipenie de om, iar Tanya plecase de mult – mașina nu-i mai era parcată vizavi. Al patrulea țârâit. „Răspunde, Jack!” aproape că țipă Cissy când, după o serie de clicuri, se declanșă mesageria

vocală. Bătând nervoasă din vârful unui pantof, femeia așteptă în timp ce glasul sintetizat îi spuse să lase un mesaj după ce auzea semnalul sonor.

— Jack, sunt Cissy. Biji e cu tine? Sunt acasă, am avut o zi oribilă și Tanya a spus că…

Niște faruri apărură pe stradă. Se apropiară și ajunseră în dreptul aleii de acces spre casă, apoi fasciculele de lumină izbiră pereții când Jeepul lui Jack intră pe alee. În secunda următoare, Cissy ieși din casă.

— Biji e cu tine? îl întrebă pe Jack când bărbatul coborî de la volan.

— Păi nu ți-a spus Tanya? Privi în jur și continuă: La naiba, a plecat! I-am zis…

— Nu, nu. Mi-a spus… era aici când am ajuns. E vina mea că sunt așa agitată. Am avut o zi de tot rahatul!

Traversă peluza, deschise portiera din spate a Jeepului și-și văzu fiul privind-o cu ochi largi.

— Bună, maaa-miii! zise el și începu să dea din piciorușe, surescitat.

Ea îi desfăcu centura de siguranță, îl trase de pe banchetă și-l strânse la piept. Băiețelul o cuprinse cu brațele pe după gât.

— Mami, ți-a fost dor?

— Da, iubitule, lui mami i-a fost tare dor.

— Tare dor, repetă copilul, în timp ce Jack scoase două pungi albe care miroseau a usturoi, sos de tomate și brânză.

— Mâncare italienească pentru acasă, anunță el, și *nu* este pizza. Ce spuneai – c-ai avut o zi proastă?

În mintea lui Cissy se rederulă imaginea Marlei în ușa vilei lui Buni.

— N-o să crezi ce s-a-ntâmplat, murmură ea în timp ce traversau peluza spre ușa care rămăsese deschisă.

— Pune-mă la-ncercare.

— Mai târziu, după ce adoarme B.J.

— Crezi că niște vin și *scampi primavera* o s-ajute?

Stomacul femeii fremătă. Nu știa dacă să râdă ori să plângă.

Jack îi văzu expresia și zise:

— Ciss…?

— Da, vin și *scampi primavera.*

Scoase un zâmbet forțat.

— Am luat și spaghete de modă veche, cu chiftele, și salată Caesar.

— Perfect!

— Arăți ca și cum ai fi gata să cazi din picioare.

Bărbatul se întinse s-o prindă de mână și Cissy îl lăsă. În seara asta avea nevoie de puterea lui și, cu toate că s-ar putea s-o regrete mai târziu, decise că putea cina și bea un pahar de vin împreună, după care să tragă draperiile. Se uită spre casa Sarei și era gata să jure că-și văzu vecina trăgând cu ochiul printre jaluzele. Când Jack închise ușa casei în urma lor, zări felinarul stradal de vizavi și se întrebă dacă persoana pe care o văzuse în noapte avea să revină.

Sau totul nu făcea parte din imaginația ei nebunească și impredictibilă?

Îl duse pe Biji în casă, îl auzi pe Jack închizând ușa și-și spuse că pentru câteva ore o să lase deoparte orice temeri. În seara asta avea să bea Chianti cu soțul ei, să mănânce spaghete cu fiul ei și poate că, după niște ore, să-i destăinuie lui Jack experiența pe care o avusese în casa bunicii.

* * *

— Zici că ai găsit fire de păr în jurul șurubelniței care bloca încuietoarea electronică a porții de la casa Eugeniei Cahill și că firele i-ar putea aparține lui Cissy Holt?

— Exact, îi răspunse Tallulah Jefferson lui Paterno vorbind prin telefon din laboratorul ei. Am mostre de păr de la crima din casa Cahill și la microscop coincid cu cele din șurubelniță, ca textură și culoare. Nu pot fi totuși sigură până nu fac o analiză, iar asta durează. Ambele mostre au folicule, așa c-o să rog laboratorul să accelereze procedura, totuși e vorba de niște săptămâni.

— Deci asta-i doar bănuiala ta inteligentă?

Paterno se lăsă pe spate în scaun și-l auzi scârțâind în semn de protest.

— Foarte inteligentă. Inteligența specialistei, îi reaminti femeia, dar el îi simți surâsul din glas.

— Da, da, știu, zise detectivul. Departamentul e norocos să te aibă.

— Fix așa! Acum mă cam grăbesc, dar m-am gândit c-o să vrei să știi.

— Fix așa!

Tallulah închise și bărbatul își frecă bărbia, auzind hârșâitul firelor nerase de o zi. Ce căuta părul lui Cissy Holt în jurul șurubelniței? De ce ar fi blocat ea încuietoarea pentru ca după aceea să telefoneze la poliție?

Ca să-i păcălească?

Pentru că începuse s-o ia razna?

Se gândi că era posibil ca femeia să fie în pragul unei crize… dar asta

putea fi o înșelătorie din partea ei. Poate ca să saboteze investigația? Să le spună autorităților că-și văzuse mama, deși nu era adevărat?

Oare încerca să direcționeze poliția pe o cale greșită?

Oare Marla dispăruse de mult, părăsise deja statul, și în spatele crimelor se afla de fapt Cissy?

Începu să simtă din nou arsuri la stomac și se gândi că ar fi trebuit într-adevăr să se ducă la medic, dar acum era prea ocupat pentru a pierde timpul într-o sală de așteptare. Trase sertarul biroului și răscoli printre creioane, agrafe de hârtie și elastice colorate, până găsi un flacon de Tums. Era aproape gol. Grozav! Cu o mână aruncă în gură ultimele două tablete, iar cu mâna cealaltă azvârli flaconul gol la coș.

Așadar, ce avea de câștigat Cissy Holt din denaturarea adevărului?

O parte mai mare din averea familiei?

Siguranța mamei ei?

Un țap ispășitor pentru propriile-i crime?

Se uită la cele două dosare deschise în fața lui. Două cadavre, Rory Amhurst și Eugenia Cahill, conectate printr-o singură femeie: Marla Amhurst Cahill.

Mama lui Cissy Holt.

Hotărî că venise momentul să mai facă niște săpături în viața privilegiată a lui Cissy.

Cine putea ști ce avea să găsească?

* * *

Cherise închise telefonul.

Singură în casă, stând în picioare în mijlocul bucătăriei, nu știa ce să facă.

Îi trimisese trei SMS-uri lui Donald și lăsase un mesaj și pentru camera lui de hotel, dar soțul ei n-o sunase. Fără doar și poate era afundat în discuții despre misiunea pe care biserica intenționa s-o creeze într-un sătuc mexican. Cu toate acestea, dorea ca bărbatul s-o sune, ba chiar se rugă cerului s-o facă. Era un soț bun și înțelept și Cherise se sprijinea pe el mai mult decât ar fi trebuit s-o facă. De-a lungul căsniciei, trecuseră și prin clipe grele, dar acum, vorbind serios, ce cuplu nu avea și momente rele pe lângă cele bune? Dar în ultimul timp se înțelegeau de minune. Nu?

Nu te îndoi de el! Învață să ai încredere.

Poate că de aceea Dumnezeu, sau reverendul Donald însuși, decisese că

bărbatul nu trebuia s-o sune înapoi. Pentru ca ea să ia singură decizii, să fie puternică.

Cherise detesta că toți o credeau slabă, că cele trei căsătorii dădeau de înțeles că nu putea aborda de una singură viața. Însă nu era adevărat. Putea s-o facă, dar nu dorea. Îi plăcea să fie căsătorită, îi plăcea să facă parte dintr-un cuplu, avea nevoie de sentimentul că era jumătate dintr-un întreg solid. În puținele luni cât fusese singură între căsnicii, se simțise de fiecare dată în derivă. Plutind fără busolă în largul mării. De parcă ar fi fost sortită înecului.

Însă reverendul Donald o salvase și se căsătoriseră pentru a crea această uniune perfectă. Mă rog, aproape perfectă. De aceea dorea să discute cu el, dorea să-i spună că era sigură că o văzuse într-adevăr pe Marla la volanul unei mașini argintii în apropierea reședinței Cahill, un loc pe lângă care Cherise trecea frecvent. Ea mersese pe o stradă din apropiere de spitalul universitar care se învecina cu vila Eugeniei, iar acolo, clar ca lumina zilei, conducând un pic cam imprudent, era Marla. Sau crezuse că era Marla. Zărise doar o secundă Fordul Taurus argintiu care venea din față și trecuse pe lângă ea, totuși femeia de la volan, care semăna leit cu Marla Amhurst Cahill, ridicase ochii. Pentru o clipă, privirile li se întâlniseră, apoi Taurusul cotise și dispăruse din vedere. Cherise fusese atât de uluită, încât era să intre în bordură. Nu avusese timp să scrie numărul de înmatriculare al mașinii. Întorsese destul de iute, dar până să ajungă la colțul unde virase Fordul argintiu, acesta nu se mai zărea.

Așa că acum se gândea să telefoneze la poliție.

Mai întâi însă ar fi vrut să-i spună soțului ei, să-i ceară sfatul. Ce grozav ar fi fost dacă el ar fi sunat-o înapoi!

Luă pulverizatorul pentru flori pe care-l ținea pe polița șemineului și stropi frunzele filodendronului, aflat în ghiveci între fereastră și pian. Dacă Donald voia ca ea să fie puternică, atunci așa să fie! Dacă Domnul considera că ea trebuia să ia singură deciziile, atunci așa să fie!

Pe lângă zărirea Marlei, Cherise ar fi vrut să discute și alte lucruri cu soțul ei. Adevărul era că pur și simplu nu știa cum să se comporte cu Cissy. Fata era mereu cu capsa pusă și putea exploda într-o secundă, fără cel mai mic avertisment. Cherise trebuia să procedeze cu grijă, s-o flateze atât pe ea, cât și pe fiul ei, să-i reamintească discret că toți făceau parte dintr-o familie care se micșora pe zi ce trecea.

Iar gândul acela o neliniștea. Puse pulverizatorul înapoi pe poliță, își aranjă baretele sclipitoare pe care le folosea pentru ca părul să nu-i cadă pe față și se zări în oglinda atârnată deasupra șemineului. Dumnezeule, îmbătrânea! Ridurile începuseră să se adune pe chip, petele întunecate ale pielii trebuiau camuflate cu fard, dinții trebuiau din nou albiți, iar fire sure apăreau cu o viteză îngrijorătoare în șuvițele ei blonde. Continua să fie zveltă, totuși corpul începea să i se lase pe ici, pe colo. Reticentă, se duse spre bar, unde-și ținea sticla de gin. Cherise bea rareori, dar în seara asta… ei bine, avea nevoie de puțin curaj lichid, așa că-și turnă o doză zdravănă într-un pahar scund.

— Of, Donald, te rog, sună! rosti ea în casa pustie.

Era o locuință cu patru camere, în stilul arhitectonic specific Californiei de Sud, cu acoperiș din țigle roșii și ziduri de stuc auriu. Adăugă puțină apă tonică peste gin și se duse în bucătărie, unde puse trei cuburi de gheață și câteva picături de suc de lime. Privi pe geam și se întrebă dacă procedase corect. Pentru o clipă, se gândi să-i telefoneze unuia dintre copii, apoi se răzgândi. De la Crăciun, primise un singur telefon de la ei și acela fusese legat de bani.

Bineînțeles.

Copii nerecunoscători.

Bănuia că cei doi mai mari întorseseră complet spatele credinței religioase. Când pomenise subiectul soțului ei, acesta răspunsese ca un om bun ce era:

— Vor reveni atunci când le va sosi vremea. Lasă-i să-și facă singuri alegerile. Domnul îi va călăuzi.

Cherise nu era la fel de convinsă. Ba chiar se temea că toți banii lor câștigați cu trudă aveau să se ducă pe bere și marijuana, ba poate chiar pe ecstasy și ciuperci halucinogene. Ea știa prea bine unde duceau drogurile și o speria teribil gândul că propriii ei copii le experimentau. Și în același timp o înfuria.

— Asta e, rosti ea și sorbi puțin din pahar.

Mmm! Încă o sorbitură și ginul rece îi lunecă lin pe esofag.

Reveni în living și începu să se gândească ce să spună, cum s-o abordeze pe Cissy. La urma urmelor, nu era decât o fată, avea în jur de douăzeci și cinci de ani și Cherise trebuia să-i poată face față. Încă o sorbitură, ceva mai lungă, și simți căldura alcoolului prin sânge.

Era aproape timpul.
Închise ochii.
Le impuse mușchilor să se destindă.
Auzi scârțâitul unei podele.
Deschise brusc ochii. În casă nu era nimeni. Iar scârțâitul fusese prea puternic ca să fie pisica, nu?
— Patches! strigă ea, uitându-se după pisica albă cu pete portocalii. Pisi? Pis-pis… Pentru Dumnezeu, unde ești?
Se uită în vestibulul întunecat al ușii din față, unde pisica obișnuia să se ascundă sub o măsuță și veche pe care stătea Biblia familiei.
— Afurisită mică… ah!
Se opri brusc, străbătută de un fior de teroare.
În umbrele vestibulului stătea o femeie. O femeie cu un pistol îndreptat spre pieptul ei.
Cherise scăpă paharul, care căzu pe pardoseala din gresie și se sparse. Cioburile zburară în toate părțile, ginul se împrăștie și cuburile de gheață lunecară pe podea.
— Să nu scoți un cuvânt, porunci femeia cu un șuierat încet, care-i îngheță lui Cherise sângele în vene. Niciun cuvânt!
Cherise își înăbuși țipătul.
Ce putea face? Avea un spray paralizant în poșetă, dar n-ar fi fost de ajutor. Ar fi putut încerca să fugă, dar n-avea unde să se ascundă. Ar fi putut…
Femeia ieși din umbră și pentru un moment Cherise crezu că înnebunise.
— Marla? șopti ea, refuzând să-și creadă ochilor.
Aproape că se scăpă pe ea văzând expresia crudă de pe fața celeilalte. Cu excepția întrezăririi scurte de mai devreme din timpul zilei, Cherise n-o mai văzuse de zece ani pe soția vărului ei, însă femeia asta… Doamne Dumnezeule, semăna perfect cu Marla.
— Te rog, nu! Ai milă… Suntem rude… Te rog, oh, Doamne… nu!
— Hm, cred că nu m-ai auzit, rosti Marla.
Buzele i se strâmbară într-un rânjet hidos.
Cherise nu mai apucă să pronunțe alt cuvânt, deoarece femeia apăsă pe trăgaci. Cherise căzu pe spate și se lovi de o măsuță.
— Sss!
Pisica, ascunsă în spatele unui ghiveci cu plante, scuipă, își arcui

spinarea și fugi în bucătărie.

Cherise căzu pe podea. Capul i se izbi de gresia mexicană.

Durerea îi explodă în spatele ochilor.

Prin abdomen i se răspândea o senzație lichidă, fierbinte.

Atacatoarea se apropie, continuând să țină pistolul ațintit asupra ei.

— Jigodie mizerabilă și lacomă după bani. Sper să te duci în iad.

Marla? De ce? Nu… nu… Nu era Marla…

Pe măsură ce întunericul o cuprinse, Cherise văzu cum ucigașa ei aruncă ceva moale pe podeaua vestibulului, iar apoi ieși prin ușa neîncuiată din față.

De ce? se întrebă ea zadarnic, știind că nu mai putea să ajungă la timp la un telefon, la nimeni. Simțea cum viața o părăsea.

O să mor… oh, Doamne, Donald, o să mor… Te rog să știi că te iubesc… te… iubesc… Întunericul o copleși. Era o binecuvântare și se lăsă în seama lui.

Te rog, Doamne, ia-mi sufletul.

CAPITOLUL 15

Elyse simți un val de euforie în tot corpul.

Uciderea lui Cherise i se păruse un act de dreptate. Iar confuzia și teroarea din ochii ei când crezuse c-o avea în față pe ticăloasa de Marla…

De neprețuit!

Aproape la fel de satisfăcătoare ca imaginea javrei ăleia răsfățate de Cissy, care era să cadă pe scară când crezuse că-și vede mama în ușa casei de pe Mount Sutro. Dumnezeule, ce mai plăcere! Ar fi fost extrem de ușor s-o ucidă atunci, iar Elyse chiar se gândise s-o facă. Avea pistolul la ea. Dorea însă ca fata să se mai zbată nițel în vânt, să simtă puțină durere, ca cea pe care Elyse o trăise atâția ani.

— O s-o capeți și tu, rosti ea, apoi se gândi la bărbatul pe care-l iubea…

Ah, ar fi fost perfect să facă dragoste cu el la noapte, când fiorul crimei încă îi clocotea în sânge, când adrenalina îi curgea încă prin corp!

Cu ochii la șosea, scotoci în buzunarul lateral al poșetei, scoase telefonul și apăsă tasta 2 presetată. Sună o dată și răspunse un glas bărbătesc.

— Alo?

Rahat! Era celălalt telefon. Folosise nenorocitul de telefon al lui Cissy.

Închise imediat și se blestemă furioasă. La ce se gândise? Fusese prea surescitată, prea amețită de gustul crimei ca să observe deosebirea subtilă dintre telefoane?

Acum trebuia să scape de el. Rapid. Din fericire, se afla în apropierea podului. Acceleră peste podul iluminat, străduindu-se în același timp să păstreze acul vitezometrului sub limita legală. Inima îi bubuia, pielea îi ardea, rădăcinile firelor de păr erau năclăite de transpirație.

— Fir-ar să fie! șopti ea.

Lăsă mașina în parcarea de la extremitatea sudică a podului, înainte de a intra în oraș. După aceea se întoarse pe jos pe pod, iar după ce ajunse destul de departe de mal, șterse cu grijă telefonul lui Cissy și-l aruncă peste parapet în adâncul apei. N-avea să fie găsit niciodată. După ce termină, se întoarse cu pas alert la mașină și sui la volan. Trebuia să fie mai atentă. Fusese cât pe-aici să lovească un biciclist, plus femeia aia care-și plimba

câinele când Elyse plecase din locuința lui Cherise. Din fericire, era deghizată și fusese beznă, dar exista mereu o mică probabilitate ca fie ea, fie mașina ei să fie recunoscute. După aceea sunase la numărul greșit, folosind blestematul de telefon al lui Cissy. Dumnezeule, trebuia să fie mai isteață dacă voia să aibă succes! Avea câțiva inși pe statul de plată; cel de la care cumpărase actul fals de identitate făcuse, de asemenea, o treabă excelentă terorizând-o pe Cissy – ciocnindu-se de ea în ușa cafenelei și apoi trecându-i prin fața mașinii la semafor. Dar o putea da de gol. Elyse nu era sigură câtă încredere putea să aibă în el.

Iar acum nu-și mai putea îngădui alte erori.

Nu acum.

Nu când ajunsese atât de aproape de a căpăta tot ce i se cuvenea.

Deși nu mai era la fel de surescitată pe cât fusese cu câteva minute în urmă, tensiunea nervoasă nu-i dispăruse, așa că mai încercă o dată, de data asta cu telefonul corect. Telefonul ei.

Bărbatul răspunse după trei țârâituri.

— Alo?

— Hei, rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Ce faci?

— Nu mare lucru, recunoscu el și Elyse îi simți precauția din voce.

— Ești singur?

— Nu, zise el scurt ca să nu destăinuie prea multe celor care se aflau probabil în apropiere.

— M-am gândit că poate ne-am putea vedea.

— Nu știu, zise el. Nu știu dacă ne putem întâlni mâine.

— Mă refeream la noaptea asta.

— Știu.

Bărbatul încerca să ascundă faptul că vorbea cu Elyse din cauza celor aflați în preajma sa. Ăsta era necazul cu telefoanele mobile, sabia cu două tăișuri a anonimatului. Nu numai că persoana pe care o sunai nu știa unde ești, dar nici tu n-aveai habar unde se afla ea când răspundea. Era perfect posibil ca bărbatul să fie în oraș, sau în cealaltă parte a țării, sau acasă în pat… cu cineva.

Elyse simți o arsură în măruntaie, dar o camuflă.

— O să te-aștept.

— Ți-am spus că nu-i o afacere bătută-n cuie.

— Știi unde o să fiu, rosti ea cu glas încet. Și știi ce-o să port… O să ne

simțim grozav amândoi.

— Îți zic, nu știu sigur.

— Crede-mă, ai vrea să mă vezi. Să m-atingi. Să mă săruți. O să mă folosesc de corpul tău așa cum nici nu-ți poți imagina.

Bărbatul râse scurt.

— Mâine dimineață o să fiu la birou, zise el. Te sun atunci.

Apoi ticălosul închise.

— Imbecilul naibii! șuieră Elyse, știind prea bine că avea să vină.

Nu-i putea rezista. Sigur că da, în viața lui existau și alte femei, iar ea o știa prea bine. Nu era genul de bărbat care să fie satisfăcut cu o singură femeie, dar – la naiba! – Elyse intenționa să schimbe asta. Poate la noapte. Îi venea să vomite la gândul că el încă își iubea soția. Ce ridicol!

— Nemernicule!

Ar fi fost bine să n-o enerveze prea tare.

Acum, după ce scăpase de telefon, întoarse mașina și reveni spre Sausalito, spre locul unde știa că bărbatul va apărea. Acolo râdeau și făceau dragoste, acolo puseseră la punct evadarea Marlei din închisoare și tot acolo făcuseră propriile lor planuri.

Sigur avea să apară.

Nu-i putea rezista. Elyse știa asta despre el.

Se gândi să-l aștepte deghizată ca Marla, apoi se răzgândi. După ce ajungea acasă, avea să arunce lentilele de contact verzi, peruca roșu-castanie, pernuțele din sutien, adausurile din obraji și branțurile din pantofi care o înălțau.

De fapt, nu semăna așa mult cu Marla, dar forța sugestiei era puternică și minunată, mai ales dacă vedeai cum se deschid ușile unor ascensoare fantomă sau dacă priveai în țeava unui pistol.

Femeia surâse pentru sine, felicitându-se.

— Bravo, Marla, rosti ea și se gândi la adevărata Marla Cahill, făptura aceea jalnică din subsol.

Nu mai putea suporta să poarte nimic care să aducă fie și pe departe cu Marla. Peste câteva minute avea să-și facă duș și să redevină ea însăși.

Iar apoi avea să aștepte întoarcerea cheii în broască și sunetele familiare ale pașilor bărbatului când urca treptele spre dormitorul ei…

* * *

— Tocmai a sunat poliția din Sausalito, îl anunță Janet Quinn, punându-

și pe umăr tocul pistolului și apropiindu-se de biroul lui Paterno; era ora 10:00 și chipul femeii era încruntat. Se pare că a murit o altă rudă a Marlei Cahill.

— Poftim?

Detectivul ridică ochii de pe dosarele sale. Serviciul Omoruri era animat în dimineața asta, conversații gălăgioase, telefoane ce sunau, computere ce zumzăiau, pași ce mergeau dintr-o parte în alta, după cum se deplasau polițiștii.

— Cherise Favier. Ucisă prin împușcare în propria ei casă.

— Iisuse! făcu Paterno.

Într-adevăr, la asta nu se așteptase.

— Azi dimineață a sunat la 911 vecina cu care obișnuia să se plimbe. Era atât de tulburată, încât operatoarea abia dacă a putut s-o înțeleagă. Haide, te duc eu până acolo și-ți povestesc pe drum.

Ieșiră împreună din secție și porniră spre automobilul lui Quinn în loc să folosească un vehicul al secției. Paterno se așeză pe scaunul pasagerului din Volkswagenul Jetta roșu al femeii și-și fixă centura de siguranță în timp ce ieșea din parcare. Traficul era dens, ora de vârf a dimineții crea încă ambuteiaje prin oraș, dar câteva raze de soare străpungeau norii plumburii și groși.

— Tot ce știm deocamdată, începu Quinn în timp ce semnaliză și privi peste umăr ca să treacă pe banda din stânga, este că Cherise era singură. Soțul ei se afla în Sacramento cu afaceri legate de biserica lui.

— Are alibi?

Paterno nu-l plăcuse niciodată pe reverendul Donald, considerându-l un lăudăros, care vorbește mult și fără rost, cu accentul pe partea a doua. Quinn făcu o strâmbătură.

— O să-ți placă ce-o s-auzi acum. S-a dovedit că era cu Heather Van Arsdale.

— Prietena lui Cissy Holt?

Detectivul își amintea c-o văzuse la înmormântare. Tânără și foarte elegantă. Drăguță. Cu corp frumos.

— Exact. Și devine tot mai interesant. Când nu predă la școala elementară, Heather este implicată în acțiuni de voluntariat la biserică. Este pricepută la computere sau așa ceva. Oricum, ea și reverendul au fost ceva mai mult decât asociați de afaceri sau pastor și enoriașă. Erau destul de

apropiați. Au avut camere cu ușă comună la hotelul din Sacramento.

— Normal, zise Paterno. Niciodată nu am avut încredere în tipul ăsta. Îi aruncă lui Quinn o privire. Ții minte că a mai intrat în bucluc? Se pare că nu-și poate ține fermoarul închis.

— Nu-i doar atât, zise Quinn îndreptându-se prin trafic spre podul Golden Gate; la extremitatea nordică a acestuia se afla comunitatea Sausalito și Marin County. Heather a fost colegă de liceu cu Cissy Cahill.

— Știu. Și cum se leagă toate astea laolaltă?

Femeia clătină din cap și scotoci prin torpedo după ochelarii de soare.

— Optimisto, comentă Paterno.

Quinn își puse ochelarii și se apropie de podul incredibil de culoarea ruginii cu turnuri spiralate și cale de rulare largă. Traficul care intra în oraș era mai mare decât cel care ieșea, totuși benzile continuau să fie ticsite. Paterno abia dacă observă panorama în timp ce treceau peste strâmtoarea îngustă dintre Golful San Francisco și Oceanul Pacific. La șaizeci de metri dedesubtul lor, apa verde scânteia sub razele soarelui de iarnă și se distingeau câteva ambarcațiuni și insulițe, dar detectivul încerca să pună laolaltă puzzle-ul crimelor Cahill. Băgă mâna în buzunar, scoase un pachețel de Juicy Fruit și-i oferi lui Quinn o lamă de chewing-gum.

Ea clătină din cap și continuă să vorbească, enumerând puținele informații pe care le aveau despre caz. Favier, care fusese sunat cu câteva ore mai devreme, imediat după ce primii detectivi ajunseseră la casă și găsiseră cadavrul, se afla deja la secția de poliție Sausalito și dădea declarații. Heather Van Arsdale, care-și luase „liber" de la activitatea de predare, se găsea într-o cameră de anchetare separată, însă deocamdată relatările lor coincideau.

— De ce ar ucide-o cineva pe Cherise?

Paterno desfăcu ambalajul lamei de chewing-gum, o îndoi în două și o băgă în gură.

— Nu știu. Nu pare să fi fost vorba despre un jaf. Cherise avea inele cu pietre prețioase pe degete și în caseta de bijuterii. Laptopuri, echipament stereo, iPoduri, televizoare – toate au rămas neatinse.

Cazul îi plăcea tot mai puțin lui Paterno.

— Poliția din Sausalito a pieptănat zona dintre biserică și locuința soților Favier. Câțiva vecini și-au amintit că au auzit un pocnet aseară în jurul orei opt, când a estimat medicul legist că a murit Cherise. O vecină,

doamna Bangs, a declarat că la ora aceea își plimba câinele afară și că a văzut o femeie ieșind prin ușa din față a casei. Ar fi plecat cu o mașină argintie.

— Doar atât? Doar o mașină argintie? Nici numărul, nici modelul automobilului?

— O mașină argintie. Un sedan, probabil. Doar atât.

— Și o descriere a femeii respective?

— O femeie obișnuită. Nimic special, probabil albă și în niciun caz grasă. Poate că avea părul negru.

— Ce mai martor ocular!

— Vecina era preocupată de câinele ei.

— Grozav! mârâi Paterno.

— E totuși ceva.

— Și-l disculpă pe Favier.

— Așa crezi? zise Quinn. Dacă binecuvântatul reverend dorea să iasă din căsătoria asta fără să treacă printr-un divorț, ar fi putut angaja un asasin. Ar fi fost momentul perfect, pentru că noi toți căutăm o legătură între crime. De aceea am fost convocați acum.

— O să vedem, zise Paterno, mestecând furios lama de chewing-gum și gândindu-se că juriul încă nu se pronunțase în această privință.

— Detectivii din Sausalito discută cu martora și-i arată o mulțime de fotografii, printre care și cea a Marlei, pentru a vedea dacă-și amintește ceva.

— Care sunt șansele?

— Cum ziceam, e mai bine decât nimic. Suntem mai aproape decât eram ieri.

— Da… și a mai murit cineva.

Era oare posibil ca Marla Cahill, verișoara lui Cherise prin alianță, să fi fost implicată și aici? Să fi fost ea femeia văzută plecând cu mașina de la locul crimei? Paterno era dispus să-și parieze și insigna de detectiv pentru asta.

După ce traversară podul, Quinn trecu prin așezarea pitorească de pe coasta dealului. Cunoscută cândva datorită pescuitului, devenise la modă prin căsuțele victoriene cocoțate pe pante ce ofereau panorame superbe ale orașului și Golfului care îți tăiau respirația. Artiștii plastici, artizanii și cei ce doreau să ducă o viață mai liniștită, dar la numai câteva minute de San

Francisco, duseseră la creșterea galopantă a prețurilor imobiliare.

Da, reverendul Donald se reinventase după placajul ce-i pusese capăt carierei de fotbalist profesionist și-și croise un locșor frumos în una dintre cele mai bogate comunități din California de Nord. O coincidență? Paterno nu credea asta.

— Știai că familia Amhurst este originară din Marin County? întrebă Quinn.

Detectivul încuviință din cap; își amintea amănuntul acela de la ultima sa incursiune pe urmele Marlei.

— Femeia a crescut într-o casă luxoasă cu vedere spre Golf, aflată, cred, pe aici pe undeva. Tatăl ei, Conrad, și-a petrecut ultimele zile ale vieții într-un cămin pentru bătrâni din Tiburon, la câțiva kilometri distanță.

— Iar acum o rudă a Marlei moare aici.

— O rudă prin alianță, prin intermediul soțului Marlei.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, pare aproape incestuos.

— Nu te contrazic, încuviință Paterno.

Peste câteva ore, după ce vizionase înregistrările interviurilor cu Favier și Van Arsdale, tot îi venea greu să creadă că predicatorul și-ar fi omorât soția. Donald ar fi avut prea multe de pierdut.

Iar acum era demascat.

Dacă nu ca ucigaș, atunci ca adulter și mincinos.

Desigur, mass-media năvălise peste el, dar când ieși din secția de poliție, Donald Favier făcu o declarație în care-și recunoscu păcatele față de Dumnezeu și față de turma sa de enoriași de la biserica Sfânta Treime. Stătea sub razele soarelui hibernal, cu răsuflarea născând aburi, cu părul perfect pieptănat; amanta lui nu se zărea nicăieri. În blugi și cămașă albă cu mânecile suflecate, ceru iertarea lui Iisus și a tuturor celor prezenți. Încleștă pumnul pe care străluceau inele de aur și promise că, prin grația lui Dumnezeu, va căuta să găsească sufletul sărman și rătăcit care luase viața scumpei și iubitoarei sale Cherise.

— Tu poți să crezi ce zice tipul ăsta? întrebă Quinn, în timp ce stăteau mai retrași și urmăreau spectacolul.

— Nicio clipă.

Paterno îl cercetă atent pe reverendul ipocrit care, strângând ferm din maxilare, cu hotărârea sclipindu-i în ochii sfredelitori și vorbind despre iertarea lui Iisus, convinse mulțimea. Jură să-l găsească pe ucigașul iubitei

sale soții și, cu toate că nu era decât un simplu om, un om cu defecte și slăbiciuni, el avea să caute dreptatea cu ajutorul lui Hristos.

— Emoționant, nu-i așa? murmură Paterno spre Quinn, privind cum bărbatul charismatic manipula mulțimea. Aproape că mă face să-l cred.

— Crezi că el este ucigașul nostru?

Mijind ochii din cauza razelor soarelui rece de iarnă, detectivul clătină din cap.

— Nu știu, zise el, dar mă-ndoiesc. Mă refer acum la tot spectacolul ăsta. Iertarea, simțul rușinii, jurămintele că va deveni un păcătos reformat…

Privi cum reverendul salută din cap cu fața la camerele TV și apoi sui la volanul Mercedesului său.

— Nu crezi că oamenii se pot schimba?

— Tatăl meu avea o vorbă: „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba”. Eu doar atât îți spun. Nimic mai mult.

Sună telefonul și răspunse.

— Paterno.

— Sunt Underhill.

Paterno și-l imagină pe detectiv, un negru voinic de treizeci și cinci-treizeci și șase de ani. Tuns periuță și cu atitudinea celui care nu face compromisuri pe care o deprinsese în armată, Underhill era mereu foarte oficial și metodic.

— Un agent de pază de la Facultatea de Medicină de pe Mount Sutro, zise el, a eliberat un tichet unui Ford Taurus argintiu, model mai vechi, care a fost parcat acolo în ziua când Cissy Holt a susținut că a văzut-o pe Marla Cahill. Parcarea se află în spatele vilei Cahill și m-am gândit că ți-ar plăcea să știi informația.

Lui Paterno nu-i veni să creadă urechilor.

— Și nu-i doar atât. O videocameră de securitate nu numai că a surprins numărul de înmatriculare al vehiculului, confirmând tichetul, ci este, de asemenea, posibil să fi surprins și chipul șoferului.

— Marla Cahill?

— Este posibil. O copie a înregistrării a fost trimisă la secție prin curier. Eu voi trimite copii la poliția statală și la FBI.

— Perfect! Și emite și un ordin de căutare pentru numărul de înmatriculare.

— Am făcut-o deja, îl înștiință Underhill. Am numele și adresa proprietarului înregistrat în acte. Hector Alvarez, cu domiciliul lângă San José. Am contactat deja autoritățile locale și cred că cineva bate la ușa domnului Alvarez chiar acum.

— Ține-mă la curent.

— Sigur că da.

Paterno închise telefonul.

— Vești bune? întrebă Quinn.

— S-ar putea. Paterno își temperă entuziasmul până avea să vadă cu ochii lui înregistrarea. Hai să mergem. E posibil să avem prima pistă serioasă în cazul Eugenia Cahill.

Aleluia și amin!

— Nu sunt totuși gata să sărbătoresc.

Marla Cahill continua să fie în libertate. O mașină argintie și o înregistrare video nu duceau neapărat la capturarea ei. Detectivul mai trebuia să aștepte până să deschidă șampania.

* * *

— Cum adică Cherise e moartă? întrebă Cissy, simțind cum i se face stomacul ghem.

Când Jack intrase în casă, ea tocmai îi ștergea fața lui B.J. de resturile prânzului său, o combinație de macaroane, brânză și legume. Distrasă pentru moment de patrularea podelei în căutarea resturilor din mâncarea lui Biji care căzuseră accidental sau deliberat, Coco începu să latre, dar se opri când Cissy o certă cu glas aspru:

— Gura, Coco! Termină, da?

Astăzi, ea se ocupa de fiul ei. Tanya anunțase că nu venea fiindcă nu se simțea bine, însă Cissy bănuia că susținea probabil un interviu pentru un alt job. De fapt, nu-i păsa. Acum, după ce depășise surpriza demisiei, era mulțumită că decizia fusese luată și că bona pleca.

Cât despre ea și Jack, trăiau practic împreună de când Cissy îi povestise despre „întâlnirea” cu Marla. Bărbatul dormea pe canapea și uneori urca în dormitor. Niciunul dintre ei nu abordase subiectul. Niciunul nu dorea să distrugă armistițiul fragil.

Acum Jack era palid la față, cu buzele strânse.

— Cherise a fost omorâtă, Cissy, murmură el. Împușcată.

— Ce vrei să zici? De unde știi?

Bărbatul nu răspunse, ci deschise televizorul și căută un canal de știri. În mai puțin de cinci minute pe ecran apăru o imagine a peluzei și a verandei casei Favier.

Cissy se lăsă să cadă într-un scaun, simțindu-se ca desprinsă de realitate. Ce se-ntâmpla?

Reporterul relata ceva despre o intrusă, o împușcătură și un soț plecat din oraș, aparent cu amanta lui.

— Ei zic că soțul lui Cherise era încurcat cu Heather? șopti Cissy.

Nu-i venea să creadă privind filmarea în care prietena ei fugea de reporteri și ieșea prin ușa din spate a secției, în vreme ce Donald Favier își începea tirada pe treptele din față. Ascultă în tăcere, stupefiată. Coco se instală pe canapea lângă ea. B.J., care nu avea habar de drama de la televizor, bolborosea pe limba lui și încerca să bage pe o tijă mai multe cercuri din plastic de toate culorile.

Cherise era moartă.

Ucisă.

Ca Buni și Rory.

— Cine va fi următorul? întrebă Cissy.

— Eu mă întorc definitiv aici, anunță Jack sec. Permanent. Ca soț al tău.

Cissy nu avea puterea să argumenteze. N-ar fi argumentat nici dacă ar fi avut puterea aceea. Problema relației cu Jack trebuia lăsată deoparte. Acum era o chestiune de siguranță.

— Asasinul ăsta pare să-i lichideze pe toți membrii familiei tale. Mă mut înapoi și o să ne actualizăm și sistemul de securitate pe care-l avem în prezent.

— Bine… ai dreptate. Sigur că da.

— Și trebuie să ai încredere în mine, Cissy, insistă el. O să-ți mai spun o dată, pentru ultima oară, după care nu mai vreau să discutăm despre subiectul ăsta niciodată. Nu m-am culcat niciodată cu Larissa. N-am făcut niciodată dragoste cu ea. Asta nu-nseamnă că nu mi-ar fi trecut prin minte în noaptea aia. Am fost tentat, pentru că atunci credeam că totul se terminase între noi, și totuși – adăugă el, apropiindu-și chipul de al femeii – n-am putut s-o fac. Pentru că m-am îndrăgostit de tine, Cissy Cahill Holt, de prima dată când te-am văzut în rochița aia roșie și sexy, și chiar acum, deși mă scoți din minți cu nesiguranțele, cu îndoielile și cu acuzațiile tale, tot te iubesc.

Spuse toate astea fără s-o atingă măcar, însă acest lucru nu diminuă puterea cuvintelor.

— Și eu te iubesc, Jack, rosti Cissy și simți un nod în gât.

— Ești dispusă să mai încercăm o dată? Mă crezi?

Onestitatea și durerea îi erau extrem de evidente pe față.

— Da, șopti ea încuviințând din cap. Te cred.

Bărbatul o prinse în brațe și o sărută atât de apăsat, încât respirația ei se pierdu undeva în adâncul sufletului. Era minunat să fie din nou în brațele lui. Îl ținu strâns, prinzându-l după gât.

Telefonul țârâi și Cissy tresări alarmată.

— Să nu răspundem, zise imediat Jack și o sărută din nou.

— Cu tot ce se-ntâmplă… știi bine că trebuie s-o facem, replică ea și se desprinse din îmbrățișare.

Mormăind în barbă, Jack intră în bucătărie și ridică receptorul.

— Alo? zise el.

Cissy îl luă pe B.J. și-l duse în living. Văzu cum fața lui Jack se schimbă din exasperare în ceva mai sumbru. Cutele ce-i mărgineau colțurile gurii se încordară și ochii lui o priveau intens.

Ce se mai întâmplase?

Ținându-l pe Biji strâns, ca și cum n-ar fi vrut să-l piardă, Cissy își privi soțul. Avu impresia distinctă că temperatura din casă coborâse cu zece grade. În cursul conversației sale, Jack încuviință din cap, dar nu spuse mare lucru.

— Da, încheie el, am văzut la știri… sigur că da… da, da… am înțeles. Mersi!

Închise și reveni în living, unde Cissy, care se simțea ca paralizată, stătea în picioare strângându-l pe Biji.

— A sunat Paterno, o informă Jack, încruntându-se. Voia să ne anunțe despre Cherise și să ne avertizeze să fim cu ochii-n patru.

— Crede că și noi suntem în pericol.

— Crede că oricine este asociat, fie și pe departe, cu mama ta poate fi o țintă.

Nu era o surpriză, dar pe Cissy o trecu un fior de gheață. Verificându-și ceasul, Jack spuse:

— Mă duc să-mi strâng lucrurile. Va dura nițel, dar mă-ntorc cât pot de repede. Până atunci încuie toate ușile și nu lăsa pe absolut nimeni să intre –

doar eu.

— Ești chiar așa îngrijorat?

— Mă gândesc chiar dacă n-ar fi mai bine să veniți cu mine.

— Nu… suntem bine. Eu și Biji vom fi în regulă. O avem pe Coco să ne apere.

— Acum chiar că știu că avem probleme, pufni Jack. Ești sigură c-o să fiți bine?

— Doar… să vii repede…

* * *

Marla era obositoare.

Din nou.

Elyse se prăbușea rapid de pe culmea extazului creat de uciderea lui Cherise, iar buna dispoziție i se evaporase pentru că iubitul ei îi trăsese clapa. Mă rog, de fapt îi telefonase și-i explicase că era nevoit „să-i refuze invitația” și s-o vadă „altă dată”.

Ca și cum ar fi intenționat să se despartă de ea.

Elyse se enervase, tunase și fulgerase. Nenorocitul o manipula și ea știa asta. De ce nu-și putea da el seama că o iubea? Că o iubea *pe ea*! Nu pe altcineva. Nu pe blestemata lui de soție. Aproape că izbucnise în lacrimi și gândurile oribile cărora de obicei le ținea piept, că nu fusese niciodată destul de bună, îi năvăliseră în minte.

Nu ești destul de bună pentru el.

Nimeni nu te-a iubit vreodată.

De ce ai crezut că el te va iubi?

Se folosește de tine, Elyse, așa cum au făcut-o toți cei din viața ta!

Undeva după ora două noaptea se calmase îndeajuns ca să urmărească un film plictisitor în patul mare și pustiu până când, în cele din urmă, adormise. Se trezise la ora ei obișnuită, cu capul vuindu-i asurzitor, cu moralul la pământ.

Avusese totuși câteva clipe de triumf când se uitase la știri și văzuse că moartea lui Cherise făcea valuri. Iubitul o sunase și-și ceruse iertare, făgăduindu-i că se vor întâlni în curând; dacă nu în seara aceea, atunci imediat ce putea să dea o fugă.

Ceea ce nu era nici pe departe perfect, se gândi ea, privind în încăperea de la subsol și încercând s-o smulgă pe Marla dintr-o altă criză de depresie. Dumnezeule, femeia era imposibilă! Iubitul ei avea să se dea pe brazdă în

cele din urmă. Era sigură de asta. Deocamdată însă trebuia să se descurce cu Marla. Elyse mersese chiar într-atât încât să-i facă jigodiei manichiura, vopsindu-i unghiile într-o nuanță de roșu care bătea în purpuriu, iar când Marla protestase că tonul culorii nu i se potrivea, Elyse reușise să se stăpânească să nu-i vâre în ochi forfecuța.

— Eu zic că greșești – este perfect. Se asortează la păr.

— Nu știu…

Marla nu era convinsă.

— Se potrivește la fix caracterului tău!

Fir-ar să fie, detesta s-o pupe-n fund pe Marla, dar își reaminti că asta n-avea să se întâmple pe vecie. Trebuia doar s-o mai calmeze pentru scurt timp pe femeia asta mai vârstnică.

— Îmi faci și pedichiura?

— Nu poți să ți-o faci singură?

Marla oftă și Elyse aprobă, deși detesta să atingă picioarele altcuiva. Era extrem de scârbos! Avea totuși să facă orice – absolut orice, fir-ar să fie! – ca s-o împiedice pe Marla să-i strice planurile. Deocamdată ea stătea aici, ascunzându-se. Dacă vopsirea unghiilor de la picioare avea s-o facă fericită, atunci așa avea să fie!

— Mă bucur că te-ai ocupat de Cherise, recunoscu în cele din urmă Marla stând în scaun și privindu-și unghiile lăcuite de la picioare.

Televizorul mergea, bineînțeles; de data asta, transmitea un reality-show în care participanții concurau într-un soi de competiție de fitness.

— Un pas mai aproape, încuviință Elyse. Mai aproape de Ziua Z.

— Ziua Z? repetă Marla.

Nu era aproape deloc interesată, întrucât atenția îi era atrasă de ecranul televizorului, unde un bărbat foarte robust încerca să-și transporte partenera peste un râu artificial înaintea altei „perechi”. Semăna cu un joc din copilărie care se juca în piscină, în care un băiat micuț stătea pe umerii altuia mai mare și mai voinic și încerca să-și răstoarne un adversar în apă. Cei doi băieți, mici și slăbuți, se luptau cu ghearele și cu dinții, în vreme ce partenerii lor mai vânjoși încercau să-și păstreze poziția verticală.

Atâta doar că cei de la televizor se întreceau pentru cincizeci de mii de dolari și posibilitatea de a trece „la nivelul următor”. Era uluitor că Marla urmărea asemenea prostii, dar poate că o făcea pentru că perioadele alocate televiziunii în penitenciar fuseseră strict monitorizate. Cine putea ști? Și

atât timp cât o ținea pe ea departe de necazuri, cui îi păsa?

— Ce-i cu Ziua aia Z? întrebă ea, întorcându-și privirea la Elyse.

— Este momentul când vom atinge obiectivul pentru care ne-am străduit, răspunse Elyse evaziv. Uite ce-i, acum trebuie să plec… dar o să revin.

— Sper să te întorci cât mai repede, comentă Marla și pe ecran începu să ruleze o reclamă pentru o nouă băutură carbogazoasă fără zahăr.

— Mai rezistă puțin, ne apropiem de final, zise Elyse. Îți promit.

O lăsă pe Marla și urcă scara. Locul începea să miroasă din nou a mucegai și o irita Marla, care era neglijentă și dezordonată. Ce se întâmplase cu ea? Unde-i dispăruse energia? Parcă nu mai avea același foc în priviri. Era ca și cum își pierduse complet curajul. Din fericire, Elyse avea suficient curaj pentru amândouă.

— Prințesă afurisită, bodogăni ea în barbă.

Încuie casa și porni spre mașină. Taurusul începea s-o enerveze și se gândi că ar fi timpul să-și abandoneze complet mașina și să-și facă rost de alta ori să-i schimbe din nou plăcuțele de înmatriculare.

Deși inima îi bătea cu putere și dorea să se îndepărteze cât mai mult și cât mai repede de mizerabila din subsol, șofa cu grijă pentru a nu atrage atenție nedorită.

Se întrebă când avea să vină iubitul ei. Cu siguranță, n-avea s-o refuze din nou. Simțea o undă mică de îngrijorare în privința asta și nu-i plăcea direcția în care i se îndreptau gândurile.

Răbdarea, își reaminti, era o virtute.

Atâta doar că, aparent, virtuțile erau adesea supraevaluate.

* * *

Spitalul Bayside
San Francisco, California
Camera 316
Vineri, 13 februarie
ÎN PREZENT

Îi pot auzi vorbind între ei – medicii, asistentele și alții, oameni pe care nu-i pot vedea, deoarece nu pot deschide blestemății de ochi. De cât timp zac oare întinsă aici? De cinci minute? De cinci zile? Pentru numele lui Dumnezeu, oare ei nu pot, cu toate echipamentele lor costisitoare, să-și dea seama că nu sunt chiar atât de aproape de moarte pe cât afirmă? Aș mai

avea nevoie doar de puțin timp suplimentar.

Îi aud discutând despre mine, făcând-o ca și cum aș fi un simplu caz statistic, nu o femeie vie, care respiră. Uneori se contrazic între ei – oh, Doamne, te rog, ajută-i pe cei care sunt de partea mea!

E-n joc viața mea.

Un glas baritonal îmi susține cazul, insistând să-mi acorde mai mult timp pentru revenire, să arăt vreun semn că starea mi se îmbunătățește.

Jack?

Oare el să fie susținătorul meu? Cel cu toată credința?

Nu, cel care insistă că voi da semne de revenire în scurt timp nu este Jack, ci un medic. Numele lui e Reece; asistentele îi vorbesc cu respect, iar când nu-i prezent comentează cât de frumos și sexy este. Acest bărbat, acest doctor Reece, ar putea fi salvatorul meu, unica mea șansă de supraviețuire.

Doctore Reece, te rog, te rog, nu-i asculta pe ceilalți! Ai încredere în mine. Ai încredere în viața mea.

Doctorul vorbește acum, însă argumentele lui pălesc; celelalte glasuri, al unei doctorițe pe nume Lee și al unei asistente, îl conving că sunt o cauză pierdută.

Nu, Doamne, oh, te rog, nu…

Nu pot să fac nimic decât să aștept neliniștită, rugându-mă ca să nu-mi pună capăt vieții, însă până la urmă și unica mea șansă se lasă convins. Doctorul Reece ascultă de rațiune, ascultă de fișa medicală, de date și de computere. Îmi atinge brațul și eu mă strădui în van să reacționez.

Nu face asta!

Nu m-abandona!

Dar e prea târziu.

Cade și el de acord cu ceilalți: nu există nicio speranță. Nu voi ieși din comă. Specialiștii cred că nu mă voi mai trezi niciodată.

Pentru a nu știu câta oară, mă căznesc să-mi mișc mâna, să-mi clintesc pleoapele, să silesc orice fel de sunet prin corzile vocale, dar nu se întâmplă nimic; tăcere, nemișcare și atmosfera omniprezentă de resemnare.

Totul este foarte, foarte rău!

— Nu mai putem face nimic, concluzionează doctorița Lee.

Nu! Oh, nu! Te rog, nu mă lăsați să mor… Vă pot auzi… Nu renunțați la mine…

Chemați-mi familia. Chemați-l pe Jack… îmi pare rău pentru toate greșelile pe care le-am comis, îmi pare rău dacă am dezamăgit pe cineva, dar vă rog, sunt prea tânără ca să mor. Dacă aș putea schimba ceva, orice, aș face-o, dar nu pot.

Tot ce mai pot face acum este să-mi amintesc…

CAPITOLUL 16

La naiba, casa asta ar fi trebuit să fie a ei!

Elyse se dezbrăcă în conacul stil Queen Anne cândva impunător, clădit pe promontoriul Golfului, un loc pe care mama ei i-l arătase, un loc care odată fusese aproape la fel de regal ca vila Cahill. În copilărie, se uitase în sus la ferestrele venețiene arcuite, la galeriile largi și la turnulețele bogate și elegante și visase la tot ce se afla ascuns înăuntru, la secretele din casa construită cu un secol în urmă.

Acum știa.

Cu moștenirea ei, avea să fie în stare în sfârșit s-o închirieze și, în curând, dacă totul se desfășura conform planului, urma să-i aparțină și să readucă locuința deteriorată la grandoarea ei cândva maiestuoasă.

Era doar o chestiune de timp. Iar ceasul ticăia.

Își făcu duș și îmbrăcă halatul favorit. Acesta era locul căreia îi aparținea, locul căruia în secret îi spunea „cămin”, locul pe care nu-l știa nimeni. Conacul fusese de mult abandonat și începuse să arate semne de decădere, ceea ce era păcat. Ea știa că odinioară aici se ținuseră petreceri faimoase, iar dacă închidea ochii putea să audă clinchetul cupelor, râsetele și acordurile muzicale discrete ce umpleau coridoarele și scările. Cu ochiul minții vedea strălucirea stinsă, romantică, a candelabrelor mereu lustruite. Reședința era perfect îngrijită, dinspre bucătărie răzbăteau întruna arome ce-ți lăsau gura apă, iar servitorii abundau.

Și exista, de asemenea, iubire…

Sau… doar își imagina totul? Se lăsa cumva prinsă în propriile-i fantezii… ori nu era așa?

Era convinsă că aici existase fericire și speranță, o căldură și o securitate ce nu-i fuseseră îngăduite niciodată.

Și acesta era locul căruia îi aparținea.

Inima i se înfioră puțin după timpurile ce nu existaseră niciodată, după viața pe care n-o trăise niciodată… sau o trăise? Uneori, amintirile din trecutul ei erau ușor încețoșate, ceea ce o tulbura. Elyse se baza pe simțurile ei ascuțite și pe mintea pătrunzătoare, însă trecutul… Trecutul

reprezenta ceva la care nu-i plăcea să se gândească prea mult și era întotdeauna limpede precum cleștarul. Uneori aducea cu candelabrele ale căror cristale nu mai fuseseră șterse de praf – tulbure și neclar în mintea ei, de parcă ar fi început să-l piardă. Era totuși prea tânără ca să fie afectată de ceva atât de îngrijorător ca demența. Nici vorbă!

Nu, pur și simplu era obosită.

Emoțional.

Asta se putea întâmpla celor din jurul Marlei… să fie împinși spre pragul nebuniei.

Alungându-și gândurile întunecate, Elyse aprinse șemineul din dormitor, destupă o sticlă de vin și așteptă în vreme ce pendula de pe hol ticăia minutele vieții, în vreme ce lumânărelele pe care le așezase în jurul patului arseră treptat, în vreme ce gazul din șemineu șuieră.

Se uită la ceas. Preț de o clipă, se nelinişti că bărbatul ar putea contramanda din nou.

Și dacă într-adevăr totul luase sfârșit?

Ce avea să facă ea atunci?

Pe neașteptate se simți fragilă și singură… Toată viața fusese singură. Sigur că da, existaseră părinții, însă vorbiseră oare într-adevăr cu ea, îi arătaseră vreun interes? Doar dacă fusese ceva legat de agendele lor de viață. Pentru doi oameni care susținuseră că-și doreau enorm un copil, demonstraseră într-adevăr că aveau lacune în materie de griji parentale.

Elyse nu crescuse săracă, dar nu avusese niciodată averea lui Cissy și nici atenția de care se bucurase aceasta din urmă doar pentru că era o Cahill.

Cissy. Dumnezeule, de unde se alesese cu numele ăsta stupid de fetiță? se întrebă cum ar fi fost să crească în vila uriașă, care avea panoramă peste tot orașul, fără să-și audă niciodată părinții ciondănindu-se din cauza banilor când credeau că scumpa lor fiică nu asculta. Cissy fusese înconjurată de părinți și de bunici, fusese fata uneia dintre cele mai prestigioase familii din Bay Area. Cel puțin așa vedea Elyse lucrurile. Puțina avere pe care părinții *ei* izbutiseră s-o strângă în cursul vieții lor nu se compara nici pe departe cu bogăția familiei Cahill-Amhurst.

Viața nu era corectă, își aminti ea. *Nu te poți aștepta ca destinul să dăruiască averi. Trebuie să-ți clădești singură norocul. Asta faci tu acum.*

Iar acum aștepta un bărbat care n-o iubea cu adevărat, știa asta, un

bărbat căruia nu i-ar fi păsat niciodată de ea așa cum îi păsa de blestemata de nevastă-sa.

Deci cine-i fraierul?

Uită-te câte ai făcut pentru el.

Gândește-te câți oameni ai trădat, câți ai omorât.

Pentru el.

Da, sigur că da, îi spui Marlei c-o faci pentru ea, dar știi care-i de fapt adevărul. Te amăgești singură, iar acum stai în patul ăsta mare, într-o cameră cu vedere spre Golf, într-o casă care ar fi trebuit să fie a ta, dar care ți-a fost refuzată, în timp ce aștepți un bărbat în care n-ai de fapt încredere.

— Va veni, zise ea cu glas tare și vocea păru să-i reverbereze din pereți. Va *veni.* Ar face bine să vină.

Psihiatrul îi spusese să nu nutrească false speranțe, să nu se aștepte din partea oamenilor la mai mult decât puteau să dea. Dar de ce nu puteau da? De ce nu s-a putut ea bucura de dragostea unei mame adevărate? Sau a unui soț? Păduchele cu care se măritase nu avusese niciodată timp pentru ea, era însurat cu jobul lui, n-o înțelesese niciodată. De fapt, se comporta ca și cum *ea* ar fi fost cea care avea probleme! Ca și cum *ea* ar fi fost nebună. Cum îi spusese el? O „psihopată excentrică”? Elyse era fericită că scăpase de el. Da, fericită!

În același timp însă o deranja că nu putea găsi un bărbat care să țină la ea, care s-o iubească și care să lupte pentru ea, ba chiar să moară pentru ea.

În scurt timp, toată mizeria asta cu Marla avea să se termine și Elyse avea să capete ceea ce dorise. Atunci n-ar mai trebui să alerge la bungaloul în care se ascundea Marla. Dumnezeule, asta devenea tot mai greu! Mai devreme sau mai târziu, cineva avea s-o vadă. Fusese deja incidentul acela cu biciclistul, iar aseară se împiedicase de o pisică. Afurisita țipase de parcă ar fi înjunghiat-o și o vecină curioasă se zgâise printre jaluzele, aceeași babă nesuferită care mai trăsese cu ochiul și altă dată.

Elyse nu-și mai putea asuma alte riscuri.

Era timpul să pună capăt situației actuale și să urmărească trofeul real.

Dar unde naiba era bărbatul?

Prin fereastra deschisă auzi sunetul surd al unei sirene de ceață, apoi torsul lin al unui motor de calitate. Femeia surâse ușurată când îl recunoscu.

Bărbatul nu i se mai împotrivea.

Nici vorbă.

Sosise! Zâmbetul Elysei i se lărgi, imaginându-și ce avea să-i facă pentru a-i dovedi cât de mult îl iubea, pentru a-i arăta cât de mult ținea la el. Inima începu să-i bată mai repede când își aranjă reverele halatului și se privi în oglindă pentru a se asigura că părul îi era înfoiat, că decolteul sexy îi era vizibil, că buzele îi străluceau umede, promițând delicii păcătoase!

Motorul ajunse mai aproape acum, se auzi mai tare, apoi se opri brusc.

Elyse așteptă. Își numără bătăile inimii.

După câteva secunde, o cheie se răsuci în broască.

Degetele ei strânseră cearșaful. Bărbatul nu rosti niciun cuvânt, dar ușa se închise încet în urma lui. Îi auzi pașii pe podeaua holului, la parter. *Iubitule,* își zise ea.

Urcă treptele și pașii se iuțiră când ajunse la etaj.

Ciocăni încetișor la ușa ei, apoi o împinse, deschizând-o. Elyse rămase întinsă pe perne cu toate simțurile alerte când bărbatul păși în dormitorul întunecat unde ardeau lumânările.

Zâmbetul lui, întotdeauna seducător, se lărgi.

Dumnezeule, cât de frumos era!

— Îmi pare rău pentru aseară, rosti el fără niciun preambul în timp ce-și descheia cămașa.

Elyse privi cum fiecare nasturaș perlat trecu prin butoniera sa. Bărbatul era bronzat și în formă fizică, cu abdomenul numai pătrățele, cu părul de pe piept des și sârmos.

— Să nu se mai întâmple asta niciodată.

— N-o să se mai întâmple.

El o spuse ușor, prea ușor, nu ca pe un jurământ.

— Ia vino-ncoace, rosti Elyse și bărbatul veni, căzu pe salteaua pufoasă, o prinse și o sărută până îi tăie respirația.

Mâinile lui erau parcă peste tot, dezlegându-i nodul halatului și împingându-i aproape brutal catifeaua moale peste umeri. Ca și cum nu mai putea aștepta. Îi sărută sânii, iar degetele lui i se înfipseră în spinare, însă Elyse nu intenționa să-l lase să scape cu o împerechere scurtă și rapidă. În *niciun* caz! Avea s-o satisfacă apăsat și pe-ndelete, iar ea avea să facă la fel pentru el.

— Ușurel, îi șopti în ureche, deși simțea cum se topește pe dinăuntru și nu mai poate de nerăbdare.

— Nu pot.
— Ba poți… Avem toată noaptea la dispoziție.
El nu argumentă și nici nu se grăbi, totuși cu mult înainte ca Elyse să fie gata, bărbatul o pătrunse, pierdut într-un abandon sălbatic. Prinsă, la rândului ei, în frenezia sexului, Elyse îi cerșea mai mult.
— Mai tare! țipă. Haide, haide, mai repede.
Îl dorea mult, îl dorea cu totul. Transpira, țipa și zgâria, în timp ce el o împingea spre marginea extazului. Fără s-o ațâțe, fără s-o facă să-l implore doar pentru ca s-o refuze și apoi să reia totul.
În noaptea asta era altfel. În actul lui de iubire exista disperare. O făcea cu forță. Cu furie. Aproape ca și cum ar fi crezut că nu se va mai întâmpla niciodată.
Dar n-avea să fie așa… nu?
Când bărbatul se lăsă greu peste ea, Elyse privi lumânările pâlpâitoare și înțelese cât de prost evoluau lucrurile. Își iubea în continuare soția. Și avea s-o iubească mereu. Iar asta o ucidea pe ea.
— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, rosti el după ce-i reveni suflul. Dar să știi c-a fost… grozav.
— Grozav, repetă Elyse.
— Mereu.
O sărută pe frunte și ea simți o dezamăgire atât de profundă, încât în sufletul ei se formă un abis întunecat.
— Credeam c-o să stai.
— Nu pot. Nu în noaptea asta.
Se rostogoli într-o parte și începu deja să se îmbrace, atât de grăbit, încât parcă abia aștepta să fugă de acolo.
— De ce?
— Știi bine de ce. Nu pot risca să fiu prins. Am de-a face tot timpul cu polițiști, și cu familia, și nu ne mai putem asuma alte riscuri.
— Te desparți de mine? întrebă ea.
Detestă sunetul de isterie care i se furișase în glas și care amenința să se transforme într-un țipăt nestăpânit. Trebuia neapărat să se controleze.
— Oh, nu – nu! Glumești? Asta a fost cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o, dar trebuie să rămânem cu ochii asupra trofeului.
— Și după aceea? După ce obținem trofeul? Ce va fi atunci?
— Doar cerul va fi limita, replică bărbatul ridicând fermoarul

pantalonilor și sugându-și burta pentru a încheia nasturele de deasupra lor. Așteaptă și-ai să vezi!

Își luase deja cămașa și o băga pe mâneci. Elyse se ridică în capul oaselor în pat și afișă o expresie dezamăgită, bosumflată, în vreme ce el își punea pantofii la lumina lumânărilor.

— Nu mă părăsi, Jack, șopti ea.

Bărbatul se prefăcu însă că n-o auzise; nu avea nici măcar curajul s-o înfrunte. În schimb, ieși din dormitorul ei la patruzeci de minute după ce intrase.

Iar apoi ticălosul dispăru.

* * *

— Fii atentă, spuse Paterno când Janet Quinn sui în dreapta lui în Cadillac. Medicul legist din Sausalito a găsit fire de păr unde a fost omorâtă Cherise. Fire de păr roșii. Nu-i aparțin nici lui Cherise, dar nici altcuiva din familie.

— Roșii?

Bărbatul răsuci cheia în contact și bătrânul motor cu opt cilindri în V mugi, înviind.

— Și nu coincid cu cele găsite pe șurubelnița utilizată pentru blocarea porții de la vila Cahill în seara când Cissy a susținut c-a văzut-o pe Marla.

— Ceea ce pare tot mai probabil, dacă putem da crezare înregistrării din parcarea spitalului. Quinn clătină din cap și se încruntă. Toată chestia are vreun sens?

— Cine știe? oftă Paterno și căzu pe gânduri. Intră cu mașina în trafic și observă cât de înguste erau străzile aici. Cissy susține că peria de păr i-a dispărut, alături de o cană a fiului și de telefonul mobil. Poate că Marla a plantat firele în mod premeditat.

— Iar după aceea și-a pus propriul păr în casa Favier? întrebă Quinn sceptic.

Detectivul trase de volan și viră spre nord.

— Lângă ușa din față au fost găsite mai multe fire de păr, dintre care unul era diferit. Mai precis era artificial.

— O perucă?

— Da. Iar medicul legist din Sausalito n-a găsit nimic la locul crimei. Personalul care face curățenie fusese acolo cu o zi înainte, așa că este improbabil să fi provenit de la alt vizitator.

— Ce vrei să spui? întrebă femeia. Că firele roșii, sau cele artificiale, au fost plantate deliberat?

— Asta-i problema. Nu știu nici eu ce vreau să spun, recunoscu Paterno.

Ocoli cu automobilul lui mare o dubă de livrări care se oprise în paralel cu un vehicul deja parcat lângă bordură. Un Jaguar model recent care venea din față se văzu silit să-l aștepte pe Paterno și șoferul său, un tânăr alb de vreo douăzeci de ani, îl claxonă. Imediat ce Cadillac-ul trecu de el, apăsă pedala accelerației și demară în trombă pentru a-și arăta bărbăția și nerăbdarea.

— Puțoiule, murmură Paterno impasibil, continuându-și spre podul Golden Gate.

Se întorcea în Sausalito ca să mai vadă o dată casa familiei Favier, locul unde fusese comisă. Citise rapoartele, examinase fotografiile și-i lăsase pe ceilalți polițiști și agenți FBI să-și facă treaba, însă în același timp dorea să vadă totul cu ochii lui, să „simtă” personal ceea ce se petrecuse acolo.

Cerul era senin, soarele hibernal strălucea, scânteind pe apă și lovind parbrizul cu destulă putere pentru a încălzi interiorul mașinii, în altă conjunctură, detectivului i-ar fi plăcut ziua aceea, ar fi coborât pe docuri, poate chiar ar fi mers la pescuit. Azi însă era încordat; cazul începea să-l macine. O dată în plus, legătura era în mod evident Marla Cahill, dar în același timp se mai întâmpla ceva care-l avea în centru pe complicele Marlei, o fantomă cu intenții rele.

Examinând probabilitatea, e drept redusă, ca uciderea lui Cherise să nu fie legată de celelalte morți, detectivul îi verificase foștii soți, copiii, familia extinsă și prietenii. Nu apăruse nimic care să-i atragă atenția. Heather Van Arsdale, amanta reverendului, avea alibiul de a fi fost cu predicatorul și cu ceilalți participanți la întâlnirea din Sacramento. Nu exista nicio indicație că angajase un asasin ca s-o elimine pe soția amantului. Chiar și în cazul cel mai fericit ar fi fost o lovitură cu bătaie foarte lungă.

Paterno studiase hărți ale zonei și însemnase cu bolduri locurile unde fuseseră găsite victimele, încercând să găsească un tipar geografic, ceva care să-i sugereze unde locuia ucigașul. Deocamdată, totul fusese complet inutil, o irosire de timp. În străfundul sufletului știa că Marla Cahill se găsea în spatele crimelor. Locurile unde muriseră oamenii aceia nu constituiau indicații asupra locului unde se ascundea ea. Ci îi semnalau doar

că îi elimina sistematic, unul câte unul, pe membrii familiei. Părea să-și fi plănuit evadarea din închisoare pentru a căuta un fel de răzbunare. Pentru a face un fel de declarație.

Între timp, poliția obținuse lista apelurilor telefonice făcute către postul fix din casa Favier, dar și către mobilul lui Cherise. Majoritatea celor care o sunaseră pe mobil erau prieteni și enoriași de la biserică și toți aveau alibiuri bătute în cuie. Exista o singură anomalie. Ultima persoană care-i telefonase lui Cherise fusese Cissy Cahill Holt. Ea o sunase de pe propriul mobil – cel care „dispăruse" – și vorbiseră câteva minute. Potrivit companiei de telefonie mobilă, apelul fusese efectuat din vecinătatea unui releu aflat aproape de casa lui Cissy… Oare Cissy mințise în privința telefonului furat și o sunase ea însăși pe Cherise? Sau altcineva îi telefonase lui Cherise din apropierea casei Holt, sperând să direcționeze greșit investigația și s-o acuze pe Cissy?

Care erau probabilitățile în această privință?

Lista apelurilor telefonice făcute de Cissy mai arăta că ea își sunase soțul imediat înainte de a-i telefona lui Cherise, dar închisese repede. În seara aceea nu mai dăduse alte telefoane, iar toate cele primite fuseseră scurte, sub douăzeci de secunde, fiind probabil SMS-uri. Mulți ar fi sunat pentru a transmite condoleanțe, iar un apel provenea chiar din casa Holt – poate că Cissy însăși sunase pentru a încerca să-și localizeze mobilul.

Paterno își coborî parasolarul împotriva strălucirii intense a soarelui. Instinctul îi spunea să aibă încredere în Cissy, mai ales de când imaginea Marlei apăruse pe videocamera de supraveghere a Facultății de Medicină de lângă vila Cahill după ce Cissy anunțase că o văzuse în casa Eugeniei. Poliția distribuise înregistrarea aceea către mass-media, alături de portretul-robot. Stațiile TV locale le făcuseră publice imediat și le comentaseră pe larg. Ziarele publicaseră portretele-robot ale lui Mary Smith și un cadru al „Marlei" preluat din înregistrarea videocamerei de supraveghere.

Secția de poliție fusese asaltată de apeluri din partea unor oameni care crezuseră c-o văzuseră pe Marla. Deocamdată, niciuna dintre semnalările acela nu adusese vreun rezultat.

Nici în privința vehiculului nu se aleseseră cu nimic. Se părea că proprietarul Fordului Taurus argintiu surprins de videocamera de supraveghere a spitalului nu se aflase în zona respectivă și nici automobilul lui nu fusese furat. La ora eliberării tichetului de parcare de la Facultatea de

Medicină, Hector Alvarez fusese acasă cu soția sa, iar mașina fusese parcată pe aleea de acces. Doi vecini confirmaseră că Fordul nu se clintise de acolo, iar plăcuța sa de înmatriculare din față nu se potrivea cu cea din spate. Cineva o schimbase.

Iar acel cineva fusese probabil șoferul mașinii – Marla Cahill sau cineva care semăna cu ea. Mașina lui Alvarez fusese examinată de echipa de criminaliști, care ridicase, de asemenea, și amprentele de pe plăcuțe.

Deocamdată, nimic.

Totuși se apropiau. Degetele lui Paterno se încleștară pe volan. Spera doar s-o găsească pe Marla înainte ca alta dintre rudele ei să fie asasinată.

Casa lui Cissy Cahill era de acum supravegheată de o echipă de filaj. Cel sau cea care-i ucisese pe membrii familiei Cahill o avea cu certitudine și pe Cissy pe lista sa.

Dacă nu cumva, desigur, se dovedea că tocmai ea era criminala.

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, Cissy avea să fie urmărită pas cu pas.

Ajuns la capătul lungului pod suspendat, detectivul schimbă banda.

— Ai găsit ceva interesant în jurnalele bătrânei? întrebă el.

— Câteva chestii, încuviință Quinn. Încă încerc să le pun cap la cap. Se lăsă pe spate în scaunul mare al Cadillac-ului și privi afară pe geamul din dreapta. Se pare că familia Cahill are destule schelete ascunse în debara.

— Zi-mi ceva ce nu știu.

— Vrei s-auzi?

— Versiunea scurtă, te rog.

— Pe naiba! O s-auzi versiunea integrală. Ignorându-i suspinul, femeia continuă: O să încep nițel mai din trecut – când l-a cunoscut pe Samuel Cahill, Eugenia era deja logodită, dar a renunțat la logodnicul respectiv în favoarea bărbatului cu care s-a măritat. Nu că ar fi cine știe ce știre-bombă, iar bărbatul acela a murit de mult, așa că mă-ndoiesc că i-ar fi purtat ranchiună. De altfel, s-a însurat după câțiva ani și a avut trei fiice. Soția lui a murit, de asemenea, iar toate fiicele sunt măritate și cu copii. Viețile lor n-o ating nici pe departe pe Eugenia Cahill, așa că sunt de părere că direcția asta este o fundătură.

Paterno opri la lumina roșie a unui semafor și așteptă ca o femeie cu baston și o pungă cu produse de băcănie să traverseze strada. Era mai ușor s-o lase pe Quinn să divagheze decât să-și exprime frustrarea pe care o simțea.

— Apoi este Alex, primul fiu, care a avut câteva aventuri în timpul căsniciei cu Marla.

— O situație destul de complexă, observă Paterno.

Lumina semaforului se schimbă și el porni pe străzile de acum familiare din Sausalito.

— Fidelitatea nu părea să facă parte din căsnicia lor. Interesant este felul cum Marla a cunoscut familia Cahill. A petrecut o vreme la Cahill House – căminul pentru mame necăsătorite – dar nu ca voluntară, ci ca rezidentă.

Fără să vrea, Paterno ridică din sprâncene.

— A avut un copil pe care l-a încredințat spre adopție?

— Așa sugerează jurnalul Eugeniei. Probabil că nu-i cine știe ce în sine, totuși am întreprins unele cercetări. Accesul la arhive este interzis, bineînțeles, dar mi-ar plăcea să aflu mai multe despre copilul ăla. Ce s-a-ntâmplat cu el… sau cu ea? Cine a fost tatăl? Tot ce am aflat din jurnal este că Eugenia n-a fost încântată de căsătoria lui Alex cu Marla Amhurst. Marla era, citez: „acceptabilă din punct de vedere social, dar reprobabilă din punct de vedere moral”.

— Sună destul de usturător.

— Cu condiția ca Marla să cunoască sentimentele soacrei.

— Eugenia era destul de rigidă. Poate că pentru restul lumii a mimat acceptarea ei, dar dacă n-o plăcea pe Marla, atunci îți garantez că Marla știa acest lucru.

Quinn aprobă din cap.

— Indiferentă și impasibilă față de lumea exterioară, dar foarte afurisită cu cei pe care-i iubea.

— Prin urmare, nu știm unde se află acum copilul acela?

— Nu încă, dar mai insist. Chiar dacă arhivele nu pot fi accesate, există persoane care au lucrat la Cahill House în perioada sarcinii Marlei – persoane care între timp s-au pensionat. Am o listă și am început s-o parcurg. Cineva trebuie să știe ceva despre copilul ăla.

Paterno trecu pe lângă biserica Sfânta Treime, pe al cărui avizier exista un mesaj simplu: „Mergi cu Domnul, soră Cherise”, urmat de numărul unui verset biblic.

Se încruntă când văzu mesajul și simți în stomac aceeași usturime de care avusese parte când urmărise buletinele de știri în care reverendul Donald jucase rolul soțului distrus și îndoliat care, deși păcătuise, luase

moartea lui Cherise ca pe un „semn de la Domnul” de a-și îndrepta calea. Camerele de luat vederi fuseseră ațintite atât asupra lui, cât și asupra mulțimii ce-l înconjura, iar detectivul înregistrase toate transmisiile posturilor TV locale.

Chipul lui Heather Van Arsdale nu apăruse nicăieri, deși alte buletine de știri arătaseră reporteri care o urmăriseră până la apartament, ba chiar și la școala la care preda, însă refuzase toate solicitările de interviuri. Paterno n-o învinuia. Heather era „cealaltă femeie” în scenariul unei piese proaste. Cumva, reverendul răsturnase situația, dovedindu-se o dată în plus un maestru al manipulării, creând publicitate și imaginea unui adulter pocăit, care jelea sfârșitul tragic și violent al vieții soției sale. Reverendul se învinovățea – și spectacolul avea succes. Toți enoriașii lui îl susțineau pe bărbatul slab care cedase ispitei, dar acum ieșise întărit. Alibiul său, ca și al lui Heather, era incontestabil. Deocamdată, poliția nu fusese în stare să descopere vreo urmă de bani care să indice faptul că ar fi plătit un asasin – bărbat sau femeie – dacă putea fi crezută martora mioapă care-și plimbase câinele.

Paterno găsi un loc de parcare suficient de mare pentru Cadillac, de cealaltă parte a străzii față de reședința Favier, un ranch drăguț cu motive spaniole. Câțiva palmieri cu aspect bolnăvicios ofereau puțină umbră acoperișului din țigle roșii. Peluza era tunsă și îngrijită, iar casa fusese recent vopsită în culoarea nisipului. Pe aleea pavată cu cărămizi se ajungea la o verandă asortată, pe care existau ghivece mari cu plante agățătoare ce promiteau să înflorească în lunile următoare.

— Ți se pare ca un loc al crimei? întrebă bărbatul când coborâră din mașină.

Quinn clătină din cap.

— Nu, dar pentru Cherise Favier exact asta a fost.

* * *

O migrenă îngrozitoare o sili pe Elyse să mijească ochii când căută în dulăpiorul cu medicamente. Găsi un flacon cu ibuprofen și luă o doză dublă față de cea recomandată. În ultima vreme, migrenele deveniseră mai severe, aproape paralizante.

Asta-i din cauză că totul se apropie de final, ăsta-i motivul. Ai reușit aproape tot ce dorești… cu excepția lui Cissy, dar o vei bifa și pe ea în curând.

După ce luă un gât de vin din sticla aproape goală de pe noptieră, se întinse, destinzându-și mușchii și alungându-și încordarea din ceafă. Era momentul să-și vadă de jobul ei obișnuit, să pretindă că era femeia care nu era de fapt. Gândul acela o irita.

Doar încă puțin… atât și nimic mai mult.

Rotițele au fost puse în mișcare.

Se uită la patul mare, cu așternuturi mototolite și se gândi la bărbatul pe care-l iubea. Bineînțeles, el era cheia tuturor planurilor ei. Fusese indispensabil, ba chiar o contactase de la bun început, însă apoi Elyse se îndrăgostise de el.

Dacă ai greșit o dată, o vei face și a doua oară.

Însă numai dacă îi permiți.

Nu-l lăsa să te manipuleze.

Nu-l lăsa să te minimalizeze.

Nu-i dărui prea mult din tine.

Și pentru numele Domnului, nu-i îngădui să-ți stăpânească inima.

Nu merită asta. Niciun bărbat n-o merită.

Nu uita – el este dispensabil.

Toți sunt așa.

Și acum du-te la treabă. Asta-i ultima zi în care va trebui să mergi acolo și să pretinzi că ești cineva care nu ești de fapt.

Azi este începutul sfârșitului.

CAPITOLUL 17

— Sigur nu vrei să vii cu mine? îl întrebă Cissy.

Își luă cheile și poșeta de pe masa din bucătărie. Era extrem de fericită că Jack se mutase înapoi. Extrem de fericită că se simțea în siguranță și protejată. Extrem de fericită că izbutise să uite de nemulțumirile și nesiguranțele ei, deoarece avea nevoie de el acum. Cu adevărat avea nevoie de el acum.

Și detesta ideea de a petrece două-trei ore singură cu avocații pentru succesiunea bunicii, încercând să înțeleagă terminologia legală și responsabilitățile. Evitase cât de mult posibil întâlnirea asta, dar îi era imposibil s-o mai facă. Își strânsese părul într-un coc sofisticat, își pusese pantalonii cei mai eleganți și un pulover decent și era gata de plecare.

Ar fi fost însă bine dacă ar fi însoțit-o Jack.

El însă stătea lângă ușile-ferestre din sticlă, rezemat cu un umăr de perete, și sorbea dintr-o bere.

— Să stau de vorbă cu avocații tăi? Aceiași care vor să mă găsească pe mine vinovat la divorț?

Jack clătină din cap, apoi îl ridică în brațe pe Biji când apăru de după un colț în urmărirea lui Coco.

— Sus, amice!

— Cuțu! strigă fiul său arătând spre cățelușa care se pitise sub masă, cu spatele la perete.

Băiețelul se zbătu energic ca să fie lăsat jos și să-și reia urmărirea.

— Eu sunt babysitter, nu uita! Și apropo, arăți a-ntâia!

Cissy simți că se îmbujorează la față. Dumnezeule, era jalnică dacă răspundea la complimentele lui Jack ca o școlăriță emoționată!

— Jos, ta-tiii! Vreau jos!

Oprit din fuga lui după câine, Biji era în culmea furiei.

— Mai stai nițel, zise Jack ținându-l zdravăn pe copilul ca un motoraș.

— L-am putea lua pe Biji cu noi.

— Doamne, ar fi ca o bombă în biroul avocaților. Să-i luăm cănița cu pai și suzeta și să-l ținem în brațe o oră sau două. Eu mă gândesc s-o aducem

și pe Coco.

— Am înțeles aluzia.

Jack îi zâmbi larg.

— De fapt, poate că nu-i o idee chiar așa rea. Scorțoșii ăia de la firma de avocatură mai trebuie zguduiți uneori.

— Mersi, dar ai dreptate. Mă duc singură.

— Jos, ta-tiii!

Frustrat, Biji lovi cu pumnișorul în umărul lui Jack.

— Hei, fără lovituri, da?

Brusc, bărbatul se încruntă, având un aer serios. Surprins de tonul aspru al favoritului său, Biji își îngropă, stânjenit, fața în umărul tatălui și murmură încet, dar pe un ton încăpățânat:

— Nu, ta-tiii.

— Ai grijă, Biji, îl preveni Cissy. Ta-tiii este destul de dur.

Băiețașul întoarse chipul către ea și se strâmbă. Era atât de comic, încât femeia aproape că izbucni în râs.

— Pa, iubitule, zise ea sărutându-l pe creștetul capului, însă Biji se întoarse.

— Fără pupat!

— O să te pup și eu, îl amenință Jack.

— Nuuuuuu!

Cissy izbucni în râs atunci și Jack îl sărută cu zgomot pe creștetul capului pe Biji, care se frecă cu disperare în locul acela. Jack și Cissy împărtășiră momentul de amuzament. Relația lor se îmbunătățise în ultimele zile, iar viața căpătase un nou caracter de comuniune de la ultima discuție despre Larissa. Cissy îl credea. Avea încredere în el. Era fericită că bărbatul se întorsese acasă. Iar acum mergeau împreună înainte, zi după zi.

Din păcate, deși relația lor continua să se îmbunătățească, circumstanțele din jurul deceselor din familia ei îi mențineau sub o umbră de suspiciune și teamă – și sub ochiul atent al poliției. Uciderea lui Cherise îi provocase alt șoc, iar Cissy era încă zguduită de imaginea Marlei în pragul casei lui Buni. Era pur și simplu o succesiune de surprize neplăcute, totuși decisese să nu se închidă în casă și să tremure. Trebuia să-și trăiască viața, iar Jack era acum alături de ea. Și, întrucât poliția îi asigura protecție, iar în casă se găsea Coco, mereu gata să latre dacă simțea vreun intrus, Cissy se simțea îndeajuns de ferită pentru a tinde către un soi de

normalitate. Jack comandase un sistem de securitate nou care urma să fie instalat săptămâna viitoare.

Cu toate acestea, se simțea circumspectă și ușor neliniștită. Rugămintea pe care i-o adresase azi lui Jack de a o însoți nu fusese făcută într-o doară.

Totuși Cissy nu putea – și nu dorea – să-l lase pe bărbat să vadă că se temea. Amândoi se apropiau încet și prudent unul de celălalt și nu putea să pară prea nerăbdătoare, prea disperată. Relația lor trebuia să fie egală și solidă, pentru ca amândoi să mai poată atinge același nivel de încredere și dedicare.

Cissy privi pe fereastră. Mașina de poliție lipsită de semne caracteristice era parcată de cealaltă parte a străzii, mulțumită detectivului Paterno. Acesta susținea că era preocupat de securitatea ei, dar și de securitatea unchiului și fratelui ei, și că acesta era motivul pentru continuarea protecției. Poliția din Oregon îi supraveghea pe Nick și James, în timp ce Paterno o considera pe Cissy responsabilitatea sa. I se părea liniștitor, dar pe de altă parte, iritant. Era foarte straniu ca doi polițiști să-ți supravegheze casa non-stop.

Cissy ridică ochii spre cer. Era încă însorit, dar frig. Deschise dulapul din hol și-și scoase jacheta.

— Tanya ar trebui să treacă pe aici să-și ia ultimul cec. Dacă vrei să ieși nițel, o poți ruga pe ea să stea cu Biji.

— Mi s-a părut că n-ai încredere în ea.

Cissy făcu o grimasă.

— Nu știu. De fapt, nu-i o chestie de încredere. Pur și simplu, noi două nu ne-am înțeles niciodată sută la sută.

— Pentru că am propus-o eu, la sugestia tatei? întrebă Jack, provocând-o la o discuție pe tema asta. Ai avut de la bun început o prejudecată în privința ei. Ai crezut poate că au avut o relație?

— El și Tanya? Nu!

Bărbatul arcui o sprânceană.

Nu-i genul lui de femeie, continuă Cissy, îmbrăcându-se.

Desigur, nu credea că Jonathan n-ar fi putut cuceri femei mai tinere; socrul ei părea cumva să considere că asta era o cerință a postului. Cissy simțea totuși că el n-ar fi recomandat-o pe Tanya dacă ar fi avut o legătură sentimentală cu ea. Poate că era un fustangiu, însă Cissy era de părere că îi plăcea ordinea în relațiile sale. Jonathan n-ar fi dorit ca femeia cu care se

„întâlnea” el în prezent să lucreze pentru fiul său.

Iar în ultima vreme păruse mai interesat de diversele lui afaceri decât de femei. Era mereu în căutarea marii lovituri și ar fi preferat să alerge după cai verzi pe pereți decât să muncească. Același lucru era valabil și pentru fratele lui Jack. J.J. era așchia ce nu sărise deloc departe de trunchiul bătrân, cu excepția faptului că el nu dorea să aibă aproape nimic de-a face cu Jack. În timp ce Jonathan se infiltra în afacerile lui Jack, J.J. se ținea departe. Cissy o cunoscuse pe Amanda, fosta soție a lui J.J., la mult timp după divorțul lor și-i părea rău de eșecul căsniciei. O plăcuse pe Amanda de la bun început, dar aceasta nu acceptase aventurile extraconjugale și visurile mărețe ce nu se materializau niciodată, așa că divorțase de J.J. și pornise pe cont propriu. Și se descurcase bine după divorț, mult mai bine decât în perioada cât fusese măritată.

— La ce te gândești? o întrebă Jack când Cissy rămase tăcută.

— La tatăl tău și… la Tanya. Nu însă ca la un cuplu. Nu uita că Tanya și-a depus demisia, n-am dat-o eu afară. Mi-a sugerat să mă adresez la școala de bone. De asemenea, era de părere că ar trebui să mă duc la psihiatru.

Jack pufni disprețuitor.

— Probabil că ar trebui s-o fac. Cissy zâmbi. Vreau să zic, uită-te și tu – te-am lăsat să te întorci acasă.

— Asta a fost o dovadă de maximă înțelepciune din partea ta.

— Mda. Oricum, cecul Tanyei e pe masă. Cissy intră în bucătărie și ciocăni cu un deget în plicul alb. Mă-ntorc în vreo două ore.

— Nu poți să fii sigură cu tipii ăia.

Jack mai sorbi o gură de bere, puse sticla pe masă, după care îl lăsă pe Biji pe jos.

— Pa!

Femeia îl sărută în treacăt și Jack zâmbi larg. Cu o mișcare rapidă, o cuprinse în brațe și o sărută îndeajuns de lung și de apăsat ca s-o lase fără suflare și s-o facă să se gândească plină de dorință la recentele lor nopți pasionale din dormitor.

Jack se desprinse, apoi își luă berea cu un gest degajat, ca și cum n-ar fi simțit aceleași senzații precum cele care clocoteau prin sângele femeii. Bău cu nesaț și o privi amuzat.

— Ce-ți mai place să ațâți, Jack Holt, îl tachină ea.

— Mai stai puțin pe aici și ai să vezi și alte dovezi.

— Promisiuni, promisiuni… mi-ar plăcea, dar știi și tu, am o întâlnire sexy cu trei scrobiți care vor să vorbim despre testamente, fonduri, firme cu răspundere limitată, avantaje fiscale și… Doamne, cred c-o să mă distrez de minune! Va trebui s-amânăm asta pe altă dată.

Cissy porni spre garaj și apăsă telecomanda pentru a deschide ușa rulantă. Sui în mașină și ieși cu spatele pe aleea de acces când o zări pe Sara venind cu automobilul spre propria-i casă. Femeia coborî, lăsând motorul pornit. Pe când mergea spre veranda din față, o văzu pe Cissy și flutură din braț, apoi se opri. După încă o clipă, porni spre ea.

Oftând în barbă, Cissy arboră un surâs și coborî geamul.

— Hei, zise Sara, voiam să-mi cer scuze pentru ziua de ieri. Știu că treci printr-o perioadă teribilă. Uneori mă cam reped, fără să mă gândesc la consecințe. Îmi cer scuze.

— E-n regulă.

Sara purta azi pantaloni de culoare espresso și o jachetă asortată, cu pulover crem cu anchior și o eșarfă din mătase roz, crem și gri, pe care și-o înfășurase în grabă în jurul gâtului.

— Am o întâlnire cu clienți, explică ea, dar a trebuit să mă-ntorc să iau niște documente. Slavă cerului că-i soare, cel puțin pentru moment. Și așa vânzările merg greu, darămite cu o ploaie torențială!

— Clienții din Philadelphia?

— Nu, ăia au decis să vină peste două săptămâni. Sara o privi mai atentă. Te-ai răzgândit cumva în privința vilei?

— Nu-mi aparține ca să pot lua o decizie.

— În regulă, dar după ce îți va aparține, promiți că te gândești la mine?

Insistența ei era de-a dreptul fascinantă.

— Din câte țin minte, comentă Cissy sec, le-ai dat deja avocaților cartea ta de vizită.

— Sunt o ticăloasă, recunoscu Sara și râse ușor stânjenit, după care aruncă o privire spre mașina de poliție cu șoferul ei voinic. Ce se-ntâmplă acolo?

— Poliția supraveghează casa în eventualitatea că și-ar face apariția Marla.

Femeia pufni.

— Mă surprinde că n-a venit și presa. Un reporter a sunat la mine la ușă

să mă întrebe dacă nu pot să acord un interviu.

— Și ai acceptat?

— Nu v-am destăinuit secretele de familie, dacă de asta ți-e teamă. Nu-i ca și cum aș fi știut ceva, dar m-am gândit că dacă-mi va apărea numele la știri, m-aș alege cu ceva reclamă gratuită. Spre consternarea lui Cissy, Sara continuă: Probabil că am fost super plictisitoare, fiindcă interviul n-a fost difuzat. Practic, am spus doar cât de grozavi sunteți tu și cu Jack și ce ghinion ați avut cu toată publicitatea negativă care vă înconjoară, după care am întrebat – ah și, apropo, v-am zis că sunt agentă imobiliară? N-au mușcat nada.

Cissy aproape că izbucni în râs. După aceea Sara o cercetă din cap în picioare și întrebă:

— Mergi undeva special?

— Mă întâlnesc fix cu unii dintre avocații ăia în privința succesiunii.

— Aha!

Chipul femeii păru plin de speranțe.

— Sara, eu nu vând casa.

— Poate că n-o vinzi azi. Poate că n-o s-o vinzi nici mâine, dar să nu spui niciodată „niciodată”. Se uită apoi la Jeepul lui Jack care era parcat pe stradă în fața casei, vizavi de mașina poliției. Se pare că Jack s-a-ntors. Face și el parte din protecție sau e mai mult decât atât?

— Poate că-i un pic din ambele.

Sara încuviință din cap.

— Oricum, este un tip care arată super și-și iubește copilul.

— Încercăm să ne rezolvăm problemele, zise Cissy.

— Deci toate poveștile alea despre divorț n-au fost decât… povești? N-ai intenționat de fapt să mergi până la capăt.

— Ba am intenționat, replică Cissy pătimaș, dar lucrurile s-au schimbat.

— Pot să te-ntreb în ce fel s-au schimbat?

— Toată chestia asta cu maică-mea… cu pierderea bunicii… mi-a schimbat perspectiva asupra situației, înțelegi? Te face să te-ntrebi: Ce este familia? Ce este important?

— Dar ai zis că Jack a avut o aventură extraconjugală.

— M-am înșelat.

— Da? arcui Sara o sprânceană.

Cissy își dădu seama că n-o credea. Treaba ei! Nu era obligatoriu s-o

creadă. Nu trebuia s-o convingă pe Sara că ea se înșelase. Faptul că femeile se uitau la Jack „în felul acela” nu însemna că el acționa pe baza invitațiilor lor nerostite. Poate că Sara reacționa acum ca și cum Cissy își îngropa capul în nisip pentru că ei înseși îi plăcea compania lui Jack, că începea să flirteze și să devină animată când el era în preajmă.

— Trebuie să plec, rosti vecina și se retrase de lângă mașina lui Cissy. Spune-i lui Jack că mă bucur pentru voi amândoi. Și sper, de asemenea, că se va rezolva și situația cu mama ta.

Cissy o privi pe Sara grăbindu-se către casa ei și simți o furie pe care nu și-o putea explica pe deplin. Se autoanaliză și înțelese că furia se datora felului cum o trata Sara – ca și cum ea n-ar fi contat, de fapt, niciodată. Sara avea tendința de a nega importanța lui Cissy fără măcar să-și dea seama. De parcă îl considera pe Jack marele trofeu iar pe Cissy nedemnă de dragostea lui, ba chiar de interesul lui. De parcă s-ar fi așteptat ca Jack să se trezească într-o bună zi și să înțeleagă ce greșeală comitea – că Cissy era prea tânără, prea neexperimentată, prea nesofisticată pentru unii ca Jack Holt.

Iar unele dintre nesiguranțele lui Cissy legate de Jack fuseseră declanșate nu numai de atitudinea Sarei, ci și de atitudinile altora. Larissa, de pildă. Ea ar fi trebuit să fie prietena lui Cissy, dar înțelegea acum prea bine că totul fusese o fantezie. Larissa o tolerase pe Cissy fiindcă era măritată cu Jack, dar la fel ca și Sara, n-o considera o amenințare serioasă pentru obținerea atenției bărbatului. Da, Cissy era măritată cu el. Da, Cissy îi născuse un fiu. Dar Jack nu făcea parte din liga ei: eram mai în vârstă, mai înțelept și prea inteligent ca să dorească în mod serios să fie cu ea „până ce moartea ne va despărți”. Ambele femei considerau că era doar o chestiune de timp până când Jack va fi din nou disponibil pe piață; Cissy era convinsă în privința asta.

Iar ea nu făcuse decât să le confirme așteptările!

Acum clătină din cap, refuzând să accepte adevărul. Fusese oare atât de afectată, atât de nesigură de propria-i valoare încât să creadă la fel ca ele?

Jack îi spusese că ea se afla în căutarea iubirii necondiționate, o consecință a unei mame nepăsătoare, a unui tată egoist și a unei bunici distante. Poate că nu era chiar departe de adevăr. Cu certitudine, Cissy îngăduise altor femei să se alimenteze din nesiguranțele ei legate de iubirea pe care i-o purta Jack.

Cissy ieși cu mașina pe stradă și, îndreptându-se către centrul orașului,

înțelese că acuzarea lui Jack de infidelitate devenise aproape o profeție auto-împlinită. Fusese sigură că el o va înșela, se așteptase la asta, bazându-se pe trecutul tatălui și fratelui său și de aceea îl îndepărtase atât de mult, încât Jack fusese cât pe-aci să o înșele cu Larissa. Iar după aceea greșise din nou alungându-l din casă și cerând divorțul!

Opri în fața cafenelei Joltz, simțind că tocmai avusese un soi de revelație. Ca prin miracol, în fața ei apăru un loc de parcare și îl ocupă aproape din reflex. Mai avea ceva timp până la întâlnirea cu avocații. Timp destul pentru a lua o cafea și a profita de locul de parcare, care era aproape o necesitate în San Francisco atunci când devenea disponibil.

Se simțea ușor amețită. Atât de evenimentele din ultimele săptămâni, cât și de nivelul de conștientizare la care tocmai ajunsese. Dorea ca poliția s-o prindă pe mama ei. Dorea să știe cum o ucisese Marla pe Eugenia sau cum îi orchestrase moartea. Dorea să fie rezolvată asasinarea lui Cherise.

Dar era fericită să-l aibă pe Jack înapoi. Și hotărî că n-avea să mai lase niciodată ca altceva să-i despartă.

Niciodată.

Când intră în cafenea, Diedre și Rachelle erau în spatele tejghelei, lucrând de zor, așa că Cissy se așeză la coadă. O văzu în capătul opus al încăperii pe Selma așezată la una dintre măsuțele de lângă fereastră. Era cumva de așteptat. Nu putea să scape de ea. Dacă Cissy se afla aproape de cafenea, atunci și Selma era acolo. Zărind-o, femeia flutură din braț și porni spre ea. Cissy gemu în gând. Nu se simțea pregătită pentru ca Selma să ducă „prietenia" lor la nivelul următor.

— Bună, rosti ea, străduindu-se să-și umple glasul de entuziasm și eșuând mizerabil.

— Ce elegantă ești! remarcă Selma. Unde mergi?

Reușise să folosească tonul potrivit pentru ca întrebarea să pară degajată și admirativă, nu iscoditoare, totuși o irită pe Cissy la fel de mult.

— Am o întâlnire financiară cu avocați.

— Nu porți blugi, ceea ce trădează imediat că nu intenționezi să-ți petreci după-amiaza scriind aici.

Selma părea foarte mândră de puterea ei de observație. Cissy ajunse în fața cozii și Rachelle îi zâmbi.

— Ca de obicei?

— Da, te rog. Și o brioșă. Din cele cu tărâțe și cu mere.

— Am înțeles.

Cissy se deplasă într-o parte să-și aștepte comanda și Selma o însoți de parcă ar fi fost prietene vechi. Începu să-i povestească visul ei de a fi scriitoare, dar voia mai degrabă să fie romancieră decât să scrie pentru ziare și/sau reviste. Cissy se întrebă dacă nu cumva acela era motivul interesului femeii față de ea. Oare spera că ar putea s-o ajute în creații? Sau era altceva?

Rachelle îi întinse cafeaua latté și o farfurioară cu brioșa, iar Cissy se duse la barul ce le înconjura pe chelnerițe, sperând că Selma va înțelege aluzia și se va duce la masa ei.

— Stai să-mi iau și eu cafeaua, rosti însă Selma, după care-și strânse în grabă lucrurile și se instală pe taburetul de lângă Cissy.

Alți clienți profitară și ocupară măsuța eliberată, astfel că Cissy rămase în această companie nedorită. Rachelle îi aruncă o privire compătimitoare.

Când Selma făcu o grimasă și se masă deasupra ochiului drept, Cissy încercă s-o ignore, dar după a treia repetare a gestului, se simți obligată să întrebe:

— Nu te simți bine?

— În ultimele două săptămâni am încercat să beau numai cafea decafeinizată, însă lipsa cafeinei îmi dă migrene. Adică asta cred că este. Credeam că din cauza cafeinei eram exagerat de încordată, dar fără ea e mai rău. Poate că n-ar conta dac-aș scăpa de probleme.

Ridicase mingea la fileu, sperând să fie întrebată despre problemele ei, dar Cissy deja regreta că se lăsase târâtă în conversație. Confruntată cu și mai multe informații nedorite despre Selma, nu acceptă să muște momeala. O făcu însă Rachelle.

— Ce fel de probleme? întrebă ea.

— Din cele mai proaste. Cele care implică bărbați.

Diedre o privi sceptică.

— Ai probleme cu bărbații? ridică ea glasul pentru a se face auzită peste uruitul espressorului.

Cissy rupse o bucățică din brioșă. Era ora prânzului, dar nu părea să-și regăsească pofta de mâncare indiferent ce ar fi făcut.

— Exact, aprobă Selma.

Părea cumva straniu să audă că Selma era implicată într-un soi de relație. Venise singură la înmormântare. La fel ca și Diedre, Cissy era oarecum

surprinsă. Selma i se păruse o femeie singură, lipsită de legături sentimentale și poate chiar nici prea interesată de ele. Cu un fior scurt își dădu seama că făcuse presupuneri despre Selma, tot așa cum Sara și Larissa făcuseră presupuneri despre ea.

— Cum poți să ai încredere într-un tip? întrebă brusc Selma, de parcă ar fi dorit neapărat să afle răspunsul. Să ai încredere realmente în el?

Rachelle o privi pieziș.

— Asta-i una dintre întrebările alea de un milion de dolari.

— Toate avem probleme, adăugă Diedre.

— Poate că trebuie să ai puțină încredere? sugeră Cissy.

— Tu ai încredere în soțul tău? o privi Selma curioasă.

Cissy termină de mâncat brioșa, lăsând cam o treime pe farfurie, apoi își scutură palmele.

— Este important într-o căsnicie zise ea și se ridică de pe taburet.

— Dar tu ai încredere? insistă Selma.

Diedre și Rachelle ascultau atente, de parcă abia așteptau răspunsul lui Cissy.

— Da, am încredere. A durat un timp. Vreau să zic că o căsnicie… nu-i ceva ușor. Noi însă avem un fiu și o casă. Împreună.

Selma păru să cadă pe gânduri.

— Eu nu doresc decât ca el să fie mai mult timp alături de mine. O casă… Uau… Asta chiar c-ar fi grozav.

— Tu ai două case, îi zise Rachelle lui Cissy. Dacă nu cumva amica ta, agenta imobiliară, își atinge scopul și vinde vila bunicii.

Cissy clătină din cap.

— Casa aia n-a fost de fapt niciodată a mea. Vreau să zic, da, am locuit acolo în copilărie și în adolescență, dar nu era un „cămin”, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

— Dar e o casă supercool, interveni Diedre cu o înflăcărare surprinzătoare. Trebuie să locuiești acolo. Nu mulți oameni se bucură de o asemenea șansă.

— N-a fost chiar așa grozav, îi potoli Cissy entuziasmul. Se pare că familia Cahill are necazuri în departamentul fericirii.

Plecă apoi, înainte ca discuția să poată continua, deoarece se simțea întotdeauna inconfortabil să vorbească despre familia ei. Ieși din cafenea și-și puse ochelarii de soare, ridicându-i pe șaua nasului. Soarele era

puternic, deși părea că se îndrepta către o zonă a cerului acoperită cu nori. Era o adevărată încântare după ceața cenușie din ultimele săptămâni. Cissy întoarse fața spre cer și inspiră, iar o parte din griji dispărură odată cu schimbarea vremii.

Avea încredere în Jack. Da, era adevărat. Îl iubea și se simțea sigură alături de el, și asta era tot ce conta.

Văzu apoi automobilul fără semne specifice, cu cei doi polițiști neclari înăuntru, cu motorul pornit, oprit în paralel cu un vehicul deja parcat lângă bordură, cu botul spre ea. Așadar o urmaseră până la Joltz și aveau s-o fileze neîndoios până la firma de avocatură.

Nici nu știa ce să simtă. Sigur că da, era o protecție, totuși… Iisuse! Părea mult mai mult decât o simplă supraveghere… Părea aproape ca și cum ea ar fi fost suspecta…

Iritată, Cissy se duse la mașină, deschise portiera, sui la volan și răsuci cheia în contact. Pătrunse în trafic și văzu cum echipajul de poliție o urmează, lăsând câteva mașini între ei.

— Ce porcărie, mormăi ea și se întrebă dacă nu cumva protecția declarată de Paterno era o acoperire pentru cu totul altceva.

* * *

Jack șterse de pe fața lui B.J. resturile de mâncare, îl ridică din scaunul lui înalt și-l așeză pe podea, unde acesta porni imediat în urmărirea lui Coco, care o zbughi în living.

Bărbatul făcu curat în bucătărie, apoi plie căruciorul și-l rezemă de perete.

— Haide, Biji! își strigă fiul care umbla după cățelușă dintr-o cameră în alta. Hai s-ajungem în parc până nu dispare soarele.

Abilitățile de alergător ale lui Biji n-o îngrijorau pe Coco. Urechile și coada îi erau pleoștite, dar nu se lăsa prinsă așa ușor de puști.

Auzindu-l pe Jack, Biji coti brusc și se prinse de piciorul tatălui său pentru a evita căderea.

Jack îl ridică, îl ținu cu un braț lipit de piept, iar cu mâna cealaltă luă căruciorul.

Porniseră spre ușă când auzi soneria de la intrare.

— Tanya, zise Jack amintindu-și.

Îl lăsă pe băiețel pe podea și deschise ușa. Nu era însă bona, ci tatăl lui.

— Bună, tată. S-a-ntâmplat ceva?

Jonathan ridică brațele auzindu-i tonul surprins.
— Nimic, absolut nimic. Știam că te-ai mutat înapoi aici și nu erai la birou, așa că m-am oprit în drum.
— Ai sunat la birou?
Jonathan se aplecă spre B.J., dar băiețașul se smulse și fugi iarăși după Coco.
— Voiam să te invit la prânz, zise Jonathan pe un ton relaxat.
— Am mâncat deja cu B.J. – sandvișuri cu ton. Sunt babysitter cât timp Cissy se întâlnește cu avocații pentru succesiunea Eugeniei.
— Ea când se întoarce?
— În vreo două ore.
— Și Tanya.
Jack își privi cercetător tatăl.
— Tată, nu pot să plec chiar acum. Ce s-a-ntâmplat?
— Voiam doar să te văd. E un delict?
Jack ignoră tonul defensiv al tatei. Îl cunoștea foarte bine și era numai o chestiune de timp până ce Jonathan avea să ajungă la motivul real al vizitei. În general, exista un motiv ascuns. Uneori minor, alteori nu.
— Biji și cu mine ieșim în parc. Dacă vrei, poți să vii cu noi.
— Nu, nu. O să dureze doar câteva minute. Amânați ieșirea în parc numai nițel, și gata.
Jack aruncă o privire spre B.J., a cărui atenție era fascinată de cățelușă.
— Vrei o bere? își întrebă tatăl, gândindu-se că ar fi fost preferabil să-l asculte acum decât să amâne conversația pentru cine știe când.
Jonathan acceptă sticluța cu gât lung.
— Am stat de vorbă cu niște investitori în foraje petroliere din America Centrală și America de Sud, începu el. Eu stabilesc legătura între oamenii cu bani și echipele operaționale. Știi ce-nseamnă asta?
— Cauți investitori în foraje speculative?
Tatăl lui îl tapase de bani de nici nu mai știa de câte ori, întotdeauna cu promisiuni de randamente fabuloase ale investiției. În majoritatea cazurilor, Jack izbutea să se sustragă și să evite afacerile dubioase, însă Jonathan sosea regulat cu altă propunere nouă și promițătoare.
— Intermediez niște afaceri și mă gândeam că poate ai vrea să te bagi și tu cât timp sunt noi și încă necunoscute.
— Ar trebui să discut cu Cissy, iar acum nu-i momentul cel mai potrivit

pentru noi. Trebuie rezolvate foarte multe – financiar vorbind – cu familia ei.

Un nor traversă chipul lui Jonathan.

— Mi-ar părea rău să ratezi ocazia asta, fiule.

Surâsul lui Jack era neutru. Își lăsă tatăl să expună afacerea, cu înflăcărare, câteva minute, până ce B.J. se plictisi s-o mai fugărească pe Coco și se întoarse, se prinse de piciorul lui Jack și înălță ochii spre el.

Jack îl ridică în brațe, iar Jonathan continuă:

— M-am gândit că revista ta ar putea publica un articol de profil despre mine. Să facă niște publicitate. Ar fi grozav dacă te-ai implica și tu.

Jack auzise multe despre schemele de îmbogățire rapidă ale tatălui său, unele interesante, dar cele mai multe nu. Din păcate, chiar și cele care ieșeau bine nu aveau șanse reale de succes și Jonathan nu dusese niciuna în zona profitului. Cu mult înainte de a obține rezultate favorabile, pornea în urmărirea altei idei, altui vis. Uneori J.J. juca și el vreun rol, măcar periferic. Amândoi credeau că „lovitura cea mare” se afla imediat după colț.

— Realmente, este o oportunitate deosebită zise Jonathan probabil pentru a treia oară când B.J. începu să scandeze:

— Parc. În parc. Parc! Parc!

— Imediat, îl opri Jonathan ușor încordat, apoi se lansă în alte detalii.

B.J. răspunse prin:

— Acum, acum, acum!

— Bryan Jack! se răsti Jonathan.

În spatele bonomiei tatălui său, Jack percepu o tensiune nervoasă. Probabil că afacerea recentă era foarte importantă pentru el; dar la urma urmelor, toate fuseseră așa.

— NOI ÎN PARC! anunță B.J., privindu-și insistent tatăl.

— I-am promis, se adresă Jack lui Jonathan. Acum chiar că trebuie să plecăm.

— Îl duci mâine.

— E important să-ți respecți promisiunile, rosti Jack cu subînțeles.

Jonathan se apropie de Biji și-l privi în ochișori.

— Bine, omulețule. Du-te acum și joacă-te nițel. Tati va fi gata într-un minut.

— Nu, Bubu.

— Tu să nu-mi zici mie „nu”.

B.J. făcu o strâmbătură.
— Și ține minte că băieții urâcioși nu mai merg deloc în parc.
— Tată, îl preveni Jack și în secunda următoare băiețelul se lansă într-un urlet ca o sirenă.
— Nu poți să cedezi pur și simplu în fața lui, rosti Jonathan iritat de zbieretul ce creștea în intensitate. Așa n-o să-nvețe niciodată nimic!
— Decât cum să fie dezamăgit din nou și din nou?
— Când putem purta o discuție reală? Jack, trebuie să-nțelegi că asta-i ceva important pentru mine.
— Tată…
Jack se străduia să-l liniștească pe B.J., a cărui supărare se transformase în lacrimi. Jonathan ridică brațele ca și cum toți ar fi conspirat împotriva sa, iar în clipa aceea soneria răsună din nou.
De data asta în fața ușii stătea Tanya.
— Am venit să-mi iau cecul, rosti tânăra nesigur.
B.J. ridică brațele ca spre o salvatoare, iar Jack, ușor reticent, i-l întinse bonei, care începu să-i vorbească gângurit.
— Aia e, rosti Jonathan ușurat când băiețașul încetă să mai urle.
— Noi în parc! îi spuse Biji Tanyei. Parc!
Ea îl privi pe Jack.
— Vrei să-l duc eu în parc?
— Nu, este perfect. Tocmai ne pregăteam de plecare. Nu-i nevoie.
— Calul de dar nu se caută la dinți, rânji Jonathan spre Tanya și-i zise lui Jack: Nu ți-am spus că-i grozavă?
Îi plăcea să-și asume meritul descoperirii ei.
— Nu mă deranjează, urmă ea.
— Ea este bona, declară Jonathan de parcă Jack ar fi fost înapoiat mintal.
Jack tocmai se pregătea să-i explice că Tanya nu mai lucra pentru ei când surprinse uitătura tinerei.
— Cu plăcere, spuse ea strângându-l pe B.J. la piept și zâmbind. Este un puști grozav, iar dacă tu ești ocupat, nu-i absolut nicio problemă.
— Ești sigură? N-a fost tocmai bine dispus azi, o avertiză Jack.
— Cred că mă pot descurca.
— Ești o domnișoară minunată, zise Jonathan aruncându-i o privire caldă.
Jack îi întinse Tanyei cecul, apoi duse căruciorul pliat până la mașina ei.

Îl fixară pe B.J. cu centurile în scaunul special pe care tânăra îl avea montat pe bancheta din spate.

— O să vi-l restitui, zise ea, fiindcă voi l-ați cumpărat.

— Îmi pare rău că relația n-a mers.

Tanya ridică din umeri, fără să răspundă. B.J. flutură din mână din spatele geamului și, oftând profund, Jack se întoarse la tatăl lui, care se lansă imediat și entuziast în alte discuții despre noua lui afacere. Jack regretă în gând că nu plecase cu bona și cu băiețelul, dar atenția i se îndreptă pentru moment spre tatăl său, întrebându-se de câte ori va mai trebui să joace sceneta asta cu el. Era întotdeauna atac și apărare. Și, inevitabil, Jonathan avea să plece simțind că Jack nu era un „jucător de echipă" deoarece nu investise în cea mai recentă oportunitate.

Acceptă până la urmă câteva reclame gratuite în revista sa și, treptat, Jonathan se destinse. Părea că ar fi dorit să mai încerce o abordare, însă Jack îl conduse la automobil, aruncând întruna priviri către soarele care de acum se lupta cu norii negri ce-l înconjurau. După aceea se uită la ceas și se încruntă. De cât timp plecase Tanya?

— Băiatul e-n mâini bune, îl asigură tatăl lui când sui în mașină. Nu trebuie să-ți faci griji cu Tanya.

Jack îl privi îndepărtându-se pe stradă. Nu avea numărul mobilului Tanyei. Se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă în parcul cel mai apropiat ca să-i caute. Norii negri se dovedeau învingători, înghițind soarele și întunecând cerul de parcă se apropia noaptea. Părea că dintr-o clipă în alta putea începe un potop.

Tatăl lui avusese totuși dreptate într-o privință, își reaminti el: Tanya era o bonă capabilă. Problema lui Cissy cu ea se datora unei ciocniri între personalități, nu avea nicio legătură cu dragostea și cu grija ei față de B.J.

În tot cazul, își dorea din tot sufletul s-o vadă întorcându-se.

După ce trecură cincisprezece minute și primele picături mari de ploaie se sparseră pe sol, Jack nu mai putea rezista să aștepte, își luă haina și porni decis spre ușă. Înainte să se urce la volanul Jeepului, mașina lui Cissy apăru pe aleea de acces a casei și intră în garaj. Jack se întoarse într-acolo, ajungând la ea tocmai când cobora din automobil.

— Biji e-n mașina ta? întrebă Cissy.

— Nu.

— L-ai lăsat în casă?

Ploaia se dezlănțui torențială, răpăind pe caldarâm, cu picăturile ricoșând ca alice argintii. Jack intră repede în garaj lângă Cissy și amândoi priviră torentul neașteptat, iar el explică:

— Este-n parc cu Tanya.

— Cu Tanya?

— Da, a trecut tata pe aici și imediat după aceea a venit Tanya să-și ia cecul. Tata voia să stea de vorbă cu mine și ea s-a oferit să-l ducă pe Biji în parc, așa că am fost de acord. Urma să-i caut după plecarea tatei.

— Și de cât timp au plecat? Sper că l-a adus înapoi la mașina ei înainte să-nceapă potopul ăsta. Cissy își luă poșeta, apoi se mai uită o dată la ploaie. Vin cu tine.

— Poate c-ar trebui să stai, în cazul în care se întoarce Tanya.

— Parcul nu-i chiar așa departe. O să ne aștepte dacă nu ne intersectăm.

Porniră în fugă spre mașina lui Jack, însă ploaia îi udă până la piele…

— Despre ce mai voia taică-tău să vorbească? Să vindeți gheață eschimoșilor?

— În esență, da, aprobă bărbatul.

Cissy îi auzi resemnarea din glas când se urcă în Jeep. Amândoi știau la fel de bine că tatăl lui era un neserios de mare clasă.

Echipajul de poliție lipsit de însemne caracteristice apăru de după colț când Jack sui la volan. Ambii soți îl priviră, apoi parcurseră distanța scurtă până la parc. Mașina Tanyei nu se zărea nicăieri.

Ocoliră parcul, privind prin ploaia argintie ce bătea în fața lor în perdele vălurite. Nu se zărea țipenie de om. Parcările erau pustii, locul fusese părăsit după sosirea ploii.

— Nu s-ar fi putut duce în alt parc? întrebă Jack.

— Asta ar fi cu adevărat o surpriză de proporții. Tanya alege calea minimei rezistențe. Parcul ăsta-i cel mai apropiat. Poți să-mi dai mobilul tău?

Jack i-l întinse și Cissy formă numărul Tanyei din memorie. Sună de câteva ori, după care intră pe mesageria vocală. Cissy închise și mai sună o dată, sperând că tânăra va răspunde văzând două apeluri consecutive sosite de pe același telefon. Și de data asta intră pe mesageria vocală. La sfârșitul semnalului sonor, ea zise:

— Tanya, sunt Cissy. Știu că B.J. e cu tine, dar plouă cu găleata. Poți să-l aduci înapoi? Jack și cu mine am pornit în căutarea voastră, însă nu sunteți

în parc. Mulțumesc că l-ai scos tu din casă, dar avem lucruri de făcut. Îl vrem neapărat înapoi. Mulțumesc.

Închise apoi, stăpânindu-și panica tot mai accentuată. Jack era încruntat.

— Vrei să ne-ntoarcem acasă?

— Nu-mi pot imagina unde sunt. Femeia își apăsă încheieturile degetelor de buze. Ar fi trebuit să se-ntoarcă imediat după începerea ploii. Biji ar fi trebuit să fie acasă.

— Parcă mai există un parc, la vreo cinci străzi mai departe, nu? Cu mai multe leagăne.

— Da…

Cissy simțea că respirația îi era captivă în plămâni.

— Hai să mergem acolo, zise Jack și-i aruncă o privire neliniștită. Tanya are totdeauna grijă de el. Poate că s-au dus să cumpere înghețată sau altceva.

Ea nu răspunse. N-ar fi trebuit s-o accepte niciodată pe Tanya ca bonă a lui B.J., n-ar fi trebuit să-l asculte niciodată pe Jonathan. Socrul ei nu se pricepea deloc să judece oamenii. Nici pe departe! Era deplorabil. Un escroc ordinar. Și un afemeiat. Probabil că *avusese o* relație și cu Tanya!

Iar acum fiul ei dispăruse!

Se luptă să nu cadă pradă paranoiei. *Nu intra în panică. Nu-ți pierde autocontrolul.* Tanya nu era perfectă, totuși îl iubea pe Biji. Nu pusese niciodată la îndoială acest lucru.

— Cum a mers cu avocații? o întrebă Jack.

Ea îi înțelese tentativa de a o împiedica să intre în panică, dar asta nu făcu decât să-i sporească anxietatea.

— A fost bine. Unchiul Nick e executorul testamentar, dar asta știam deja. Uite-i!

Prin ploaie, Cissy zări o femeie care ținea în brațe un copil învelit într-o haină neagră și care se grăbea să ajungă pe trotuarul de lângă celălalt parc.

— Aia nu-i haina lui B.J., își dădu ea seama și fiorul de ușurare se destrămă brusc.

— Și nici ea nu-i Tanya.

Jack întoarse mașina și porni spre casă. Înainte să fi oprit complet, Cissy sări din Jeep și fugi în locuință.

B.J. nu era înăuntru. Nici Tanya.

— Unde l-ar mai fi putut duce? întrebă Jack.

— Nicăieri altundeva. Ia stai așa… poate la apartamentul ei?

Cissy ieși în goană pe ușa casei.

— Știi adresa?

O repetă pe dinafară și Jack acceleră imediat. Tanya locuia dincolo de aeroport; nu era foarte departe, însă aveau senzația că densitatea traficului îi împiedica în mod deliberat să ajungă mai repede la destinație.

Iar asta era îndeajuns pentru Cissy să simtă că înnebunește, îi venea să urle din cauza întârzierilor.

— Haide… haide…

Merseră în tăcere câțiva kilometri: Jack atent la fiecare posibilitate de a face o depășire pentru mai câștiga câțiva metri, iar Cissy străduindu-se să rămână calmă. În cele din urmă, femeia realiză cu un glas stins:

— E ilogic. Tanya nu l-ar fi dus pe Biji la ea acasă. De ce ar fi făcut-o? Au fost o singură dată acolo, ca să-și ia ea niște haine fiindcă apăruse o întâlnire neprevăzută.

— Vrei să căutăm altundeva?

— Nu, nu, mergi mai departe. Trebuie s-ajungem acolo. Nu știu! Îmi vreau pur și simplu fiul. Vreau să fie întreg și sănătos.

— Stai liniștită, n-a pățit nimic.

— De unde știi?

Femeia era în pragul isteriei.

— E cu Tanya. O să aibă grijă de Biji, rosti Jack de parcă ar fi recitat o mantra.

Opriră în scârțâit de frâne lângă complexul de apartamente al Tanyei și Cissy se uită cu atenție în parcare.

— Uite-i mașina!

În parcare nu mai exista alt loc liber, așa că Jack dădu ture, căutând unde să oprească. Ploaia se revărsa peste parbriz cu atâta putere, încât avea impresia că se afla în interiorul unei spălătorii pentru mașini.

— Fir-ar a naibii de vreme, bodogăni el.

— Lasă-mă să cobor! zise Cissy strângând puternic mânerul portierei.

— Stai numai o secundă.

— Te rog, Jack…

Lui Cissy îi clănțăneau dinții.

— Ușurel, Ciss. O să-l găsim.

Bărbatul opri în cele din urmă Jeepul într-o zonă marcată cu „Parcarea

interzisă”.

— Mai dă-i naibii, zise el și trase frâna de mână.

Cissy deschise portiera.

— O să mă duc eu, spuse Jack. Tu stai aici…

— Nici vorbă!

Cissy o rupse la fugă, traversând strada spre complexul de culoarea cafelei cu lapte, o monstruozitate paralelipipedică ce părea construită la sfârșitul anilor 1960 sau începutul anilor 1970, evitând noile și mai stringentele restricții edilitare.

Ploaia curgea peste ea ca un potop, udând-o leoarcă. Cissy alergă către poarta din fier forjat ce ducea în curtea interioară a complexului. Inițial aceasta avusese o încuietoare electronică, astfel că vizitatorii trebuiau să sune pentru a li se deschide prin interfon, dar încuietoarea aceea se stricase, și nu de ieri de azi.

Cissy împinse poarta, urmată imediat de Jack, se grăbi spre ușa Tanyei și apăsă pe clanță. Era încuiată.

— Tanya! strigă ea și bătu în ușă cu putere. Ești acolo? Tanya! Deschide!

Așteptă câteva clipe, ținându-și respirația. După aceea Jack lovi și el cu pumnii în panourile ușii, răcnind și mai tare:

— Tanya! Suntem Jack și Cissy. Ești bine? Ți-am telefonat!

Se auzi sunetul unei ferestre care se deschise în stânga lor.

— Hei, rosti un glas feminin morocănos de la apartamentul vecin, ce faceți aici – încercați să treziți morții? Eu lucrez în schimbul trei. Mai încet, ce naiba!

— Aici locuiește bona mea, zise Cissy dintr-o răsuflare, și-l are pe fiul meu. Nu putem să dăm de ea. Mi-e tare frică să nu se fi întâmplat ceva.

— Stai cuminte, am eu o cheie de rezervă. Tanya și cu mine am făcut schimb de chei… pentru orice eventualitate. Acum pare să fie o asemenea eventualitate.

Cissy se legăna de pe un picior pe celălalt. Ar fi vrut să urle la vecina aceea să se grăbească. Jack stătea ca o santinelă lângă ușă, cu brațele încrucișate peste piept, cu o expresie impasibilă.

În cele din urmă, o femeie de vreo treizeci de ani deschise ușa propriului său apartament, își trecu degetele unei mâini prin părul răvășit și miji ochii la Cissy și Jack.

— Cred că plouă ca la balamuc.

— Te rog… începu Cissy.

— Bine, bine, păreți niște oameni destul de normali.

Îl cercetă pe Jack din cap până-n picioare și apoi își netezi grijulie halatul. Nu le dădu cheia, ci descuie chiar ea ușa Tanyei.

Cissy se repezi înăuntru, dar Jack, mai rapid, intră primul, înainte ca femeia să poată reacționa, îi lipi fața strâns de pieptul lui.

— Ieși, se adresă apoi vecinei. Aici a fost comisă o crimă.

— Poftim? icni Cissy.

Se zbătu, se eliberă și-l împinse pe Jack într-o parte, cuprinsă de o spaimă teribilă. *O crimă?*

— B.J.? șopti ea fără putere.

Fiul ei nu se zărea însă nicăieri.

În centrul camerei, Tanya zăcea întinsă pe podea cu fața în sus.

Cercul negru și înfricoșător al unei găuri provocate de glonț i se căsca între ochii surprinși.

CAPITOLUL 18

— Unde-i B.J.? țipă Cissy, cu inima bătându-i nebunește, simțind că era gata să leșine dintr-o clipă în alta.

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne! Trebuia să fie aici pe undeva. Trebuia! Se uită la trupul Tanyei, la sângele care se prelingea de pe fruntea ei, la ochii ce se holbau fără să vadă spre tavanul apartamentului sărăcăcios.

— Dumnezeule… murmură vecina și se retrase, iar Cissy porni în fugă, căutând, cercetând din priviri toate ungherele și cotloanele apartamentului ordonat, cu două camere.

B.J. trebuia să fie aici. *Trebuia!*

— Sună la 911, se adresă Jack vecinei care se retrăgea.

— Biji! strigă Cissy și disperarea îi răsuna limpede în glas.

Pe polița șemineului, ticăia un ceas vechi cu cuc. Cissy străbătu pentru a doua oară holul scurt și deschise ușa dressingului din dormitor. Nu găsi nimic, se lăsă în genunchi și se uită sub pat. Văzu valize și un sac din plastic cu haine de vară, dar niciun copilaș.

— Biji, șopti ea, unde ești?

Și dacă nu era aici?

Nu existau chiar atât de multe locuri în care s-ar fi putut ascunde.

Și dacă… Oh, Doamne… Detesta să se gândească la asta, dar dacă cel

care o împușcase pe Tanya îl luase pe B.J.? Nu putea să se gândească la asta. Nu încă. Se ridică în picioare și intră în baia minusculă. Cu inima bubuind, pe jumătate îngrozită că i-ar putea găsi trupușorul lipsit de viață pe porțelanul rece, trase brusc perdeaua dușului, aproape rupând plasticul din cârligele metalice.

— Eu mă uit pe afară, o anunță Jack din altă cameră.

Cu excepția unei pete vizibile de rugină, cada era goală. Abia se abținu să nu cadă în genunchi. Nu știa dacă să fie ușurată sau îngrijorată. Dorea un singur lucru – pe fiul ei.

Te rog, te rog, te rog, ține-l sănătos. Ajută-mă să-l găsesc, se rugă ea în gând și reveni în bucătărie, ferindu-și ochii de corpul Tanyei. Prin ușa glisantă din sticlă îl văzu pe Jack afară, în curticica unde erau depozitate un grătar ruginit și ghivece cu flori moarte de anul trecut. Ploaia nu contenise. Nu se zărea însă nici urmă de vreun copil.

Cissy își stăpâni groaza. Cel care o ucisese pe Tanya nu l-ar fi luat pe Biji. Nu i-ar fi făcut niciun rău. Ar fi fost lipsit de orice rațiune.

Sau nu?

Un fior la fel de întunecat ca miezul nopții îi învălui sufletul.

Cu maxilarele încleștate, cu pielea întinsă pe osatura feței, Jack se întoarse în casă și clătină din cap.

— I-am verificat mașina. E descuiată, dar n-am găsit nimic.

— Trebuie să fie aici, rosti Cissy ca și cum ar fi vrut să se convingă singură. Trebuie să fie.

Dorindu-și din toată inima să-și găsească băiatul, deschise ușa unei cămări. Mături, detergent, prosoape de hârtie și câteva conserve umpleau rafturile.

Palmele lui Jack o prinseră de umeri în timp ce ea se uita pierdută în cămăruța goală.

— Nu-i aici.

Genunchii ei aproape că cedară.

— Nu se poate, murmură Cissy în stare de șoc.

Întreaga ei lume se rotea ca un carusel. Cum de îngăduise ca fiul ei să fie prins în coșmarul ăsta oribil? Cum îl lăsase să ajungă în pericol? Dacă i se-ntâmpla ceva lui Biji… Oh, Doamne, nu putea să se gândească la așa ceva. N-avea s-o facă.

— Trebuie să-l găsim!

Dar unde? Doamne Dumnezeule, unde era? I se tăiase răsuflarea, abia se putea auzi peste bătăile panicate ale inimii.

Jack o trase lângă el, o strânse la piept și-i șopti la ureche:

— O să-l găsim, Ciss, îți promit.

Femeia clocotea de furie și de frustrare.

— Cum l-ai putut lăsa să plece cu Tanya? strigă ea și se roti spre Jack, gata să lovească în orice, să acuze pe oricine.

El tresări.

— Nu începe cu asta, Cissy. Nu acum.

— Dacă nu te-aș fi prevenit. Ți-am spus că era… era…

— Ai spus că aveai încredere în ea, îi reaminti bărbatul, reproducându-i cuvintele și Cissy știu că el avea dreptate.

— Oh, șopti și glasul i se frânse, mi-e atât de frică. Mi-e groaznic de frică pentru Biji.

Măruntaiele păreau că i se lichefiaseră, dar știa că Jack avea dreptate. B.J. dispăruse și se afla cel mai probabil în mâinile ucigașului Tanyei. Scenarii îngrozitoare cu fiul ei înspăimântat – pradă durerilor, fricii, pierdut și singur – îi fulgerau prin minte. Copilul avea s-o caute, iar ea nu era acolo. Cissy izbucni în lacrimi. O spaimă rece și nemiloasă îi invadă tot corpul când Jack o conduse în living.

— O să-l găsim. B.J. va fi în siguranță. Trebuie să crezi asta, Cissy. Ai înțeles?

Ea încuviință în tăcere, impunându-și să fie puternică.

— Ai sunat la poliție? o întrebă Jack, încruntându-se, pe vecina care reapăruse.

— Eu…

Clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu!

Jack își scoase mobilul și tastă grăbit.

Cissy se uită la corpul Tanyei întins pe carpetă, cu sângele băltind sub ea. Era al doilea pe care-l văzuse în ultima lună. Semăna tare mult cu trupul lui Buni. Stomacul i se revoltă și icni, abia izbutind să nu vomite. Acidul o arse pe gât. Ce se-ntâmplase aici? De ce le răpise Tanya copilul și de ce fusese ucisă? Totul era irațional.

Marla… Ea este-n spatele tuturor crimelor… O știi prea bine. Este o psihopată.

O spaimă nouă i se furișă prin vene.

Marla nu i-ar fi făcut niciun rău lui B.J. Nu i-ar fi făcut rău nepotului ei.

Totuși crezi că ea a ucis-o pe Buni, nu?

Și pe Rory, propriul ei frate?

Și cum stă treaba cu Cherise?

De ce s-ar opri acolo?

De ce să nu-i ucidă și pe Tanya și pe B.J.?

— Nu! rosti Cissy cu glas tare, alungându-și gândurile rele.

Jack, cu telefonul la ureche, tresări și se întoarse către ea.

— Ce-i? întrebă el.

Cissy nu apucă să răspundă, deoarece auzi un glas dinspre mobilul soțului ei – operatoarea de la serviciul 911.

Ochii albaștri ai lui Jack erau mai sobri ca niciodată. O privea pe Cissy, dar vorbea în receptor:

— Mă numesc Jack Holt și raportez o crimă. O femeie este moartă și a dispărut un copil. Victima este Tanya Watson și este bona noastră. Este moartă în apartamentul ei. Se pare că a fost împușcată și… și ea îl avea pe fiul meu, pe fiul nostru, Bryan Jack Holt, care a dispărut. Poftim? Adresa?

Se uită la Cissy care îi dădu adresa și Jack o repetă, apoi adăugă:

— Trimiteți o ambulanță și ajutoare. Avem nevoie de ajutor… Oh… stați…

Privi prin ușă către parcare, unde o mașină intra într-un spațiu rămas gol.

Cissy recunoscu echipajul de poliție fără însemne distinctive și pe bărbații dinăuntru, polițiștii care-i filau casa și o urmăreau.

— Sunt aici, zise Jack și închise când cei doi ieșiră în grabă din mașină, cu pistoalele în mâini, cu priviri neînduplecate pe chip.

Ploaia începuse să se domolească în cele din urmă. Un latino-american înalt cu păr ferchezuit și chip bătucit intră pe ușă și răcni:

— Toată lumea afară! Imediat! Oh, Doamne.

Îngenunche lângă corp și-i căută pulsul, apoi ridică ochii și clătină din cap spre partenerul lui care se apropiase.

— E moartă. Raportează și securizăm zona. Începe să vorbești cu vecinii și vezi dacă au auzit ceva. După aceea sună-l pe Paterno.

— E deja la telefon, zise celălalt detectiv, mai robust, ținând un mobil la ureche.

— A dispărut fiul nostru, zise Jack. A fost aici cu Tanya și nu-l putem găsi.

— L-ați căutat?

Jack încuviință din cap.

— Trebuie să părăsiți apartamentul… Vă rog să așteptați pe verandă.

— Dar el nu-i aici, interveni Cissy. L-am căutat peste tot. Trebuie să-l găsim.

— Voi căuta și eu, dar trebuie să ieșiți. Aceasta este scena unei crime. Făcu semn din mână spre Cissy și Jack. Într-un minut vă vom lua și declarațiile… Da? zise el după aceea în telefon. Sunt O'Riley, își dădu numărul legitimației, apoi zise: Detectivul Perez și cu mine ne aflăm la locul unei posibile omucideri. O femeie moartă. Noi am ajuns primii. Îi filam pe Cissy și Jack Holt. Ridică privirea spre Jack, care rămăsese lângă ușă: Numele victimei?

— Tanya Watson, repetă Jack. Era încruntat, buzele i se subțiaseră ca o lamă de cuțit, iar un mușchi îi zvâcnea în maxilar. Este bona noastră, am sunat deja la 911.

O'Riley aprobă din cap.

Rezemată de zidul exterior al apartamentului, Cissy se strădui să gândească limpede, să-și vină în fire, deși ar fi dorit să se fărâme într-un miliard de fragmente. Nu-și putea permite așa ceva. Nu avea timp. Trebuia să-și salveze fiul. Dar de ce anume? De cine anume?

— Tanya Watson e moartă, mormăi O'Riley… Poftim? Nu știu toate detaliile. Abia am ajuns la locul crimei. Soții Holt spun că a dispărut copilul lor, care era cu victima.

Se întoarse către Cissy și Jack, privindu-i peste marginea de sus a ochelarilor cu rame de sârmă, și Jack încuviință din cap.

— Da, exact, îi zise polițistul lui Paterno. Da, situația e sub control, dar avem nevoie de mai mulți oameni, nu doar pentru investigare, ci și pentru căutare. Bine.

Apăsă o tastă și se adresă lui Jack și Cissy:

— Sunt pe drum și alte echipaje. Mai lăsați-mă un minut.

Tastă alt număr și purtă încă o conversație, similară cu cea anterioară.

Țipetele sirenelor sfâșiară văzduhul. Pentru prima dată, Cissy observă că vecinii se uitau pe ferestre ori stăteau în pragurile ușilor, în timp ce alte vehicule de urgență urlau pe stradă.

Totul părea suprareal și ușor difuz.

Un avion cu reacție vui peste capetele lor, decolat de pe aeroportul din apropiere.

— Când vor sosi, vorbi O'Riley în telefon, vom începe cu vecinii și locul crimei… Da.

Închise și se întoarse către Cissy, Jack și vecina Tanyei:

— Vom avea nevoie de declarații de la dumneavoastră și de la toți vecinii. Locuiți alături? o întrebă pe vecină, care se identifică drept Corinne Glenn.

— Da.

— Ați auzit împușcătura?

— Nu… Adică, poate. Nu sunt sigură.

— Cum adică? se încruntă O'Riley.

Lui Cissy nu-i venea să-și creadă urechilor. Toți stăteau aici, sub copertina verandei, și puneau întrebări, deși cineva îi răpise copilul.

— Nu aveți de gând să-mi căutați fiul? Trebuie să-ncepem imediat! Trebuie să-l găsim! Nu putem… nu putem sta aici și pălăvrăgi. Răpitorul se-ndepărtează. Nu-nțelegeți? Ucigașul Tanyei… Glasul i se frânse. Cel care a făcut asta, care a împușcat-o, l-a… l-a luat pe B.J. Mi-a răpit copilul!

Tonul glasului i se ridică întruna și gâfâia, respirând greu, abia observând că un echipaj de poliție sosise și că polițiști în uniforme întindeau benzi și baricade în jurul scenei crimei. Și mai multe sirene. Și mai multe mașini de poliție. O ambulanță, cu sirena urlând asurzitor, pătrunse în parcare în scârțâit de roți și frâne.

O'Riley aprobă din cap, iar în ochi, acoperiri de lentilele ochelarilor, i se citea îngrijorarea.

— Asta încercăm să facem, doamnă Holt. Dar avem nevoie de informații. Dacă puteți avea puțină răbdare…

— Să am răbdare? Ești nebun? N-avem timp pentru răbdare. Cine știe unde-i copilul, ce i se-ntâmplă!

Își stăvili lacrimile și se împotrivi imboldului de a se nărui. Se uită cu disperare de la polițist la soțul ei.

— Jack, spune-le!

— Până și câteva minute pot să conteze, rosti Jack încruntat.

— Suntem perfecți conștienți de asta, domnule. De îndată ce am securizat locul crimei, vom bate din ușă în ușă. Credeți-mă, doamnă și

domnule Holt, dorim să vă găsim fiul.

Purtând truse în mâini, investigatorii criminaliști intrară în apartamentul Tanyei, locul căruia ea îi spunea „cămin”. Inima lui Cissy se îndreptă spre tânără. Totuși, de ce îl luase Tanya pe Biji? De ce-i răpise copilul? Sosiră și mai mulți investigatori, mai mulți polițiști care roiau în jurul camerei, bărbați în uniformă ce țineau la depărtare mulțimea curioasă. Cissy simțea realmente cum se scurgea fiecare secundă. Spre marea ei oroare, apăru și o dubă TV, care parcă ilegal pe stradă. Pentru mass-media, așa ceva însemna știri. Așa ceva. Coșmarul ei cel mai îngrozitor.

— Vă rog, șopti abia auzit.

— Detectivul Paterno a pornit încoace, anunță Perez.

— Doamnă Glenn, zise O’Riley, ați auzit sau nu o împușcătură?

— Am auzit ceva. Un pocnet puternic. Dormeam. Lucrez în schimbul trei. Am crezut c-a fost rateul unei mașini sau poate ceva de la televizor. Nu mi-am dat seama… Privirea îi lunecă spre ușa deschisă a apartamentului, unde Tanya zăcea pe carpeta verde… N-am știut.

— Ați văzut vreun copil?

Femeia clătină din cap. O’Riley intră înapoi în apartament, iar Perez întrebă:

— Ați observat ceva, sau pe altcineva? Vreo persoană? Vreo mașină?

— Nimic.

Cissy simți brațul lui Jack cuprinzând-o după umeri.

— Care este mașina victimei?

— Aceea, arătă Jack mașina din parcare. Subaru acela.

— Da, ea este… însă… Cissy privi cu atenție mașina. Tanya avea întotdeauna scăunelul lui B.J. pe bancheta din spate. N-am văzut niciodată mașina fără el. Și nu l-am văzut în apartament.

— Era în mașina ei după-amiază, când l-a luat pe B.J., confirmă Jack.

— Credeți că ucigașul s-a mai sinchisit să ia un scăunel de copil? întrebă O’Riley.

— Cineva s-a sinchisit, replică Cissy. Cel care mi-a răpit copilul.

Polițistul părea sceptic. I se părea o aiureală. Cineva o ucisese pe Tanya, după care pierduse timp cu scăunelul pentru copil, ca să-l răpească pe B.J.

Cissy simțea că va muri dintr-o clipă în alta. Tremura din tot corpul și lacrimile îi șiroiau pe față. Unde era B.J? Unde era neprețuitul ei copilaș? *Doamne Dumnezeule, te rog, ține-l sănătos!*

— Vom avea nevoie de o fotografie a fiului dumneavoastră.

— Am eu una, se grăbi Jack și-și scoase portofelul din buzunarul de la spate.

O poză cu Biji zâmbind larg, care fusese făcută la Crăciun, umplea compartimentul din plastic. O scoase și i-o întinse polițistului.

Inima lui Cissy se frânse din nou.

Cine ar fi făcut așa ceva copilașului ei? Și de ce, oh, Doamne, de ce?

Genunchii i se înmuiară și Jack o prinse, o ținu strâns, o ajută să rămână în picioare. Într-un colțișor îndepărtat și înspăimântat al minții, Cissy se întrebă dacă avea să-și mai revadă fiul vreodată. Teama o paraliza. Disperarea o încremenea.

Copilașul ei se afla în mâinile unui ucigaș.

* * *

— Fir-ar să fie! zise Paterno închizându-și telefonul și luând tocul pistolului de pe spătarul scaunului. Fir-ar al naibii!

Smulse jacheta din cuier și porni în trombă spre biroul lui Quinn.

— De ce-njuri? întrebă femeia, luându-și jacheta. Cazul Cahill?

— Bona a fost ucisă, iar copilul a dispărut.

— Care copil?

— Fiul lui Cissy Holt.

Ieșise în sala principală, îndreptându-se către ieșirea din secție, urmat îndeaproape de Quinn.

— Stai așa! Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu încă toată povestea. Tocmai a sunat O'Riley. El și Perez o filau pe Holt, dar cumva bona și copilul au plecat de acolo. Fir-ar să fie, nu mă gândisem la asta, bodogăni el în barbă.

Deschise ușa spre ceea ce mai rămăsese din zi. Lumina soarelui pălea, crepusculul se întindea peste oraș și la orizont se zăreau nori.

— Conduc eu, zise Quinn și Paterno nu protestă.

Mașina ei mai mică se descurca mai ușor prin traficul orei de vârf. Femeia puse girofarul poliției pe capotă și sui la volan. Detectivul trecu pe locul din dreapta al Volkswagenului Jetta și abia își fixase centura de siguranță când ea demară, ieși din parcare și pătrunse pe stradă.

— Mergem spre sud, anunță Paterno. Crima s-a întâmplat în apartamentul bonei, Tanya Watson, dincolo de aeroport. Ia să vedem, am scris aici adresa. Se uită la foaia pe care o rupsese din blocnotesul de pe

biroul său și citi adresa cu glas tare. Pe lângă Burlingame, preciză el.

— Am înțeles. Am locuit o vreme în zona aia.

— Când?

Quinn îl privi cu coada ochiului.

— În altă viață. Nu mai întreba.

Paterno nu mai întrebă; femeia era foarte rezervată în privința vieții ei private, așa că oricum n-ar fi putut afla nimic. Și, de fapt, detectivul nu era preocupat de trecutul ei, cel puțin nu în clipa de față. Scotoci prin buzunar, găsi un pachet de chewing-gum și-i întinse o lamă lui Quinn. Ea clătină din cap și depăși o autocisternă, apoi intră pe autostrada 101. Paterno desfăcu ambalajul unei lame și încercă să se concentreze, în vreme ce vehicule rămâneau în urma lor precum contururi încețoșate. De ce s-o fi omorât pe bonă? Asta nu se potrivea deloc în teoria lui despre Marla Cahill.

— Ai reușit s-ajungi la cineva care a lucrat în Cahill House când a născut Marla Amhurst – personal sau voluntari?

— Am stat de vorbă cu cinci-șase persoane, care n-au vrut să spună nimic rău despre Cahill House. Se ascund în spatele arhivelor confidențiale și a drepturilor pacienților, însă mai am trei nume la care n-am ajuns deocamdată – dacă mai sunt în viață. O asistentă de acolo a plecat din regiune și mi se pare că acum locuiește în Boise. O altă asistentă este în Oakland, iar pe a treia, o secretară, încă o caut. Quinn văzu ieșirea de pe autostradă și coti brusc la stânga. Știi, simplul fapt că Marla a mai avut un copil nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Da, s-ar putea să nu fie mare lucru, dar e un detaliu nelămurit care mă deranjează.

Quinn ocoli o benzinărie și îl anunță:

— Mai sunt doar câteva intersecții. Nu-nțeleg totuși de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă pe bonă? Ți se pare logic?

Paterno se încruntă.

— Poate că ea a fost un mijloc spre scopul final.

— Scopul fiind copilul?

— Puștiul ăla e nepotul Marlei Cahill.

Lui Paterno nu-i plăcu unde îl duceau bănuielile sale și urmări cu privirea o motocicletă care îi depăși, mugind din țevile de eșapament.

— Fir-ar să fie! Crezi că băiețelul a fost ținta? Quinn clătină din cap și nările nasului ei drept se dilatară ușor. Atunci de ce nu l-a omorât și pe el?

— Nu știu.
— Sper să nu-i găsim corpul în vreo benă pentru gunoaie pe undeva.
— Și eu sper la fel, aprobă detectivul.
După un ultim ocol văzură girofarurile a doua echipaje de poliție și a unei ambulanțe. Se formase deja o mulțime de spectatori, iar mai departe se vedea duba unui post TV. Paterno îi zări pe Jack și Cissy Holt stând împreună pe veranda din față cu expresii disperate pe fețe.
— Tehnicienii criminaliști vin după noi, anunță Quinn.
— O să arunc o privire și după aceea îi iau pe soții Holt de aici. O să le înregistrez declarațiile, dacă n-au făcut-o Perez și O'Riley. Nu-i nevoie ca ei să mai stea aici.
— Bine. Eu rămân. O să vorbesc cu Jefferson.
Femeia opri Volkswagenul lângă intrarea în parcarea complexului de apartamente, iar Paterno coborî. Abia făcuse un pas pe trotuar când Cissy porni în fugă spre el, traversând parcarea. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi, dar ținea bărbia ferm ridicată și, pentru o clipă, Paterno văzu că avea unele trăsături ale mamei ei.
— Slavă cerului că ai venit, zise ea încă înainte să fi ajuns lângă polițist. Nu putem sta aici. Trebuie să-ncepem să-l căutăm pe B.J.! A dispărut! Știi asta, nu? Ea l-a răpit!
— Ea?
— Mama mea.
— Crezi că tot Marla a acționat și în cazul ăsta?
— Nu știu, recunoscu Cissy, dar asta crezi dumneata, nu? Prin urmare, dacă ai dreptate, atunci ea a ucis-o pe Tanya și-l are pe fiul meu, așa că trebuie să acționezi, domnule detectiv! S-o găsești pe psihopata aia ucigașă! N-o putem lăsa să-i facă vreun rău lui B.J. Nu putem!

* * *

Lumina farurilor ce veneau din față era orbitoare. Copilul plângea pe bancheta din spate. Probabil că făcuse pe el sau îi era foame sau altceva.
— O să fii bine, rosti Elyse mijind ochii prin burniță și luptându-se cu durerea care-i ricoșa prin cap.
Cel puțin încetase blestematul ăla de potop.
Trebuia să fie foarte precaută. Polițiștii aveau să fie peste tot și existau videocamere de securitate în locuri la care nici nu s-ar fi gândit măcar – pe străzi, în parcări, în magazine. Ea se pregătise, bineînțeles. Avea un bax de

pampers, mâncare pentru copii, scăunel de mașină, biberoane și lapte praf, ba chiar și hăinuțe pe care le cumpărase în cursul săptămânii trecute. Nu se pregătise însă pentru plânsete.

Dumnezeule, dar chiar n-avea să mai înceteze vreodată?

— Mai avem doar nițel, zise ea.

Întinse mâna dreaptă și scotoci în poșetă, de unde scoase un flacon de ibuprofen. Capacul cu protecție pentru copii o scoase din minți, deoarece era greu să-l desfacă și să șofeze simultan, dar în cele din urmă izbuti și aruncă două tablete în gură. Le înghiți fără apă, după care, sub imperiul inspirației, intră într-un fast-food cu servire la mașină și-și puse iute ochelarii negri. Peruca blondă era deja la locul ei și Elyse comandă cartofi prăjiți pentru copil și o Coca-Cola mare, fără zahăr, pentru ea. După ce trecu pe la succesiunea de ferestre, după ce plăti și luă punga și paharul, se răsuci în scaun și întinse containerul mic cu cartofi prăjiți băiețașului, care, curios, se opri din plâns. Luă punga și, cu toate că Elyse știa că avea să verse pe jos mai bine de jumătate din conținutul ei, poate că avea să-l țină ocupat pentru o vreme.

Băgă paiul în paharul ei, supse din Cola și se simți mai bine. Reveni în trafic și continuă spre sud, spre San Mateo. Urma să treacă peste pod sperând că, dacă cineva văzuse mașina, își va aminti că se îndrepta în direcția opusă destinației ei reale. Noaptea începuse să se lase și Elyse privea frecvent în oglinda retrovizoare, totuși nu părea s-o urmărească nimeni. Era îngrijorată. Auzise buletinele de știri, văzuse fotografia automobilului și pe ea însăși în deghizarea Marla înregistrată de blestematele de videocamere din parcarea Facultății de Medicină. Se mustră în gând pentru că luase tichet acolo; în felul ăsta adusese poliția mai aproape de ea. Dacă n-ar fi schimbat de câteva ori plăcuțele de înmatriculare, ar fi fost prinsă. Așa cum stăteau lucrurile deocamdată, ar fi trebuit să schimbe probabil și mașina. Dar nu va mai avea nevoie de una prea mult timp.

Se uită iarăși în oglinda retrovizoare; puștiul se calmase în sfârșit suficient ca să-și molfăie cartofii și s-o privească cu ochi curioși. Desigur, răpirea copilului lui Cissy nu făcuse parte din planul original, însă Elyse văzuse oportunitatea și o exploatase. În felul ăsta, Cissy avea să se mai chinuie și să se zbată nițel, să dispere neștiind locul și soarta scumpului ei fiu.

Răpirea fusese un act plin de îndrăzneală, însă Elyse era mulţumită de decizia respectivă. Da, complica situaţia, dar merita din plin satisfacţia de a şti că Cissy era măcinată de griji, nu închidea ochii noaptea şi o consuma sentimentul de vinovăţie.

Trecu prin centrul lui San Mateo şi găsi rampa de urcare pe pod. Privea frecvent în oglinzile retrovizoare, dar se părea că nimeni nu-i luase urma. Toţi navetiştii conduceau ca nişte roboţi, unii vorbind la mobile, majoritatea ascultând posturile radio favorite, toţi nerăbdători să ajungă acasă.

Judecând după atenţia care-i era acordată, putea la fel de bine să fie invizibilă.

Elyse nu se grăbea. Conduse cu viteza regulamentară şi când ajunse la extremitatea estică a podului, viră spre nord.

Străbătuse deja şapte-opt kilometri către Oakland când auzi primul vaier al unei sirene de poliţie.

Inima îi tresări.

Nu! Era imposibil să fi fost găsită.

Privi în oglinda retrovizoare. Culorile girofarului pâlpâiau de la un echipaj de poliţie ce gonea pe autostradă. Maşinile din spatele ei trăgeau pe dreapta pentru a face loc poliţiştilor şi Elyse se rugă cerului ca una dintre ele să fi depăşit viteza legală şi să fie ţinta echipajului. Se gândi la plăcuţele de înmatriculare pe care le schimbase. Oare poliţia aflase? Avea un pistol. În poşetă. Îl putea folosi dacă ar fi fost nevoită.

Echipajul se apropia, cu sirena zbierând, cu luminile albe şi albastre alternând nebuneşte. Nu avea altă opţiune decât să tragă pe dreapta la fel ca toţi cei din jur şi să se roage ca poliţia să treacă mai departe. Cu nervii încordaţi la maximum, încetini pe banda întâi.

Poliţistul o urmă.

Rahat!

Ce putea face? Să-l împuşte? Să rişte să fie văzută omorând un poliţist? Toţi şoferii aveau telefoane mobile care puteau fotografia. Încetini şi mai mult, pe acostament.

Poliţistul trecu pe lângă ea, asurzind-o cu sirena.

Elyse era gata să leşine.

Muşchii tensionaţi se relaxară.

— Gălăgie! rosti copilul, indiferent.

— Da, da.

Elyse răsuflă de câteva ori adânc, după care acceleră lent, întorcându-se în trafic; inima continua să-i bată nebunește, iar migrena revenea cu intensitatea unui uragan.

Menținu acul vitezometrului cu sfințenie sub viteza maximă legală. Tremurând toată, conduse extrem de atentă pe drumul spre nord și ajunse în cele din urmă la aleea din spatele bungaloului în care se ascundea Marla.

O să fie bine, se gândi ea, luând copilul și o pătură din mașină.

— Jos! zise puștiul când ea îl duse către ușa din spate. Vreau jos.

— Nu încă.

— Jos.

— Într-o secundă.

Elyse îl lăsă pe veranda din spate și în timp ce scotocea în poșetă după chei, auzi un scuipat șuierat. Iar blestemata aia de pisică!

— Pisi!

Băiețelul se transformă brusc într-un vârtej care roia în toate direcțiile. Zări motanul, care scuipă iarăși și se retrase în umbre, și se luptă cu Elyse ca să se elibereze.

— Pisi!

— Da, asta e, rosti ea. Găsi cheia și o băgă în broască. O pisică.

— Vreau pisi.

— Nu, pisi e rea, zise Elyse după care își dădu seama că făcea prea mult zgomot.

Vecina curioasă de vizavi trăgea din nou cu ochiul printre jaluzele, deși nu putea să vadă mare lucru. Cu toate astea, trebuia să fie atentă.

Intrară în casă și băiețașul zise:

— Puti-puti!

— Așa e, încuviință ea și-și notă să mai cumpere dezodorizant.

Ar fi fost bine dacă Marla și-ar fi mișcat naibii fundul slăbănog și-ar fi făcut curat, dar asta n-avea să se întâmple niciodată. Ei bine, în seara asta o aștepta o surpriză.

— Șșș, zise Elyse și strânse din dinți luptându-se cu migrena în timp ce coborî scara în subsolul vechi cu iz de mucegai.

Dumnezeule, cum putea femeia să reziste în mirosul ăsta?

Pașii ei părură să răsune pe scândurile podelei când trecu pe lângă mașina de spălat rufe ruginită și ajunse la secțiunea de rafturi, unde acționă

clama de reținere ascunsă. Cu mâna liberă trase ușa, deschizând-o.

Doamne, aici era o adevărată duhoare!

Puștiul începu să scâncească.

— Totul o să fie bine, rosti ea încordată.

Ușa se deschise, iar Marla era înăuntru, stând ca întotdeauna în fața televizorului, privind știrile.

— Ia uite, exclamă ea fără să-și ridice privirea. Cât de idioată poți să fii? Fotografia ta e peste tot! Te-au înregistrat pe videocamera de la sanatoriu. Iisuse, Elyse, cum crezi că vom reuși să mai scăpăm?

— Nu-ți face griji, am totul sub control.

— Și prostul satului ar fi făcut o treabă mai bună!

Jigodia nerecunoscătoare!

— Nu-ți face griji despre asta acum, rosti Elyse. Întoarce-te, Marla – este momentul să-ți cunoști nepoțelul.

CAPITOLUL 19

Marla își privi nepotul de parcă ar fi fost de pe altă planetă. – Ce-ai făcut?

— L-am adus să-și vadă bunica. Hai, du-te, îl îndemnă ea, împingându-l cu palma pe B.J., dar copilul era la fel de reticent ca Marla față de întâlnirea aceasta. Moare de nerăbdare să te cunoască.

— Mami, șopti băiețelul. Maaa… miii…

— Asta-i bunicuța Marla, zise Elyse.

Întâlnirea nu se desfășura așa cum sperase.

— De ce l-ai adus aici? Chiar vrei să fim prinse?

Marla abia se stăpânea. Elyse decise să nu-i povestească deocamdată despre modificarea planului. Răpirea lui B.J. nu făcuse parte din planul lor inițial, dar uneori, când oportunitatea bate la ușă, trebuie să profiți de ea. Oare Marla chiar nu putea să-nțeleagă asta?

— Trebuie să-l iei de-aici. Nu poate sta aici.

— Nu știe unde suntem. E prea mic.

— O să-l vadă cineva. Doamne Dumnezeule, ia uită-te! O să-nceapă să plângă!

Chipul lui Biji se boțise și se înroșea. Marla avea dreptate. Puștiul părea gata să urle din toți rărunchii.

— O s-o vedem pe mami imediat, se grăbi Elyse să-i spună. Nu te speria.

Drept răspuns, băiețașul dădu capul pe spate și urlă. Țipătul era îndeajuns de puternic să trezească și morții. Marla părea gata să-l strângă de gât, așa că Elyse duse copilul sus. Ce naiba ar fi trebuit să facă acum? Casa micuță nu avea mobile, cu excepția celor cu care dotase camera secretă a Marlei.

În unul dintre cele două dormitoare exista un scaun vechi și Elyse îl luă în brațe pe băiețelul care zbiera și-l cără prin hol, străduindu-se să-l reducă la tăcere fără să-l sperie. Dumnezeule, cât zgomot putea să facă! Oare toți copiii erau *atât* de gălăgioși?

— Șșș… șșș… zise ea, ținându-l stângaci în poală.

Ce naiba să facă?

— Ta-*tiii*! zbieră el. Ta-*tiii*!

— Hotărăște-te, copile – sau mami, sau tati.

O auzi pe Marla ciocănind ceva la subsol. Ce mai era acum? Bolborosind furioasă, Elyse îl târî pe puști înapoi pe scară, în timp ce el țipa „Nu-u-u!” și încerca să se agațe de balustradă. Femeia simțea că-i crapă capul în două.

— Ce faci? se răsti la Marla. Se aude de sus! Te poate auzi și cineva de afară!

Lângă Marla, pe podea era o bucată de țeavă.

— N-am terminat, o fulgeră Marla din priviri. Trebuie să plecăm. Eu cel puțin trebuie să plec.

— Nu încă!

— Ia uite…

Se uită la televizor, unde știrile tocmai începuseră cu uciderea unei tinere în apropiere de Burlingame. Tanya.

Elyse privi cu un soi de fascinație oripilată, iar Marla rosti:

— Tu ai făcut asta. Tu ai ucis-o.

— Totul face parte din plan, mârâi Elyse printre dinți.

De ce o lua Marla la întrebări? De când *știa* ea ce trebuia făcut?

— Te-au văzut? Te-au fotografiat? Ca atunci când l-ai omorât pe Rory?

— Nu.

— Dar desenul ăla al tău din ziare? Cel realizat de portretistul poliției? Se afirmă că aș fi *eu.* Mă-nvinuiesc pe mine pentru toate astea.

— Bineînțeles că te-nvinuiesc.

Elyse își pierdu iute răbdarea și plânsetele continue ale copilului amenințau să-i crape capul. Abia se mai abținea să nu-l zgâlțâie ca pe o păpușă.

— Vrei ca *eu* să fiu acuzată pentru toate astea, rosti Marla pe tonul cuiva care face o mare descoperire. Vrei ca *tu* să scapi perfect nevinovată.

— Nu-i adevărat. Ăsta-i un parteneriat. Nu eu te-am ajutat să evadezi?

— N-ai intenționat niciodată să împărțim. De aia m-ai ținut în beciul ăsta. Ai vrut totul doar pentru tine.

— Eu nu te-am ținut în beci, ci tu refuzi să urci de-aici! Pentru Dumnezeu, Marla, trezește-te la realitate!

Însă femeia avea dreptate. Elyse intenționa într-adevăr s-o tragă pe sfoară. Dorea ca poliția s-o învinuiască pentru toate crimele. Și de ce nu? Motivul era creat prin relația dintre Marla și rudele ei. Nimeni nu știa de implicarea Elysei. Ei credeau că Mary Smith era Marla.

Elyse nu mai putea rezista, așa că atunci când Marla îi ceru să-l oprească pe copil din plâns, îl duse sus, înapoi la parter.

— Vreau acasă! suspina băiețașul. Vreau acasă!

— O să mergem la mine acasă.

— Nu-u-u!

— Șșș!

Era beznă acum. Solul era ud, totuși ploaia încetase pentru moment când Elyse îl duse la mașina ei pe B.J. care scâncea. Îl fixă apoi pe scăunelul blestemat din spate. Nu putea risca să fie trasă pe dreapta pentru că nu-i încheiase corect centurile. Dumnezeule, ce mai reguli aveau în ziua de azi!

De ce naiba se mai chinuiau oamenii să aibă copii?

Cineva trăgea cu ochiul printre jaluzele în casa de vizavi, locuința bătrânei curioase, cea cu pisica. Afurisita o spiona! Furioasă, Elyse sui la volan.

— Să nu-ți aud fleanca, îl avertiză pe B.J. care o privi cu ochi mari.

— Cuvânt urât, zise puștiul.

Chiar așa, norocul lui că nu trântise cuvintele ce-i veniseră de fapt pe vârful limbii.

La naiba! Acum putea s-o vadă pe baba curioasă deoarece ridicase complet jaluzelele și se uita ca un uliu la Elyse.

Oare îl zărise pe băiețel?

Elyse ieși grijulie cu spatele de pe alee, stăpânindu-se să nu-i arate babornița degetul mijlociu. Avea lucruri de făcut. Afaceri de familie de care să se ocupe.

Și nimeni n-avea să-i stea în cale.

* * *

Ca paralizată, Cissy privi din parcarea apartamentului cum tehnicienii criminaliști își făceau meseria, iar detectivii treceau zona prin sită, căutând martori și informații. Jack era alături, ținând-o strâns cu brațul după umeri. Femeia închise ochii și se strădui să-și stăpânească frica.

Toți insistau să se ducă acasă, să mănânce ceva, să se culce, să aibă grijă de ea, dar Cissy nu putea să plece. Jack era unul dintre foarte puținii care înțelegea. Rămaseră acolo, pe măsură ce după-amiaza se preschimbă în seară, apoi seara în noapte.

Abia când detectivul Paterno, vădit istovit, se strădui să le actualizeze informațiile, Cissy și Jack știură că aici nu mai rămăsese nimic pentru ei.

— Am trecut toată zona prin sită, spuse polițistul. Am discutat cu vecinii. Cu oamenii din jurul zonei.

— L-au văzut pe B.J.? îl întrerupse Cissy.

— Câțiva și-au amintit că au văzut o femeie care aducea un băiat de vârsta lui B.J. de la mașina ei. Descrierea se potrivește domnișoarei Watson și fiului vostru.

— Și? insistă Cissy.

— L-a dus în apartament.

— Au mai văzut și altceva? întrebă Jack.

— Nu tocmai. O martoră a spus că a văzut o mașină argintie, însă nu-și amintea modelul.

— O mașină argintie, repetă Jack. Precum cea folosită de Mary Smith.

Paterno aprobă din cap.

— În oraș există multe automobile argintii, comentă el.

— Vecina, Corinne Glenn, a auzit un „pocnet", urmă Jack. Poate c-a fost tocmai împușcătura. Nimeni n-a mai auzit așa ceva?

Detectivul clătină din cap.

— Continuăm să-i întrebăm pe oameni, dar vă reamintesc că accesul la locul crimei este interzis. Nu mai aveți niciun motiv să stați aici.

— Unde l-ar fi putut duce? întrebă Cissy. Doamne Dumnezeule… Ea nu-i poate face rău.

— Nu știm că a fost Marla, interveni Jack. Poate că Tanya se ocupa de lucruri despre care noi nu știm nimic.

— Îi examinăm trecutul. Cum ați angajat-o?

— A recomandat-o Jonathan Holt, tatăl lui Jack, răspunse Cissy pe un ton tăios.

— Știi cumva de unde o cunoștea? întrebă Paterno.

Chipul lui Jack era perfect inexpresiv.

— Cred că a aflat despre ea de la o femeie cu care avea o relație pe atunci. Tata cunoaște mulți oameni de genul ăsta.

— O să vorbesc cu el, încuviință Paterno.

Zona se golise aproape complet până ce luminile stradale se aprinseră. Ploaia era o ceață, care se transforma din când în când în burniță, ca și cum cineva ar fi deschis și închis un robinet.

Cissy avea impresia că trupul nu-i mai aparține. Ar fi vrut să se ciupească, să se poată trezi din coșmarul ăsta. Fără nicio tragere de inimă, îl

lăsă pe Jack s-o ducă acasă. Amândoi se uitară în cămară și în frigider, dar niciunul nu avea poftă de mâncare.

— Trebuie totuși să mâncăm ceva, spuse Jack.

Împărți cu ea un sandviș pe care-l făcuse din salata cu ton rămasă de la prânzul lui Biji. Cissy mușcă de două ori și nu mai reuși să continue. Își lăsă fruntea pe masă și plânse.

Jack ar fi vrut să moară, pur și simplu. Dacă n-ar fi avut încredere în Tanya ca să i-l lase pe B.J., atunci poate că ea ar mai fi trăit, iar fiul lor ar fi fost alături de ei acum. Întreg și sănătos. Cissy renunțase să-l mai învinovățească, dar el nu putea să nu se învinovățească.

— Haide, rosti și-și trase soția lângă el, după care o împinse în sus pe trepte. Să mergem la culcare. Poate că până dimineață Paterno îl va găsi.

— Așa crezi?

— Vom ști mai multe dimineață, se eschivă el de la răspuns.

— Jack, dacă B.J. a pățit ceva…

— Șșș

— N-aș putea rezista!

— Știu.

O strânse de mână, o sărută pe creștetul capului și se rugă în gând ca fiul lor să fie bine.

Dar în adâncul său clocotea o furie uriașă. Cel care-i răpise fiul avea să plătească pentru asta. Jack urma să aibă grijă.

* * *

Paterno plecă spre secție înainte de zori. Nu dormise. Încercase, dar se uitase la ceas și gândurile lui o luaseră pe fel de fel de căi, care duceau toate la Marla și la complicele ei.

Îi lăsase un mesaj lui Quinn, care conducea strângerea de informații generale despre Tanya Watson. Între timp, Paterno număra minutele care se scurgeau. Ar fi vrut ca medicul legist să extragă glonțul din craniul Tanyei și să-l transmită la balistică. Și ar fi vrut ca balistica să-l compare cu glonțul care pusese capăt zilelor lui Cherise Favier.

Era dispus să facă pariu pe oricât că gloanțele proveneau din aceeași armă.

Acum se frecă la ochi și-și luă un pahar înalt cu cafea neagră, lichidul teribil oferit în secție – perfect pentru a-l ține treaz.

Avea să discute mai târziu cu agenții FBI. De drept, cazul era acum al

lor, însă Paterno nu intenționa să bată în retragere nici măcar un pas.

Oftă adânc. Nu le spusese lui Jack și Cissy Holt că era neliniștit pentru viața fiului lor. Nu dorise să-i sperie. Însă Marla Amhurst Cahill nu dăduse niciodată dovadă de umanitate, iar dacă ea răpise băiatul – sau angajase pe cineva să-l răpească – n-o făcuse din dacă și/sau o nevoie nebună, obsedantă. Nu! Răpirea băiețașului avusese alt mobil. Cel mai probabil, de natură financiară. Ceva care să alimenteze nevoia Marlei de libertate și lăcomie.

Iar copilul putea fi sacrificat.

Paterno înghiți câteva tablete de Antacid. Cafea și bicarbonat. Nu exista alt mic dejun mai bun.

Își puse tot felul de întrebări despre Tanya. De ce luase copilul? Oare se întorsese pur și simplu la apartamentul ei, dintr-un motiv necunoscut, iar B.J. o însoțea? Sau era implicată în planul Marlei de a-i ucide sistematic pe membrii familiei acesteia? Dacă, într-adevăr, asta era ceea ce făcea Marla…

Și dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce nu-l omorâse pe puști și nu-l lăsase lângă Tanya? Poate că Tanya avusese propriile-i planuri care nu aveau legătură cu Marla. Poate că dorise ceva de la familia Cahill și sfârșise prin a acționa contrar intereselor Marlei. Poate că astfel ajunsese în vizorul Marlei și fusese definitiv înlăturată.

Dar de ce fusese Marla atât de neglijentă? Ce se întâmpla cu ea? Investigatorii de la locul crimei – conduși de Tallulah Jefferson – trecuseră ca prin sită apartamentul Tanyei. Găsiseră fire de păr și bucățele de unghii – tăiate cu forfecuța – care nu păreau similare cu cele ale victimei. În acest caz, cui aparțineau? Unei persoane cunoscute de Tanya? Rezultatele testelor ADN aveau să fie gata abia după câteva săptămâni, uneori durau și luni de zile, iar Paterno știa că nu dispunea de atât timp.

El avea nevoie de răspunsuri acum. Trebuia s-o găsească pe Marla Cahill. Înainte ca femeia să mai ucidă pe cineva.

Înainte să-și ucidă propriul nepot.

* * *

Cissy stătea la fereastra bucătăriei. Privea răsăritul soarelui care strălucea prin picăturile de ploaie. Auzi păsările ciripind și geamătul urmat de un bâzâit al noii lor centrale. Simți aroma cafelei pregătite de Jack, apoi cana caldă pe care el i-o puse în mână.

— Ciss?

— Oare ce face acum? Ar trebui să doarmă în pătuțul lui. Noi ar trebui să-l așteptăm să se trezească. Tu ce crezi că face?

— Nu te mai tortura singură.

— Cum poți să stai locului și să nu-ți pese? izbucni ea.

Lui Jack i se puse un nod în gât.

— Îmi pasă.

Cissy se lăsă să cadă într-un scaun din bucătărie.

— Nu pot să fac absolut nimic. Nu pot nici măcar să gândesc. Mi-aș dori să mă duc și să mă culc și să dorm până-l vor găsi, teafăr și nevătămat, dar nu pot s-adorm!

— Paterno ne va suna imediat ce află ceva. Fie el, fie FBI-ul.

— Și dacă nu-l vom găsi niciodată? Dacă nu vom ști niciodată ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu mai gândi așa, o apostrofa Jack sever.

De fapt, bărbatul era copleșit de griji. Furia și teama îi pătrunseră adânc în suflet. Dacă se dovedea că Marla pusese totul la cale, intenționa s-o strângă de gât cu mâinile lui!

Minutele se târau lent. Jack puse pâine la prăjit pentru amândoi. Practic, trebui s-o silească pe Cissy să mănânce ceva. Adevărul fie spus, el însuși abia putea să înghită, însă era decis să-și păstreze forțele. În curând urma să aibă loc o înfruntare și intenționa să fie pregătit pentru ea.

Când sosiră agenții FBI, era abia ora nouă. Federalii începură să se pregătească sistematic pentru așteptatul apel telefonic prin care răpitorii aveau să solicite răscumpărarea. Cissy și Jack se ținură deoparte, privind. Când auzi altă mașină ce opri în scârțâit de frâne în fața casei, femeia se repezi la ușă.

— Biji? șopti ea.

— Așteaptă… încercă Jack s-o oprească, dar Cissy ieși în grabă pe ușă.

Spre uriașa ei dezamăgire, Jonathan și J.J. coborâră din automobilul lui Jonathan și merseră iute prin ploaie spre ușă. Cissy se rezemă de Jack, care o ținu strâns și intrară amândoi în casă.

— S-a întors? întrebă Jonathan, alb la față. L-au găsit?

În seara trecută, Jack își sunase tatăl și-l anunțase de omorârea Tanyei și de răpirea lui B.J.

Jack clătină din cap, iar J.J., care de obicei era distant și complet egocentric, îi privi cu ochii larg căscați, de parcă ar fi văzut o imagine

teribilă pe care numai el o putea zări. Amândoi îi ocoliră respectuos pe agenții FBI.

— Unde-i Jannelle? întrebă Jack.

— Nu știu, fiule. Eu i-am telefonat lui J.J. și am venit încoace. Doamne Dumnezeule! Își trecu o mână tremurândă prin păr. Ați primit vreun telefon de răscumpărare până acum?

— Nu, murmură Cissy.

— De ce altceva l-ar fi răpit cineva? zise Jonathan, de parcă s-ar fi întrebat pe sine cu glas tare. Trebuie să fie vorba de răscumpărare.

Merseră toți în bucătărie și Jonathan se așeză greoi pe scaunul din care tocmai se ridicase Cissy. J.J. rămase lângă ușa care dădea în curtea din spate și privi afară. Jack mai puse cafea la făcut.

— Va trebui să plătiți răscumpărarea, vorbi J.J. cu glas scăzut. Eu zic să nu amestecați poliția și FBI-ul. Asta nu are succes niciodată.

— Cred că-i prea târziu, spuse Jack.

— Răpitorul a omorât-o pe Tanya, le reaminti J.J. Poate să omoare din nou.

Lacrimi de frică umplură ochii lui Cissy.

— Cățea ucigașă! șuieră Jonathan furios.

— Nu știm dacă-i Marla, interveni J.J.

— De fapt, nu știm nimic, zise Jack. Haideți să nu speculăm. Să lăsăm FBI-ul să se ocupe de asta.

— Mă surprinzi, Jack, clătină Jonathan din cap. Nu poți avea încredere să lași viața fiului tău în mâinile poliției!

— Și ce propui să fac cu ei?

Jack arătă cu un gest nervos spre agenții federali. Încleștă, de asemenea, pumnii. Nu dorea discuția asta în contradictoriu. În niciun caz nu dorea s-o poarte în fața lui Cissy.

— Scapă de ei! replică Jonathan, privindu-l de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

Exact în clipa aceea un agent FBI se desprinse de colegii săi și băgă capul în bucătărie.

— Domnule Holt, noi aproape am terminat aici. Putem sta puțin de vorbă?

Jack ieși să discute cu el, iar Cissy așteptă în bucătărie cu Jonathan și J.J. Aprecia dorința lor de a fi de ajutor, totuși ar fi preferat să fi fost doar

ea și Jack.

Agentul FBI îi explică procedura, dacă, și când, avea să sune răpitorul. Jack încuviință din cap, ascultând, însă abia auzind. Discutau despre viața lui B.J. Orice putea merge prost. El ar fi vrut să-l ucidă pe răpitorul fiului lor. Și nu era sigur că n-o va face dacă i se ivea ocazia. Existau însă reguli operaționale și nu avea să le încalce, în niciun caz. Nu încă. Nu cât timp riscul era prea mare. După ce B.J. avea să ajungă acasă… După ce avea să fie în siguranță… Atunci regulile se schimbau.

Jack se întoarse în bucătărie și anunță:

— Deocamdată, așteptăm.

— Telefonul de răscumpărare, se cutremură Cissy.

Bărbatul aprobă din cap și adăugă încruntat:

— Și ca răpitorul să facă o mișcare, sau o greșeală, sau orice.

* * *

Sediul central al companiei imobiliare Treasure Homes Realty era o clădire îngustă cu o zonă luxoasă de recepție cu sticlă în față, în spatele căreia se întindea o tejghea frumoasă din lemn de trandafir, însă fațada aceea era doar pentru clienții care trebuiau să fie convinși și fermecați. Adevărata activitate se desfășura în spatele unei uși ranforsate, care ducea în separeurile de lucru dintr-un labirint ca o crescătorie de iepuri, dintre care cel al lui Sybil Tomini era cel mai mare. Ca și ceilalți agenți imobiliari, ea deținea o cotă parte din companie, ceea ce nu însemna nimic atunci când vânzările mergeau prost, așa cum se întâmpla recent. Deși declinul nu afectase toată piața. Nici gând! Rechinii din Luxury Unlimited vindeau palate de milioane de dolari ca pe niște căsuțe ieftine.

Sybil își privi biroul și oftă. Era ticsit cu maldăre de hârtii: documentații pentru împrumuturi, rapoarte de la inspectori, acorduri de garanții financiare. Îi venea să le ia pe toate și să le arunce în coșul de gunoi. Era incredibil cât de multe afaceri se duceau naibii când rata dobânzii creștea cu jumătate de procent. Trebuia să existe și un mod mai simplu de a-ți câștiga existența.

Și nici domeniul închirierilor imobiliare nu era floare la ureche, încerca să iasă complet de pe piața aceea. Pur și simplu nu existau destui bani pentru toate problemele pe care le creau casele închiriate. Ori de câte ori cineva telefona la departamentul închirieri din Treasure Homes cu gândul de a-și închiria proprietatea, Sybil se străduia din răsputeri să-l convingă s-

o vândă.

Telefonul îi ţârâi. Aşteptă ca recepţionera să anunţe ce dorea, însă nu avu norocul ăsta.

— Sunt aici, îi reaminti Sybil glacial.

Ce se-ntâmpla cu recepţionerele în ziua de azi? IQ-ul fetei ăsteia avea probabil o valoare negativă. De fiecare dată o suna şi apoi părea să nu poată exprima în cuvinte ce dorea.

— Sybil?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Da?

— A venit cineva să te vadă. O doamnă Owens?

Sybil îşi stăpâni replica de nemulţumire. Practic îşi smulse din cap părul negru, tuns drept.

Doamna Owens era un exemplu perfect al motivului pentru care piaţa închirierilor se prăbuşea rapid. Femeia era una dintre cele mai indiscrete babornițe pe care puteai spera să le întâlneşti vreodată. Locuia vizavi de un bungalou închiriat de Treasure Homes şi se plângea întruna de ocupanţii săi. Mai rău, găsise undeva numele lui Sybil ca persoană de contact pentru reclamaţii.

— Vin imediat, zise Sybil în aceeaşi clipă în care recepţionera zise:

— O trimit în spate.

Nu! Sybil *nu* voia ca gura aia spartă să pătrundă în spaţiul ei de lucru.

Coborî privirea spre documentele de pe birou, scoase un sunet de iritare, apoi porni spre uşă tocmai când Carrie, probabil recepţionera cea mai idioată de pe planetă, o deschise brusc, aproape lovind-o în gură.

— Intraţi, doamnă Owens, rosti ea cu glasul mieros pe care-l rezerva pentru infirmi sau bolnavii mintal.

Sybil îşi notă în minte s-o concedieze pe Carrie imediat după vizita doamnei Owens.

— Bună ziua, se adresă ea după aceea femeii de optzeci şi patru de ani. Intraţi!

Se uită urât la Carrie, dar fata o privi perfect inexpresiv şi se întoarse la recepţie.

Sybil închise uşa în urma lor şi se întrebă dacă va putea rezista încă o zi fără nicio ţigară. Se lăsase de fumat cu o lună în urmă. Cu treizeci şi una de zile groaznice în urmă.

Cu un efort, își îndreptă atenția la problema curentă și, netezind fusta taiorului crem de firmă, afișă un surâs prietenos. Doamna Owens nu putea fi mai înaltă de 1,52 m, cântărea vreo patruzeci și cinci de kilograme, însă era clar că reprezenta o forță formidabilă după felul cum înaintă bocănind cu bastonul pe mochetă, către spațiul de lucru al lui Sybil.

— Mă bucur să te-ntâlnesc în cele din urmă, rosti ea cu glas afectat.

Existase oare o undă de reproș în vocea ei? Sybil oftă în gând. Vorbiseră la telefon de două, poate de trei ori, însă acum era prima dată că bătrâna se deplasase la sediu.

— Puteți sta pe scaunul meu, o invită Sybil, întrucât era singurul.

Rareori își invita clienții la birou, preferând să-i întâlnească în vreun restaurant sau în recepția hotelului aflat puțin mai departe pe aceeași stradă, plină de nișe, firide și atmosferă istorică. Clienților le plăcea mirosul banilor, iar asta era valabil și pentru Sybil.

— O să stau în picioare, dacă nu te deranjează. Nu am încredere în scaunele cu rotițe.

Cum vrei, hoașcă bătrână.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Owens? întrebă Sybil politicos.

— Îmi poți spune pe nume, Tilda. Prietenii îmi spun Tildy. Și știi cu ce mă poți ajuta. Ți-am spus-o de atâtea ori.

Tot ce auzise Sybil până atunci fusese o polologhie despre vecina lui Tildy, cea care închinase bungaloul Berkeley prin intermediul companiei lui Sybil. Ținând seama de comisionul jalnic pe care Sybil îl câștigase de pe urma închirierii, era un dezastru total. Tildy îi transforma viața în iad.

— Ți-am zis că mi se părea familiară, tot venind și plecând, mereu și mereu. Tildy pufni. Este femeia aceea. Cea de la știri.

— Care dintre ele?

— Cea care a fugit din închisoare, nu știi? Marla și nu mai știu cum. Am văzut-o intrând și ieșind din casa pe care i-ați închiriat-o, am văzut-o cu ochii mei! Lovi puternic cu bastonul în podea și continuă apoi cu o mișcare de rotație din mâner, astfel că vârful intră în mochetă. Și era să-mi omoare motanul! Pe bietul și bătrânul Mr. Timms! Femeia aia nu se uită pe unde merge!

Sybil nu mai era deja atentă, ci se gândea dacă soții Lundeen aveau să fie într-adevăr în stare să găsească altă finanțare. Casa pe care o doreau costa aproape un milion și avansul avea să-i omoare dacă actualul lor creditor se

retrăgea, așa cum se părea că intenționează. La naiba! Ce trebuia să facă pentru a duce o vânzare până la capăt?

— Nu asculți!

— Am auzit tot ce ați spus. Motanul este bine?

— A fost traumatizat – aia s-a-ntâmplat.

— Nu sunt sigură ce vreți să fac eu.

— Să telefonezi la poliție și s-anunți că am găsit-o!

— Doamnă Owens…

— Tildy.

— Da, Tildy… Femeia care a închiriat casa aflată vizavi de dumneata se numește Elyse… Hammonds, ba nu, Elyse Hammersly. Am verificat-o. M-am întâlnit cu ea și nu este Marla Cahill. Ea trăiește în Oregon, o suburbie a Portlandului.

— Hm. Ei bine, vine și pleacă la orice oră din zi și din noapte… uneori nu vine zile la rând. Iar aseară a transportat ceva. Mie mi s-a părut că este un copil, bine învelit într-o haină mare. Femeia aia este un pericol. Era să-l omoare pe Mr. Timms.

— Motanul se afla pe proprietatea doamnei Hammersly?

— El mai hoinărește, ridică bătrâna din umeri.

— Dar n-a murit?

Sybil se strădui să fie răbdătoare. Își aranjă hârtiile de pe birou.

Tildy clătină din cap, cu bărbia împinsă înainte, iar părul coafat permanent abia dacă se clinti.

— Nu încă! Îți spun – femeia aia este o dementă!

— Poate că are un program de muncă neregulat, dar o să discut cu ea despre motan. Până atunci poate că ar fi o idee bună să-l ții pe Mr. Tom în casă.

— Se numește Mr. Timms. Tildy miji ochii în spatele lentilelor care îi măreau oricum enorm. Încearcă numai să ții o pisică între patru pereți, domnișoară. El a ieșit din casă de când era motănel și n-o să se oprească tocmai acum.

— Se pare totuși că strada este periculoasă.

— Numai de când ai închiriat casa nebunei ăleia! Ea este motivul pentru care Mr. Timms și-a pierdut deja câteva vieți.

— O să stau de vorbă cu Elyse, se auzi Sybil promițând.

— Foarte bine. S-o faci! Ceva nu-i în regulă acolo.

Sybil se gândi că i-ar fi prins bine o țigară… poate chiar două. Tildy era o pacoste și probabil ușor dezechilibrată. Și mătușa lui Sybil începuse să dea semne de demență când ajunsese la optzeci de ani. Era inevitabil.

— Urmărești casa aia tot timpul? întrebă ea curioasă.

— Sunt atentă la cei care vin și pleacă în jur, recunoscu Tildy.

— Sunt convinsă că totul este bine.

— Dacă ar fi fost bine, nu mi-aș mai fi bătut capul să vin până aici.

— Tildy, îți sunt recunoscătoare că mi-ai spus toate astea.

— Mă iei peste picior, așa-i? o acuză bătrâna.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Bun, și atunci ce-o să faci? O să faci ceva? Poate c-ar trebui să chem eu poliția.

— Nu, nu, nu. O să mă duc chiar eu acolo și o să discut personal cu Elyse.

— O să mă uit după tine.

Sunt convinsă, se gândi Sybil.

— O să trec chiar azi după-amiază. Am două întâlniri și după aceea vin spre dumneata.

Sybil îi ținu ușa deschisă cât timp Tildy se îndreptă poticnit spre ieșire. Traversă recepția și privi peste umăr, părând conștientă de faptul că Sybil n-o s-o ia în serios. Însă agenta imobiliară știa că lucrurile n-aveau să se oprească aici dacă nu se ocupa într-adevăr de situație și că n-avea să scape niciodată de doamna Owens dacă nu dovedea că acționa pe baza informațiilor primite.

De parcă ar fi avut timp să se ducă până în Berkeley. Sigur, cum să nu.

— O să mă uit după tine, repetă bătrâna, apoi ieși din clădire.

— Ce femeie drăguță, zise Carrie din toată inima.

— Ești concediată, răspunse Sybil, apoi băgă mâna în poșetă după pachetul ei de țigări nedeschis, de rezervă, pe care-l pipăi ca pe o amuletă aducătoare de noroc.

* * *

— Ce ai găsit? întrebă Paterno când Janet Quinn băgă capul în birou.

— Nu mare lucru. Tanya Watson a lucrat în principal ca babysitter sau bonă. A îngrijit doi copii ai lui Geena Barrymore, o mamă singură care a avut o perioadă o relație cu Jonathan Holt.

— Nimic între Holt și Tanya?

— Nu pare. Și Geena și-a găsit alt prieten. Iar asta s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă.

— Crezi că există vreo legătură între oricare dintre ei și nepotul lui Holt?

Femeia ridică palmele spre tavan. Paterno oftă.

— L-am sunat pe Jonathan Holt azi-dimineață. El și celălalt fiu al său, J.J., se află la casa lui Jack și Cissy. ȘI FBI-ul era acolo și pregătea totul. Holt n-a avut mare lucru de spus despre Tanya decât că abia o cunoștea.

— Tu ce crezi? întrebă Quinn.

— Părea destul de zguduit atât de moartea Tanyei, cât și de răpirea nepotului. Paterno inspiră, apoi expiră lent. Pe mine mă-ngrijorează ce se-ntâmplă în mintea Marlei. Aș vrea să știu ce-și dorește.

— Poate că nu-i va face nimic rău băiețelului, opină Quinn.

Paterno nu răspunse.

Pentru că nu i-ar fi plăcut răspunsul pe care l-ar fi dat.

* * *

Trecuse de ora 15:00 până când Sybil porni spre bungaloul care-i crea lui Tildy atâtea probleme. De ce naiba nu izbuteau vecinii să-și vadă de treburile lor?

Își netezi părul peste o ureche și luă telefonul mobil. Trebuia neapărat să-și cumpere o cască Bluetooth. Sau ceva similar. Era oribil să șofeze numai cu o mână.

O sună pe Maureen Lundeen. Ce nume mai avea și asta! Folosind propria ei versiune de glas mieros, lăsă un mesaj plin de entuziasm în care-și exprima convingerea că totul mergea ca pe roate în vederea încheierii afacerii. Dacă Maureen avea nevoie de ceva – absolut de orice – putea s-o sune oricând. Sybil avea să fie încântată s-o ajute cu creditorii dacă putea. Era la dispoziția ei.

Imediat după ce închise, simulă senzația de greață. Doamne Dumnezeule! Uneori se uita la fețele de pe pagina Web a afacerilor imobiliare, agenți care vânduseră de mii de ori case de câte un milion de dolari. Toți rânjeau de parcă nu se mai puteau opri. Cum le ajunseseră numele acolo? De ce oamenii îi alegeau pe ei să le fie agenți?

— Mi-aș dori s-o fi închiriat Marla Cahill! declară ea cu glas tare. Atunci aș ajunge și eu la știri. Atunci m-aș alege și eu cu ceva publicitate!

Apăsă pedala accelerației, simțindu-se frustrată. Până ajunse în cele din

urmă pe strada rezidențială ce ducea la bungalou, se simțea încinsă, obosită și însetată. Salata verde pe care o înghițise în grabă la prânz fusese veștedă și plutise într-un sos acid și fără grăsimi. O mâncase oricum, deși ar fi dorit de fapt un cheeseburger cu bacon. Dar… Dumnezeule, agentele imobiliare de pe aici erau atât de slabe, încât păreau niște creioane cu sâni. Sybil trebuia să aibă grijă de fiecare calorie și era neobosită în privința asta. În una dintre zilele următoare avea să dea lovitura. Și avea să stoarcă la maximum oportunitatea aceea.

Opri pe aleea de acces spre casă și coborî din mașină, apoi începu să caute printre chei. Dacă uitase să le aducă și ar fi trebuit să se întoarcă… dar nu, degetele i se închiseră peste inelul cu chei ale bungaloului.

Aruncă o privire peste umăr, spre casa lui Tildy. Nu se vedea nicio mișcare. Sybil flutură totuși din braț, pentru orice eventualitate, și primi ca răsplată o zvâcnire de jaluzele. Așadar, Tildy era de strajă.

Aproape că-i părea rău pentru Elyse.

Bătu la ușă și așteptă. Trecură câteva minute și Sybil privi neliniștită spre cer. Norii erau cenușii, cu pântecele mai întunecate, ca și cum de abia mai rețineau ploaia pe care așteptau s-o reverse în torente. Grozav!

Bătu din nou și tot nu primi niciun răspuns. Răsuci cheia în broască și apăsă pe clanță.

O izbi mirosul dinăuntru. Un miros greu, de putrefacție, ca o palmă umedă și neplăcută ce o lovise peste față.

— Oh… Doamne…

Aproape temându-se să intre, Sybil lăsă ușa din față deschisă, ca să intre aer proaspăt, și se uită prin camere. Nu erau multe obiecte de mobilier.

Dar *ce* se întâmplase? Aici *murise* ceva?

Poate că Mr. Timms nu fusese totuși chiar atât de norocos.

Își ridică reverul jachetei peste gură și tuși de două ori.

— Doamnă Hammersly! strigă ea. Ești aici? Elyse?

Înaintând precaută pe hol, Sybil simți un fior pe spinare. Poate că Elyse venea și pleca în răstimpuri, însă era limpede că nu mai fusese de mult pe aici. Tildy spusese că fusese aseară, dar probabil că bābătia se înșela. Nimeni n-ar fi putut rezista la mirosul ăsta fără să nu pornească în căutarea micului stârv intrat în putrefacție pentru a-l arunca afară.

Cercetă cu atenție încăperile, dar nu descoperi nimic care să explice duhoarea. Oprindu-se în capul scării ce ducea la subsol, Sybil strigă iarăși:

— Doamnă Hammersly? Sunt Sybil Tomini de la Treasure Homes.

Niciun răspuns.

— Băga-mi-aș picioarele, murmură ea.

Scoase din nou mobilul și-l sună pe Rich, un partener de la Treasure Homes, un nesuferit și jumătate, dar altfel un tip foarte isteț.

Coborând încetișor treptele, Sybil păstră o mână ferm pe balustradă, apăsând cu cealaltă telefonul pe ureche. Din câte ținea minte, subsolul era un spațiu nefinisat, cu un perete ce delimita o secțiune care putea fi amenajată ca dormitor sau atelier. Accesul acolo se făcea printr-o intrare strâmtă.

Când ajunse la treapta cea mai de jos, mirosul era cu adevărat oribil. Abia se putea abține să nu vomite.

Sybil mai tuși de câteva ori, în timp ce glasul îngâmfat al lui Rich o invita să lase un mesaj.

— Rich, sunt Sybil. Sunt la una dintre proprietățile închiriate. Bungaloul din Berkeley și este… foarte ciudat.

Bip. Legătura cu telefonul lui Rich se întrerupse brusc. Nici măcar n-o întrebase dacă era mulțumită de mesaj.

— La naiba!

Rămase cu telefonul în mână, mai făcu un pas înainte și zări altă trecere îngustă aproape secretă, către incinta închisă. Ținându-și răsuflarea, Sybil se strecură înăuntru.

Privi în față și toate firișoarele de păr i se zbârliră. În lumina albăstruie a unui televizor, zări ceafa unei femei. Femeia se uita la programul de știri. Stătea nemișcată ca o statuie.

— Elyse…?

O ocoli ca s-o privească mai bine și bâjbâi cu degetele în căutarea comutatorului de lumină. Aprinse tubul fluorescent care pâlpâi nesigur.

Gura lui Sybil se deschise într-un țipăt mut.

Femeia așezată calmă în scaun stătuse acolo de ceva timp. O privea senină pe Sybil din găvanele goale. Fața ei – toată pielea – era mâncată de insecte și larve. Cadavrul putrezea, topindu-se în scaun.

În același timp însă părea că are manichiura recent făcută.

Sybil se retrase ca arsă și degetele îi pipăiră cu disperare telefonul, tastând 911. Zbierând cât o ținea gura, se repezi în sus pe trepte, prin casă, ieși pe ușa din față și, direct în fața casei Tildei Owens, vomită nenorocita

aia de salată peste taiorul ei crem de firmă.

* * *

Spitalul Bayside
San Francisco, California
Camera 316
Vineri, 13 februarie
ÎN PREZENT

Nu pot să cred că n-a venit nimeni să se uite la mine. Îmi doresc doar să mai beneficiez de o șansă de a-i spune lui Jack că-l iubesc… Dar e prea târziu… o știu acum. Doctorul spune că-i timpul să mă decupleze de la echipamentele de susținere a vieții, că-i mai bine să mă lase să mor și să-mi preleve organele.

Oh, Doamne, nu!

Nu, nu, nu!!! Sunt vie.

Mă străduiesc din toate puterile. Panica îmi străbate tot corpul. Cu certitudine, se înregistrează pe nenorocitele alea de monitoare, nu? Nu pot să vadă că ritmul meu cardiac crește spre stratosferă? Nu își dau seama că răspund la stimuli?

Pentru numele Domnului, mai testează-mă o dată! Bagă-ți lumina aia blestemată în ochii mei și o să vezi cum tresar, cum îmi reacționează pupilele.

Mai lăsați-mi timp. Mă trezesc. Mă abandonați prea repede.

Mă chinuiesc să mă clintesc, să le arăt că sunt vie, dar nu se-ntâmplă nimic.

Terminați cu nebunia asta! Gândiți-vă la mine!

Prin toată spaima aceea, îl aud pe doctor spunând resemnat:

— E timpul să chem familia…

CAPITOLUL 20

Paterno văzuse multe în anii pe care-i petrecuse în poliție.

Fusese martor la ceea ce însemna neomenia omului față de om, văzuse efectele abuzurilor, dependențelor și furiei. Nu fusese niciodată surprins de gradul de răutate pe care oamenii îl puteau dovedi unii față de alții, dar nu și-ar fi putut imagina asta… ceea ce vedea acum.

Fusese sunat de detectiva Lee din Berkeley, care răspunsese la un apel 911 din partea unei proprietărese isterice, care găsise un cadavru în subsolul uneia dintre casele pe care le închiria. Polițistul care răspunsese inițial luase prompt legătura cu Serviciul Omoruri local, iar detectiva Lee, aflată de serviciu acolo, pusese lucrurile cap la cap și-l sunase pe Paterno. Paterno gonise cu toată viteza peste pod, cu arsurile lui la stomac și gustul acru pe care-l resimțea în gură. Coborî din mașină și trecu prin cordoanele ce înconjurau bungaloul. Zona roia deja de polițiști și de tehnicieni criminaliști, iar la periferia ei se vedeau dube TV și vecini, dar și trecători care căscau gura în speranța că vor întrezări ceva din ceea ce se întâmpla acolo.

— Domnule detectiv Paterno? strigă o voce de femeie.

Privi peste umăr și o văzu pe Lani Saito, atrăgătoarea reporteră asiatică de la postul KTAM, cu părul ei negru și lucios, care-l abordase cu câteva zile în urmă. Cameramanul o urmărea îndeaproape, ațintindu-l cu obiectivul pe Paterno. Încă nu se întunecase, dar ei instalaseră deja un reflector mare lângă duba lor pentru a ilumina zona.

— Putem vorbi puțin? Este adevărat că Marla Cahill se găsește în casa asta? Este vie?

Polițistul o fixă cu privirea. Cum de reușise să afle informația la fel de repede ca el?

— Abia am ajuns aici.

— Cazul nu-i în jurisdicția dumneavoastră, dar pentru că lucrați la crimele în care este suspectă Marla Cahill, bănuiesc că acela este motivul pentru care vă aflați aici. Marla Cahill este în casă?

— Domnișoară Saito, deocamdată nu am nimic de declarat, dar sunt sigur că purtătorul de cuvânt al poliției va face o declarație ulterior, după ce

vom ști ce se întâmplă.

Schimonosi un zâmbet și izbuti să se abțină să nu spargă capul reporterei. Dumnezeule, ce dorea presa de la el? Paterno le întoarse spatele celor doi, se apropie de perimetrul scenei crimei și-și arătă legitimația unui polițist în uniformă.

— Paterno, Serviciul Omoruri, poliția San Francisco. M-a chemat detectiva Lee.

— Da, ne-a anunțat. Este înăuntru. Probabil în subsol. Pune-ți astea.

Polițistul îi întinse o pereche de acoperitori pentru pantofi. Paterno le trase peste încălțăminte, apoi urca cele câteva trepte până la intrarea căsuței care semăna perfect cu toate celelalte din complex. Curtea nu fusese îngrijită peste iarnă, tufele trebuiau tunse, iar draperiile erau trase la ferestre.

În interior, livingul era practic gol. Pe parchetul zgâriat se aflau două scaune pliante și o măsuță. Nicio altă piesă de mobilier. În cele două dormitoare nu erau paturi, în baie nu atârnau prosoape, cada era plină de păianjeni, iar duhoarea omniprezentă în bungalou era copleșitoare. Din clipa în care trecuse pragul, fusese asaltat de izuri de solvenți și dezodorizante de brad, dar în spatele tuturor, covârșitor prin intensitate, se simțea mirosul inconfundabil al morții.

Trecu cu grijă pe lângă tehnicienii care prelevau amprente, cercetau cu grijă după urme de sânge, colectau dovezi minuscule și examinau toate ungherele acestei căsuțe construite imediat după al Doilea Război Mondial. După ce trecu prin bucătăria care avea pe jos linoleum crăpat din anii 1950, Paterno coborî spre un subsol umed și mucegăit care duhnea – mirosul de carne intrată în putrefacție aproape că-l sufocă. Merse mai departe.

Dovezi de inundații erau vizibile pe pereții din ciment crăpat și detectivul observă că mașina de spălat rufe era ruginită. Se apropie de o ușă deschisă în țârâitul telefoanelor mobile și pârâitul stațiilor radio pârâiau; o secțiune de rafturi fusese împinsă într-o parte și dezvăluia o odăiță din care răzbătea duhoarea oribilă. Strânse din maxilare, ca să nu icnească și intră.

Abia se abținu să nu vomite.

În fața unui televizor cu volumul dat la minimum se afla un scaun în care stătea corpul descompus al unei femei. Nu mai avea ochi și pe chip i se căscau găuri, prin care se vedeau mușchi înnegriți și oase.

— Iisuse! șopti el și stomacul amenință să-și arunce tot conținutul

afară.

Medicul legist examina cadavrul, iar o femeie micuță de vreo patruzeci de ani cerceta la lumina lanternei patul dublu împins într-un colț.

— O caut pe detectiva Lee, zise Paterno.

— Eu sunt, zise femeia și-i întinse o mână înmănușată. Susannah Lee. Spune-mi Suze.

— Anthony Paterno.

— Mă gândisem eu. Aparent nederanjată de scena groaznică sau de mirosul oribil, Lee continuă: Bănuim că este Marla Cahill, deși e greu de spus în starea curentă. Totuși rasa, înălțimea și dimensiunile generale corespund. Casa asta a fost închiriată cu câteva săptămâni înainte ca Marla să evadeze, imediat după sărbători. Uită-te la ea. Nu ți se pare straniu? Patul a fost făcut și a fost folosit, de asemenea există dovezi că în cearșafuri a stat un corp, fluide corporale, larve și ouă de insecte – genul ăsta de chestii. Prin urmare, cineva a mutat-o. Și cineva a coafat-o – privește!

Lee își plimbă raza lanternei peste șuvițele moarte ale părului cadavrului. Erau pieptănate și aranjate cu grijă.

— Uită-te la degetele ei.

Îndreptă fasciculul de lumină spre degetele putrede; într-adevăr, unghiile erau lăcuite.

— La fel și la picioare, indică ea sandalele. Cineva a fost aici. Recent. Uită-te în coșul de gunoi. Mâncare de la un local de hamburgeri din apropiere. Resturile hamburgerului nu au aceeași vechime cu cadavrul.

Paterno privi în jurul încăperii. Pe pereți erau fotografii cu Marla Cahill ca fetiță… iar un pieptene și o perie de păr se aflau lângă o căniță din argint pentru copii – cea pe care o raportase Cissy că-i dispăruse din casă.

Detectiva Lee avea dreptate. Persoana care putrezea în fața unui show TV era Marla Cahill și, după cum se părea, era moartă de ceva vreme, ucisă probabil la scurt timp după evadare.

— Cauza morții?

— Sub părul ăsta perfect coafat… Raza lanternei lumină ceafa Marlei și dezvălui rana provocată de un glonț. Se pare c-a fost executată.

— Aici?

— Nu știm încă. N-am găsit deocamdată sângele care ar fi trebuit să fie împroșcat. Ucigașul s-a străduit mult ca ea să se simtă confortabil. Patul are cearșafuri și o cuvertură scumpă, pe pereți sunt fotografii de familie, un

televizor… Cine-i dementul pe care-l urmărești, Paterno?
— Bună întrebare. Cine a găsit corpul?
— Sybil Tomini, agentă imobiliară la Treasure Homes. Firma ei a închiriat bungaloul unei femei pe nume Elyse Hammersly.
— Nu Marla l-a închiriat?
— Nu cred. Doamna Tomini se află în mașina noastră. M-am gândit că ai vrea să-i pui câteva întrebări. I-am luat declarația, așa că, după ce vorbește cu tine, poate să plece. De vreo oră tot protestează în privința asta. Și am mai găsit ceva.
Lee ridică un petic de material albastru.
— Ce este?
— Pare să provină dintr-un obiect de îmbrăcăminte, poate că s-a agățat și s-a rupt în timpul trecerii. Femeia ţinu lanterna ațintită asupra punguliței din plastic ce conținea dovada. Totuși țesătura este largă, iar materialul scămoșat. Poate că a făcut parte dintr-o pătură. Păturica unui copil?
— Iisuse, murmură Paterno.
Se gândi la soții Holt, care lucrau acum cu FBI-ul, ai cărei agenți se instalaseră în livingul lor, în timp ce ei își făceau mii de griji despre fiul lor.
— O să-l trimit la laborator să-l analizeze, după care poți să-l duci soților Holt. Să vezi dacă-l recunosc.
Detectivul strânse din fălci la ideea aceea.
— Nimeni n-a găsit niciun copil aici, rosti el deși era sigur că ar fi fost informat imediat dacă B.J. Holt sau corpul său ar fi fost descoperit.
Lee clătină din cap.
— Niciun copil, niciun corp. Chiar și asta – ridică bucățica de material – s-ar putea dovedi că n-a aparținut băiețașului.
Îl privi pe Paterno în ochi și amândoi păreau să fi ajuns la o înțelegere. Amândoi erau de părere că B.J. Holt fusese aici cu bunica lui intrată în descompunere.
Lee se întoarse către un polițist de lângă ușă.
— Poți să-l conduci pe detectivul Paterno la mașina mea, unde-i doamna Tomini?
Tânărul polițist încuviință.
— Imediat.
— O să-ți trimit raportul meu, zise Lee și se întoarse către pat, în timp ce Paterno și polițistul din Berkeley trecură prin cripta din subsol și urcară

din nou treptele șubrede.

Afară se lăsase noaptea. Paterno inspiră adânc aerul proaspăt spălat de ploaie, totuși miasma morții îi dăinuia în nări și știa că va avea nevoie de câteva zile și nu numai de câteva dușuri fierbinți înainte ca duhoarea să dispară. Îi rămânea, parcă agățându-se de piele, zile întregi. Ce naiba se-ntâmpla?

Indiciile arătau că Marla fusese ucisă de complicele ei. Un prieten? Un dușman de moarte?

Sau ambele?

Crima avea vreun sens?

De ce să fi riscat s-o elibereze din închisoare dacă intenția fusese s-o omoare? Care fusese motivul? Moartea Marlei fusese un accident?

O luptă?

Premeditată?

Un glonț tras în ceafa anunța răspicat intenția de a ucide.

Și totuși exista ceva mai mult decât simpla crimă. De ce nu aruncase cadavrul în pădurile din afara orașului sau în Golf sau de fapt *oriunde,* după care s-o șteargă? De ce se chinuise să închirieze o locuință, să ascundă cadavrul și – pentru Dumnezeu! – să-l îmbrace și să-l coafeze? Și de ce adusese copilul aici?

Ce fel de dement ar fi procedat așa?

Și de ce?

Demenții n-au nevoie de motive.

După cum arăta, Marla era moartă de câteva săptămâni. De ce să fi expus un copil la oroarea unui corp aflat în descompunere? Corp care aparținea tocmai bunicii lui, pentru Dumnezeu!

Poate că tocmai ăsta era obiectivul. Să pună mâna pe copil. Dar atunci de ce a trebuit să-i omoare pe Eugenia, Rory și Cherise? De ce nu pe Cissy?

Cine era persoana asta?

Își dădu părul din ochi și observă o bătrână care stătea în fereastra casei de peste drum. Privea fix spre el și ținea în brațe o pisică mare, cu coadă lungă.

Frecându-și maxilarul, Paterno îl urmă pe polițist peste un petic de peluză și se gândi la arma crimei. Un pistol. Probabil că glonțul extras din cadavrul putrezit al Marlei avea să corespundă cu gloanțele găsite în

Cherise Favier și Tanya Watson, care fuseseră victimele aceluiași ucigaș dement. Toate proveneau dintr-o armă calibrul 0.38, dar în același timp nu se potriveau cu alte gloanțe găsite în alte crime din Bay Area.

Până acum.

Detectivul nu avea aproape nicio îndoială de rezultatul testelor balistice.

— Asta e mașina detectivei Lee, rosti polițistul, însă înăuntru nu se afla nimeni.

O femeie cu păr negru și lucios, tuns drept, al cărei taior bej avea pete portocalii și mirosea a vomă stătea rezemată de capota automobilului și trăgea cu sete dintr-o țigară, ca și cum nicotină ar fi putut anula coșmarul la care asistase recent. Polițistul făcu prezentările:

— Doamna Tomini, dânsul este detectivul Paterno.

— Era și timpul! Sybil trase adânc din țigară. Ați văzut… chestia aia din casă? expiră fumul pe nări. Groaznic… pur și simplu groaznic. Acum pot să plec?

— Peste câteva minute. Vreau doar să vă pun niște întrebări.

— Am răspuns deja la zeci de întrebări. Tot ce știu este că vecina, doamna Owens, Tilda Owens, este o văduvă și locuiește vizavi… Sybil arătă cu țigara spre casa cu bătrâna și pisica. Ea mi s-a plâns despre chiriașa mea că a fost cât pe-aici să-i calce motanul cu mașina, așa că am decis să stau de vorbă cu Elyse.

— Elyse, repetă Paterno.

— Da, Elyse Hammersly. Este chiriașa mea și a fost de la începutul anului.

— V-ați întâlnit cu ea? Ați stat de vorbă?

— Da.

— Și nu este femeia de la subsol.

— Cadavrul? Nu… ah, nu, sunt sigură în privința asta.

Totuși nu părea chiar convinsă. Trase încă un fum și-și privi taiorul murdărit, apoi făcu o grimasă.

— Vreau să zic că-i greu de spus…

Clătină din cap, după care se cutremură din tot corpul. Nu-i venea să creadă că trupul aflat în putrefacție putea să aparțină unei persoane pe care ea o văzuse și cu care vorbise.

— Ați văzut fotografii ale Marlei Cahill, evadata. Ea a închiriat casa asta?

— Nu. Sunt absolut sigură că am închiriat-o înainte ca ea să fi evadat. Și m-am întâlnit cu Elyse, iar ea nu-i Marla Cahill.

— Aș vrea să văd contractul de închiriere. Aveți o copie?

— Bineînțeles. La birou.

— Înainte de a închiria o proprietate, obișnuiți să cereți referințe sau actele de identitate ale chiriașului?

— Normal, se încruntă Sybil.

— Pot să văd datele acelea?

— Nicio problemă. Și ele sunt însă la birou.

— O să vă duc eu acolo cu mașina, iar după ce terminăm, vă aduc înapoi aici.

— Aș putea conduce și singură.

— Pentru cazul în care detectiva Lee sau FBI-ul mai au alte întrebări.

— FBI-ul? repetă femeia și trase din țigară până ce scrumul ajunse la marginea filtrului. Doamne Dumnezeule!

Exact așa gândea și Paterno.

* * *

— Trebuie să te văd, rosti Elyse în telefon.

La celălalt capăt al firului, iubitul ei se eschiva.

— Nu pot. Oamenii vor deveni bănuitori. Știi bine că sunt sub observație.

— Trebuie să discutăm.

Era disperată și inima îi bubuia în timp ce trecu peste podul Golden Gate. Traficul era dens, navetiștii ieșeau din oraș la ora de vârf și ea abia mai putea gândi. Capul îi pulsa și-și spunea că avea nevoie doar să ajungă acasă, să-l revadă, să… să…

Automobilul din fața ei frână brusc și Elyse făcu la fel, aproape gata să se izbească de portbagajul Pontiacului roșu. Cauciucurile îi derapară pe pavajul ud.

— Cretinule! zbieră femeia, cu toate că nu-i putea vedea decât ceafa, în vreme ce ștergătoarele de parbriz se luptau cu ploaia.

Șoferul era un adolescent care vorbea la mobil și, desigur, n-o putea auzi. Bubuitul difuzoarelor uriașe și muzica rap răsunau în noapte. Iar tipul vorbea mai departe, nestingherit.

— Ce? rosti iubitul ei cu răsuflarea întretăiată, de parcă ar fi urcat scările sau ar fi alergat.

— Doar să te-ntâlnești cu mine. Diseară.

— Ți-am zis, e imposibil.

— Ba să vii, insistă ea și în aceeași clipă idiotul de puști începu să plângă din nou; o scotea pur și simplu din minți. La naiba, am nevoie de ajutor și suntem băgați amândoi în chestia asta. A fost ideea ta.

— Nu în totalitate.

— Tu ai fost cel care a zis c-o putem face, pentru Dumnezeu, fii bărbat și recunoaște!

Era iritată, își mușca nervos interiorul obrazului, iar degetele ei strângeau cu atâta putere volanul, încât i se părea că fuzionaseră cu plasticul și cu metalul.

— Îți asumi prea multe riscuri.

— N-am de ales!

— Trebuie să rămânem discreți o vreme.

— Discreți? repetă femeia și glasul îi crescu în intensitate, mai că-i venea să țipe. Ești nebun? Acum nu mai putem rămâne discreți.

— Tu ești cea care se comportă ca o nebună!

— Pentru că eu îmi asum toate nenorocitele de riscuri. Dacă ai ști câte suport de la jigodia aia! Mișcă-ți fundul la mine, insistă ea când Fordul Taurus ieși de pe pod.

— Pentru Dumnezeu, stăpânește-te!

— Nu pot! zbieră Elyse și-și auzi furia și panica din voce.

Își zări reflexia în oglindă și fu surprinsă să vadă că părul îi era zbârlit și nearanjat, că machiajul îi curgea pe obraji, că ochii îi sticleau de parcă era posedată. Doamne Dumnezeule, ce se-ntâmpla cu ea? Nimic. Absolut nimic. De vină erau toți ceilalți. Da, era puțin surescitată și nervoasă, dar cine n-ar fi fost? Se găsea sub o presiune cu adevărat enormă, iar el, fătălăul, nu era de ajutor. Unde era bărbatul puternic, inteligent și sexy de care se îndrăgostise?

— Ascultă aici, frumușelule, mârâi ea sarcastic, ai face bine să te-ntâlnești cu mine, fiindcă altfel n-o să mai vezi niciodată băiatul. Punct!

Închise telefonul, îl înjură pe șoferul din fața ei și, când telefonul sună și văzu că era Jack, îl ignoră. N-avea decât să fiarbă la foc înăbușit.

Ticălosul!

Așadar, Cissy se răzgândise în privința divorțului.

Și ce dacă?

Asta nu schimba nimic!

* * *

Telefonul mobil al lui Paterno sună în timp ce încerca să dea cu spatele ca să intre cu mașina într-un loc strâmt de parcare din fața agenției imobiliare. Pe locul din dreapta lui, Sybil Tomini se încordă, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă lovind radiatorul unui Range Rover cu bara din spate. Bărbatul opri, trase frâna de mână și răspunse la telefon. În ultimele două ore, primise șase-șapte telefoane, dar nu răspunsese la niciunul, însă acum îl suna Quinn.

— O secundă, Janet, rosti el și ridică un deget spre Sybil care pusese mâna pe mânerul portierei. Vin imediat, îi spuse.

Agenta imobiliară încuviință din cap și băgă mâna în poșetă după pachetul de țigări și brichetă.

— Până atunci caut dosarul.

Coborî din mașină și-și aprinse țigara chiar înainte să fi închis portiera.

— Te ascult, rosti detectivul către Quinn.

Ploaia începuse din nou să se reverse din cerul întunecat.

— Am primit mesajul tău, zise Quinn. Ai găsit-o pe Marla Cahill și este moartă?

— Ba chiar a murit de ceva timp. Este imposibil ca ea să fie ucigașa. O să-ți povestesc totul când mă-ntorc la secție. Opri motorul și stinse farurile. Acum o căutăm pe Mary Smith.

— Am o informație de la asistenta aceea din Idaho, cea care a lucrat la Cahill House în perioada când a născut Marla Amhurst.

Paterno mârâi scurt, îndemnând-o să continue.

— Asistenta e nițel cam confuză și de fapt n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Acum s-a pensionat, soțul ei se duce toată ziua la pescuit și nu vrea să aibă necazuri, dar a spus că Marla a născut o fată, care acum ar trebui să aibă douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani, ceea ce coincide cu datele din jurnalul Eugeniei.

— Ți-a dat vreun nume?

— Nu mi-a dat numele fetiței, însă părinții ei adoptivi erau din Oakland – Ron și Christine Engles. Am început să mă interesez dacă mai locuiesc în zonă.

— Dacă tot faci asta, află tot ce poți despre Elyse Hammersly. Caută-i cazierul la nivelul întregului stat. Vezi dacă nu cumva a fost închisă cu

Marla Cahill – tot ce poți găsi. Ea a închiriat casa din Berkeley unde a fost găsit cadavrul Marlei. O să știu mai multe peste câteva minute. Acum sunt la compania imobiliară. Te țin la curent când ajung la secție.

Paterno porni în fugă prin ploaie și intră în recepție. O ușă din peretele din spate era întredeschisă, așa că pătrunse pe acolo. Sybil se găsea lângă unul dintre cele câteva posturi de lucru de tip utilitar și căuta într-un sertar.

— Am chei la fișetele din arhivă, spuse ea. Vin imediat.

Se îndreptă către o ușă metalică, aflată în spatele celorlalte posturi de lucru.

Paterno așteptă și Sybil reveni cu un biblioraft.

— Știu că am informațiile astea și pe computer, rosti femeia mai calmă acum, când erau departe de bungaloul în care găsise cadavrul. Dar există un acord pe care l-a semnat… iar eu fotocopiez întotdeauna actul de identitate al chiriașului. De asemenea, cer dovada că este angajat, plus un istoric al creditelor solicitate până în prezent. Ia să vedem… Degetele ei răsfoiră câteva dosare, apoi extraseră unul. Uite-l!

Cu sentimentul că se apropia de țintă, Paterno începu să examineze documentele dinăuntru.

* * *

— Este posibil s-o fi găsit pe Marla, rosti Jack pe nerăsuflate când dădu buzna pe ușă.

Fusese la jogging, eliberându-se de o parte din agresiunea pe care o simțea, iar Cissy rămăsese acasă. Echipamentul de jogging îi era ud, părul îi era lipit de scalp, fața îi era încordată și expresia sumbră.

Din pătuțul ei din apropierea focului, Coco înălță capul, emise un „ham!” nemulțumit, după care își reluă somnul.

Inima lui Cissy tresări. Licărul de speranță a fost urmat rapid de frică.

— Și pe B.J.?

— Nu. Nu cred. Tocmai am primit un SMS de la un prieten care a văzut la știri. O să-l sun pe Paterno.

Jack transpira abundent, era roșu la față și avea părul ud; într-o mână ținea telefonul mobil, iar iPodul se distingea în buzunarul pantalonului de trening. Se duse la televizor și începu să caute pe canalele de știri.

Nimic despre Marla. Cel puțin, deocamdată.

— Nu ne-ar fi spus și nouă cineva? FBI-ul? întrebă Cissy, deoarece după răpire agenții fuseseră aproape permanent cu ei.

Linia telefonică le era interceptată în cazul în care ar fi sunat răpitorii, toată corespondenţa le era examinată după eventuale bilete de răscumpărare şi casa era supravegheată non-stop. Prin urmare, era greu de presupus că nu erau ţinuţi la curent.

— Probabil că o fac abia după ce sunt sută la sută siguri, dar ar fi bine să te pregăteşti.

— Să mă pregătesc? repetă ea şi imagini ale trupuşorului nemişcat al lui B.J. îi umplură mintea. Oh, Dumnezeule, Biji…

— Mă refer la Marla. Este posibil ca mama ta să fie moartă.

O trecu un fior pe şira spinării.

— Ce vrei să zici?

Marla? Moartă? O copleşiră o mulţime de emoţii. Îşi iubea mama… şi în acelaşi timp o ura. Femeia era detestabilă, o creatură oribilă, şi totuşi, în felul ei distant, o crescuse pe Cissy, fusese acolo pentru ea. Marla era chipul pe care şi-l amintea în copilărie, cea care o învăţase să-şi înnoade şireturile, care o înscrisese la şcoala privată, care-i arătase cum să-şi împletească părul în cozi şi multe altele. În felul ei aparte, Marla o consolase pe Cissy când îşi julise genunchiul sau când suferise din dragoste şi totuşi, de-a lungul anilor, între ele existase o ruptură care începuse cu anii de adolescenţă ai lui Cissy şi care nu se reparase niciodată de atunci. În acelaşi timp însă crezuse mereu că va sosi o vreme când să se împace dacă mama ei ar fi dorit-o… Oh, Doamne… Moartă? Părea imposibil.

— Unde-i băieţelul nostru?

— Nu ştiu.

Chipul lui Jack era brăzdat de îngrijorare; cute adânci erau săpate de-o parte şi cealaltă a ochilor şi a gurii. Nici el, nici Cissy nu dormiseră deloc, iar femeia avea impresia că orele se târâseră ca melcul, transformându-se într-o viaţă întreagă. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără Jack, de care să se sprijine, căruia să se destăinuie, alături de care să plângă.

Afară, lângă vehiculele FBI-ului se afla o dubă TV care părea că parcase definitiv pe stradă. Majoritatea prietenilor lui Cissy îi dăduseră telefon. Gwen şi Tracy trecuseră pe la ea; până şi Heather o sunase, simţindu-se în mod clar spăşită faţă de mediatizarea relaţiei cu Donald. Cissy era prea îngrijorată de B.J. pentru ca măcar să se mai gândească la asta. Era problema lui Heather.

Sara adusese o tavă cu lasagna.

— E de la Dino's, recunoscuse ea străduindu-se să nu plângă. Asta a fost tot ce mi-a trecut prin minte.

Membrii familiei lui Jack veniseră și plecaseră, apoi primiseră, de asemenea, telefoane de la foști colegi de la *City Wise* și de la majoritatea angajaților lui Buni. Deborah fusese devastată și izbucnise în hohote de plâns la telefon. Elsa și Lars trecuseră personal pe la ei, iar Elsa adusese plăcinte și o caserolă de mâncare abținându-se cu greu să nu plângă. Îi spuse că Rosa și Paloma erau la fel de tulburate, iar Rosa aprindea lumânări la biserica ei. Toți își ofereau sprijinul, însă în cea mai mare parte a timpului Cissy dorea să fie singură. Petrecuse multe ore în camera lui B.J., ținând în brațe fie jucăria lui favorită, fie pe Coco și legănându-se în balansoarul pe care-l cumpăraseră când se născuse băiețelul.

Acum Cissy era furioasă. Se săturase să mai aștepte. Era epuizată de lipsa de somn și frustrată de lipsa de informații. Unde naiba era copilul ei?

Când Jack intră la duș, ea îl sună din nou pe Paterno și-i lăsă un mesaj în mesageria vocală. La naiba, unde era detectivul? Unde era fiul ei? Statul în casă începea s-o afecteze; inactivitatea o scotea din minți. Simțea nevoia să lovească cu pumnii în perete sau să urle sau să facă ceva, orice, pentru a-l găsi pe B.J.

Telefonul sună și Cissy tresări speriată.

Fusese instruită. Dacă era un prieten, trebuia să pună capăt convorbirii cât mai repede; dacă erau răpitorii care cereau răscumpărare, trebuia să-i țină cât mai mult pe fir. FBI-ul avea să înregistreze tot.

Ridică receptorul înainte să fi sunat a doua oară.

— Alo? zise ea cu inima bubuind.

— Este la mine, șopti o voce complet necunoscută pe un ton absolut îngrozitor.

Cissy icni și temerile ei cele mai oribile căpătară formă.

— Dar e viu… Spune-mi că-i viu!

— Am făcut ceva ce tu n-ai făcut niciodată, jigodie egoistă! L-am dus să-și viziteze bunica.

— Poftim? Cissy era stupefiată. Cine-i la telefon? Unde-i copilul meu? Îți jur că dacă-i faci vreun rău, o să te urmăresc și-o să…

Clic.

— Stai! țipă ea disperată, cu inima zdrobită. Alo? Alo? Cine ești? Oh, Doamne, te rog… Adu-l înapoi! răcni ea în receptor.

Însă telefonul era mort, tăcerea era asurzitoare, valul de spaimă ce-i năvăli în creier suna ca mugetul surd al oceanului într-o grotă. Imagini ale lui B.J. i se îngrămădeau în minte, chipul lui râzăreț, zâmbetul lui ștrengar, dințișorii și ochișorii strălucitori. Lacrimile îi șiroiau pe față și se rezemă de perete, simțind că se prăbușește, în vreme ce cuvintele oribile îi răsunau în cap.

Este la mine.

— B.J., șopti ea frântă, îngropându-și fața în palme.

CAPITOLUL 21

Paterno privi fotografia de pe permisul auto de Oregon.

Nu recunoștea persoana respectivă, dar era femeia care folosea numele Elyse Hammersly, cea care închinase bungaloul din Berkeley. Permisul auto preciza ca ultimă rezidență o adresă din Gresham, statul Oregon. Cu un pic de intervenții, trimisese informația prin fax la secția din San Francisco, apoi îi telefonase lui Quinn să înceapă cercetarea. De asemenea, Sybil îi dăduse detectivului copii după toate documentele.

Acum ea întrebă:

— Cât de curând va fi… va fi scos cadavrul, ca să pot… ăăă… curăța și aerisi bungaloul?

Era mai calmă și părea că începuse deja să calculeze câte săptămâni și luni de chirie va pierde.

— Nu prea curând. Rămâne în continuare scena unei crime. O să vă anunț însă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Doamnă Tomini, vă asigur că dorim să rezolvăm acest caz cât mai rapid. Arătă apoi un rând gol de pe cererea de închiriere. Nu văd totuși un istoric al locurilor de muncă.

— Da, uneori nu este cerut. Elyse a achitat chiria pe două luni, plus un depozit pentru garanție. I-am verificat istoricul creditelor și era excepțional. Acum își căuta de lucru în San Francisco.

— Locuia singură?

Sybil se înfioră grațios.

— Se pare că nu.

— Vreau să zic – era măritată? Nu locuia cu vreun prieten? La agenția dumneavoastră n-a venit însoțită de nimeni?

— Din câte știu eu, nu exista nimeni de felul acesta.

— Cum achita chiria?

— Noi trimitem toate facturile prin corespondență la adresa de închiriere, deși încă n-am emis nicio factură pentru că plătise în avans. Sybil ocoli biroul spre locul unde stătea Paterno și răsfoi prin dosarul pe care detectivul îl ținea în mână. Vedeți…? Asta-i chitanța pentru banii

primiți. Încă nu deschisese un cont pentru cecuri, dar pentru că istoricul creditelor era atât de bun, n-au existat niciun fel de suspiciuni.

Paterno încuviință din cap. Spera doar ca partenera lui să găsească ceva informații în Oregon.

— Ea a venit la agenția dumneavoastră. Conducea o mașină?

— Nu știu cum a ajuns aici, dar s-a întâlnit cu mine la bungalou, așa că bănuiesc că trebuie s-o fi făcut cu mașina. Da, îmi amintesc… Sybil se încruntă. Îmi amintesc că atunci mi s-a părut cam ciudat. A parcat în spate, lângă alee.

— Mai țineți minte ce mașină era?

Sybil clătină din cap.

— Domnule detectiv, îmi pare rău, dar mintea mea nu funcționează așa. Îmi pot aminti case în detaliile cele mai mărunte, parchetul, instalațiile, ferestrele, debaralele, nuanțele de lemnărie… dar când vine vorba de vehicule… Ridică din umeri. Știu că era un automobil, adică nu era o furgonetă, o dubă sau un SUV – asta îmi amintesc – și, de asemenea, că era deschis la culoare – alb, argintiu, gri-deschis, poate nuanța aceea de șampanie care este la modă? Nu știu. Femeia se uită pe fereastră. De exemplu, tot ce știu despre mașina dumneavoastră este că are vreo cincisprezece ani vechime și că a zgâriat-o cineva cu cheia… Este un Ford Lincoln?

— Cadillac, zise el.

— Pe aproape.

De fapt nu era pe aproape, dar nu avea timp să explice detaliile ce defineau Cadillac-ul și nici nu voia să se gândească la felul cum îi fusese distrus finisajul. Actul acela de vandalism continua să-l înfurie. Mai puse câteva întrebări, nu află nicio informație suplimentară și plecă, îndreptându-se direct spre casa soților Holt.

O rafală de vânt îi smuci haina, iar ploaia cădea în picături grele din cerul întunecat, prevestind o furtună, totuși detectivul se simțea ceva mai bine, ca și cum ar fi înțeles mai clar cazul. În sfârșit, se apropiau de ucigașă. Percepea asta. În venele lui apăruse furnicătura aceea care se ivea ori de câte ori se strângea lațul în jurul unui criminal.

Acum era doar o chestiune de timp.

Se instală la volan, își șterse de pe față picăturile de ploaie ce i se prelingeau în ochi, apoi răsuci cheia în contact. Elyse Hammersly. Cel puțin

acum avea un nume pe care să-l urmărească.

Și fotografia ei.

Nu-i mai rămânea decât s-o găsească pe ticăloasă.

* * *

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jack, ieșind pe hol doar cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului.

Părul îi era ud, iar fața, o mască rigidă de îngrijorare.

— A sunat, oh, Jack, a sunat! strigă Cissy.

Stătea pe jos, pe hol, rezemată de un perete. Coco scheuna și o lingea pe față, dând nervos din coadă.

— Cine a sunat?

— Femeia care-l are pe Biji.

— Ce a spus? întrebă el încordat.

— A spus că B.J. e la ea și – oh, Doamne! – cred, adică mi s-a părut că l-am auzit plângând pe fundal.

Cissy nu se mai putea stăpâni. Simți cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji, cum îi îngheață sângele în vine.

— Nu știu cine era, urmă ea. Oricum, era cu număr ascuns. Șoptea și – oh, Doamne! – părea atât de… crudă, atât de furioasă și de… intensă. Ridică ochii spre soțul ei. Trebuie să-l salvăm. Înainte ca ea să facă ceva… ceva oribil. Suntem părinții lui, suntem responsabili pentru siguranța lui. Noi suntem cei care ar trebui să-l protejeze.

Se prăbușea psihic, iar hăul din interiorul ei creștea imens.

— *Trebuie.*

— O vom face, rosti Jack, îți promit. Haide!

Întinse mâna și Cissy i-o prinse, iar el o ridică în picioare și o strânse în brațe. Încă ud de la duș, încă mirosind a săpun și a prospețime, îi șopti la ureche în timp ce femeia încerca să nu-și piardă mințile:

— O să-l găsesc, Ciss, promise Jack și ea își rezemă capul de pieptul lui.

Jack era extrem de puternic, nu doar fizic, ci și psihic. Cum de uitase asta? Cum de nu avusese încredere în el?

— Vorbesc serios, îi șopti soțul ei ținându-i capul strâns la piept, îl voi aduce înapoi, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l voi face.

Cissy suspină sfâșietor și se agăță de el, în vreme ce-și impunea să-și revină în fire. Plânsetele și scâncetele nu aveau să-l ajute pe B.J. Trebuia să fie puternică, să lupte împotriva terorii, să plece și să-și caute copilul. Cea

care-i telefonase se aștepta ca ea să se prăbușească, se folosise de slăbiciunea ei față de băiețaș, dorise ca ea să simtă durerea aceasta nesfârșită.

— Ce a mai spus? A mai zis ceva?

— Doar că-i la ea, că l-a dus s-o viziteze pe bunica lui, ceea ce eu n-am făcut niciodată… Oh, Doamne, dar la ce se referea? Mi s-a părut c-ai spus că Marla e moartă, nu? Atunci n-ar fi… cum ar fi putut…

— Șșș. Ia să vedem…

Jack o trase în dormitor, unde lăsă prosopul și îmbrăcă o pereche de boxeri, blugi și o bluză de trening. Deschise televizorul, iar Cissy își șterse cu furie lacrimile din ochi.

— Știrile locale ar trebui să fie pe…

Trecu de la un canal la altul, până găsi unul care părea promițător. Cuvintele „Ultima oră” defilară pe ecran, urmate de imaginea unei căsuțe ce părea veche de cincizeci-șaizeci de ani. O reporteră stătea în fața ei și spunea o poveste îngrozitoare.

— …nu sunt confirmate privind identitatea cadavrului dinăuntru, dar acum câteva minute am văzut pe cineva de la biroul medicului legist scoțând un sac pentru cadavre pe o targă. Potrivit speculațiilor, persoana decedată este deținuta evadată Marla Cahill.

Fotografia de cazier a Marlei apăru pe ecran – o poză alb-negru, care nu o înfățișa nici pe departe femeia sexy și plină de viață care fusese cândva.

Cissy își lipi palmele de obraji. Stând în ploaia care nu mai contenea, reportera urmă:

— Deocamdată poliția nici n-a confirmat, nici n-a infirmat identitatea victimei, dar vecinii acestui mic bungalou afirmă că au văzut de mult timp un comportament suspect al ocupantei sale.

Regia de transmisie comută pe un interviu realizat de reporteră cu o bătrână care se sprijinea într-un baston. Reportera de origine asiatică purta o canadiană cu glugă pe care scria cu litere de o șchioapă indicativul postului: KTAM.

Cineva aflat în afara obiectivului camerei TV ținea o umbrelă deasupra bătrânei, care era echipată cu pelerină și bonetă de plastic impermeabilă.

Vorbind cu o convingere la fel de fermă ca bărbia ei ieșită în afară, vecina, identificată ca Tilda Owens, insista că știuse de o lună de zile că ceva era „necurat” în casa aflată vizavi de ea pe stradă.

— …venea și pleca numai noaptea târziu, iar jaluzelele erau mereu trase. Am știut că ceva nu-i curat acolo, pentru că-ți poți da seama. Am crezut că erau probabil droguri, recunoscu ea, dar bănuiesc că am greșit.

— Ați văzut-o pe Marla Cahill intrând în casă? întrebă reportera.

— Așa cred.

— Și v-ați dus la poliție cu informația aceea?

— Am anunțat proprietăreasa.

Obiectivul camerei TV reveni la reporteră.

— Astfel s-a ajuns la această căutare. Se pare că una dintre angajatele firmei Treasure Homes a descoperit un cadavru și a anunțat autoritățile…

Camera TV panoramă din nou casa cu aspect banal.

— A transmis pentru dumneavoastră Lani Saito de la KTAM.

Reportajul încetă și Jack folosi telecomanda ca să taie sonorul.

— Așadar e adevărat.

Lui Cissy nu-i venea să creadă. Mama ei era moartă. Clătinând din cap și mușcându-și buza inferioară, privi televizorul în tăcere, pe ecranul căruia se derula o reclamă pentru o nouă băutură destinată sportivilor.

Era greu de imaginat că mama ei dispăruse cu adevărat și că fiul ei se găsea în mâinile unei ucigașe, o criminală nemiloasă și cu inima împietrită. De ce-l răpise totuși pe Biji? De ce băiețelul fusese cu bona lui la apartamentul Tanyei? Cine era femeia care o sunase? Glasul de la telefon fusese greu de distins, totuși Cissy era sigură că fusese vocea unei femei.

— Federalii au înregistrat convorbirea, rosti Jack privind pe fereastră spre duba FBI-ului parcată pe stradă.

Cissy închise ochii. Își repeta întruna în minte conversația scurtă și paralizantă și ajungea de fiecare dată la aceeași concluzie groaznică și jalnică. Își drese glasul și se uită la soțul ei.

— Nu ne va suna nimeni pentru răscumpărare.

— De ce crezi asta?

— Pentru că aici e un mobil personal, Jack. Nu știu cum și nu știu de ce, însă femeia asta mă urăște. Am simțit-o și am auzit-o în glasul ei. Își adună forțele pentru a accepta cruntul adevăr care îi încremenea mintea. Și sunt sigură că nu se va opri de la nimic ca să capete ceea ce dorește. Îi va face rău lui B.J. fiindcă este modul cel mai bun de a-mi face mie rău.

* * *

Roțile Cadillac-ului zumzăiau peste Bay Bridge când Quinn îl sună pe

Paterno pe mobil.

— Te ascult, zise el și trecu pe altă bandă când ajunse pe latura vestică a Golfului, unde vântul și ploaia păreau mai intense.

— Să-ți spun informațiile pe care le am despre Elyse Hammersly. Are șaizeci și patru de ani și este aproape pensionară după ce a lucrat la o companie telefonică din Portland și a locuit în ultimii treizeci și cinci de ani în Gresham, statul Oregon. N-a avut niciodată o casă în California, iar ultima dată a fost în statul acela în 1987, când i s-a măritat un nepot, dar atunci a fost în San Diego. Ea și soțul ei au trecut prin San Francisco, au petrecut o noapte în St. Francis și și-au continuat drumul spre California de Sud. La întoarcere, au stat în Sonoma și au făcut circuitul vinăriilor de acolo. În mod clar, cineva a avut la îndemână actul ei de identitate atât cât să-i acceseze ratingul de credit.

Rahat! Paterno nu se așteptase la mare lucru, totuși sperase că informația obținută de la Treasure Homes Realty îi va conduce la ucigașă.

— Ai verificat după alte Elyse Hammersly din zonă? întrebă el.

Apa era agitată imediat sub pod, iar crestele albe ale valurilor se ridicau furioase pe suprafața întunecată și neregulată.

— Da, am verificat. Nimic. Nici la înmatriculările vehiculelor. Dacă ucigașa are o mașină, și știm c-o are, atunci nu-i înregistrată sub numele Hammersly. I-am verificat pe toți cu numele ăsta. Absolut nimic.

— Le-ai spus federalilor?

— Bineînțeles. O să primești vești de la ei.

Paterno coborî de pe pod și se îndreptă către Market Street.

— O s-o informez pe Cissy Holt că am găsit-o pe Marla. O să-i arăt copia permisului auto fals al lui Elyse, cel din Oregon. Dacă nu putem găsi pe nimeni care s-o recunoască, atunci va trebui s-o facem prin mass-media. Până atunci, arat-o lui Perez și O'Riley. Ei au filat casa Holt. Poate c-au văzut-o. Trebuie să-i fi dat târcoale.

— În regulă.

Detectivul închise și continuă să șofeze în noaptea întunecată. Furtuna se întețea, sosind dinspre Pacific, iar vântul șfichiuia pe străzi și ploaia bătea aproape pieziș din cerul negru – pe scurt, genul de noapte în care, spunea mereu bunica lui Paterno, „să nu dai niciun câine afară din casă”.

Ștergătoarele de parbriz se străduiau din răsputeri să facă față asaltului ploii, iar luminile puternice ale farurilor ce veneau din față îl făceau pe

bărbat să mijească ochii când coti pe drumul de lângă Alamo Square. Jeepul lui Jack Holt se afla pe aleea de acces a casei, în care zări lumină în spatele jaluzelelor și draperiilor. O dubă FBI staționa mai sus pe stradă. Fără să bată la ochi? Da, cum să nu!

Paterno parcă lângă bordură, opri motorul și băgă într-un buzunar al hainei de ploaie copia actului de închiriere. Își ridică gulerul și traversă strada pe jumătate în fugă. Când ajunse la ușa casei, sună prelung. La naiba, ce mai noapte!

Nici nu apucă să coboare degetul de pe butonul soneriei și ușa se deschise brusc. Blestematul de cățel ieși lătrând din răsputeri, apoi Jack Holt îi făcu semn polițistului să intre, în timp ce o certa pe Coco.

— Am auzit veștile despre Marla, rosti el. E pe toate canalele de știri. Îl privi după aceea aspru. Ai fi putut să telefonezi înainte să vii.

— Am vrut să vin personal.

— Ți-a luat destul de mult.

Cissy era în living, așezată în fața șemineului; părea că slăbise și mai mult, ceea ce era păcat. Lanțul de evenimente își punea amprenta asupra ei.

— Așadar e adevărat, zise ea. Se ridică în picioare și-și frecă energic brațele ca străbătută de un frig lăuntric. Mama e moartă.

— Da, așa credem. Desigur, nu avea niciun act de identitate și nici nu i-am găsit vreo haină din penitenciar, nimic care să indice că era trupul ei.

— N-ați putut să confirmați? întrebă Cissy, simțindu-se neliniștită.

— A trecut ceva vreme de când a murit.

Cissy se făcu albă ca varul și înghiți cu noduri, parcă străduindu-se să rețină în stomac ceea ce mâncase.

— Pentru a fi siguri, avem nevoie de o confirmare ADN sau stomatologică.

Cissy dădu din cap de câteva ori, încercând să înțeleagă ce voia să spună.

— A fost ucisă.

— Așa credem. Se pare că are o rană de glonț în ceafă.

— Cine a omorât-o? întrebă Jack. Persoana care-l are pe *fiul* nostru?

Paterno se eschivă de la un răspuns ferm.

— Vom ști mai multe după autopsie.

— Dar a fost ținută în casa aceea, rosti Cissy, privindu-l fix.

— Da.

Cissy ridică blestemata de potaie de pe podea și o strânse la piept.

— Crezi c-a avut o complice?

— S-ar putea să fi fost un joc dublu. Poate că nu mama dumitale este responsabilă pentru crime.

— Eu cred, rosti Cissy încet, că persoana care a ucis-o pe mama a telefonat aici.

Paterno deveni brusc atent.

— V-a telefonat?

Jack încuviință din cap.

— FBI-ul a înregistrat totul din dubă. După convorbire, agenții au venit aici și au discutat cu noi.

— N-am auzit nimic despre vreun apel.

— Nu-i mare lucru de spus. În esență, apelanta a chinuit-o pe Cissy, spunându-l că-l are pe B.J. A spus că l-a dus ca s-o „vadă pe bunică-sa”.

Paterno se uită la femeie, care repetă toată conversația, terminând prin:

— După aceea, a închis. Nu pot să cred! Dacă Marla era moartă… și se descompunea? La ce s-a gândit? Probabil că Biji a înnebunit de frică.

Chipul i se înăspri și clipi des ca să-și stăpânească lacrimile.

— Am găsit acolo un petic de bumbac. Scămoșat. Albastru. Ar putea face parte dintr-o pătură. Este la analiză.

— Ticăloasa naibii! Ce face cu copilul meu?

Cissy pălise din nou. Câinele scânci, iar ea se aplecă și-l puse pe podea.

— Cunoașteți pe cineva cu numele Elyse? întrebă Paterno.

Cissy și Jack clătinară din capete.

— Elyse Hammersly?

— Nu. De ce?

— Acesta este numele femeii care a închiriat casa în care am găsit-o pe Marla. Credem că aceeași femeie s-a deghizat în Mary Smith.

Scoase din buzunar copiile contractului de închiriere și al actului de identitate și le întinse soților Holt.

Cissy se holbă la fotografia granulată de pe copia permisului auto de Oregon. Pielea ei albă deveni acum pământie.

— Femeia asta este Elyse? șopti ea pe un ton neîncrezător.

— N-a fost aici după înmormântare? întrebă Jack, studiind și el fotografia. N-a ajutat la servire?

— O cunoașteți!

Detectivul simți un fior de adrenalină. Cissy rămase privind fix permisul

auto. Ochii ei exprimau șoc și teamă.

— Trebuie să fie o eroare, domnule detectiv. Asta este o fotografie a lui Diedre Lawson, care lucrează în Joltz, o cafenea pe care o frecventez. Nu pot spune că suntem prietene, însă ne cunoaștem. Nu, cred că te înșeli. Vreau să spun că nu pot să cred că… *De ce?* Cissy începu să tremure din tot corpul. Îmi spui că Diedre mi-a ucis mama și că… l-a răpit pe fiul meu?

Jack înjură prelung printre dinți. În mintea lui Paterno rotițele se învârteau.

— Știai că Marla a mai avut un copil, o fiică pe care a încredințat-o pentru adopție cu câțiva ani înainte de nașterea dumitale?

Cissy tresări violent.

— Poftim? Am o soră? Nu… Singura rudă de felul ăsta este fratele meu… de fapt fratele vitreg… care locuiește în Oregon. James – care stă cu unchiul meu.

— Știu că este un șoc, dar din jurnalul bunicii dumitale și din arhiva de la Cahill House am descoperit că, înainte de a se fi măritat, Marla a născut o fetiță pe care a încredințat-o pentru adopție. A născut-o la Cahill House. Atunci l-a cunoscut pe tatăl dumitale.

— Nu se poate! exclamă Cissy și ridică brațele. Vreau să spun că aș fi știut așa ceva. Cineva mi-ar fi spus. Buni mi-ar…

Expresia i se schimbă din negare în ceva mai sumbru, ca și cum mușchii chipului i-ar fi fost deformați de spaimă.

— Nu pot s-o spun altfel decât direct, se scuză Paterno. Ai o soră vitregă care a fost adoptată de un cuplu pe nume Engles. Se pare că numele actual al acestei surori este Diedre Lawson.

— Și Elyse Hammersly? întrebă Jack.

— Și ea a ucis-o pe mama mea – pe mama noastră – și mi-a răpit fiul?

— Este o speculație, dar datele se potrivesc. Știi unde locuiește Diedre?

Cissy clătină din cap.

— Rachelle ar trebui să știe. Ea este proprietara cafenelei Joltz și lucrează cu Diedre. Ridică brusc o mână, de parcă ar fi vrut să oprească valul de informații. Ești sigur în privința asta?

— Dumneata ai spus numele, zise detectivul. Când ți-am arătat fotografia. Eu cunoșteam doar numele Engles.

— Este incredibil! clătină Jack din cap și-și trecu brațul în jurul soției sale.

Amin, își zise Paterno, apoi îi telefonă lui Quinn și-i comunică informațiile actualizate. Le spuse după aceea soților Holt că-i va anunța în clipa în care va da de urma lui Diedre Engles și ieși din casă pentru a discuta cu FBI-ul.

* * *

Cissy privi fix ușa pe care Jack o închise ferm în urma lui Paterno. Secundele ticăiau. Pata de pe parchet, unde apa picurase de pe haina de ploaie a polițistului, părea să se lățească. Paterno se aștepta ca Cissy să stea cu brațele încrucișate și să aștepte în timp ce fiul ei se afla în mâinile unei demente, o femeie care-i putea fi soră vitregă. Ea însă nu putea să facă asta.

— Ceva din povestea asta nu are sens, murmură Cissy.

— Nimic n-are sens.

Jack se plimba înainte și înapoi prin fața șemineului, privind adesea la fotografiile lui Biji de pe poliță, apoi la cutia cu jucării în care animalele de pluș, mașinuțele și piesele de Lego ale băiețelului lor stăteau neatinse.

Durerea acea intensă și sfredelitoare începu o copleși din nou pe Cissy, parcă sfârtecându-i măruntaiele, spintecându-i inima, în mintea ei îl vedea pe Biji stând deasupra cutiei cu jucării și gâtul o ustură ca un foc.

— Ai încredere că poliția ni-l va aduce pe B.J.? o întrebă Jack, rostind exact cuvintele ce treceau prin mintea femeii.

Ea clătină din cap.

— N-au fost în stare să protejeze pe nimeni după evadarea Marlei. Uite ce s-a întâmplat cu Buni și cu Rory…

— Și cu Cherise și Tanya.

Bărbatul își trecu degetele prin păr cu un gest disperat. Durerea și deznădejdea îi întunecau ochii.

— Nu mai pot sta așa. Trebuie să fac *ceva.*

— Ce?

— Nu știu, dar nu mai pot să stau și să aștept. Nu mai pot sta nici măcar un minut. O să-l caut pe B.J.

— Dacă pleci, poliția te va urmări.

Jack își încleștă maxilarele.

— Crezi că vom mai primi un telefon de răscumpărare?

— Nu.

Cissy era absolut sigură în privința asta.

— Și chiar dacă vom primi, nu crezi că persoana asta… Diedre are

numerele de telefon ale mobilelor noastre? Dacă nu vom răspunde la postul fix, ne va suna pe mobile.

— Da, ea are numărul meu, încuviință Cissy. FBI-ul se îngrijise să aibă un mobil operațional, fiindcă ea nu mai avusese timp să se ocupe de asta. Îl am pe noul meu telefon.

— Exact. Așadar, dacă ea îl are pe Biji – și se pare că așa stau lucrurile – te va suna pe mobil, nu?

— Așa cred. Dar ce vrei să faci?

— Vreau să-l caut pe fiul nostru. În clipa de față, noi facem tot ce vrea ea, tot ce se așteaptă ea să facem. Știe că nu vom ieși din cuvântul poliției sau al FBI-ului. Știe că vom sta aici și vom aștepta. Sunt de acord cu tine. Aici nu mai este vorba despre o răscumpărare.

— Ce vrei să faci? întrebă Cissy.

— Sun-o pe Rachelle. Ea știe mai multe decât oricine despre Diedre, nu?

Soția lui aprobă din cap.

— Ție ți-ar putea spune mai multe decât le-ar spune polițiștilor.

— Nu vreau să le stric ancheta.

— Eu îmi vreau fiul înapoi. Am un prieten care a activat în Forțele Speciale și care-mi este foarte dator cu o favoare. Cred c-o să i-o cer acum. Tu vorbește cu Rachelle și eu o să-l sun pe Sam.

O parte din Cissy ar fi vrut să se abțină, să lase polițiștii să-și facă treaba. Ei dispuneau de forțele necesare, de echipamente, de cunoștințele obligatorii. Totuși Jack avea dreptate. Polițiștii nu erau părinții lui Biji și de altfel nici nu izbutiseră să pună capăt valului acesta oribil de crime. Nimeni nu-i salvase pe Buni, Rory, Cherise sau Tanya.

— Cât o să lipsești? îl întrebă ea, detestând gândul să fie fără el, să nu se poată rezema pe puterea lui.

— Atât cât va fi nevoie.

— Nu vei avea mașină. Jeepul e parcat în față și, dacă-l iei, cineva te va vedea.

— O să vină să mă ia Sam sau o să alerg până la Jannelle. Mai am al doilea rând de chei de la Lexusul ei și casa ei se afla la mai puțin de trei kilometri de noi.

— La deal.

— Da, dar sunt în formă excelentă.

Jack izbuti să zâmbească forțat, fără umor.

— Nu știu, rosti femeia după care se uită în ochii lui.

Clari și fermi, îi susținură privirea. Cissy știu atunci că nu-l putea determina să se răzgândească.

Nesăbuit, îndrăzneț, ireverențios și încăpățânat – când devenea obsedat de ceva, Jack nu dădea înapoi nici chiar, se părea, în fața poliției sau a FBI-ului.

— Mă duc, Ciss. Ține-ți mobilul aproape. Într-un fel sau altul, ne vom găsi băiatul.

Trecu după aceea prin toată casa, asigurându-se că jaluzelele erau trase și că nimeni nu putea să vadă înăuntru.

— Poate că totuși polițiștii îl vor găsi primii, zise Cissy plină de speranțe.

— Perfect! Atunci eu voi părea ca un tată nebun și exagerat. Puțin îmi pasă. Jack se întinse după hanoracul care atârna în cuierul de pe hol, apoi se opri de parcă prin minte i-ar fi trecut brusc un gând. Tu însă o să rămâi aici.

— După discursul tău măreț despre recuperarea fiului nostru? Îmi spui mie „stai!” așa cum i-ai spune unui cățeluș? Și eu sunt băgată în chestia asta.

— Cineva trebuie să rămână aici pentru ca poliția să creadă că jucăm după regulile ei. Există o posibilitate să-l pierdem pe B.J. și o știm amândoi prea bine.

— *Nu!*

— Noi încercăm tot ce știm și ce putem ca să împiedicăm asta, dar dacă se va-ntâmpla totuși, spuse bărbatul și convingerea îi răsună clar în cuvinte, ne va omorî pe amândoi.

— Nu spune așa ceva, îl imploră ea. Nici măcar nu te gândi la asta!

— Iar eu n-aș putea supraviețui dacă tu ai păți ceva. Așa că stai cuminte. Și în siguranță.

Își trase hanoracul peste bluza de trening și-și căută pantofii de jogging

— O să fiu bine, insistă Cissy, îndreptându-și spinarea. Fă ceea ce trebuie să faci, Jack. Și eu voi face la fel. Se simțea cuprinsă de o motivație reînnoită în timp ce soțul ei își lega șireturile. Ai dreptate însă într-o privință. Monstrul ăsta care l-a răpit pe Biji, Diedre sau Elyse sau cum altfel dorește să-și spună, nu ni-l va aduce niciodată înapoi, nu-i va da drumul niciodată. Era energizată, nerăbdătoare, simțea nevoia să facă ceva. Bun, dă-i drumul, adu-ne băiatul înapoi!

— Doamne, cât te iubesc! zise Jack și ea îl crezu.

Brațele lui puternice o înconjurară, o strânseră cu forță în timp ce o sărută apăsat, lăsând-o fără suflare, cu o pasiune care-i spuse femeii că Jack credea că era într-adevăr posibil să n-o mai revadă vreodată.

Gândul acela era nimicitor. Cissy îl strânse în brațe și nu mai vru să-i dea drumul. Și dacă îl pierdea pe el? Dacă îl pierdea pe fiul lor? Jack se retrase.

— Am nevoie de o distragere din partea ta, astfel ca poliția și FBI-ul să nu mă vadă plecând.

— Te comporți de parcă ai mai fi făcut asta.

— Nu pune întrebări, zise el și se uită prin camere. O să stingem luminile din spate și-o s-o lăsăm aprinsă doar pe cea spre scară și din dormitor, poate și o veioză aici, în living, dar vreau ca bucătăria să fie în întuneric. Eu o să ies prin garaj și pe fereastra din partea laterală a casei, în timp ce tu o să suni de pe telefonul fix, doar ca să abați atenția federalilor. Las-o pe Coco să iasă afară ca să-și facă treburile și ia cu tine receptorul postului fix. Dacă te-ntreabă cineva ce faci, spune-le că ți-ai rătăcit mobilul și că îi apelezi numărul ca să vezi unde sună și să-l recuperezi.

Mai privi o dată în jurul casei și continuă:

— Spune-le că trebuia să-și facă nevoile Coco, așa că ai ieșit pe patio. Își privi soția și trăsăturile îi erau încordate. Am nevoie de numai două minute ca să traversez curtea Sarei și să sar peste gardul ei. După aceea ar trebui să ajung fără probleme până la strada Jannellei, care-i la două cvartale mai departe. În două minute am ajuns.

— Da.

— Bine, spuse el, și porni spre garaj, apoi se opri. Stai așa!

Urcă scara, sărind câte două trepte odată, aprinse lumina de la baie și porni dușul, astfel încât apa să curgă prin țevi. În mai puțin de un minut se întoarse la parter.

— Dacă întreabă cineva, fac duș.

— Și ce-o să se întâmple când poliția te va aștepta să ieși, ca să stea de vorbă cu tine?

Jack surâse fulgerător.

— Atunci, iubirea mea, spuse și o sărută pe frunte, am încurcat-o.

* * *

— Ai avut dreptate, zise Quinn când ea și Paterno se urcară în Jetta.

Diedre Engles a fost măritată pentru scurt timp cu Gene Lawson, iubitul ei din liceu. Ca o ironie a sorții, el lucrează acum în poliția statală.

Băgă cheia în contact și o răsuci. Motorul mașinuței învie și femeia călcă accelerația.

— Am discutat deja cu el și mi-a confirmat că Diedre fusese adoptată și că a crescut în Sacramento cu părinți din pătura superioară a clasei de mijloc pe care-i ura. Dintotdeauna dorea s-o cunoască – îl citez – „pe jigodia care m-a lepădat”. A petrecut ani de zile căutându-și mama naturală, dar ea și Gene s-au despărțit înainte s-o fi găsit.

— De ce își ura părinții adoptivi?

— Cine știe? Gene nu știa. Erau niște tipi destul de cumsecade, poate ușor distanți. Oricum, zise Quinn și luă un viraj atât de brusc încât roțile scârțâiră, Gene zicea că, pe măsură ce înainta în vârstă, devenea – îl citez din nou – „obsedată” și au divorțat când ea a refuzat orice formă de consiliere psihiatrică. N-au avut copii.

— O crede capabilă să plănuiască o evadare și să comită un șir de crime?

— Mi-a spus că nu știa de ce anume e capabilă, dar că e foarte inteligentă: are un IQ mare, însă cu psihicul stă rău de tot. Diagnosticul lui e că nu-i în toate mințile.

— Prin urmare, n-a fost foarte surprins?

Quinn călcă frâna când lumina semaforului deveni galbenă, apoi trecu pe altă pistă, ca un pilot de curse. Mergeau fără sirene sau girofar, îndreptându-se către locuința actuală a lui Diedre Lawson. Lăsaseră FBI-ul să preia conducerea acțiunii, totuși Paterno nu intenționa să rateze capturarea femeii care o ajutase pe Marla Cahill să evadeze din închisoare doar ca s-o ucidă.

— Nu se aștepta în niciun caz ca ea să devină criminală în serie, însă n-a fost surprins. N-a avut multe cuvinte bune despre fosta lui soție.

— Așa se-ntâmplă mereu cu foștii soți.

Quinn încetini și se opri la două străzi de adresă. De aici îi puteau urmări pe federali în acțiune. Paterno privi prin parbrizul stropit de ploaie cum agenții înconjurară casa lui Diedre.

Oare avea să se ajungă la schimburi de focuri?

Sau femeia avea să arunce arma și să se predea?

El n-ar fi pariat pe ipoteza asta.

Ar fi fost prea al naibii de ușor. Adevărul era că încerca o senzație

neplăcută despre finalul ăsta. Era perfect adevărat că femeia părea s-o ia razna, că ultimele crime nu fuseseră la fel de atent plănuite ca evadarea Marlei sau ca asasinarea Eugeniei și a lui Rory. Nu se mai controla la fel. Era limpede, își spuse acum și scotoci prin buzunar după un pachet de chewing-gum. Și totuși… și totuși părea prea ușor.

În adâncul său simțea că ucigașa Marlei n-avea să iasă de pe scenă decât într-un mod cât mai spectaculos.

* * *

Oare copilul ăsta chiar nu tăcea niciodată?

Iisuse Hristoase, îi dăduse să mănânce, îi dăduse biberonul și-i schimbase nenorocitul de pampers. Ba chiar încercase să-i facă baie, dar se foia și se zvârcolea. Pur și simplu, nu era croită să fie mamă, decise Diedre, ca ticăloasa aia care o născuse.

Marla!

Acum avea o bătaie de cap.

— Mai taci din gură! zbieră ea pe hol, către camera pe care i-o aranjase cu un țarc de joacă, cu pături și cu câteva jucării din pluș idioate, care păreau mereu insipide.

Se gândise că în cele din urmă băiețașul va obosi, dar – la naiba! – capul îi bubuia și simțea durerea pulsându-i prin craniu. Mai înghiți două tablete de ibuprofen, dar ar fi avut de fapt nevoie de ceva mai puternic, ceva prescris de un medic, un analgezic care să potolească definitiv migrena.

Totul era din cauza Marlei. Diedre nu-și amintea să mai fi avut asemenea dureri de cap înainte să fi dat de urma mamei ei – pe care o găsise la-nchisoare! Asta da karma negativă! mai rău, maică-sa realizase tot ce-și dorise în viață: avusese o familie cu statut social, fusese o mamă tânără și frumoasă, se bucurase de toate privilegiile din lume… tot ce ar fi trebuit să-i aparțină lui Diedre. Toate astea dispăruseră. Pieriseră! Pentru că nemernica de maică-sa o încredințase pentru adopție. Desigur, părinții ei adoptivi nu fuseseră chiar atât de neplăcuți, însă erau pur și simplu plictisitori, oameni banali cărora nu le păsase de ea pe măsură ce crescuse. Diedre își pusese întrebări în privința asta, însă totul îi era amestecat în minte. Apoi mai era și tatăl ei. Tot ce aflase despre el, după ce scormonise mulți ani, fusese că avusese o relație foarte scurtă și foarte intensă cu Marla, în urma căreia – ce să vezi? – ea rămăsese însărcinată.

Părinții Marlei, Victoria și Conrad Amhurst, fuseseră îngroziți de

promiscuitatea fiicei lor. De parcă ar fi trăit în Evul Mediu! O convinseseră să se ducă la Cahill House, unde își cunoscuse soțul, spre marea nemulțumire a Eugeniei. Băbătia naibii! Ea o recunoscuse pe Diedre înainte să moară, fiindcă știuse de ea și o urmărise prin intermediul căminului Cahill House. Ipocrita! Căpătase ceea ce merita. Diedre continua să simtă un fior de satisfacție când își amintea ultimele minute îngrozite de viață ale babei în timp ce o ridicase peste balustradă.

Așa merita!

Zbieretele băiețelului se mai diminuaseră și migrena o mai lăsă un pic. Slavă cerului! Merse în dormitorul principal al conacului Amhurst și se uită pe fereastră spre ocean. Era straniu să te gândești că aici dormiseră bunicii ei, ba chiar făcuseră dragoste. Simți cum i se zbârlesc firișoarele de păr de pe brațe la gândul acela, dar n-o deranja și cel puțin părinții ei, care muriseră, îi lăsaseră o mică avere cu ajutorul căreia își permisese chiria aici, în locul pe care-l considera „acoperirea" ei, și, de asemenea, în bungaloul unde se ascundea Marla.

Marla care urma să fie acuzată pentru toate crimele comise de Diedre. Diedre era blindată cu alibiuri, pe când Marla nu avea niciunul. Era perfect deși, în fundul minții, femeia simțea un fior mărunt de frică, ceva ce nu părea să se potrivească, deși nu-și putea da exact seama ce putea fi. Indiferent însă ce ar fi fost, trebuia să aștepte.

Unde naiba era Jack?

Își privi ceasul și se încruntă. Îi spusese să vină aici, nu? Ăsta era locul unde se întâlneau mereu. Ăsta era locul pe care ea îl considera „casa" lor. La urma urmelor, prin venele ei curgea într-adevăr sânge Amhurst și, după ce avea să se ocupe de toți ceilalți pretendenți la coroană, urma să moștenească totul.

Asta nu-i bine. Nu-i ceea ce ai plănuit… mai ții minte?

Migrena din spatele ochilor izbucni din nou și Diedre decise să nu-și mai facă atât de multe gânduri. Avea nevoie doar ca Jack să apară… și apoi…

Zgomotele dinspre camera copilului încetaseră complet. Diedre merse în vârful picioarelor prin galerie și trase cu ochiul pe ușa lăsată întredeschisă. Băiețelul dormea. Ghemuit, ținând în brațe un iepure pufos cu urechi lungi și blegi pe care i-l cumpărase Diedre. Întins în țarcul pentru joacă, părea aproape angelic, dar ea nu intră în cameră – nu voia să riște să-l trezească.

Nu era sigură ce gânduri avea cu el.

Întorcându-se în dormitorul principal, își trecu degetele peste balustrada din fier forjat, apoi privi holul de la intrare, aflat cu trei niveluri mai jos. Casa asta incredibilă în stil Queen Anne era a ei. Conacul ăsta care fusese abandonat și lăsat să intre în paragină din cauza întemnițării Marlei avea în curând să fie readus la viață!

Marla urma să se întoarcă la închisoare… sau… Diedre se încruntă, străduindu-se să se concentreze. Sau avea să moară. Marla avea să moară. Asta ar fi fost mai bine. Ea decisese că Marla trebuia să moară, nu? Așa încât să n-o poată târî pe Diedre după ea, nu? Își frecă fruntea și se înfioră. Trăia într-un stres atât de mare, încât uneori se mai zăpăcea puțin. Doar puțin. În ciuda spuselor psihiatrului ăla ridicol. Ce spusese el? Ceva despre paranoia sau schizofrenie sau halucinații. Nu conta. Era un țăcănit chel, cu barbă sură și ochelari cu lentile mici… și o privea mereu ca și cum ceva n-ar fi fost în regulă cu ea.

Diedre însă nu avea să se gândească acum la doctorul Lazio Bennett III. în niciun caz, când se pregătea să-și petreacă timpul cu Jack… Stai puțin! Așa era? Bineînțeles că așa era. Jack era unul dintre foarte puținii oameni care-i știau adevărata identitate. Cu el nu mai trebuia să folosească pseudonimul ăla cretin, nu mai trebuia să se prefacă. El o iubea pe ea, Diedre, ceea ce era perfect.

Urcă treptele în turnuleț și ieși pe balcon ca să se uite la ocean. Era întunecat și doar câteva lumini de pe digul maritim ofereau imagini ale talazurilor furioase și încununate de creste albe. Cerul era întunecat, vântul bătea în rafale sălbatice, iar ploaia biciuia din cerul negru.

Panorama era sălbatică și femeia se întrebă ce ar fi spus Jack dacă i-ar fi sugerat să facă dragoste aici, pe balcon, cu furtuna mugind în jurul lor.

Dacă Jack ar fi fost de acord. Diedre își întoarse ochii spre linia uscatului, vântul îi învolbură părul în ochi și atunci văzu faruri pe drumul către conac. Simți cum inima i se oprește în piept, apoi smuci ușa, o deschise și se grăbi să coboare scara spiralată la nivelul imediat următor. Ajunse la etajul întâi când auzi cheia în broască, iar după alte câteva secunde îl văzu intrând pe ușă și pășind în hol.

Era ud leoarcă, deși alergase prin parcare. Rămase locului, cu apa șiroind pe pardoseală, după care ridică ochii și o văzu.

— Doamne Dumnezeule, Diedre, rosti el și pe chip nu-i apăru nicio o

străfulgerare de zâmbet, iar în ochii albaștri nu se văzu nicio scânteie de umor inteligent. Ce naiba ai făcut?

CAPITOLUL 22

Cissy se uită la ceas pentru a patra oară în tot atâtea minute. Jack plecase de mai bine de o oră și nu primise nicio veste de la el. De asemenea, nici poliția nu trecuse pe la ei și nici nu telefonase. Riscă să tragă cu ochiul printre jaluzele și văzu – miracol! – că duba ce fusese parcată zile întregi pe stradă dispăruse.

Oare FBI-ul îl văzuse pe Jack și pornise în urmărirea lui? Oare îl considerau un risc pentru anchetă și-l arestaseră? Unde era?

Se plimbă înainte și înapoi prin fața focului, abia băgând în seamă flăcările ce lingeau buștenii din porțelan sau propria ei reflexie în oglindă. Dacă-i pierduse pe amândoi? Nu numai pe B.J., dar și pe Jack? Simțea că o apucă leșinul. Era încordată la maximum. Agitația o înnebunea și nervii îi erau mai tensionați decât arcurile unui ceas. Trebuia să facă ceva.

Încercase s-o sune pe Rachelle, dar la telefonul de la cafenea nu răspundea nimeni.

Se mai uită o dată pe stradă.

Tot nu vedea nicio dubă.

Pleacă acum! Asta-i șansa ta! S-ar putea să se întoarcă. Nu-și vor da seama că ai scos mașina din garaj. Știi bine că nu te va suna nimeni pentru răscumpărare; Diedre sau Elyse, sau cine naiba e ea, intenționează să-i facă rău lui Biji, poate chiar să-l omoare.

Își luă cheile și îmbrăcă o jachetă; îndreptându-se spre garaj, își adună părul la spate, strângându-l într-o coadă pe care o legă cu un elastic. Nu știa unde avea să se ducă, dar știa pe de altă parte că era inutil să stea aici în casă. Sui în Acura și văzu pe bancheta din spate scăunelul lui Biji. În clipa aceea aproape că-și pierdu stăpânirea de sine, genunchii i se înmuiară și o durere îi fulgeră atât de profund inima, încât ar fi jurat că era fizică.

Nu îndrăznea să-i telefoneze lui Jack, temându-se să nu-i pericliteze acțiunea. Dacă bărbatul uitase să-și treacă telefonul pe vibrații sau pe modul silențios, i-ar fi putut alerta pe cei din jur dacă el încerca să se furișeze discret. Până și un SMS ar fi putut produce un sunet.

Atunci, încotro? se întrebă și apăsă telecomanda ușii garajului, care se deschise cu un zăngănit ce părea atât de sonor, încât tresări; în plus,

aprinderea automată a luminii dezvăluia prezența ei în mașină. N-avea ce să facă. FBI-ul n-avea decât s-o urmărească dacă dorea. Ea nu comitea nicio ilegalitate. Dimpotrivă, *ea* pleca să-și găsească copilul. Trebuia doar să aibă grijă când ocolea Jeepul lui Jack, iar apoi să închidă garajul. Nu știa cum va proceda, însă intenționa s-o urmărească pe Diedre Lawson până la capătul pământului.

Diedre este sora ta vitregă.

Marla a fost și mama ei.

Doamne Dumnezeule, putea să fie mai îmbârligat de atât?

Dădu în marșarier și ocoli foarte încet Jeepul, trecând la un moment dat cu roțile de pe asfalt pe iarbă. După ce termină manevra aceea, apăsă butonul telecomenzii și ușa garajului coborî. Cissy ieși cu mașina pe stradă și se îndreptă spre oraș.

Se gândi la Diedre, sau Elyse, o persoană pe care o cunoștea de câțiva ani. Cum a putut face așa ceva? De ce?

Pentru că este sora ta vitregă. I-ai auzit glasul la telefon. Te urăște.

Dar de ce?

Pentru că-n mintea ei deformată, tu ai fost copila de aur, cea Aleasă. Tu ai trăit cu mama ta. Marla nu te-a abandonat. Tu ai devenit o Cahill.

Însă Diedre avea propriii ei părinți – doi oameni care o iubeau.

Dar ea nu este în toate mințile și vrea ceea ce ai tu, inclusiv copilul tău.

— Nu pentru multă vreme, murmură Cissy și degetele i se încleștară pe volan.

Trebuia doar să ghicească unde anume îi ținea acest monstru ascuns fiul… în toată Bay Area.

* * *

Diedre privi în jos pe scara spiralată, către iubitul ei care rămăsese în hol. Jack era furios? Pe ea? De ce?

— Ai stricat totul, zise el și ochii lui albaștri scăpărau în timp ce ea coborî treptele.

— Nici vorbă.

Ce tupeu pe el! Probabil că era doar stresat. Amândoi erau.

— N-ai respectat planul.

— Hei, îi reaminti ea iritată, eu îmi asum toate riscurile. Eu trebuie să-nghit miorlăielile Marlei! Dacă ți se pare amuzant, dă-i drumul, du-te și fii dădaca ei pentru o vreme.

— E nițel cam târziu pentru asta, nu crezi? rosti el și privi în jur, în interiorul aflat în semiîntuneric. Unde-i B.J.?

— Aici.

— *Unde,* la naiba?

Se întoarse brusc spre femeie, clocotind de furie. Diedre i-o citi în pulsația venei de la gât, în rictusul buzelor.

— E sus în camera copiilor și doarme ca… știi și tu, ca un prunc.

— Arată-mi.

— Pentru numele Domnului…

— Arată-mi! insistă el și o prinse brutal de braț, smucind-o violent.

Avea părul complet ud, era roșu la față și se uita la Diedre de parcă ar fi fost o făptură demonică.

— Potolește-te! zise ea. Își smuci brațul, eliberându-l, apoi arătă din cap spre scară. Ți-am zis că-i sus în camera lui și doarme.

Se întoarse ca să suie înaintea lui, însă Jack trecu pe lângă ea, urcând câte două trepte odată. După ce ajunse pe galeria curbată, privi locurile nefamiliare.

— Unde?

— În camera copiilor.

— Care-i aia?

— Alo, pentru Dumnezeu, calmează-te.

Diedre ajunse pe galerie și o luă înainte, conducându-l pe holul acela care descria un semicerc deasupra foaierului. Pe el existau trei uși: dormitorul principal, bineînțeles, încadrat de bibliotecă și de camera pentru muzică. Iar mai departe pe coridor, trecând în aripa curbată, se afla un alt dormitor pe care Diedre îl desemnase „camera copiilor”.

— Să nu-l trezești, că a fost nervos toată ziua.

Bărbatul se apropie de ușa întredeschisă și o împinse. Ușa scârțâi puțin și Diedre se repezi să-l ajungă din urmă.

— La naiba, Jack! Ți-am zis să *nu-l* trezești.

Nu trebuia să-și fi făcut însă griji. Se părea că iubitul ei nu avea inima de a-l deranja pe băiețașul care dormea atât de adânc, strângându-și în brațe jucăria. Satisfăcut că B.J. era teafăr, Jack se retrase pe hol și o prinse pe femeie de încheietura mâinii, trăgând-o spre dormitor. Da, asta era cu totul altceva! Un fior mărunt trecu prin venele lui Diedre, care-i simți vârfurile degetelor calde pe interiorul încheieturii, ca și cum i-ar fi căutat pulsul.

După ce intrară, Jack trase ușa după ei și ea îi spuse, zâmbind:
— Mă gândeam c-am putea avea un party privat pe balconul turnulețului.
Jack se holbă, de parcă nu-și putea crede urechilor.
— Afară e furtună!
— Cu atât mai palpitant, nu crezi?
— Eu cred c-ai împins lucrurile prea departe. Din plan *nu* făcea parte răpirea copilului și ce naiba i-ai făcut Tanyei? Ai omorât-o!
— Am întâlnit-o în parc și i-am spus că aveam nevoie de ceva ce împrumutase de la mine – o umbrelă pe care o țineam la cafenea. O împrumutase într-o zi când începuse să plouă cu găleata. Așa că am insistat că aveam nevoie imediată de umbrelă. Nu voia să-l ducă pe B.J. la ea acasă, dar i-am spus că nu va dura decât foarte puțin, dar aveam neapărată nevoie de umbrelă, apoi am urmat-o acolo.
— Și ai împușcat-o, rosti bărbatul.
Mâna lui dreaptă, rigidă ca o gheară, îi tremură în aer pe lângă corp, de parcă ar fi vrut s-o sugrume.
— Cum altfel o puteam face să-și țină gura? Doar nu crezi mi-ar fi dat copilul de bunăvoie, nu?
— Nu trebuia să-l răpești! Nu uita că el moștenește totul.
— De ce să-mi mai bat capul cu el? Eu sunt fiica Marlei. Dacă toți mor, eu sunt unica moștenitoare.
Pe chipul lui Jack se citi groaza.
— Vrei să-mi spui că intenționezi să omori copilul?
— Eu intenționez s-o omor pe nenorocita aia de Cissy, replică femeia și când văzu expresia lui șocată, dădu ochii peste cap. Nu-mi spune că ții la ea! Ne stă-n cale. O să m-ocup eu de asta. Și nu-ți face griji, o să procedez în așa fel încât să se creadă că Marla a fost autoarea. I-am lăsat ADN-ul la toate locurile crimelor și nici măcar nu și-a dat seama: bucățele de unghii, fire de păr… Și n-are niciun alibi. Bănuiesc că de data asta va fi condamnată la închisoare pe viață.
— Diedre, rosti bărbatul încet cu o privire neliniștită, Marla e moartă, nu știi?
— Ce tot vorbești? Se ascunde în Berkeley.
El icni scurt, ca șocat de o surpriză. Își trecu ambele mâini prin păr, îndepărtându-l de pe frunte și din ochi.

— N-ai urmărit știrile?

— De ce? Ce s-a anunțat?

— Au găsit-o pe Marla! În bungaloul din Berkeley.

— Nu cred.

— Când ai fost ultima dată s-o vezi? întrebă Jack

Șocul lui păru acum înlocuit de altceva. Teamă? Dezgust?

— Azi, mai devreme… sau poate… ieri?

Diedre încercă să-și scuture pânzele de păianjen din minte.

— Și era vie?

— Da! rosti ea apăsat.

Totuși ceva din cuvintele bărbatului declanșară amintirea unei certe, a argumentelor Marlei, a insistenței ei că nu putea trăi din nou ca o „nenorocită de deținută”. Nu așa se exprimase?

Diedre se strădui să gândească, dar capul îi bubuia și imaginile erau distorsionate. Își amintea că parcase mașina și că o dusese pe Marla înăuntru.

— *Aici* va trebui să stau? întrebase Marla, cercetând cu privirea micul bungalou, după care clătinase din cap aparent uluită. Cred că glumești, nu?

— Nu, nu, va fi perfect, insistase Diedre.

Descuiase ușa și privise spre casa de pe cealaltă parte a străzii, unde o bătrână își lua corespondența din cutia poștală și se uita spre ele.

— Hai înăuntru, să-ți arăt.

Izbutise până la urmă să descuie ușa și o împinse, deschizând-o, iar Marla, îmbrăcată cu blugi și puloverul pe care i-l alesese Diedre, intrase. Locuința era rece, desigur, și întunecoasă, pentru că afară era amurg de iarnă. Toate jaluzelele erau prăfuite și coborâte.

— Câteva zile va trebui să stai jos. Am aranjat totul – o să stai acolo doar până vom fi sigure că nu te-a văzut nimeni.

— Jos? Adică la subsol? Marla se strâmbase. Minunat! comentase sarcastic.

— Nu, nu, am aranjat totul pentru tine… O să mai cumpăr niște mobile pentru aici, sus, dar va mai dura o vreme.

— Iisuse, dar e oribil aici!

Marla aprinsese o lumină și nu văzuse nimic frumos în patina parchetului vechi, în rafturile pentru cărți încastrate în pereți sau în șemineu.

— Cineva o să mă vadă aici.

— Nu, nu… vom ține jaluzelele trase.

— Superb!

— Doar pentru puțin timp, replicase Diedre, până punem în mișcare restul planului. Va trebui să scăpăm de toți cei care pot moșteni banii pe care tatăl tău dorea să ți-i lase ție.

— Tatăl meu, murmurase Marla, mergând spre șemineul deasupra căruia era montată o oglindă și o privise pe Diedre în reflexie. Taică-meu a fost un misogin nenorocit de mâna-ntâi. Pe el îl interesau băieții. Să știi că nici nu te-ar fi băgat în seamă. Femeile erau bune doar pentru regulat și prăsit. Moștenitori de sex bărbătesc – atât îl interesa și de aceea a trebuit să fac rost de un fiu… oh, Doamne, este o poveste veche de acum.

Trecuse un deget peste marginea poliței șemineului și comentase:

— Nu există mobile.

— Știu, știu… n-am avut destul timp.

Marla se răsucise brusc și o privise.

— Ai avut tot timpul de pe lume. Plănuim chestia asta de ani de zile! Măcar două scaune puteai s-aduci. Și unde naiba o să dorm eu?

Diedre își încleștase pumnii. Nu așa ar fi trebuit să decurgă conversația asta.

— Mai lasă-mă nițel.

— Pentru ce? Ca să cumperi un amărât de sac de dormit?

— Uite ce-i, mamă, am încercat, dar…

— Mamă? repetase Marla și o privise. *MAMĂ?*

— Tu ești mama mea.

— Eu nu sunt mama ta. Poate că te-am născut, dar aia a fost totul, da? Nu uita chestia asta.

Diedre simțise cum i se rupe ceva în inimă.

— Știu c-a trebuit să mă încredințezi pentru adopție atunci, dar m-am gândit că acum, după ce ne-am găsit în cele din urmă…

— Tu m-ai găsit, îi amintise Marla ferm. Eu nu te-am căutat *niciodată.*

Lui Diedre nu-i venise să creadă ce auzea.

— Stai puțin! Pentru că eu te-am „căutat” și pentru că te-am găsit și pentru că mi-am riscat gâtul pentru tine – de-aia ești acum aici, afară din închisoare, liberă ca pasărea cerului.

— Cu greu aș putea spune asta.

— Fără mine, ai fi tot la-nchisoare.

— Se pare că sunt deja acolo. Ridicase brațele exasperată, apoi se apropiase de Diedre. Uită-te și tu la locul ăsta. Eu sunt învățată să trăiesc în conace cu servitori, nu să m-ascund într-un bungalou ponosit și de tot rahatul! Iisuse, Diedre, ce-a fost în mintea ta?

— Că ai putea fi măcar un pic recunoscătoare! se răstise Diedre. Și că a trecut mult de când n-ai mai locuit într-un conac, sau ai uitat cumva că de zece ani stai într-o celulă?

Făcuse un pas către femeia aceea cu inimă împietrită care-i dăduse viață.

— Mai trebuie s-aștepți doar nițel, până o să punem mâna pe bani. Avem un plan, ai uitat? Mai întâi trebuie să scăpăm de câteva persoane.

— Sper c-ai inclus-o pe Eugenia pe lista aia.

— Ea nu este o Amhurst.

— Dar știe de existența ta, zisese Marla mergând spre holul scurt ce ducea la două dormitoare mici și se strâmbase dezgustată. Dacă ea trăiește, nu vom fi niciodată în siguranță. Va trebui să scapi de toți cei care ne-ar putea strica treaba și să te asiguri că poliția crede că am plecat de mult de aici sau, și mai bine, că am murit. Hainele din penitenciar ar trebui abandonate undeva, pătate de sângele meu, ca autoritățile să creadă că sunt rănită… înțelegi, poate chiar moartă. Ochii i se îngustaseră gânditori. Ba chiar așa ar fi cel mai bine, adăugase ea, și practic se vedea cum îi lucra mintea.

— De aceea vei sta aici, spusese Diedre.

Ura faptul că ea făcuse atât de multe și că mama ei nerecunoscătoare părea complet indiferentă.

— Nu văd să am de ales dacă nu găsești ceva mai bun.

— Nu pot așa ceva, până nu punem mâna pe bani.

— Pentru Dumnezeu, dar chiar nu poți să te gândești la niciun plan? Doamne, ai tăi nu ți-au lăsat nimic-nimic?

— Costă mult…

— Scuze! se răstise Marla, apoi încrucișase brațele peste piept. E frig rău aici.

— Dacă ai putea să nu te mai plângi măcar o secundă, o să mă ocup de asta.

Diedre se dusese la termostat, reglase temperatura și se străduise să-și domolească furia care creștea necontenit.

— Am crezut că lucrăm împreună, zisese ea. Că suntem partenere. Chiar dacă nu-ți place, eu rămân fiica ta.

Centrala înviase cu un uruit și începu să sufle prin fante aer cald.

— Nu-ncepe cu asta.

— Este adevărul.

— Așa crezi tu? Nu-mi spune că m-ai scos din închisoare fiindcă ai crezut că între noi două există un soi de legătură mamă-fiică, pentru că nu-i deloc așa. După ce te-am născut, te-am încredințat pentru adopție fiindcă erai un inconvenient în viața mea, ai înțeles?

Migrena cu care Diedre se lupta începuse să pulseze. În urechile ei un vuiet puternic aproape că acoperise cuvintele acelea oribile. Și totuși le auzise, văzuse cum buzele roșii ale Marlei formau silabele.

— Faptul că te-am încredințat pentru adopție n-a însemnat cine știe ce sacrificiu, pentru că te iubeam și credeam că meriți o viață mai bună. Pur și simplu nu eram pregătită să am un copil și să știi că nici măcar nu sunt sigură cine-a fost tatăl. A fost o perioadă din viața mea pe care aș prefera s-o uit, însă tu m-ai căutat, m-ai găsit și mi-ai oferit o cale de ieșire din închisoare, așa c-am acceptat-o. Și cu asta, basta!

Lui Diedre nu-i venise să-și creadă urechilor. Câți ani se dusese la închisoarea aceea, pretextând că era o femeie credincioasă, ca Mary Smith, și se întâlnise cu altă deținută, care-i transmisese după aceea informația Marlei? Cât timp muncise în jobul ăla de doi bani din cafenea, doar pentru a se apropia de Cissy? Toate astea făcuseră parte din planul lui Jack… pentru averea Amhurst… acela era obiectivul final.

— Eu… eu sunt fiica ta.

— *Nu* ești fiica mea. Eu n-am fost acolo pentru tine și nici n-am vrut să fiu. N-o să-ndulcesc adevărul ăsta și să susțin că am plâns toată viața de dorul tău. Adevărul e că la început am petrecut câteva luni gândindu-mă la tine, după care am decis să pretind că ai murit și că nu te voi mai revedea niciodată. Aveam de trăit o viață – o viață din care tu nu făceai parte. Și apoi am avut alt copil, la care am ținut, cu al cărui tată m-am măritat. Diedre, Cissy este fiica mea, ea este fata pe care am crescut-o. Tu ești o străină.

Diedre continuase să clatine din cap, refuzând să creadă ce auzea, luptându-se cu mânia ce clocotea prin ea.

— Am făcut atât de multe pentru tine, ca să putem fi împreună.

— Hai, scutește-mă.

Diedre era tot mai îndurerată. Disperarea îi întunecase inima. Furia îi explodase în creier. Era din nou respinsă.

— De fapt, tu nu crezi asta, spusese ea, dar știuse în același timp care era adevărul.

Marla avea dreptate. O manipulase, se folosise de emoțiile ei, nu simțise niciodată vreun fior de iubire pentru prima ei născută.

— Pentru Dumnezeu, nu-ncepe cu sentimentalisme de doi bani cu mine! N-am timp de așa ceva. Avem o treabă de terminat.

Mergea dintr-un capăt în altul al încăperii, căzută pe gânduri, cu tocurile pantofilor țăcănind pe parchet, ecoul lor ascuțit răsunând dureros în creierul lui.

— Deci, am sau nu vreun pat să mă-ntind în cocioaba asta?

Cuvintele acelea răsunaseră în mintea lui Diedre. Țăcăniturile ascuțite ale tocurilor Marlei îi împungeau creierul. Făcuse o grimasă, căznindu-se să-și mențină cursul gândurilor, dar își dăduse seama pentru prima dată că Marla, sânge din sângele ei, blestemata ei de *MAMĂ,* o jucase pe degete ca pe o naivă. Îi folosise emoțiile împotriva ei.

— Nu mă iubești? șoptise ea.

Nici mama ei adoptivă n-o iubise.

— Termină! Aici nu-i vorba de iubire.

— Ba bine că nu!

Vuietul din minte i se întețise.

— Tu ești…

— M-am folosit de tine ca să scap din închisoare, o întrerupsese Marla. Tu ai făcut-o fiindcă era unicul fel în care ai fi căpătat o șansă la averea Amhurst. Asta-i tot și nimic mai mult.

— Nu!

Marla pufnise dezgustată.

— Îmi pare rău dacă ți-am distrus fanteziile.

Diedre nu-și dăduse seama că băgase mâna în poșetă, că degetele ei scotoceau după pistol. Îl scosese și-l îndreptase spre Marla.

Femeia care trebuia să-i fie mamă o privise cu dezgust.

— Pentru Dumnezeu, nu-ncepe cu melodrame!

— Eu am riscat totul pentru tine, șoptise Diedre și mâna în care ținea arma îi tremura. Totul! Lacrimi îi lunecau pe obraji. Iar ție nu ți-a păsat

deloc de mine.

— Pune arma jos.

— Spune-mi că mă iubești.

— Poftim?

— Spune-mi că ești mama mea și că mă iubești, zisese ea și nenorocita de mână îi tremura și mai tare.

— Diedre… pentru Dumnezeu, tu n-ai sânge-n tine ca s-apeși pe trăgaci, rostise Marla tocmai când o mașină dăduse un rateu pe stradă.

Marla se întorsese către fereastră și Diedre trăsese. Un singur glonț în ceafa mamei.

— Te-am iubit, scâncise ea. Te-am iubit mereu… erai așa frumoasă… de ce… Mama… De ce…?

Acum, în conacul Amhurst, cu vântul sporind în intensitate și urlând afară, Diedre îl privi pe Jack. Clipi iute din pleoape. Își alungă imaginea din cap. Fusese un vis, doar un vis. Un coșmar.

Nu?

O vizitase pe Marla de multe ori de atunci… și… și… Simți un clește în jurul gâtului. Își aminti cum căzuse în genunchi, ținând-o în brațe pe femeia moartă, plângând și legănând-o.

— Nu ești moartă, șoptise ea întruna. *Nu* ești moartă. Noi două avem multe de făcut…

Apoi o dusese pe mama ei la subsol în încăperea pe care i-o pregătise și Marla dormise și… și… și-și revenise… asta fusese! Diedre o vizitase și vorbise cu ea și-i dusese de mâncare și… sigur că da… oh… sigur că da, Marla era vie! Era doar confuză acum. Iar Jack folosea episodul acela împotriva ei dintr-un motiv pe care ea nu-l înțelegea. Se concentră asupra bărbatului din fața ei, care părea scos din minți de furie.

— De ce mă minți? îl întrebă, ea însăși mânioasă.

— La naiba, Diedre! E moartă și cred c-a murit de mult.

Ea scutură din cap, însă migrena, ceața, reveni. Prin pâcla care se îndesea, își aminti cearta, pistolul din mâna ei… un bubuit sonor și Marla care căzuse, răsucindu-se, cu fața contorsionată de șoc. Diedre clipi des, limpezindu-și mintea. Acela era un vis. Da, cu certitudine. Însă Jack băgă mâna în jachetă și scoase o videocasetă învelită într-o pungă din plastic.

— M-am gândit eu c-o să încerci să negi, mormăi el.

Deschise televizorul și videorecorderul vechi de sub el și împinse caseta

în fantă. Femeia se uită la ecranul gol în vreme ce el făcea niște reglaje.

— Gata!

Apăsă butonul de redare și pe ecran apărură imaginile sacadate ale unei reportere ce stătea în fața bungaloului. Ținea în mână un microfon și se crispa sub rafalele de ploaie.

— …evadata Marla Cahill a fost găsită azi după-amiază în casa din spatele meu…

— Nu se poate, murmură Diedre.

Da, bineînțeles, se închipuise omorând-o pe jigodia aia, dar nu apăsase niciodată trăgaciul… nu? N-o omorâse pe Marla…

— …corpul parțial descompus din casă…

O targă cu rotile pe care se afla un sac pentru cadavre era scos prin spatele casei, veranda aceea pe care Diedre o recunoscu, și dusă către duba medicului legist.

— Nu, șopti ea și clătină din cap.

— Marla nu trebuia să moară încă, ci abia după ce-i puteam pune în cârcă crimele. Idioata naibii, ce-a fost în capul tău? Ți-ai pierdut chiar complet bruma de minte?

Diedre îl fulgeră din priviri. În loc să fie mândru de ea, de tot ce făcuse pentru el, era nervos și înfuriat. Bărbatul închise televizorul și videorecorderul. Brusc, casa rămase tăcută. Nemișcată.

— N-ar fi trebuit să-mi răpești nepotul, rosti Jack practic tremurând de mânie. El este veriga. M-am dat peste cap ca fiul meu Jack s-o cunoască pe Cissy, iar apoi, după ce s-au căsătorit, am crezut c-am tras lozul cel mare. Apoi însă ea a început să vorbească despre divorț, iar tu… ai făcut totul praf, pur și simplu. Nu știu de ce naiba m-am încurcat cu tine?

— Jack…

— Numele meu e Jonathan, rosti el sec, refuzându-i porecla pe care femeia i-o dăduse și care era chiar numele unuia dintre fiii săi.

Ei i se păruse drăguță și amuzantă, iar el îi cântase în strună. Până acum.

Diedre se rezemă de pat. Totul se schimba și i se învălmășea în minte. Oare o ucisese cu adevărat pe jigodie, după care se amăgise că de fapt cadavrul era viu? Doamne, cât de tare o durea capul! Își masă tâmplele și se strădui să gândească. Își aminti câteva conversații cu Marla. Mama ei stătuse pe scaun sau pe pat, fără să vorbească, fie pufnind, fie strâmbându-se… sau oare se descompunea? Totuși ele două discutaseră, despre copil,

despre Rory, despre părul ei nenorocit. Diedre își amintea că-i tăiase unghiile și-o ascultase plângându-se cu glas scăzut… asta era… mereu cu glas scăzut. Și numai după ce fusese în camera de la subsol. Atunci începuse să vorbească în șoaptă. Era posibil ca, de fapt, să nu se fi lamentat? De câte ori se întrebase Diedre de ce glasul Marlei era așa încet, de ce vorbea când Diedre stătea cu spatele la ea, de ce buzele abia i se mișcau?

Oh, Doamne!

ERA POSIBIL?

Oare ea… Iisuse, îl dusese pe copil în casă pentru a vizita o femeie moartă? Când B.J. se plânsese de miros, fusese duhoarea cărnii intrate în putrefacție?

Imagini îi fulgerară prin fața ochilor. Imagini oribile ale unui trup care se descompunea – viermi vizibili, carne ce se desprindea – înlocuiră chipul frumos al mamei ei… oh… oh nu… Stomacul i se revoltă, bila era gata să se reverse și se cutremură pe dinăuntru.

— Ai omorât-o prea devreme! repetă bărbatul, readucând-o în prezent.

Transpirația acoperi pielea lui Diedre și migrena, teribila durere blestemată, o străbătu ca o rafală.

— Cât de idioată poți să fii? Marla trebuia să rămână în viață până *după* ce te ocupai de toți cei care trebuiau să moară… Eugenia și Rory și Cherise. Ala era motivul pentru care îndreptai bănuielile spre ea. Ai uitat? Ca să dovedești că Marla fusese ucigașa. Cum naiba o să mai ieși acum de-aici?

— Vrei să zici cum o să mai *ieșim,* replică Diedre sec, luptându-se cu durerea.

— N-ar fi trebuit să am încredere în tine, zise el și un mușchi începu să i se zbată sub ochi de furie.

Cum putea să-i vorbească așa, iubitul acesta care acum dorea să fie numit Jonathan? Bărbatul acesta cu care ea se culcase, cu care făcuse dragoste, pe care-l iubea din toată inima?

— Am știut-o. A fost o greșeală de la bun început. Își trecu degetele, nervos, prin păr. La ce naiba te-ai gândit? După tot timpul pe care l-am petrecut încercând să găsim o cale prin care să evadeze? Ca să punem mâna pe bani. Dar tu ai omorât-o prea devreme!

Asta era, din nou. Imaginea Marlei zăcând moartă pe podea, cu sângele

scurgându-se din rana de la ceafă. Un accident… dacă asta fusese cu adevărat. Însă acum Jack spunea că ei plănuiseră s-o omoare. Capul îi pulsa atât de dureros, încât abia mai putea să gândească.

— Asta… tu și cu mine… n-a fost vorba doar despre bani. Noi doi… o să ne căsătorim. Tu o să te desparți de soția ta pentru mine…

— Nu sunt însurat. Dar despre ce crezi c-a fost vorba?

— Despre dragoste.

— Hai lasă-mă în pace, Diedre!

Ca și Marla, își bătea joc de noțiunile ei despre dragoste. Dar nu fusese întotdeauna așa. El o găsise pe ea. În timp ce solicitase donații pentru Cahill House, scotocise prin arhive și aflase că Marla Amhurst sosise aici ca să nască, după care încredințase copilul pentru adopție. Utilizând informația aceea, Jonathan o localizase pe Diedre și în cele din urmă o sedusese. Sau fusese invers? Și ea își căutase mama naturală, după care apăruse bărbatul acesta mai vârstnic, chipeș, sexy și inteligent. Care flirtase cu ea. O făcuse să se simtă minunat după divorțul ei cu ratatul de Gene.

Jack petrecuse ani buni plănuind lovitura cea mare. Ba chiar aranjase ca fiul lui s-o cunoască pe Cissy, pentru a-i dărui un nepot și acces la averile familiilor Cahill și Amhurst. B.J. Holt urma să moștenească milioane de dolari. Însă Diedre crezuse că Jack o iubea. Relația lor sentimentală începuse lent, mici flirturi la o cafea, după care el se oferise s-o ducă acasă într-o seară când mașina lui Diedre nu mai pornise. În cele din urmă, Jack recunoscuse că știuse cine era ea, iar când îi propusese o cale prin care să-și întâlnească mama pe care n-o cunoscuse niciodată, Diedre profitase de ocazie. În cele din urmă, bărbatul sugerase s-o ajute pe Marla să evadeze și împreună puseseră la punct planul care acum părea nebulos. Toate comunicațiile dintre Diedre și Marla avuseseră loc prin intermediul colegei de celulă a mamei ei din prima închisoare. Ea și Diedre nu se întâlniseră niciodată până în ziua când planul fusese pus în mișcare, iar atunci, prima dată când se priviseră ochi în ochi, Marla zâmbise.

Se întorseseră în oraș împreună, în aceeași mașină.

— Semeni cu mine, zisese Marla, aplecându-și capul într-o parte și studiind-o.

Diedre fusese încântată, iar mama ei continuase:

— Semeni cu mine mai mult decât Cissy. Atunci îi zâmbise, iar zâmbetul fusese sincer. Mulțumesc!

Diedre simțise că o podidesc lacrimile, apoi îi schițase Marlei planul… cum să pună mâna pe averea Amhurst. Pentru asta trebuia să moară Rory, bineînțeles, și James, care se afla în Oregon, iar apoi mai era Cissy. Marla se împotrivise ideii, cel puțin la început. Dar închisoarea o înăsprise, iar Cissy îi întorsese spatele după ce fusese închisă. În cele din urmă fusese de acord cu omorurile, deși, desigur, nu știa că Jonathan intenționase s-o acuze pe ea de toate crimele și fie s-o omoare, fie s-o trimită înapoi la închisoare. Diedre se gândise că l-ar fi putut convinge să renunțe la variantele acelea, înscenând moartea Marlei – să pară ca și cum murise sau fugise în Oregon, în tot cazul departe de Bay Area. Vorbise deja cu Sam, bărbatul pe care-l angajase s-o sperie pe Cissy la cafenea, și acesta fusese de acord să facă orice ar fi fost necesar. Atâta doar că nimic nu se desfășurase conform planului. Acum Marla era moartă.

Cum de își îngăduise să creadă că Jonathan o iubise vreodată? Cum se gândise vreodată că Marla o va iubi ca pe o fiică?

Pentru că ești o proastă, de-aia. Exact așa cum ți-a spus mereu jigodia aia de mamă adoptivă.

Acum Jonathan o sfredelea din priviri de parcă o ura cu adevărat.

— Ai stricat totul. Totul! Asta n-are nimic de-a face cu dragostea. Niciodată! Noi doi ne-am folosit pur și simplu unul de celălalt. Iar acum, pentru că ești o idioată și o proastă, o să intrăm amândoi pentru foarte mult timp la-nchisoare.

— Ticălosule! șuieră Diedre.

Pleosc!

Îl pălmui. Violent. Îi lăsă o urmă roșie pe obraz.

— Ce mama naibii?

Mânia fierbinte și nestăvilită explodă înăuntrul ei și-l văzu pe Jonathan așa cum era de fapt. Cum de crezuse vreodată că l-ar putea iubi? Era cu o generație mai bătrân decât ea, un tip care nu-și uitase niciodată soția, care nu încetase niciodată s-o iubească pe Jill.

— Întotdeauna am bănuit că ești sonată, mârâi Jonathan încleștând un pumn.

Înainte ca femeia să poată răspunde, o lovi și pumnul o izbi brutal în piept. Durerea îi explodă în coaste, plămânii i se goliră de aer și se îndoi din mijloc.

Furia irupse cu iuțeala unui demon. Diedre ridică ochii spre bărbat și

văzu ura ce-i licărea în privire.

— Ești un jeg ordinar, zise ea.

— E nițel cam târziu ca să ne împroșcăm cu epitete, scuipă Jonathan. Ia zi, ce naiba o să facem noi acum?

Femeia nu se gândi de două ori. Poșeta îi atârna de un stâlp al patului. Se repezi spre ea și, cu un gest rapid, băgă mâna înăuntru și-și scoase pistolul calibrul 0.38.

Inima îi bubuia, reverberând prin durerea pe care o simțea în țeastă.

— Nu știu ce-o să faci tu, *Jonathan,* mârâi ea și îndreptă arma spre inima lui. Dar eu am o treabă de făcut.

— NU! Diedre…

Trase. Din imediata apropiere.

Cu un țipăt de uimire, bărbatul se împletici. Chipul lui frumos era înmărmurit.

— Diedre, nu… șopti, neîncrezător, apoi începu să cadă.

Sângele îi șiroia din rana de la piept, pătându-i jacheta. Căzu mai întâi într-un genunchi, apoi în celălalt.

— Ar fi trebuit să mă iubești, zise ea și Jonathan încercă în zadar să se ridice, dar nu făcu altceva decât să mânjească podeaua cu sânge.

Diedre clipi.

Își dădu seama ce făcuse.

Doamne Dumnezeule, nu! Era complet greșit. Îl iubea pe acest bărbat.

Dar o atacase!

Gura i se uscă atunci când își aminti cum îl cunoscuse, cum el o căutase, cum își imaginase o viață perfectă împreună, ba chiar se gândise că-i va deveni soție. Fusese, desigur, o iluzie, genul de fantezii copilărești despre care mama ei o tachinase mereu.

Acum îl privi pe bărbatul pe care-l iubise din toată inima și care sângera abundent. Oare lui îi păsase vreodată cu adevărat de ea? El așa afirmase, dar cuvintele n-au valoare.

Jonathan venise cu ideea să curețe de bani nu numai familia Cahill, care deținea controlul averii, ci și familia Amhurst. Îi prezentase planul și lui Diedre i se păruse excelent; îi spusese că o iubește, iar ea, o proastă și jumătate, îl crezuse.

Un mincinos! Un nenorocit! Diedre sacrificase totul pentru el. Pentru ei. Pentru planul lui. Își asumase toate riscurile și acum… acum își dădea

seama că el își iubea afurisitul de nepot mai mult decât o iubise vreodată pe ea!

— Ce ai făcut? întrebă el, privind-o.

Încercă să se ridice într-un braț, apoi căzu pe spate, lovindu-se cu ceafa de podea.

— Ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început.

Diedre trase din nou și corpul lui se convulsionă, iar sângele i se scurgea acum din nări și din gură, nu numai din rana de la piept din care se lățea o pată roșu-închis. Era deja mort, femeia știa asta, totuși îl mai împușcă o dată.

Nemernicul! O merita din plin.

* * *

Cissy goni ca nebuna prin oraș, privind trotuarele scăldate în ploaie, căutând orice i-ar fi putut sugera un indiciu. Încercă din nou să-i telefoneze lui Rachelle, însă zadarnic. *Gândește, Cissy, gândește,* își spuse când opri la un semafor lângă un automobil scund din ale cărui difuzoare bubuia muzică rap; pulsațiile basului erau un contrapunct la bătăile inimii ei. Bineînțeles, cafeneaua era închisă la ora asta. Probabil că polițiștii se aflau acum la apartamentul lui Diedre, însă în mod clar femeia n-ar fi fost atât de stupidă. Casa din Berkeley fusese sigilată, prin urmare nu s-ar fi dus acolo cu Biji.

— Haide, gândește, se îndemnă ea.

Unde s-ar fi dus Diedre? Unde? *Își dorea să fi fost în locul tău. Credea că tu ai dus o viață fermecătoare, răsfățată. Așadar, unde s-ar fi dus Diedre?* Cissy se gândi concentrată. Dacă Diedre dorise dintotdeauna o viață de privilegii, așa cum avusese familia Cahill, s-ar fi dus la vila de pe Mount Sutro, deși acolo ar fi fost prea riscant. Nu! Trebuia să existe alt loc… un loc unde să se simtă în siguranță… un loc asociat vieții pe care o dorea.

— Oh, Doamne, șopti Cissy.

Pulsul i se accelera în timp ce ștergătoarele se mișcau frenetic iar lumina semaforului se schimbă. Autoturismul scund țâșni ca la curse și mugi, depășind-o, însă femeia abia dacă-l observă. Mintea ei se rotea nebunește. Diedre nu se considera o Cahill, ci o Amhurst… prin urmare, l-ar fi dus pe B.J. la…

Sună mobilul și-l smulse din buzunar, văzu că era Jack și răspunse.

— Zi-mi că l-ai găsit pe Biji! strigă ea.

— Nu.

Inima i se topi.

— Poți să scapi de poliție și să mă iei?

— Am plecat deja de acasă, recunoscu ea.

— Ah… bine. Atunci ia-mă de la tata.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cissy, dorind cu disperare să capete răspunsuri.

— O să-ți spun când ajungi aici.

— Am pornit.

Întoarse rapid cu o sută optzeci de grade și călcă pedala accelerației, pornind către casa lui Jonathan. Traficul era rarefiat, însă străzile erau ude și vântul bătea în rafale când intră pe aleea de acces.

Jack o aștepta, ud leoarcă.

— Ce faci aici? îl întrebă Cissy, după ce bărbatul deschise portiera și se așeză în dreapta ei.

— Am venit să fac rost de o mașină, dar n-am avut noroc. Tata nu-i acasă, rosti el amar, după care adăugă: Haide! Dă-i drumul spre nord.

— Spre Sausalito? îl privi femeia.

Îl ascultă și porni spre podul Golden Gate.

— La conacul Amhurst, nu-i așa?

Jack o privi surprins.

— Ți-ai dat seama?

— Nu știu motivul pentru care Diedre a omorât-o pe Buni, poate pentru că ea știa adevărul, dar pe Rory l-a omorât fiindcă era din familia Amhurst. La fel ca Marla.

— Și Cherise?

— Ah… nu știu… Cissy clătină din cap, însă nu dezarmă. Simt pur și simplu că Diedre s-ar duce acolo.

— Iar dacă urmărește să-i lichideze pe toți din familia Amhurst, atunci tu, fratele tău James și B.J. sunteți în pericol, declară Jack pe un ton grav și-și scoase telefonul. Îl sun pe Paterno.

— Și dacă ne-nșelăm? întrebă ea după ce sui pe pod și simți cum rafalele succesive de vânt zguduiau Acura.

— Atunci o să cădem de proști. Dar vorba aia: dacă nimeni n-a pățit nimic… deci nu s-a făcut nimic rău.

Îi lăsă un mesaj detectivului, apoi închise telefonul, în vreme ce Cissy șofa prin noaptea furtunoasă, peste strâmtoarea îngustă dintre Golful San Francisco și Oceanul Pacific, iar luminile orașului pâlpâiau în oglinda retrovizoare.

Ea simți îngrijorarea bărbatului.

— Tu cum ți-ai dat seama? îl întrebă după ce începu să urce dealurile din Sausalito. Am crezut c-o să te duci la Jannelle.

— Am hotărât că n-am nevoie nici de întrebări, nici de compătimire. L-am sunat pe Sam, n-am putut să dau de el, și atunci am alergat până la tata acasă.

— Sunt aproape doi kilometri.

— Sunt patru, zise bărbatul, dar cine stă să-i numere? Oricum, tata nu era acasă, însă am intrat. Știu o fereastră care nu se închide perfect. M-am uscat, încercând să mă gândesc ce să fac în continuare – să te sun pe tine, să sun la poliție… sau ce? Nu mai aveam niciun fel de idei, dar când eram în baia dormitorului și mă frecam cu prosopul, i-am văzut monitorul de computer. Era aprins și pe monitor era fața lui Biji, care zâmbea larg. Este imaginea lui de fundal. Așa că am atins tastatura și computerul i-a deschis căsuța de e-mail. Acolo erau sute de mesaje, toate scrise de cineva pe nume Elyse, scrisori de dragoste care începeau cu apelativul „Iubitul meu Jack".

— Elyse… Cine-i Jack? Cissy clipi repede din ochi. Tatăl tău?

— Unii oameni îi spun Jack, foarte puțini, printre care se pare că și această Elyse. Majoritatea mesajelor erau destul de criptice, dar bănuiesc că au o relație amoroasă încinsă și că tata a fost implicat, de asemenea, în evadarea Marlei și în crime.

— Tatăl tău… și Diedre…?

— Da, știu că-i anormal sau pervers, dar se pare că tata a coborât și mai mult ștacheta.

Urcau drumul lung și îngust spre vechiul conac victorian ce fusese construit sus pe faleză. Ar fi trebuit să fie pustiu, însă la câteva ferestre se puteau zări dungi de lumină ce răzbăteau printre jaluzele.

În parcarea denivelată, cu pavajul crăpat, se afla SUV-ul lui Jonathan.

— Perfect, zise Jack. O să intru.

— Și eu.

— Eu zic fie să aștepți aici, fie, chiar și mai bine, să te-ntorci în oraș și să-ncerci să găsești pe cineva de la secția de poliție.

Cissy opri motorul.

— Fiul meu este probabil înăuntru și în niciun caz n-o să aștept afară. I-ai spus lui Paterno despre ce-i vorba, haide acum să intrăm.

El șovăi, apoi strecură mâna în buzunar.

— Atunci ia asta.

Îi întinse un pistol. Femeia scutură violent din cap.

— Nici măcar nu știu cum să-l folosesc. De unde ai făcut rost de el?

Gura bărbatului se strâmbă.

— Din dulapul tatei.

— E încărcat?

— Da.

— Atunci folosește-l tu. Vorbesc serios. Eu nu voi putea niciodată să apăs pe trăgaci. Am un cuțit, briceagul meu universal Pomeroy 5000.

— Bine, o să iau eu pistolul, încuviință Jack încruntat. Stai lângă mine.

Coborâră din mașină și închiseră portierele fără zgomot în urma lor. Aici, pe faleza de deasupra oceanului, furtuna era dezlănțuită, năpustindu-se către interiorul uscatului, asediind casa și stâncile. Un oblon se izbea sonor, în mod repetat. Cissy îl urmă îndeaproape pe Jack. Teama îi pulsa în creier, dar n-o lăsa s-o oprească. În interiorul acestui conac vechi și părăginit, sora ei vitregă și nebună, mai criminală decât mama lor, îl ținea captiv pe fiul ei. Urcară în tăcere treptele măcinate de vreme și găsiră ușa descuiată.

În tăcere, scăldată într-o sudoare nervoasă, Cissy îl urmă pe Jack înăuntru.

* * *

Agenții FBI și tehnicienii criminaliști scotociseră de-a fir a păr apartamentul lui Diedre Lawson. Descoperiseră obiecte legate de crimele comise, cartușe pentru un pistol calibrul 0.38, diverse elemente de deghizare și peruci, ale căror fire de păr se potriveau probabil cu cele găsite în casa lui Cherise Favier. Existau, de asemenea, notițe și un laptop ce fuseseră deja ridicate ca dovezi.

Dar nici urmă de Diedre.

Și nici de copil.

Paterno ieși din casă și înghiți o tabletă de Antacid; ploaia continua să se reverse din cer. FBI-ul fusese atât de sigur c-o va prinde pe femeie, încât plecase cu duba din fața casei soților Holt.

Deidre însă nu era aici.

Mașina ei fusese dată în urmărire generală și fotografia fusese trimisă la mass-media, totuși detectivul era dezamăgit că n-o găsiseră.

Își scoase telefonul mobil și ascultă mesajele ce se adunaseră în căsuța vocală, șterse unele dintre ele și, în cele din urmă, ajunse la cel al lui Jack Holt.

— Fir-ar să fie, exclamă el și o chemă pe Quinn.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Plecăm imediat spre Sausalito. Jack Holt a decis să joace în rolul lui John Wayne. Îi explică succint tot ce știa. Vom cere întăriri dacă se dovedește ceva mai mult decât o goană după cai verzi pe pereți.

Femeia nu-l contrazise, ci sui la volanul Volkswagenului Jetta, iar după ce Paterno urcă pe scaunul de alături și închise portiera, întoarse rapid în loc și porni cu toată viteza spre nord.

* * *

În clipa în care păși în holul de la intrare, Cissy auzi plânsetul înăbușit al unui copil. Peste răpăitul ploii pe ochiurile de geam, peste propriile-i bătăi de inimă, ce păreau că-i bubuie direct în urechi, era sigură că-l aude pe B.J.

I se înmuiară genunchii și-i făcu semn lui Jack să suie pe scara ce se răsucea în spirală spre etajul de deasupra holului larg. Interiorul casei era rece și întunecat și, cu toate că avea frânturi fugare de amintiri când se jucase aici în copilărie, acestea păreau în alb și negru, decolorate de trecerea timpului. În reședința asta avuseseră loc cândva petreceri opulente și, dacă se străduia, își putea imagina spectrele oaspeților de mult dispăruți, clinchetele paharelor și ale râsetelor de atâta vreme uitate.

Dar astea erau efemere. O amintire de o milisecundă, întrucât Cissy era acum concentrată exclusiv asupra găsirii lui Biji.

Îl urmă pe Jack, urcând fără zgomot treptele.

Cu puțin înainte să ajungă la etaj, bărbatul se opri și se încordă. O privi pe Cissy. Plânsetele de copil se auzeau mai aproape. Îi făcu semn din cap spre ușile mari din fața sa, apoi urcă și restul treptelor. Mușcându-și buza, Cissy deschise lama cea mai lungă a briceagului și se stăpâni să nu se repeadă spre cameră. Așteptarea o înnebunea. Putea să-și audă clar băiețelul care plângea, mai tare și tot mai tare, suspinând și sughițând.

Cel puțin e-n viață!

— Maaa-miii! țipa el. Maaa-miii!

Cissy încercă să se repeadă pe lângă Jack, dar el o ținu în loc și femeia

simți că era, într-adevăr, prea ușor. Unde se afla Diedre? Jack îi făcu semn lui Cissy să se dea într-o parte, după care împinse ușa, deschizând-o foarte încet.

Peste umărul lui, femeia zări silueta fiului lor. Stătea la marginea unui țarc pentru joacă și plângea; în camera întunecată, corpul i se contura pe fundalul focului slab.

— Maaa-miii! țipă el, din nou, fără să se miște din loc.

Cissy nu-i putea distinge trăsăturile chipului, dar știa că era speriat.

— Iubitul meu! strigă ea și se repezi pe lângă Jack în întuneric. Sunt aici, iubitul mamei!

Jack încercă s-o prindă și s-o oprească, însă era prea târziu. Cissy intră în fugă în cameră, se împiedică și căzu. Ateriză pe podea și văzu lângă ea ochii morți ai lui Jonathan, tatăl lui Jack!

Țipă și se trase îndărăt, iar Jack o urmă în odaie. După aceea se opri brusc când văzu corpul scăldat în sânge al lui Jonathan Holt, pielea sa pământii, ochii fără viață.

— Doamne Dumnezeule, șopti Cissy îngrozită și se ridică în picioare.

Diedre îl omorâse pe Jonathan și-l lăsase în aceeași cameră cu fiul ei!

Privirea stupefiată a lui Jack se ridică de la tatăl său și în aceeași clipă Diedre apăru în ușă, venind de pe hol, cu pistolul îndreptat către el.

— Aruncă arma! porunci ea.

Jack nu se supuse.

— Arunc-o sau îl împușc pe copil! Și tu la fel. Aruncă-ți cuțitul!

Spre deosebire de Jack, Cissy azvârli imediat briceagul Pomeroy. Diedre îndreptă pistolul spre Biji.

— Nu! țipă Cissy.

Se afla încă prea departe de băiețel ca să-l poată liniști și nici nu-i vedea chipul, ci-i auzea doar plânsetul. În cameră era foarte întuneric.

— Jack, n-o lăsa să facă asta! rosti ea, dar simți că ceva nu era în regulă.

Jack își aruncă pistolul pe pat, apoi îngenunche lângă Jonathan, ca să-i caute pulsul în timp ce oblonul desprins se izbea sonor de zid. *Bang! Bang! Bang!*

— E mort, zise Diedre sec.

— Așa faci cu cei pe care-i iubești?

— Nu-i păsa de mine, zise ea și aruncă o privire în treacăt spre cadavru. A încercat să-mi spună că mama mea e moartă.

— Da, este. Tu ai omorât-o, rosti Cissy și printr-o ușă deschisă auzi vuietul oceanului și simți izul sărat din aer.

— Nu… asta-i o minciună. Ea nu-i moartă, nu încă… Trebuie să pară ca și cum ea ar fi comis toate crimele.

Dar chiar în timp ce vorbea, chipul lui Diedre se schimbă de parcă n-ar fi fost sigură de propriile-i spuse. În clipa acea Cissy se repezi către țarcul de joacă, să-și ia fiul în brațe, să-l strângă la piept, îl ridică, apoi scoase un țipăt lung de agonie. Nu era câtuși de puțin Biji, ci o păpușă de mărimea unui copil, rezemată de peretele țarcului, care ascundea în spatele ei un baby monitor ce emitea țipetele îngrozite ale băiețelului ei.

— Nenorocito! se răsuci ea spre Diedre. Unde-i B.J.? Unde-i?

— Singurul moștenitor Amhurst, în afară de tine și de fratele tău vitreg din Oregon? Nu-ți face griji în privința lui.

— Spune-mi unde este!

— Ciss, o avertiză Jack.

Însă Cissy era lividă la față și nu-i mai păsa că Diedre îndreptase pistolul exact spre pieptul ei. Ea își dorea copilul, la naiba!

— Înapoi! strigă Jack și în clipa aceea auziră tânguitul sirenelor răsunând vag peste vuietul vântului și răpăitul ploii.

— Ați chemat poliția? întrebă Diedre, furioasă și stupefiată, ridicând glasul ca să se înăbușe vijelia și plânsetele lui B.J.

— Da! Da, am chemat-o!

Cissy aruncă brusc păpușa spre Diedre. Doamne Dumnezeule, unde era băiețașul ei?

Diedre prinse cu dexteritate păpușa din cârpe.

Jack se năpusti spre ea.

Cu un surâs răutăcios, Diedre se răsuci, ținti și trase drept în el.

— Nu! țipă Cissy. Oh, Doamne, nu! Nu, nuuu!

Prea târziu.

Jack se împletici pe spate. Fața i se goli de culoare și-și privi soția.

Apoi icni de durere și se prăbuși pe parchet.

— Jack! Cissy se lăsă să cadă pe podea lângă el și-i prinse capul, îndreptându-l spre ea. Oh, nu, nu, nu…

Nu-l putea pierde! Nu se putea așa ceva! Imagini fulgerătoare ale vieții lor împreună îi trecură prin minte – prima întâlnire la party-ul acela plictisitor, umorul lui spontan, felul cum o privea în ochi când făceau

dragoste, fericirea lui la nașterea lui B.J., durerea lui când ea insistase să divorțeze.

Iar acum sângera. Cissy se strădui zadarnic să oprească hemoragia, să-l țină în viață, dar era imposibil. Sângele mustea printre degetele ei. Era pur și simplu prea mult, al naibii de mult.

— Te iubesc, Jack. Oh, Doamne, cât de mult te iubesc! Nu poți să mori. Nu poți!

— Vai, ce patetic, rosti Diedre din ușă, acolo unde rămăsese. Fără să dea drumul pistolului din mână, o ironiză țuguindu-și buzele. Cred c-ai uitat ceva. Acum o lună doreai să divorțezi de el.

Cissy îi ignoră provocarea și căută pulsul lui Jack; degetele ei lipicioase de sânge îi atinseră gâtul și-și dori din tot sufletul să se uite la ea, să reziste. Poliția se apropia. Auzea sirenele. Luptându-se cu panica și cu propria-i teamă care o sugruma, își concentră toate puterile asupra soțului ei.

— Să nu-mi mori, Jack, m-auzi? Să nu-mi mori! Uită-te la mine! Jack! La naiba, uită-te la mine!

— Să nu-mi mori, o imită Diedre în batjocură cu un glas de fetiță care o irită la culme pe Cissy. Uită-te la mine, Jack! Iisuse, Cissy, tu chiar nu te auzi?

Sângele se lățea pe podea, totuși copilul continua să plângă, să țipe după ea. Întreaga viață a lui Cissy se năruia, totul din cauza femeii acesteia hidoase pe care o crezuse prietenă.

— Tacă-ți gura! șuieră ea și se întoarse apoi spre soțul ei. Ține-te tare, Jack, poți s-o faci!

— Prea târziu, zise Diedre.

Cissy o ignoră și încercă cu disperare să oprească hemoragia, iar Jack își pierdu cunoștința.

— E dus.

— Am zis TACĂ-ȚI GURA! răcni Cissy.

Nu avea timp pentru așa ceva.

— Eu te-am auzit, dar tu nu-nțelegi, așa-i? El moare și tu ești următoarea pe listă. Toți o să muriți. Tu o să te duci după Buni, ăsta-i numele stupid pe care i l-ai dat Eugeniei, nu? O să mori la fel de ușor cum a murit ea sau handicapatul ăla de Rory, sau Cherise – aia a fost o surpriză pentru amândouă. Știi, ea m-a văzut imediat după ce te-am speriat la vilă. N-o mai puteam lăsa în viață după aia.

— Să arzi în iad!

— Amuzant, pentru că cred că acolo o să sfârșești tu, surioară.

Cissy era disperată și nu mai știa ce să facă pentru a-l salva pe Jack.

— Surioară? repetă ea, rugându-se cerului să audă odată poliția intrând în casă. Tu nu ești sora mea.

— Avem aceeași mamă.

— Tu ești un monstru. I-ai ucis pe toți care aveau o legătură cu tine, inclusiv pe propria-ți mamă. De ce-ai făcut-o? Ai eliberat-o din închisoare doar ca s-o omori? Pentru că te-a încredințat pentru adopție, de-aia ai făcut-o? Pentru că ea nu te putea iubi?

N-o irita, o sfătui o parte a creierului ei, însă Cissy nu se mai putea opri. Nervii îi erau ferfeniță, inima îi murea deja la gândul pierderii lui Jack, iar adrenalina îi pompa furioasă prin tot corpul în timp ce B.J. plângea în hohote.

— Eu… n-am…

— Ce? întrebă Cissy.

Ridică ochii și văzu o expresie de confuzie pe chipul lui Diedre, un moment de șovăială. Ochii celeilalte se încețoșară o clipă.

— Marla… Nu, eu n-am…

Ridică pistolul spre Cissy.

Asta fusese, înțelese Cissy. Aveau să moară toți, inclusiv bietul B.J.… Oh, Doamne, dacă nenorocita asta avea să-i atingă un fir de păr de pe cap, avea să… Apoi văzu cuțitul. Cel pe care-l aruncase pe podea. Se afla la numai câțiva centimetri de corpul lui Jack.

— Ba tu ai făcut-o, Diedre, rosti ea aspru, tu ți-ai omorât propria mamă.

— Nu!

Diedre scutura din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească mintea…

* * *

Ce spunea Cissy? Că ea o omorâse pe Marla? Doamne Dumnezeule, era posibil așa ceva? Diedre nu-și putea aminti, nu putea gândi, vuietul din mintea ei era asurzitor, durerea era atât de chinuitoare, încât scrâșnea din dinți și îi tremura pistolul în mână. Jonathan spusese la fel și fusese și videocaseta, apoi își aminti – oh, Doamne! – că apăsase trăgaciul și o împușcase pe ticăloasa aia care o abandonase și născuse altă fiică. O fiică pe care o păstrase. O fiică pe care o iubise și pe care o răsfățase în… chiar în casa asta… în conacul ăsta… Nu… era greșit… de fapt Cissy, fiica

privilegiată crescuse în vila Cahill… nu era așa?

— Ea mă iubea, rosti Diedre.

Și simți… ce…? Lacrimi? Dumnezeule, lacrimile îi șiroiau din ochi.

* * *

Cissy nu mai așteptă. Fără să gândească, luă briceagul și se ridică. Se roti apoi din poziția ghemuită în care se afla, sporindu-și forța, și-l aruncă direct spre Diedre.

Diedre țipă.

Lama subțire dar solidă o lovi în abdomen și o dezechilibră, astfel că se poticni îndărăt prin ușă. Șocată, cu privirea brusc limpezită, cu mâna în care ținea pistolul tremurând ușor, Diedre trase.

O durere arzătoare explodă într-o parte a corpului lui Cissy. Căzu pe podea și i se păru că abia mai putea să respire. Sângele îi curgea din rana provocată de glonț, fierbinte și lipicios, dar nu-i păsa. Trebuia s-o oprească pe dementa asta înainte de a-l omorî pe B.J., care continua să plângă.

Diedre se împletici afară pe galerie. Prinse cu ambele mâini cuțitul care o înjunghiase, îl smulse și auzi un sunet oribil, ca un leorpăit. Sângele începu imediat să curgă și își privi amorțită rana.

Cissy se strădui să se scoale în picioare. Înainte ca Diedre să știe ce o lovise, se repezi către sora ei nebună. Laolaltă se izbiră de balustrada elegantă. Spinarea lui Diedre se presă de metalul dur. Cuțitul îi scăpă din mână, lunecă prin lucrătura de fier forjat și căzu două niveluri, zăngănind inutil în holul de la intrare.

Unde naiba-i poliția?

În ciuda sângelui care-i curgea din abdomen, Diedre lupta cu sălbăticie. O prinse pe Cissy de încheietură și-i răsuci brațul atât de brutal, încât îi auzi tendoanele trosnind. O fulgeră o durere orbitoare.

— O să mori, Cissy! șuieră ea. Și-o să mori în noaptea asta, iar copilașul tău va fi cu mine.

— Să nu te-atingi de B.J.!

— El este cheia. Jonathan i-a plănuit concepția cu mult înainte ca tu să te fi gândit măcar la asta.

Apăsă și răsuci mai mult, și durerea urlă în umărul lui Cissy.

— Poliția e pe drum.

— E prea târziu pentru tine și n-o să-mi atingă niciun fir de păr, atât timp cât am copilul…

— S-a terminat, Diedre. Renunță! Planul tău a dat greș. Acum nu mai poți pune mâna pe bani.

— Dar pot să scap de tine și asta compensează totul. Smuci din nou, violent, brațul lui Cissy. Nici măcar n-ai știut cât noroc ai avut. Și nici copilul tău n-o va ști.

Copleșită de frustrare și de furie, Cissy nu intenționa s-o lase să câștige. Nu putea să facă așa ceva.

Însă Diedre era puternică și hotărâtă.

Printr-o altă răsucire brutală, Diedre le întoarse pe amândouă cu o sută optzeci de grade, astfel că Cissy se trezi aplecată peste balustrada din fier forjat. Simți că șuruburile vechi de un secol cedară puțin. Puterile îi slăbeau, iar Diedre era mai puternică. Dezlănțuită, cu ochii sclipind de apropierea victoriei, Diedre apăsă și mai tare, aplecând-o atât de mult peste balustradă, încât Cissy crezu că-i va rupe spinarea. Durerea cauzată de rana glonțului era arzătoare și ea se agăță de tot ce apucă – de balustradă, de părul lui Diedre, de gâtul ei.

— Mori, nenorocită răsfățată! șuieră Diedre.

Cissy simți cum corpul îi ceda, cum puterile i se topeau. La șase metri mai jos se afla pardoseala dură. Cu un efort supraomenesc, își încolăci un braț în jurul balustradei, știind că dacă va fi împinsă și mai tare, va face un salt pe spate și va ateriza cu un bufnet surd. Ca Buni.

Durerea îi sfredeli șira spinării, făcând-o să creadă că i se va rupe din moment în moment.

Agonia îi străbătea mușchii. Simțea cum ligamentele se desprind, tendoanele se rup, iar în tot acel timp băiețelul ei plângea. *Oh, Doamne, te rog, ajută-mă, te rog… Jack… te iubesc… B.J., iubitul meu…* Totul în jurul ei se învolbura, creierul parcă se îneca. Agită deznădăjduită un braț în timp ce se ținu cu disperare cu celălalt de balustradă.

Umărul îi zbiera de presiunea la care era supus și întunericul care i se lăsa încet peste pleoape se împletea cu senzația de leșin. *Nu-i da drumul. Indiferent ce ai face, nu-i da drumul!*

Dar pur și simplu nu putea să gândească, nu mai era în stare să continue lupta. Dulcea beatitudine a pierderii cunoștinței amenința s-o înece. Nu putea să mai audă decât plânsetele copilașului ei speriat și bubuiturile propriei ei inimi.

S-a terminat, se gândi. Simți cum balustrada se mișcă sub ea, iar durerea

incredibilă din spinare o silea să-i dea drumul. Pe măsură ce priza îi slăbea și începea să cedeze, văzu ceva mare și întunecat ridicându-se îndărătul lui Diedre. Fața aceea era contorsionat într-o mască a urii. Pielea îi era mânjită de sânge.

În ultimele clipe de conștiință, Cissy îl văzu pe Jack trăgând cu pistolul. Corpul lui Diedre tresări. Apoi femeia țipă și căzu peste Cissy cu toată greutatea, încleștându-se de ea, după care amândouă se prăbușiră pe scară.

Cissy încercă să țipe, dar era prea târziu. Greutatea celeilalte o purta în jos. Se rostogoliră pe trepte, urlând, după aceea Diedre se izbi de balustradă și Cissy o urmă.

Cissy încercă să strige numele lui Jack, însă bezna o înghiți.

Spitalul Bayside
San Francisco, California
Camera 316
Vineri, 13 februarie
ÎN PREZENT

Ce-i asta? Un preot? murmură rugăciuni deasupra mea, rugându-se pentru odihna sufletului meu? Oh, nu… Te rog, părinte, ascultă-mă… Nu sunt moartă, nu sunt nici măcar sigură că mor… Sunt și alte voci, șoapte… Le-am mai auzit vocile și înainte și ele își iau rămas bun… Cine sunt? Oameni care țin la mine? Oameni care mă iubesc? Ei cred că eu mor. Oh, nu. Nu. Nu… Intră aici și suspină, plâng și mă ating, indiferent cine ar fi ei. Voci familiare care se roagă pentru sufletul meu.

Apoi doar tăcere, doar sunetele aparatelor care-mi monitorizează răspunsurile… aparatele alea blestemate ce nu arată teama care face ca inima să-mi bată accelerat sau ventilatorul care nu înregistrează când trag adânc în piept o răsuflare îngrozită… Aud pe cineva mișcându-se prin cameră, după aceea o serie de clicuri… Doamne Dumnezeule, decuplează un aparat. Ventilatorul? Nu… Oh, nu… Simt o greutate… e greu să respir… imposibil, oh, te rog, nu face asta… oprește! Ajutor! Vă rog! Doamne Dumnezeule, ajută-mă! Nu mai pot auzi nimic, nu mai pot mirosi nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să respir… nu… pot…

EPILOG

San Francisco
14 mai

Cissy deschise ochii și se luptă cu migrena care n-o mai slăbea din noaptea aceea din conacul Amhurst, noaptea când fusese în pragul morții. Dacă n-ar fi fost Paterno și medicii legiști, probabil că n-ar fi supraviețuit. Tot așa cum n-ar fi supraviețuit nici soțul și fiul ei.

Așa însă erau toți în siguranță.

Coborî încetișor din pat și se întinse, simțind durerea din spate. Probabil că o va afecta tot restul vieții; pe de altă parte, în opinia medicilor, se recupera „remarcabil".

Merse șchiopătând în camera băiețașului. De acum nu mai folosea nici cadru, nici baston, ci era capabilă să meargă nesusținută, chiar dacă se lupta cu durerile.

— Ce faci, voinicule? zise ea când își văzu copilul stând în picioare în pătuț.

— Voinicule! repetă B.J. și-și înălță mâinile, ca să fie luat în brațe.

Cissy îl săltă cu dificultate și-i sărută căpșorul. Dumnezeule, cât de mult iubea copilul ăsta… și când se gândea că fusese pe punctul să-l piardă! După lupta cu Diedre, polițiștii îl găsiseră pe Biji nevătămat, deși extrem de speriat. Jannelle, Deborah și Rosa avuseseră grijă pe rând de el și-l aduseseră zilnic la spital, pe toată durata recuperării lui Cissy.

— Haide să mergem și să-l trezim pe tati, îi zise femeia.

— Ta-tiii e treaz!

— Nu-i încă treaz, dar va fi.

Îl lăsă pe B.J. pe jos să facă onorurile și-l privi cum aleargă în cealaltă cameră. Coco, ghemuită în pătuțul ei din colț, se întinse și-l urmă.

Viața era aproape normală.

Aproape.

Mai existau încă probleme ce trebuiau discutate, decizii ce trebuiau luate. Jonathan fusese înmormântat, iar Diedre fusese deconectată

finalmente de la aparatele ce o mențineau în viață.

Cissy se cutremură amintindu-și oroarea întâlnirii cu sora ei vitregă. Dacă n-ar fi fost Jack, ar fi fost împinsă peste balustradă și ar fi murit. Dar bărbatul o prinsese pe treapta a treia, exact când sosise poliția. Polițiștii roiseră în tot conacul, însă ea nu-și mai amintea aproape nimic, doar fragmente din drumul cu ambulanța spre spital, întrucât își pierdea frecvent cunoștința, iar în tot acel timp se întrebase despre copilul și despre soțul ei. Mai târziu, în spital, aflase că Jack va supraviețui, că nu existaseră complicații în urma rănii curate care-i ratase la câțiva milimetri splina.

Anthony Paterno îl găsise pe B.J. închis în subsol, speriat, dar nevătămat. Timpul avea să spună dacă aveau să rămână cu cicatrici emoționale, atât Biji, cât și ei, însă cu excepția unei nevoi sporite de afecțiune, băiețelul părea destul de puternic. Cissy refuza să-și facă griji în privința asta acum. La ce ar fi ajutat-o? Nu-și dorea decât să-și strângă în brațe soțul și copilul. Și nici nu-și dorea să se gândească prea mult la rolul jucat de Jonathan în planul oribil de a-i ucide pe ei toți. Sau când venise momentul ca Diedre să fie decuplată de la aparate și singura ei rudă legală, mătușa ei adoptivă, o văduvă, își dăduse acordul.

Deocamdată avea să alunge toate gândurile acelea întunecate. Se terminase. Ea, Jack, Biji, ba chiar și Coco erau fericiți. Cățelușa amărâtă a lui Buni îi cucerise pe toți și se cuibărise în inimile lor.

Cissy trase cu ochiul în dormitorul principal în care Jack se juca de-a „cucu-bau!" cu Biji, spre marea încântare a copilului. De fiecare dată când Jack își băga capul sub pătură, băiețelul chicotea fericit și striga:

— Nu, ta-tiii! Nu te-ascunzi!

— Bună dimineața, zise bărbatul zâmbindu-i din patul cu așternuturi mototolite. E doar imaginația mea sau ai fost cam sălbatică azi-noapte?

Cissy surâse.

— Vrei să zici dincolo de cele cincizeci de „Au, spatele meu!"?

— Ăsta-i limbajul iubirii.

Ea izbucni în râs.

— Am o surpriză pentru tine. La mulți ani de Valentine's Day, rosti și ridică jaluzelele, lăsând soarele primăverii să se reverse în cameră.

— Poftim? Am căzut într-o falie temporală? Nu suntem în luna mai?

— Ba da, însă n-am apucat să sărbătorim atunci, așa că ți-am cumpărat un cadou special și foarte sexy.

— Și mi-l dai în fața copilului nostru.

Cissy se duse la dulap și scoase un tocător de hârtie. Era legat cu o fundă roșie de care fusese lipită o inimioară purpurie. Jack se încruntă.

— Bun… cedez. Ai înnebunit? Am auzit că-i ceva răspândit în familia ta.

— N-a fost o glumă tocmai reușită, zise ea.

Surâse totuși, apoi băgă aparatul în priză, îl porni și tocă mai întâi inimioara și apoi panglica.

Bărbatul o privi, complet stupefiat.

După aceea Cissy luă hârtiile de divorț nesemnate de pe noptieră și încet, pagină cu pagină, le tocă pe toate.

— Așa cum mai spus: La mulți ani de Valentine’s Day!

Izbucni în râs și apoi vârî palmele în cutia plină cu bucățele rombice de hârtie, pe care le aruncă în aer ca pe confetti. Jack o prinse de o mână.

— Ce-ar fi să-ți dau și eu un cadou de Valentine’s Day?

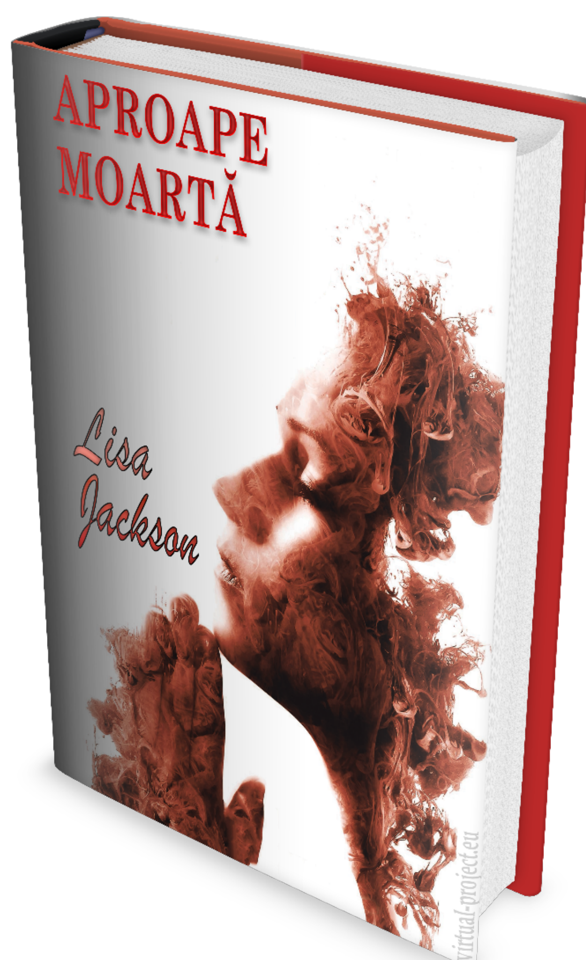
Una dintre sprâncenele lui se arcui drăcește, dar femeia clătină din cap.

— Am senzația că acest cadou al tău s-ar putea să nu fie cuvenit în fața fiului nostru.

El surâse larg și-și privi ceasul.

— Ai dreptate. Când este ora de culcare pentru Biji?

Amândoi izbucniră în râs.

APROAPE MOARTĂ
Lisa Jackson
virtual-project.eu

virtual project

APROAPE
MOARTĂ
Lisa
Jackson
virtual-project.eu